

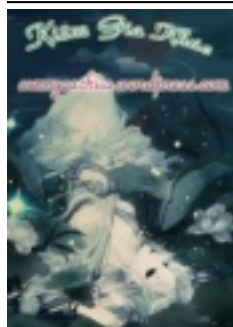
Kiên Gia Khúc

Contents

Kiên Gia Khúc	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	24
9. Chương 9	28
10. Chương 10	30
11. Chương 11	37
12. Chương 12	40
13. Chương 13	44
14. Chương 14	47
15. Chương 15	50
16. Chương 16	53
17. Chương 17	55
18. Chương 18	58
19. Chương 19	60
20. Chương 20	63
21. Chương 21	65
22. Chương 22	68
23. Chương 23	71
24. Chương 24	74
25. Chương 25	77
26. Chương 26	79
27. Chương 27	83
28. Chương 28	85
29. Chương 29	88
30. Chương 30	90
31. Chương 31	93
32. Chương 32	95
33. Chương 33	98
34. Chương 34	101
35. Chương 35	104
36. Chương 36	106
37. Chương 37	109
38. Chương 38	111
39. Chương 39	114
40. Chương 39	117
41. Chương 40	120

42. Chương 41	122
43. Chương 42	125
44. Chương 43	131
45. Chương 44	134
46. Chương 45	136
47. Chương 46	139
48. Chương 47	142
49. Chương 48	145
50. Chương 49.1	148
51. Chương 49.2	151
52. Chương 49.3	153
53. Chương 50	164
54. Chương 50.2	167
55. Chương 50.3	169
56. Chương 50.4	171
57. Chương 50.5	175
58. Chương 50.6	177
59. Chương 50.7	180

Kiên Gia Khúc

Giới thiệu

Nhận xét của Sunny: Truyện nhẹ nhàng không có quá nhiều tình tiết cần phải suy nghĩ, đọc khi đang

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiem-gia-khuc>

1. Chương 1

Chương 1: Gia bạo (Gia= nhà; Bạo= hung tàn) (tức là bạo lực gia đình)

Ngô.....lại bắt đầu.

Giản Già nhìn đồng hồ loạn phía dưới mà nhú mày.

Trong phòng, nữ tử cao gầy mặc áo dài nhìn không ra bộ dạng đang đi tới phía nam tử đang lui ở góc phòng, nam tử thanh tú, bộ dáng nhu nhược, trên gương mặt xanh một mảng, nhìn trong đôi mắt chỉ còn trống rỗng, lộ ra sự tuyệt vọng.

Nữ nhân tùy tay nhấc cái ghế còn sót lại trong phòng, không chần chừ một chút nào hướng nam tử đi đến, nam tử dịch thân hình sâu vào góc phòng, cúi đầu nức nở một tiếng.

“Chết tiệt.....Người là đồ chết tiệt, tiện cho người quá! Ta mua người lâu như vậy, một cái tin cũng không có, người nói.....người nói ta còn.....Còn giữ người lại còn ích lợi gì? Ta đánh chết người!”

Giản Già nhú mày lại. Nữ nhân này uống nhiều quá, sẽ không gây chết người đi?

“Thê chủ.....ngài tha ta đi.....Ồ.... ngài tha ta đi.....!”

Nam tử đau lợi hại, mở miệng cầu khẩn.

Nữ nhân không có ngừng tay, một bàn tay dễ dàng đem người trên mặt đất ném lên giường, ngay sau đó đè lên người hắn, nói “Tha người? Tốt nhất người lần này sinh cho ta nữ nhi, ta liền cho người ăn ngon....”

Ăn ngon? Giản Già cười lạnh, người ta ốm đến như vậy, còn muốn ăn cái gì? Ăn không khí sao?

“Thê chủ....thê chủ.....Hôm nay không được, hôm nay thật sự là khôngtha ta.....tha ta....”

Nam tử giãy dụa, bị nữ tử tát một cái “Dựa vào cái gì không được! Lão tử mua người, ta nói được là được”

Nói xong liền thô lỗ xé bỏ quần áo trên người đối phương.

“Không cần....không cần, hôm nay không thể đầu thê chủ, ta hôm kia mới mất cục cứng, hôm nay nếu còn làm nữa,về sau rất khó có con, ngài tha ta.....”

Nam tử quơ tay lung tung, lập tức đụng tới gối bằng đồng đằng sau, tùy tay liền đập qua.

Nữ nhân kêu lên một tiếng,liền té xuống đất mất đi ý thức...

Giản Già vẫn ở giữa không trung, nhìn nam tử kia vội vàng đứng lên, vọt tới nữ nhân với dáng vẻ lo lắng, không hổ là đất nước nữ tôn, bị ngược đãi thế này mà vẫn lấy thê chủ làm trọng, thật khó có thể lý giải a.

Nàng đang oán thầm,bỗng nhiên xuất hiện một cỗ hấp lực lớn, linh hồn Giản Già không thể khống chế được mà bị hút vào thân thể kia.

Giản Già cả kinh, nhìn xuống nữ tử bên dưới không chút hơi thở, không thể nào, sao nàng có thể sống tiếp kiếp khác trên thân thể của nàng ta?

Khó trách mình ở chỗ này không đi được, ra là phải ở trên người nữ nhân này sống lại.

Dù không hài lòng với nguyên chủ của thân thể này, Giản Già cũng không muốn tiếp tục làm cái u hồn, huống chi hấp lực lớn này, nàng cũng không cản được.

Giản Già trước mắt tối sầm, mất đi ý thức.

Sau khi.....tỉnh, Giản Già có chút mơ hồ, đầu rất đau, không tự chủ được khẽ rên một tiếng.

“Thê chủ ngài tỉnh rồi sao?” – Trong âm thanh mang theo rõ sự sợ hãi.

Cái gì mà thê chủ.....

Giản Già nhắm mi lại, chậm rãi mở mắt ra, có chút mơ hồ nhìn nam tử trước mặt, nam tử đôi mắt đỏ ửng, thấy nàng tỉnh vội vàng quỳ trên mặt đất.

“Thê chủ ngài tha ta một lần!.....Ta thật không phải cố ý.....cố ý lấy đồ vật đánh ngài.....tha ta....”

Giản Già sờ chỗ bị thương, miệng vết thương đã được băng bó tốt lắm.

Nam tử vẫn quỳ trên mặt đất không ngừng khóc, Giản Già hoạt động cơ thể, nhìn hắn, nói: “Người đứng lên đi....”

Nam tử run lên, từ mặt đất đứng dậy.

“Lại đây”

Nam tử hơi ngẩng đầu, đi đến chỗ nàng rồi dừng lại.

Giản Già đưa tay muốn kéo hấn, nam tử liền quỳ xuống, “Thê chủ ta sai rồi! Không cần ...không cần đánh chết ta.....không cần.....”

Giản Già mở to mắt, trước kia chính là làm quần chúng nên không rõ lắm, nay mới chính thức cảm nhận được nam tử này sợ mình thành bộ dạng gì a.

“Người tên gì?”

Nam tử ngẩng đầu, mắt có chút mơ hồ nhìn Giản Già “Ta... ta gọi làThiểm....Thanh...”

Giản Già xấu hổ ho khan một tiếng, đem những gì trước kia suy nghĩ nói ra” Cái kia.....ta bị mất trí nhớ....nên cái gì cũng không nhớ.”

“Thê.....Ta ra ngoài một chút, cơm đã làm để trên bàn, ngài nhớ ăn.”

Giản Già mơ màng gật đầu, nghe thấy âm thanh mở cửa mới thoáng thanh tỉnh một chút.

Trời còn chưa sáng hấn đi đâu? Sớm như vậy , Thiểm Thanh đi đâu?

Giản Già thương thế đã tốt hơn, nhưng Thiểm Thanh đối với nàng vẫn còn nơm nớp lo sợ, nhưng bây giờ cũng tốt lắm rồi, thê chủ mất trí nhớ tuy lãnh đạm thờ ơ nhưng chưa từng đối với hấn động tay chân.

Hơn nữa còn thay đổi thiệt nhiều, không cho hấn gọi là thê chủ, mà sửa thành “Giản Già”.

Giản Già từ trên giường đi xuống, vẫn muốn xem Thiểm Thanh làm gì.

Mặc quần áo xuất môn, trong thôn đã có nhiều người dậy sớm, khói bếp bay lượn trên chân trời.

Thôn này coi như nhỏ. Chỉ có hơn mười hộ gia đình,nhà Giản Già có thể nói là “Mùa hè lợi lỗ mùa đông gió lửa “.

Giản Già vừa ra khỏi cửa, có hộ gia đình vừa thấy nàng liền ném thứ cầm trong tay , xoay người vào nhà đóng cửa.

Lại đi được vài bước,có nam tử đang phơi đồ trong sân thấy nàng sắc mặt liền tái nhợt, chạy vào trong phòng .

Giản Già ở trong lòng thở dài ,Lâm Kiếm Gia này không biết đã làm bao nhiêu tội ác rồi.

“Ấy! đây không phải Lâm đại tiểu thư đây sao? Đi ra ngoài lâu vậy mới về sao?

Một nữ tử cương tráng cười cười nhìn nàng, nhưng trong lòng thì không cười, hướng nàng chào hỏi.

Giản Già cười nhẹ, hướng ‘nàng’ gật đầu.

Nữ tử sưng sốt.

Lâm Kiếm Gia kỳ thật bề ngoài cũng không xấu, chẳng qua ngày thường luôn tỏa ra bộ dạng hèn mọn, còn thường xuyên động chân động tay trộm đồ, ăn mặc thì lôi thôi, bộ dạng như thế nên không ai để mắt tới, Giản Già lúc này tươi cười ,nhìn lại bây giờ xung quanh Lâm Kiếm Gia không khí trong lành , , gió mát thoang thoang, trong lành như mặt trăng , khí chất của nàng, đúng là làm cho lòng người cả kinh

Nữ tử “Ách” một tiếng , nói: “ Lâm Kiếm Gia ngày thường ngủ thẳng đến mặt trời lên cao, sao hôm nay sao thức dậy sớm vậy?”

“Hai ngày nay bị thương ,vẫn nằm trên giường” Giản Già mỉm cười nói “Không biết người xưng hô như thế nào”.

“Sao?” – Nữ tử kinh ngạc, lúng túng nói “Mới không gặp mấy ngày, ngay ta cũng quên luôn sao?”

“ Người hiểu lầm” Giản Già bộ dáng tao nhã, nói: “Ta bị thương ở đầu, một số sự tình nhớ không rõ.”

“Úc” Nữ tử cười hai tiếng, hoài nghi nói : “ Ta tên Tương Dĩ.”

Xem bộ dạng Tương Dĩ hoài nghi, Giản Già cũng không nhiều lời ,nói một câu cáo từ liền rời đi.

Trong thôn rất nhiều người đều thấy Giản Già đi dạo, nhưng không ai giống Tương Dĩ chào hỏi nàng , phần lớn đều xuất phát từ sợ hãi, còn lại là kinh thường.

“Nàng lần này trở về sớm, không biết ở lại được mười ngày hay nửa tháng đây.”

“ Chỉ là tội cho nam nhân đáng thương kia vì đệ đệ bị bệnh mà bán cho nàng, gả ột người như nàng, thật sự là....”

“ Thiển Thanh vừa mất bảo bối, không ai chăm sóc.....”

“ Hừ! Cả ngày không làm gì , lại còn dựa vào nam nhân giặt đồ kiếm tiền nuôi mình, vậy còn là nữ nhân sao?”

Giặt quần áo?

Giản Già giặt mình, hướng bờ sông gần đó đi đến, thời tiết đã vào cuối thu, nước sông hắt đã kết băng rồi chứ? Hắt sáng sớm liền xuống giường để đi giặt quần áo sao?

Quả nhiên, tới bờ sông liền thấy Thiển Thanh đang ngồi xổm giặt quần áo, sắc mặt có chút trắng bệch.

Giản Già đi lên vài bước kéo hắt lên, ngón tay Thiển Thanh đã đỏ bồng, đông lạnh có chút cứng ngắt. “Lạnh như thế , còn giặt quần áo?”

Thấy Giản Già, nam tử theo bản năng run run đứng lên, thân thể cứng ngắt không dám động đậy. “Ta.....ta....”

Giản Già cau mày đem bàn tay kia bỏ vào trong lòng, thấy có chút ẩm mới buông tay ra “Giặt quần áo vì kiếm tiền?”

Thiển Thanh cúi đầu lên tiếng “...Ân”

Dừng một chút, thấy Thiển Thanh thân thể quá gầy, nàng cởi ngoại sam khoác lên người hắt nói “Người về trước , còn lại để ta giặt , về sau không cần giặt quần áo nữa”

Thiển Thanh sững sốt vội la lên “ Không , không được ,thê chủ như thế nào có thể.....”

“Có cái gì không được “ Giản Già xắn tay áo “ Trở về, ta lập tức làm tốt thôi.”

Thiển Thanh muốn ngăn cản, lại không dám tiến lên giữ lại Giản Già, chỉ có thể nhìn nàng lưu loát ngồi xuống bắt đầu giặt.

Quần áo rất nhiều, nước lại lạnh, một chút sau đôi tay Giản Già liền lạnh đến phát run, nghĩ đến Thiển Thanh làm cái này nuôi chính mình cùng cái thân thể hỗn đản này, không khỏi đau lòng vì nam tử này.

Mà bên cạnh, nam tử lại luôn cúi đầu, trong đôi mắt có một tia gợn sóng.

2. Chương 2

Chương 2: Nuôi gia đình

Thói quen thật là một việc rất đáng sợ.

Tuy rằng Giản Già không muốn cho Thiển Thanh giặt quần áo kiếm tiền, nhưng ngày hôm sau nam tử này vẫn có thói quen dậy sớm, nhà Lâm Kiếm Gia nhỏ, phòng nhỏ chỉ có cái giường,thời tiết càng ngày càng lạnh,cho lên mỗi người ngủ ở một bên giường, thật xa cách.

Giản Già bắt đầu có cảm giác khó chịu, chỉ thấy nàng nhú mày, buổi tối, Thiển Thanh liền muốn ôm mềm xuống đất ngủ,Thiển Thanh sợ Lâm Kiếm Gia đến tận xương tủy, cẩn thận chặt chẽ, có thể nói có chút rụt rè.

Về sau, Giản Già có bất mãn hay nôn nóng cảm xúc cũng không dám thể hiện ra, chính tâm mình có tia giao động, cũng có thể khiến cho nam tử kia nơm nớp lo sợ.

Cầm giắc nam tử bên cạnh dậy chuẩn bị mặc quần áo, Giản Già duỗi tay ra kéo hần, lấy mềm đắp lên ôm lấy.

“Thê.....Thê chủ?”

“Ân.....”Giản Già ngáp một cái, chậm rì ngồi dậy” trời còn sớm ,ngươi ngủ tiếp một chút”

“ Chính là.....”

“Đừng lo lắng,về sau đến ta lo cho gia đình,không cần phải đi làm việc nặng, ngươi thân thể không tốt, hảo nghỉ ngơi cho tốt”.

Thiểm Thanh thân thể không tốt không phải mới gần đây, hần là lúc nhỏ đã bệnh, giống như....hần bị bán ình, hừ, chắc là do sợ nam tử này liên lụy cho cả nhà đi?

Cứ thế mặc quần áo, Thiểm Thanh ở trong mền duy trình bộ dáng không dám động, Lâm Kiếm Gia mới đầu đối với mình từng có ôn nhu,chỉ tiếc quá ngắn, tính tình của nàng hay thô lỗ, sau lại hay động tay động chân với chính mình như cơm bữa,Thiểm Thanh rất sợ Giản Già đối với mình thật tốt giống như lúc trước, để mới mẻ cũng để sau tăng thêm thống khổ.

“Buổi trưa ta không trở lại, chính mình ở nhà cẩn thận, buổi tối ta sẽ sớm trở về”

Mặc quần áo xong, Giản Già nhìn quanh nhà.....lấy rổ chuẩn bị lên núi một chuyến, tuy nói rằng đã vào cuối thu được liệu trên núi thường không có, nhưng cũng chỉ mùa này có mới có được liệu quý, vậy thì thử cơ may đi.

Thời điểm ra khỏi nhà sắc trời còn âm u, trong thôn hoàn toàn yên tĩnh, Giản Già cẩn thận đóng hàng rào không phát ra âm thanh, thân run lên, nên mua cho Thiểm Thanh vài món quần áo mùa đông, không biết với quần áo phong phanh vậy, sao hần qua được mùa đông.

Sắc trời quá mờ, trong rừng cây cỏ cao gần bằng người, Giản Già đi một chút liền mệt thở dốc, thân thể này đầy bụi đất, sự thật là không xong.....

Giản Già trong lòng oán hận vài câu, nhìn xuống dưới chân đầy thảo dược cần tìm, coi như vận khí của mình tốt, một hồi mang bán.

Đang hái, không xa trong bụi cỏ truyền đến âm thanh rất nhỏ “ xoạt xoạt” , Giản Già cảm thấy lạnh sau lưng,sẽ không gặp được dã thú chứ?

“Ai?”

Giản Già khẽ quát một câu,”xoạt xoạt,” âm thanh lớn hơn,một bóng đen trong bụi cỏ chậm rãi đi ra, Giản Già trong lòng thả lỏng –là một người.

Một lão nhân đằng sau bụi cỏ khẽ ho khan một tiếng đi ra, lão nhân nhìn vào rổ của Giản Già” ngươi.....cũng đến hái thuốc?”

“Ta ở ngọn núi này lâu như vậy ,trong ba dặm gần đây chưa từng nghe thấy có người hiểu được lý?”

Nguyên lai là ẩn sĩ , hần là không biết mình đi.

“Vãn bối cũng chỉ hiểu sơ mà thôi”

“Ha ha, nhìn ngươi hái được nhiều đó được liệu, cũng không phải hiểu sơ mà thôi a...”

Lão nhân cười ha ha vài tiếng, không thấy Giản Già phản ứng, liền xoay người theo hướng khác đi.

Giản Già nhìn lão nhân đi xa, nở nụ cười một chút, tiếp tục công chuyện trong tay.

Trời sắp tối Giản Già cũng hái được đầy rổ,ở trong thôn duy nhất chỉ có Tương Dĩ nói chuyện với mình, nhưng nàng cũng hiểu biết một chút thông tin về vùng trấn phụ cận, gần nhất có một cái Thạch Đà trấn, nhưng Giản Già không thể tới đó bán được liệu , Lâm Kiếm Gia đi tới đâu cũng hoành hành ngang ngược, chính mình đi cũng không được hoan nghênh đi.

Còn có một Nam Kiều trấn đường đi khá là xa, nhưng không còn lựa chọn nào khác.

Hạ quyết tâm Giản Già bước đi nhanh hơn, tranh thủ trước khi trời tối phải trở về.

Lão bản Hồi Xuân Đường gần đây rất buồn bực.

Bởi vì hiệu thuốc của mình là lớn nhất Nam Kiều trấn, chính là trấn này xa xôi, cách đó không xa khoảng ba dặm có một cái Thạch Đà trấn , người hiểu biết cũng không nhiều, có thể nói trời cao hoàng đế xa.

Mỗi lần mùa đông đến, dược liệu cung ứng đều trễ, bên cung ứng nói bên này rất xa, nói phải có phí chuyên chở. Ta Phi!

Đang phiền chán, bên kia ngõ nhỏ có một nữ tử đi đến, không mua dầu tán không mang nón, quần áo có chút cũ, nhưng không có chút gì chật vật, nữ tử nhìn cửa hiệu Hồi Xuân Đường, giống như xác định cái gì, rồi đi đến

Một tiểu nhị thấy khách nhân đi vào liền ra nghênh đón “ khách nhân đến mua dược hay xem chuẩn?”

Nữ tử sững sốt, có chút thất lễ nở nụ cười, tươi cười mặc dù ôn hòa thanh nhã nhưng có chút xa cách” đều không phải, ta đến bán dược”

Tiểu nhị kinh ngạc,ngay cả lão bản cũng ngỡ ngàng, nữ tử này tuy ăn mặc không tốt , nhưng khí chất lại không giống người thường thế nhưng lại đi bán dược?

“A...kia, kia ngài chờ....ta đi kêu lão bản”

“Phiền toái” lão bản không cần tiểu nhị kêu, từ bên trong đi ra, mắt nhìn nữ tử mang rổ bên mình, chà sát hai tay nói “ dược liệu gì, cho ta xem chút”

Nữ tử đưa rổ qua, lão bản tùy tay cầm, mắt sáng ngời, đây đều là dược liệu tốt, sinh trưởng trong núi sâu , không phải người trong nghề không có khả năng biết dược.

“ Người bán bao nhiêu tiền?”

Nữ tử do dự mới mở miệng “lão bản thấy dược bao nhiêu thì nói, ta không rõ giá thị trường”

Lão bản cân nhắc,” như vậy tốt lắm, lần này đưa người năm lượng, về sau nếu có dược liệu, người ưu tiên bán cho Hồi Xuân Đường, giá tuyệt đối so với bên khác cao hơn”

Nữ tử nhú mi , nửa ngày mới đáp ứng

Nữ tử đi rồi, tiểu nhị mới hỏi lão bản”chúng ta không phải có chỗ thu thập hàng hóa sao? Sao còn lấy của nàng?”

“Người biết cái gì”, “đây là người trong nghề, dược của nàng không phải có tiền là mua dược, thâm tàng bất lộ”

3. Chương 3

Chương 3: Đầu mối

Giản Già về tới nhà trời đã khuya, trong thôn đen kịt, nhưng về đến nhà phát hiện có ánh sáng mờ mờ , đẩy cửa vào nhà liền thấy Thiển Thanh ngồi ghé vào bàn mà ngủ, trên bàn có vài món thức ăn đơn giản, chắc là một mực chờ mình.

Giản Già trong lòng ấm áp, buông lỏng hành lý trên tay, muốn ôm Thiển Thanh vào giường

Cảm giác có người tới gần, Thiển Thanh run rẩy mở mắt “Thê...thê chủ?”

Đem nam tử ôm lấy, thấy người này rất nhẹ, Giản Già thấp giọng nói “ Người ngủ đi!”

Thiển Thanh lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo lại, động tác muốn tránh né để xuống đất nhỏ giọng nói “Thê chủ còn chưa ăn cơm đi, ta đem đồ ăn hâm nóng lại một chút”

“Không cần, đã trễ thế này, ta tùy ý ăn một chút là tốt rồi”

“Kia...ta đi đun nước rửa chân cho thê chủ”

“Người hảo hảo nghỉ ngơi đi” Giản Già đem thân thể Thiển Thanh để đến bên giường, “Ta ở thôn trấn mua áo bông cho người này. Ta thấy thời tiết đang dần lạnh thêm, trong nhà lại không có đồ gì đặc biệt ấm cả, bất quá ta mua thêm vài, thừa dịp thời tiết mấy ngày nay tốt, người làm hai bộ đồ mới đi, dù sao cũng sắp tới năm mới rồi.”

“...Hảo”

Thiển Thanh nhìn hoa văn trên vài đơn giản có chút trở mắt, lại nhìn áo bông của mình, đôi mắt lập tức đỏ lên.

“Ôi chào.....”Giản Già nhìn bộ dạng nam tử muốn khóc kia đến luống cuống, “Đừng khóc a, nếu không thích ta mang người xuống thị trấn lựa chọn cái người thích được không?”

Thiển Thanh lắc đầu, trong mắt ngập nước, có chút ngượng ngùng nở nụ cười nói, “Không...ta rất thích, đây là lần đầu thê chủ mua đồ cho ta....”

Giản Già nhẹ nhõm thở dài, trừ đứa cháu năm tuổi ra, mình cũng chưa mua đồ cho nam nhân bao giờ.

“Thích là tốt, người đi ngủ trước, ta chút nữa sẽ nghỉ ngơi.”

Nghe lời nằm xong, nam tử nhìn thấy nữ tử đắp chăn cho chính mình, tâm tình liền sinh ra hi vọng, nếu nàng vẫn mất trí nhớ như vậy.....nếu nàng vẫn đối tốt với ta như vậy...

Thời điểm chính mình bị bán là năm mười lăm tuổi, người trong nhà hận ghét bỏ thân thể hắn không tốt, suốt ngày chữa bệnh làm lãng phí tiền. Tuy nói bộ dạng hắn thanh tú nhưng không sánh bằng đệ đệ mỹ mạo, liền tùy tiện mang hắn bán đi. Hắn đến nay còn không quên ác mộng Lâm Kiếm Gia tạo cho hắn. Lúc hắn nhìn thấy vẻ mặt tươi cười âm u của nàng, là hắn biết nàng sắp đánh hắn. Hai năm rồi, thân thể này đã yếu đến mức trẻ con cũng không bằng.

Nàng để cho ta kêu là Giản Già, Giản Già, ngài đối với ta tốt như vậy, có thể tiếp tục đến bao lâu a.

Buổi tối miên mang suy nghĩ, ngày hôm sau Thiển Thanh vừa mở mắt biết đã trễ, thấy Giản Già không có ngủ lại bên người, bên ngoài trời cũng đã sáng, chính mình còn chưa có làm điểm tâm đun nước, chắc chắn lần này sẽ bị đánh chết.

Ngay cả quần áo đều không kịp mặc, Thiển Thanh khoác vội áo sam liền chạy ra khỏi phòng ngủ, trong viện truyền đến âm thanh “đùng đùng”, đẩy cửa liền nhìn thấy Giản Già cùng Tương Dĩ ở trong sân đùa nghịch với một đồng ván gỗ cùng với đồ vật linh tinh, thấy Thiển Thanh đi ra, Giản Già mi nhíu lại, bước hai bước đi đến trước người Thiển Thanh ngăn cản ánh mắt của Tương Dĩ, thấp giọng nói “Như thế nào mặc như vậy đi ra, không sợ cảm lạnh sao?”

Thiển Thanh mới phát hiện quần áo không chỉnh tề đã chạy ra rồi, quần bách nói “Ta...ta...”

Giản Già cau mày đem Thiển Thanh kéo vào trong phòng, Thiển Thanh xem nàng tựa hồ tức giận, nhất thời kính động giải thích “Ta không phải cố ý, thật sự! Ta về sau sẽ không tái phạm! Thê chủ... đừng đánh ta.....”

Xem nam tử hoảng sợ, Giản Già có chút dở khóc dở cười “Người đừng sợ, ta sẽ không đánh người”, ngữ khí mềm nhẹ, mang theo chút trấn an.

Thiển Thanh cúi đầu, vẫn là run không ngừng

Giản Già thở dài “Ta sợ người cảm lạnh, trở về đem áo bông mặc vào đi, điểm tâm còn trong nồi, thân thể người không tốt, ta hôm nay cùng Tương Dĩ tu sửa nhà một chút, được không?”

Nữ tử giọng điệu giống như đang dỗ tiểu hài tử làm cho Thiển Thanh đỏ mặt, đáp ứng liền vào nhà.

Giản Già ra cửa liền thấy ánh mắt Tương Dĩ đang nhìn mình “Ta nói Lâm Kiếm Gia, người rốt cục cũng biết phụ thị người là người tốt? Đừng có động chút là động thủ, một đại nữ nhân sao có thể đánh nam tử được.”

Giản Già cười nhẹ” Yên tâm ta đi, sẽ hảo hảo thương yêu hần.”

“Người đứng là cùng lúc trước không giống nhau, hôm nay người đến kiếm ta muốn tu sửa lại nhà, khiến ta kinh ngạc nhảy dựng”

“ Ta đã nói ta mất trí nhớ”

Tương Dĩ lắc nhẹ đầu” người đừng có giống như trước kia, ách, chịu không nổi”

Giản Già giật khોક miệng “Sẽ không”

Đi một ngày, cuối cùng trong thôn chỉ có Tương Dĩ chịu giúp nàng, nhà miễn cưỡng gia cố để không cho gió lùa vào, Giản Già nghĩ chờ mùa đông đến hảo hảo sửa chữa, cảm ơn Tương Dĩ, Giản Già vào nhà thấy chỉ một ngày Thiển Thanh làm xong bộ quần áo, xem màu sắc cùng bộ dáng, hần là cho nàng.

“ Cả ngày làm quần áo mệt không?”

Thiển Thanh buông đồ vật trong tay, có chút khấn trương đứng lên”không có gì”

Giản Già thấy hần câu nệ, mỉm cười lại đi ra ngoài, khi trở về trong tay mang một chén dược, đem đặt trước mặt Thiển Thanh, nhìn thấy đối phương khó hiểu, liền mỉm cười nói” ta ở trong trấn mua cho người thuốc bổ, người sức khỏe không tốt, tới mùa đông thân thể càng kém, uống thuốc bổ để tốt hơn một chút”

Thiển Thanh cúi đầu, khấn trương bưng chén thuốc, không cẩn thận bị nóng một chút, tay run lên, dược đổ lên áo bông vừa mặc.

“Y...quần áo”

“ Không có việc gì” thấy Thiển Thanh lo sợ nhìn mình, lo mình phát hỏa, Giản Già vỗ vỗ “ giặt là tốt rồi , ta sẽ không thương tổn người”

Nhà lâu năm không tu sửa, Giản Già nghĩ mình cùng Tương Dĩ tu bổ coi như cũng được, nhưng được hai ngày sau thì nàng biết một điều, nàng thật sự mười phần sai .

Bởi vì mùa mưa tới.

Mưa gió thật đáng ghét, kéo từ đầu tới, mang theo gió mùa thu lạnh, rất âm hàn, bắt quá nhiều trận mưa như vậy không dứt, mưa không lớn nhưng không ngưng sấm chớp.

Giản Già nhìn trên mặt đất đầy chậu phiền não đến cực điểm, mưa gió như thế này... trong phòng quả thật là ở không được.

“Thê chủ.... bằng không ..ta đi sửa một chút thì tốt lắm...”

Giản Già kinh ngạc nhìn Thiển Thanh, nam tử kia sắc mặt trắng bệch, lại còn cứng ngắc không chịu vô phòng ngủ sưởi ấm.

“ Người...”

Thiển Thanh lộ ra nụ cười khiếp đảm” trước kia.... thê chủ đi vắng, phòng bị dột ta cũng sẽ lên sửa một chút...”

Giản Già nhìn tay đối phương trong áo bông cứng ngắc, tiến lên hai bước đem tay hần cầm lấy, lạnh lẽo làm cho Giản Già nhăn mi lại, một phen đem đối phương đang ngồi ôm lấy” tay như thế nào lạnh như vậy? Lạnh vậy còn không vào trong ra đây làm cái gì?”

Nói xong, đem Thiển Thanh ôm vào phòng ngủ hướng bên giường đi tới, kéo mềm che kín hần “ hảo hảo ấm áp, ta đi ra ngoài nhìn xem”

Thiển Thanh còn muốn nói cái gì, rồi lại lưu luyến cảm giác Giản Già đối với mình, vẫn là vui sâu vào mềm nhìn Giản Già chính mình đi ra ngoài.

Giản Già trong sân cầm hai miếng gỗ còn lại, cũng không đội nón, bắt thang cẩn thận leo lên, ở vị trí bị dột mang gỗ đóng đinh lên, lại lần nữa bỏ gạch ngói vụn, cẩn thận kiểm tra một lần, xác định không có vấn đề mới đi xuống, khi trở lại trong phòng, quần áo đã ướt đầm.

Tiến vào phòng ngủ đã thấy Thiển Thanh đang ngủ, Giản Gia nhìn thấy sắc mặt hần hồng thuận ,nhẹ nhàng tìm quần áo sạch để thay, sau đó nhóm lửa, nhìn quanh bếp không thấy nguyên liệu nấu ăn, đành làm mì sợi.

Dường như củi có thể đốt không còn nhiều.

Giản Gia trong lòng tính toán một chút, chuẩn bị ngày mai lên núi một chuyến, lấy một ít củi đốt vào mùa đông, còn muốn đi chợ mua đồ ăn cùng một số đồ vật này nọ, trong thôn hầu như toàn tự mình làm lương thực, dự trữ bắp ,khoai lang cùng với một số thứ khác đủ dùng ủa đông, Lâm Kiếm Gia tính không tốt lại còn lười, cái gì cũng không làm, Thiển Thanh mặc dù có dự trữ, nhưng một người sao làm được nhiều, hôm no hôm đói là chuyện thường

Đang nghĩ,Thiển Thanh từ phòng ngủ đi ra, thấy Giản Gia nấu cơm vội vàng chạy tới” Thê chủ! Ta làm là tốt rồi, ngài đi nghỉ ngơi”

Giản Gia còn muốn làm thêm chút điểm tâm, Thiển Thanh càng nơm nớp lo sợ, ngay cả phòng bếp cũng không cho Giản Gia tiếp cận.

Biết Thiển Thanh trong lòng sợ hãi chính mình, thói quen này khó lòng từ bỏ, Giản Gia đành để cho Thiển Thanh nấu cơm, mang ra được lần trước để nấu được cho Thiển Thanh

Vừa mới lấy ra, Thiển Thanh vội vàng tiếp nhận “ thê chủ! Để ta làm là tốt rồi..”

Giản Gia nhú mi, đi đến cầm lấy cái chổi.

“Thê ...thê chủ ..ta..”

“ Người muốn tự mình làm” Giản Gia mỉm cười một cái, trêu chọc nói”có thể sao, người đồng thời có thể làm nhiều việc?”

Thiển Thanh há to , không biết nói cái gì cho phải, một lúc sau, sắc mặt đỏ lên.

“ Thiển Thanh ! ta biết người không tin, nhưng ta vẫn muốn nói với người....ta vĩnh viễn, sẽ không lại tổn thương người”

Thiển Thanh cúi đầu, thật lâu không nói.

Sắc mặt tái nhợt mà vẫn đứng ngoài hành lang.

4. Chương 4

Chương 4: Tinh Tinh

“ Tí tách.. tách” âm thanh giọt mưa

Trần đầy trong trí nhớ là hương vị nước mưa quen thuộc, ngay cả tính cách bình lặng như nước nay cũng dần dần gọn sóng, nhân sinh vội vàng, nàng từng trải qua rất nhiều chuyện, có phản bội, hãm hại , tranh đoạt..... từng hết sức truy đuổi danh lợi, cuối cùng đem chính mình gất gao vây khốn, không lối thoát.

“Giản thầy thuốc, người không phải thầy thuốc danh tiếng nhất sao, người cứu ‘hắn’, van cầu người cứu ‘hắn’!”

Sắc mặt nữ tử tái nhợt tháo khẩu trang xuống, hồ hững nói” ta đã cố hết sức, các người nên bị thương”

“Điều đó không có khả năng! Giản thầy thuốc, người nhất định có biện pháp, tiền , chúng ta lập tức đưa, người cứu ‘hắn’, cả nhà chúng ta đều cảm tạ người!”

Lão phu nhân lôi kéo quần áo của mình cùng mấy oa nhi hiện như khúc gỗ quỳ trên mặt đất , giữ chặt lấy áo khoác không cho đối phương đi. Nữ thầy thuốc hiển nhiên đã trải qua nhiều chuyện như vậy, sắc mặt chính là thoáng thay đổi một chút, nhưng lại không gọn sóng gì nữa, ý gọi bảo vệ tri an kéo đối phương đi.

“Giản thầy thuốc , có người hướng bệnh viện khiến nại bởi vì người vì không có tiền lì xì mà cự tuyệt điều trị cho bệnh nhân làm bệnh nhân tử vong, người có gì giải thích?”

“Giản thầy thuốc,người y thuật xuất sắc! sao người có thể thờ ơ để người bệnh chết, người xem , báo chí đều đăng tin tức này,thanh danh bệnh viện đều do người hại”

“ Giản Già , giấy phép hành nghề y của người bị tịch thu và tiêu hủy, người còn gì muốn nói?”

“ Họ Già! Người nữ nhân này, chồng ta đã chết người cũng đừng hòng trốn tránh, ta sẽ làm cho người mất hết thanh danh! Ta muốn cùng người đồng quy vu tận!”

Bỗng nhiên bình tĩnh .

Giản Già trên trán đầy mồ hôi lạnh, nhẹ nhàng từ trên giường đứng dậy,nhìn Thiển Thanh ngủ bên người, thở ra một hơi.

Như thế nào mơ đến chuyện này?

Nàng thừa nhận, không bằng một phần mười người trước mặt

Thiển Thanh đang ngủ say sưa, lông mi dài phủ thành bóng, trên mặt còn một ít ngây ngô, dù sao cũng chỉ mới mười bảy tuổi thôi, ở thời đại của nàng thì độ tuổi này vẫn còn là trẻ con, ở thời này làm phụ thị lại là bình thường.

Thiển Thanh ngủ bộ dáng thập phần nhu thuận, hân hoi nằm nghiêng, miệng hơi cong thành một đường, tư thế thập phần không có cảm giác an toàn, đứa bé này đã chịu khổ nhiều, chính là trong nháy mắt, nàng nghĩ, nếu có thể , nàng hội hảo chiếu cố người này, sẽ làm cho hân cười, mà không lộ ra những biểu cảm trống rỗng nữa.

Đem mềm giúp thiển Thanh đắp lên, Giản Già quyết định mặc áo khoác đi ra sân, đốt lửa ngọn đèn thấp sáng ở trên bàn, Giản Già nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Ban đêm mùa thu lạnh không thể tưởng tượng nổi, hơi thở cũng rõ ràng thấy sương mù, bên ngoài ánh trăng sáng trưng, bầu trời rất nhiều sao, rất đẹp, mấy ngàn năm sau bóng đêm không xinh đẹp như vậy.

Cảm giác mát lạnh làm cho nàng ban đầu có chút hỗn loạn chợt tỉnh táo lại, ở bên ngoài chưa được hai phút đã có điểm lạnh phát run, nhưng lại không buông tha được cảnh sắc như vậy, cứng ngắc đứng ở bên ngoài.

Phía sau cửa phòng nhẹ nhàng vang lên một tiếng, Giản Già cả kinh, quay lại thấy Thiển Thanh ngây ngốc đứng đó, trên mặt có chút hoảng sợ chưa tiêu biến hết, thấy Giản Già đứng trong sân liền nức nở một tiếng.

Ôm thân hình Thiển Thanh, Giản Già nhăn mi lại, thấp giọng hỏi “như thế nào tỉnh? Như thế nào đi ra ngay cả quần áo cũng không mặc? Có lạnh không?”

Nói xong, đem áo khoác chính mình phủ lên Thiển Thanh.

Thiển Thanh đem mặt chôn trong lòng Giản Già thấp giọng khóc,Giản Già vỗ nhẹ đối phương, nói tiếp” Gặp ác mộng, trở về đi, ngoài này lạnh, sẽ đem người đông lạnh.”

Thiển Thanh bất động, gắt gao ôm Giản Già, nước mắt tích tụ liền tuôn rơi, Giản Già không có biện pháp, đành phải đem Thiển Thanh ôm tránh lạnh, Thiển Thanh khóc một hồi, mới ngừng đầu, Giản Già đưa tay lau đi nước mắt đọng trên mặt hân, mang ý cười nói” Người rất giống một tiểu oa nhi nha...”

Thiểm Thanh sắc mặt đỏ lên, cảm nhận ngón tay Giản Già không phải lạnh bình thường, chính mình cũng được thể chủ ôm trong lòng ngay cả áo khoác cũng trên người mình, kinh hoàng nói “Thê chủ...có phải hay không rất lạnh?.... thật xin lỗi...”

“ Không có việc gì” Giản Già ngăn lại đối phương muốn đem áo phủ lại trên người mình “Trở lại phòng ngủ thôi, nếu không chúng ta sẽ đông lạnh thành tảng băng”

Trở lại phòng ngủ, trong mền còn dư lại chút hơi ấm, lúc này Giản Già có chút lo lắng, thân thể Thiểm Thanh có chút khởi sắc tốt lên, lấy nước ấm cấp Thiểm Thanh uống, làm cho hân ấm áp.

Nhìn thấy Giản Già vẫn chiếu cố chính mình, đôi mắt Thiểm Thanh có chút hồng, lại cúi đầu sợ hãi bị Giản Già thấy.

“ Hiện tại nên cùng ta nói chuyện chứ, tại sao lại khóc?”

Thiểm Thanh cúi đầu càng thấp , nửa ngày mới nói”Ta...nghĩ, thê chủ.... Đi rồi...”

“ Đi rồi?”

Giản Già có chút buồn bực, nhưng bỗng nhiên hiểu được.

Lâm Kiếm Gia nói là tùy hứng, không bằng nói là không có trách nhiệm, đi ra ngoài mười ngày nửa tháng không trở về là chuyện bình thường, Thiểm Thanh khi đó bất quá mới mười lăm tuổi, xung quanh hết thấy đều xa lạ, duy nhất chủ thể nhưng không thể dựa vào, vẫn là chính mình gặp ác mộng tại đây, tại... thế giới này nữ tôn nam tì, một cái nam tử coi chừng một cái nhà trống rỗng. Cái loại sợ hãi này không cần nói cũng biết. Trước kia Lâm Kiếm Gia rời đi, một mình Thiểm Thanh tuy rằng sợ hãi nhưng không bị đánh, cũng coi như một loại an ủi. Bất quá mấy ngày nay Thiểm Thanh hình thành tính ỷ lại, chính mình làm cho hân có hy vọng dịu dàng, cho nên nửa đêm tỉnh lại, không thấy mình mới có thể kinh hoàng như vậy đi...

Giản Già thương tiếc nở nụ cười “Đừng lo , ta sẽ không bỏ lại người”

Thiểm Thanh vẫn gắt gao nắm góc áo Giản Già không buông tay, nghe câu nói đó thân thể cứng đờ một chút, sau đó chậm rãi, chậm rãi dựa vào nàng, Giản Già bật cười, Thiểm Thanh cúi đầu rúc vào trong lòng đối phương, tay cũng cẩn thận ôm chặt lấy Giản Già.

Lúc này không còn cảm giác không an toàn, một tia ánh sáng làm bừng tỉnh nam tử, thẳng đến lúc này tâm đề phòng mới chậm rãi mở ra, nguyện ý tin tưởng người đã từng tổn thương sâu đậm với chính mình.

Sáng sớm ra cửa, ngoài ý muốn nhìn thấy người đạo này cùng mình có chút thân thiện Tương Dĩ, mặt mày ủ ê dựa vào hàng rào.Người trong thôn biết Giản Già mất trí nhớ đã thay đổi rất nhiều, nhưng không ai nguyện ý chủ động nói chuyện cùng nàng, Giản Già tính tình cũng lạnh, không muốn cùng người giao tiếp, cũng chỉ có Tương Dĩ hiểu mình nên mới cùng nàng nói chuyện phiếm.

Nhìn Giản Già đi ra, Tương Dĩ vội vàng bày ra vẻ cười hì hì đi đến, nhưng ánh mắt cũng là che dấu không được lo lắng “Lâm Kiếm Gia, người hôm nay có phải hay không muốn đi vào trấn?”

Giản Già có chút không khó hiểu, gật đầu đáp “Đúng, làm sao vậy?”

Tương Dĩ vui vẻ “Thật tốt quá, có thể hay không giúp ta một chút chuyện gấp?”

Nhìn Tương Dĩ một bộ khẩn trương, Giản Già gật đầu “Chuyện gì người cứ nói.”

Tương Dĩ nhìn Giản Già đồng ý , cuống quýt từ trong lòng ngực móc ra một tờ giấy rách rưới, nhét vào trong tay Giản Già “Đây là một phương thuốc, người đến trấn giúp ta chiếu theo nó mua một ít thuốc trở về.”

Giản Già nhìn phương thuốc trong tay, từ từ nhả lại mi “Tương Dĩ, phu thị nhà người ... không phải có thai sao?”

Tương Dĩ thành thân vài năm đều một mực không có tin tức, vừa mới biết phu thị nhà nàng có tin mừng đương nhiên cả thôn cũng biết.

“Đúng vậy!” Tương Dĩ rất là đau đầu nói “Mấy ngày nay khí trời rất lạnh ‘hắn’ nhiễm gió rét, vốn sợ dùng thuốc không đúng con cái sẽ bắt hủ, nhưng bệnh càng ngày càng nặng cũng không có thể để ‘hắn’ cứ như vậy, sẽ chết mất, vừa lúc hai ngày trước có một du y (tức là người hành nghề y lang thang đó mà) cho ta một phương thuốc không làm hạ đến thai nhi, nên ta muốn thử xem sao.”

Du y? Khẳng định là một lang băm...

“Tương Dĩ, cái phương thuốc này có vài vị thuốc không thích hợp người mang thai dùng, rất dễ dàng bị xảy thai.”

Tương Dĩ chấn động, đoạt lấy phương thuốc quét mắt nhìn một chút, tiện đà hoài nghi nhìn phía Giản Già “Làm sao ngươi biết? Người cũng biết y thuật?”

“Ta có biết một chút.”

“Người thôi đi!” Tương Dĩ hừ lạnh “Người ngày ngày cái gì cũng không làm còn có thể biết y thuật?”

Giản Già cũng không muốn cùng ‘nàng’ cãi lại, thản nhiên nói “Nói ta đã nói, có tin hay không là tùy người, bất quá thuốc ta sẽ không giúp người lấy.”

Nói xong, liền đi lên núi.

Lần này hái thuốc so với lần đầu tiên thiếu đi nhiều, chất lượng cũng không có thật là tốt như lần trước, bất quá lão bản Hồi Xuân Đường vẫn là rất nhiệt tình cho giá cả không thấp, Giản Già mua đủ đồ cần dùng liền chạy về nhà, Thiển Thanh một người ở nhà làm nàng không yên tâm cho lắm.

Trở lại trong thôn là lúc trời đã tối, trong thôn không khí mát mẻ bình thường, bên cạnh nhà Tương Dĩ đang âm âm vây quanh rất nhiều người, mấy người thế hệ trước ở trong thôn cùng Tương Dĩ vẽ mặt nôn nóng nói cái gì, Giản Già lòng hiếu kỳ từ trước đến giờ thiếu đáng thương, chỉ tùy ý quét mắt nhìn một chút liền vào nhà, loáng thoáng nghe được vài câu bên kia đàm luận.

“Không thể động! Hiện tại vốn có khuynh hướng muốn rơi rụng, một khi di động không phải mọi chuyện càng tệ hơn!”

Phụ thân Tương Dĩ ở một bên khóc sụt sùi “Vậy người nói có khả năng làm sao bây giờ a! Thật vất vả có như vậy một đứa, này nếu là không có...”

...

Vào nhà liền thấy Thiển Thanh ngơ ngác đứng ở bên cửa sổ hướng phương hướng nhà của Tương Dĩ mà nhìn, ngay cả âm thanh Giản Già vào nhà cũng không nghe thấy, Giản Già có chút kỳ quái đi qua vỗ nhẹ lên vai Thiển Thanh, hỏi “Làm sao vậy?”

Thiển Thanh này mới phục hồi tinh thần lại, sắc mặt không phải rất tốt lại có chút tái nhợt “Không có gì, phu thị tương gia hình như... con cái muốn giữ không được...”

Uống loạn thuốc như vậy có thể giữ đến bây giờ đã là không dễ dàng.

Giản Già cũng không cảm thấy cái gì, chuyện người ngoài thủy chung nàng đều không để ở trong lòng.

“Ta đã từng ném trái cảm giác đó, mất con thật sự rất thống khổ...”

Thiển Thanh thất thần ở nơi đó lắm lắm, Giản Già động tác dừng lại, nghĩ lại lúc mới trở thành Lâm Kiêm Gia thì Thiển Thanh cũng vừa mới mất đi con không khỏi nhủ mảy.

“... Mất con rồi, ‘hắn’ nên làm cái gì bây giờ a...”

Giản Già kéo Thiển Thanh đang ngẩn ngơ vào trong lòng, thấp giọng nói “Người rất lo lắng cho ‘hắn’?”

Thiển Thanh gượng gạo câu hạ khóe miệng, đem mặt vùi vào cổ đối phương, buồn bã mở miệng “Phu thị Tương Dĩ tuổi đã rất lớn, nếu là không con cái, Tương Dĩ có thể rất nhanh sẽ nạp tiểu thị...”

Giản Già trầm mặc, qua một hồi mới nói “Người đã không muốn ‘hắn’ mất đi đứa bé này, như vậy, ta sẽ đi giúp ‘hắn’.”

5. Chương 5

Chương 5: Không được tự nhiên

Thiểm Thanh nhất thời không có phản ứng lại, Giản Già đã ngồi xuống xuất ra bút chuẩn bị viết, vội vã vài nét bút, nhìn Thiểm Thanh vẫn là vẻ mặt mờ mịt, muốn trấn an hắn nên nàng cười cười “Người ở nhà chờ, ta đi qua xem một chút.”

“... ‘Hắn’ sẽ không có việc gì sao?”

“Ta sẽ cố hết sức.”

Nhìn Giản Già xuất môn, tâm lý Thiểm Thanh dần an ổn, hình như chỉ cần có người này, tất cả vấn đề đều sẽ được giải quyết.

@@

Cả nhà Tương Dĩ lòng như lửa đốt nói muốn đi tìm đại phu, Tam Li thôn lại thật sự quá mức xa, hiện đến trấn đi thỉnh đại phu khẳng định là không còn kịp nữa, mấy người đã ra rất nhiều chủ ý đều không có hiệu quả, phu thị Tương Dĩ không ngừng thống khổ rên rỉ, còn không ngừng chảy máu.

Giản Già sau khi vào cửa, trong phòng liên yên tĩnh kỳ dị, một vài người không hẹn mà cùng lui lại mấy bước rời xa Giản Già, nàng cũng không có nhiều hơi để ý tới, đi tới bên người Tương Dĩ đưa giấy mình viết nói “Đây là đều được liệu rất bình thường trong núi cũng có thể tìm được, người nếu là tin ta liền kiểm thêm mấy người lên núi mà tìm.”

Mẫu phụ Tương Dĩ rất là hoài nghi nhìn Giản Già một hồi lâu, mấy người trong thôn tại nhà Tương Dĩ nói nhỏ bên tai “... Nàng được không, một cái tiểu lưu manh biết cái gì a...”

Giản Già cũng không vội, nếu như không phải vì Thiểm Thanh không đành lòng nàng cũng sẽ không đến.

Tương Dĩ cắn răng một cái “Hảo, ta nghe theo người!”

Cứ theo đà này cực kỳ khẳng định giữ không được, còn không bằng hợp lại liều mạng!

Giản Già nhìn ‘nàng’ quyết định cũng không hề trì hoãn nữa, lâu như vậy, chậm một chút nữa linh đan diệu dược gì cũng vô dụng.

Được liệu xác thực cũng không phải cái gì quý trọng, nhưng bởi vì mùa không đúng sắc trời cũng đã xuống muốn hái cũng rất khó khăn, Tương Dĩ lại khẩn cấp nhưng chính ‘nàng’ cũng không nhận ra được liệu gì chỉ có thể dựa vào Giản Già... Thật vất vả hái được đầy đủ, Giản Già đưa cái sọt cho Tương Dĩ nói “Người nhanh lên một chút trở về sắc thuốc cho phu thị người uống, nếu như cố gắng qua được đêm nay liền không có việc gì, ngày mai tìm đại phu là được.”

Tương Dĩ cũng không chối từ, gật đầu “Vâng người cẩn thận.”

Tương Dĩ đi núi cực thành thực, một hồi liền nhìn không thấy bóng dáng, Giản Già một mình đi trở về.

Thiểm Thanh ở nhà chờ, nhìn qua cửa sổ có thể thấy Tương Dĩ hấp tấp chạy về, sau đó là sốt ruột sắc được, người trong thôn lộn xộn bàn luận, Tương gia lúc đầu chỉ không ngừng lo lắng dần dần lộ thần sắc yên tâm, Giản Già nhưng vẫn chưa trở về.

Thiểm Thanh đứng ngồi không yên, dứt khoát đứng ở trong sân chờ, lại qua khoảng một canh giờ mới nhìn thấy thật xa một bóng dáng thất tha thất thểu, bối rối khẩn trương mở ra cửa viện chạy tới, liền nhìn thấy trang phục Giản Già dính không ít tro bụi, trên mặt có vài vết thương, chân hình như cũng có tổn thương.

Thiểm Thanh khẩn cấp, nước mắt liền rơi xuống, trong lòng hối hận quá, nếu như không phải vì mình, thì chủ cũng sẽ không đi giúp Tương Dĩ, cũng sẽ không lên núi, cũng sẽ không bị thương...

“Khóc cái gì,” Giản Già khẽ mỉm cười lau đi lệ trên mặt Thiểm Thanh, “Giúp ta một chút, thật sự là... Trên núi quá tối, thật vất vả mới đi xuống, còn ngã vào khe suối.”

Thiến Thanh nghe thấy sắc mặt đều trắng, nước mắt rơi càng nhanh.

“Tốt lắm tốt lắm, đừng khóc, ” Giản Già cũng bất chấp chính mình toàn thân đều vô cùng đau đớn, vội vàng kéo Thiến Thanh vào trong lòng “Ta đều là bị thương ngoài da, không có chuyện gì, đừng lo lắng.”

Thiến Thanh cắn môi không nói lời nào, đỡ Giản Già trở về nhà, vừa đến trong nhà liền nấu nước nóng giúp Giản Già tẩy rửa , kéo ống quần nhìn thấy trên đùi tím đen một tảng lớn, Thiến Thanh trầm mặc cắn thật rửa chỗ bị thương, từ sau khi vào nhà liền không có nói chuyện.

“Thiến Thanh?”

“ ... ”

“Thiến Thanh, như thế nào không nói lời nào?”

“ ... ”

Trong phòng yên tĩnh, Giản Già nửa ngày không có lên tiếng.

Thiến Thanh cúi đầu cầm quần áo bẩn thu hoạch tốt , vốn là tự trách mình làm hại thê chủ bị thương, ai biết chính mình tự nhiên lại không lên tiếng, làm sao bây giờ? Thê chủ sẽ sinh khí(là tức giận đó) đi? Trong khoảng thời gian này thê chủ đối với chính mình thật tốt quá khiến cho hần ngay cả thân phận của mình cũng đều quên đi sao? Bất quá là một phu thị được mua về mà thôi, hần có tư cách gì phát cáu? Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?... Thê chủ sinh khí,cảm thấy chính mình rất phiền phức đi? Lại trở lại thời gian giống như trước đây sao?

Càng nghĩ càng sợ hãi, Thiến Thanh ngay cả tay cũng đều bắt đầu run lên , gắt gao cắn môi ngay cả máu chảy ra cũng không có phát hiện, hần quá mức sợ hãi năng sẽ mất đi ôn nhu như hiện tại , trước mắt một hồi mê muội.

“Thiến Thanh! Thiến Thanh ngươi làm sao vậy? !”

Thiến Thanh mờ mịt nháy mắt mấy cái, này mới phát hiện chính mình vừa rồi dĩ nhiên té xỉu .

“Thiến Thanh?” Nhìn hần tỉnh lại, Giản Già nhẹ giọng hỏi, đứa bé này, tận trong tâm vẫn là lưu lại một phần sợ hãi, chính mình bất quá nghĩ muốn dọa hần mới khiến hần cho là mình sinh khí mà thôi, dĩ nhiên liền lo lắng đến hôn mê bất tỉnh.

Thiến Thanh ngốc, chỉ cần ngươi ngẩng đầu nhìn, sẽ phát hiện, kỳ thật ta vẫn là tại đối với ngươi thật tốt.

Tương Dĩ ngày hôm qua sau lúc lo lắng, một bộ cao hứng phấn chấn , trong tay xách không ít đồ, vừa vào sân liền hướng Giản Già vui mừng hô “Lâm Kiểm Gia! Nhìn đoán không ra ngươi thật đúng là mát tay! Hôm nay đại phu nói nếu không phải ngươi khai thuốc uống kia sợ là cục cứng đã mất rồi”

Giản Già trừng ‘nàng’ một chút phát tay kêu ‘nàng’ nhỏ giọng một chút,rồi thấp giọng nói “Nhỏ giọng chút, Thanh Nhi còn đang ngủ”

“Như thế nào lúc này còn không dậy?”

Giản Già có điểm bất đắc dĩ lắc đầu “Chỉ trách ta, nói giỡn, hù dọa đến hần.”

Thiến Thanh quả thật có chút bị hù dọa, nhưng không có nghiêm trọng như vậy, là Giản Già cho hần uống thuốc điều dưỡng bên trong bổ thêm thuốc an thần .

Tương Dĩ hắc hắc cười “Ngươi vẫn rất quan tâm phu thị này đi! Nhà ta cũng không có đồ tốt gì , giết hai con gà cầm lại đây cho ngươi, còn có chút lương thực, hôm qua cảm ơn ngươi !”

“Ta...”

Không đợi Giản Già nói cái gì, Tương Dĩ liền ngắt lời nói “Ngươi cũng đừng nói không cần! Bằng không chính là xem thường ta .”

Giản Già không có biện pháp, đành nhận lấy.

Sau chuyện này cuối cùng người trong thôn đối với Giản Già đột nhiên liền tốt lên, có thì nhìn thấy cũng cười chào hỏi, tuy nhiên dù nói cười nhưng vẫn là thấy cứng ngắc.

Tam Lithôn ở xa, nhà ai có người bệnh gì đó tìm đại phu là cực kỳ phiền, vài hộ người nhà đều là bởi vì bệnh chưa kịp trị liệu liền như vậy mất đi. Tới nay cái người không chuyện ác nào không làm lại đột nhiên biến thành đại phu xuất sắc, biến hóa này thật lớn. Bất quá Lâm Kiếm Gia cũng là có tiếng trong thôn, người không chuyện ác nào không làm sau biến cố lại có thể học qua y thuật?

Mọi người bàn luận sôi nổi.

Tương Dĩ ngay từ đầu đối với Lâm Kiếm Gia mất trí nhớ vẫn còn rất là nghi ngờ, bất quá Lâm Kiếm Gia tính tình thật sự là thay đổi không ít, không ra đi làm chuyện ác không nói, đối xử tốt với phu thị, hiện tại còn cứu cục cứng của mình. Tương Dĩ nói tốt không ít về Lâm Kiếm Gia, sau đó người trong thôn cũng dần dần đối Giản Già thân mật hơn.

Bất quá đối với Giản Già, mấy thứ này nàng không thể nào để ý, nàng hiện tại chính là muốn khuyên một đứa trẻ đang khó chịu.

@@

Đã hai ngày, Thiển Thanh đều là trầm mặc, bất kể Giản Già cùng hần nói cái gì hần đều là nhu thuận đáp ứng một tiếng đơn giản “Àn” hoặc là gật đầu. Giản Già cảm giác có chút vô lực, nàng nghĩ muốn mạnh mẽ lời hần ra ngoài cái vỏ đó, lại sợ có khả năng quá kích động làm thương tổn đến hần, thật là có chút không thể nào hạ thủ.

Thiển Thanh ở trong sân giặt quần áo, trước kia chính mình chỉ trông vào cái công việc này mới có thể miễn cưỡng sống qua ngày, nhưng từ lần kia chính mình không cẩn thận gây tổn thương đến thê chủ. Sau khi Giản Già tỉnh liền không bao giờ đánh mình nữa, cũng không đồng ý chính mình làm việc này, chỉ cho hần ở nhà làm chút việc nhà đơn giản, giặt quần áo cũng là nước ấm, bởi vì Giản Già không cho Thiển Thanh sử dụng nước lạnh, còn cố ý nấu nước nóng cho hần dùng.

Chính đang giặt, một cái âm thanh nam nhân có chút treu chọc vang lên “Yêu! Ta nói Thiển Thanh, cũng đã lâu không thấy người giặt quần áo!”

Thiển Thanh thân thể cứng đờ, nghe ra đây là âm thanh của Triệu Thái

Bởi vì trước kia có quan hệ với Lâm Kiếm Gia, người trong thôn cũng không để ý tới Thiển Thanh, nhìn thấy Thiển Thanh bị đánh cũng chỉ là có điểm đồng tình cũng không khuyên can, còn có chút xem náo nhiệt, Triệu Thái cùng Thiển Thanh cùng là bị bán vào Tam Li thôn, bất quá thê chủ của Triệu Thái là một người tương đối nhân hậu, tuy nói lớn lên không dễ nhìn nhưng cũng có trách nhiệm và không đánh phu thị.

Triệu Thái lớn lên không tệ, đôi mắt phượng trên khuôn mặt có vẻ rất là diễm lệ, Thiển Thanh có điểm vô thức nhìn Triệu Thái cười, cúi đầu khẩn trương tiếp tục giặt quần áo.

Triệu Thái đi vào sân có điểm tò mò nhìn khói từ nước giặt quần áo nhẹ nhàng bay lên “Đi?” một tiếng, thậm chí dò đi vào, kinh ngạc nói “Người giặt quần áo còn dùng nước nóng?”

Triệu Thái bọn họ đều là ở bờ sông giặt đồ, nước sông tuy rằng lạnh nhưng là đun nước nóng như vậy, ai không tiếc?

Triệu Thái có chút ghen ghét, hừ lạnh nói “Người lá gan đủ lớn, không sợ thê chủ nhà người đánh người?”

Thiển Thanh không biết như thế nào cho phải, trước kia tại thời điểm Lâm Kiếm Gia đi vắng Triệu Thái cũng thường cách tường rào tre cùng hần nói mấy câu, nhưng cũng chỉ là châm chọc khiêu khích, nhìn hần bị đánh chịu khổ ‘hần’ lại có chút hả hê, chưa bao giờ đi vào trong nhà cùng hần tiếp xúc như vậy.

“... Là thê chủ nấu nước cho ta giặt quần áo...”

Triệu Thái có chút hoài nghi đánh giá hần, rõ ràng không tin “Lâm Kiếm Gia thật nói như vậy?”

Tuy nói trong thôn truyền ra Lâm Kiếm Gia tính tình thay đổi, còn biết y thuật, bất quá Triệu Thái ngẫm lại trước kia Lâm Kiếm Gia đánh Thiển Thanh không chút nào nương tay vẫn thấy thật là khó tin.

Thiến Thanh nhìn ‘hắn’ không tin, có chút vội vàng giải thích nói “Thê chủ hiện tại đối với ta rất tốt! nàng, nàng không có lại đánh ta...”

Tại sao không đánh người? Đánh cho càng thảm mới càng tốt!

Triệu Thái ở trong lòng oán hận nguyên rửa, bắt quả nhìn Thiến Thanh bộ dáng cũng không tệ.

“Phải không? Bắt quả người cẩn thận một chút, nói không chừng ngày nào đó nàng lại khôi phục thành bộ dáng trước kia...”

Nhìn Thiến Thanh sắc mặt càng ngày càng trắng, Triệu Thái trong lòng âm thầm đắc ý, còn chuẩn bị nói tiếp, cửa sân “Chi dát” một tiếng đẩy ra, Giản Già lưng đeo giỏ thuốc từ bên ngoài đã trở về.

Nhìn Triệu Thái, Giản Già con người lý hiện lên một tia lãnh ý, nam nhân này nói chuyện chính mình ở bên ngoài hồi lâu nghe được hết.

“Đa tạ người quan tâm Thiến Thanh của nhà ta, bắt quả xin yên tâm, sau này ta đặt Thiến Thanh trong lòng bàn tay cũng sợ hắn đau, tuyệt đối sẽ không đối với hắn không tốt.”

Triệu Thái bị Giản Già nhìn đỏ mặt hơi lạnh, xấu hổ cúi thấp đầu chạy đi ra ngoài, tâm xác thật nhảy rất lợi hại.

Giản Già hôm nay mặc áo mới màu xanh, ngoại bào chính là Thiến Thanh may cho nàng, ánh mắt lạnh lẽo, mặt mày du du nhiên nhiên (tự nhiên) đứng ở nơi đó đúng là nói không ra lời, làm cho Triệu Thái cơ hồ nhìn đến ngây ngốc.

Nghĩ đến nhà thê chủ mình thô lỗ xấu xí, Triệu Thái cắn chặt răng.

Nhìn Triệu Thái chạy xa, Giản Già buông tay thả giỏ thuốc, đi tới bên người Thiến Thanh đưa tay ôm lấy hắn, thân cận trấn an vỗ nhẹ phía sau lưng có điểm cứng nhắc của Thiến Thanh, tại bên tai Thiến Thanh nói “Sau này không nên cùng người kia lui tới.”

Nhiệt khí thổi bên tai làm tai Thiến Thanh phát hồng, hai tay ướt đẫm hắn chân tay luống cuống tùy ý bị Giản Già ôm vào trong ngực, gần đây Giản Già rất thích ôm hắn, cái loại cảm giác thân mật làm cho hắn từ trong lòng hoan hỉ.

“Ân.”

“Chỉ ‘ân’?”

“... Đã biết.”

Giản Già bật cười đè lại cái trán, điểm một cái lên chóp mũi Thiến Thanh, có chút bất đắc dĩ nhìn đối phương ngưng ngừng trong lòng “Người a, tiểu ngu ngốc, nếu là ta không có trở về kịp, người có phải hay không bị người khác khi dễ?”

Tuy nói là nghi vấn, nhưng là khẩu khí là khẳng định.

Thiến Thanh mặt càng hồng, cúi đầu không nói.

Giản Già ở trong lòng thở dài, xem ra phải giáo dục cái con thỏ nhỏ này một phen, nếu không lại bị người khác khi dễ.

6. Chương 6

Chương 6: Mấy đoá

Mấy ngày nay Giản Già có chút việc phải làm, vì muốn an ổn sống qua mùa đông, nàng phải ở nhà chuẩn bị cho tốt, trong thôn các hộ trên cơ bản đều có long, mà nhà của Lâm Kiếm Gia đã bị hư hại không biết bao lâu, lần này muốn sửa long thật là một cái đại công trình.

Đã như vậy còn có người cố tình không biết thức thời đến quấy rầy.

Đã nhiều ngày Triệu Thái không biết sao lại thế này, thường thường đến nhà nàng. Tuy nói là muốn tới cùng Thiển Thanh nói chuyện phiếm, nhưng là ánh mắt lại thường xuyên “bắn” đến trên người nàng. Một loại ánh mắt rất là hoài nghi, như là đánh giá lại mang điểm sợ hãi. Hơn nữa Giản Già phát hiện Thiển Thanh tựa hồ cùng Triệu Thái cũng không phải là thực sự tán gẫu. Bình thường chính là nghe đối phương nói, còn hần thì chân tay luống cuống đứng nghe.

Rất nhanh đã đến giữa trưa, Giản Già thấy cũng không sai biệt lắm, nhưng xem ra Triệu Thái vẫn là không có tứ rời đi, không biết ‘hần’ cùng Thiển Thanh nói cái gì, không có cách nào nàng đành phải tự mình trở lại trù phòng chuẩn bị đồ ăn.

Thiển Thanh thấy Giản Già chuẩn bị đi nấu cơm, có chút vội vàng muốn đi qua, lại ngượng ngùng không thể để Triệu Thái một người nhưng ở trong này. Hần bất an đứng nhìn bên ngoài, Triệu Thái nhìn hần không yên lòng, cũng theo ánh mắt hần hướng ra phía ngoài xem, vừa vận liên thấy Giản Già cũng nhìn hướng trong phòng, hướng về phía Thiển Thanh ôn nhu tươi cười một cái.

Triệu Thái ánh mắt chợt lóe “Thiển Thanh, thê chủ nhà người hiện tại đối với người thật đúng là hảo.”

Thiển Thanh sắc mặt có chút hồng, gật gật đầu.

“Người nói một người như thế nào liền có thể đột nhiên biến thành như vậy, rõ ràng, rõ ràng.....”

Triệu Thái thấp giọng nói câu cái gì, thanh âm thấp chỉ có chính ‘hần’ mới nghe được, nói xong đứng lên ý cười trong sáng nói “Ta cũng muốn đi trở về, nấu cơm chậm thê chủ lại tức giận.”

Đưa Triệu Thái xuất môn, Thiển Thanh thở ra một hơi, hần cũng thập phần không rõ vì sao Triệu Thái cùng mình đột nhiên liền trở nên thân cận, nhưng là hần ẩn ẩn sinh ra một loại cảm giác bất an.

Thiển Thanh chính là đứng đó suy nghĩ đến ngốc ra. Giản Già đi qua gọi hần “Làm sao vậy?”

Thiển Thanh lắc đầu, tiếp nhận rau xanh trong tay Giản Già “Không có việc gì.”

“Nếu người không thích ‘hần’ lại đây, lần sau ta đuổi ‘hần’ về là được.”

“Không cần,” Thiển Thanh hơi hơi cúi đầu “Có người theo giúp ta trò chuyện cũng tốt.”

Nàng cảm thấy Thiển Thanh đúng là không có bằng hữu ở trong nhà rất là tịch mịch, Giản Già cũng không nói cái gì nữa, Thiển Thanh thấy Giản Già còn muốn xoay người đi phòng bếp vội vàng kéo nàng “Thê chủ, người đã làm việc đến trưa, đi bên trong nghỉ ngơi một chút đi, ta đến nấu cơm.”

Mấy ngày nay Thiển Thanh ở nhà quả thật cũng không làm cái gì, so với trước kia mỗi ngày đi sớm về tối thì hiện tại quả thực an nhàn đến cực điểm. Nhưng là loại này an nhàn lại làm cho hần cảm thấy bất an cùng hư ảo, giống như giấc mộng, hần sợ vừa tỉnh lại hết thấy cái gì cũng không có.

Giản Già nhìn tay Thiển Thanh nắm lấy góc áo chính mình, giống như hiểu biết điều gì liền nở nụ cười “Hảo.”

&&

Giấc ngủ trưa là trước kia Giản Già đã tạo thành thói quen, khi nàng trở thành Lâm Kiến Gia cũng không có thay đổi, vì vậy nàng liền lôi kéo Thiển Thanh cùng nhau ngủ.

Buổi chiều cùng lão bản Hồi Xuân Đường bàn công chuyện tốt lắm, cái lão bản kia thấy Giản Già hái được liệu rất tốt liền hỏi Giản Già có thể chẩn bệnh hay không, muốn Giản Già tới Hồi Xuân Đường làm một đại phu ngồi ở sảnh.

Trần Nam Kiều tuy nói cách Tam Li thôn rất xa, nhưng nếu vẫn hái thuốc trên núi kiếm tiền mà sống cũng không phải kể lâu dài, nhất là rất nhanh sẽ đến mùa đông, Giản Già tuy khá do dự nhưng vẫn đáp ứng đi thử xem.

Nàng chỉ ngủ non nửa canh giờ liền thật cần thận đứng dậy, Thiển Thanh bên người ngủ còn rất quen thuộc, mày hơi hơi nhíu lại, Giản Già thân thủ nhẹ nhàng điểm chớp mũi của hần, sau đó cười nhẹ mặc quần áo.

Hồi Xuân Đường lão bản vẫn là thực nhiệt tình, thấy Giản Già đến đây vội vàng đi đón nói “Lâm đại phu ngài đã tới.”

Giản Già thần nhiên gật đầu một cái, biểu tình khách khí lại làm đậm nhạt, bên ngoài Giản Già ngay cả ý cười đều thực rất thưa thớt (tức là ít tới đáng thương đó), mặt mày có lãnh ý mỏng manh, nhưng cũng không làm cho người ta cảm thấy cao ngạo mà là sinh ra một loại cảm giác người như vậy vốn là nên có thần sắc như vậy.

Giản Già đến làm đại phu ngồi ở sảnh yêu cầu cũng không nhiều, chỉ có một, chính là mỗi ngày chỉ chuẩn mạch tại được điểm trong hai canh giờ. Lão bản kỳ quái hỏi vì sao, Giản Già lộ ra một chút ý cười, nói “Ta lo lắng phu thị của ta một mình ở nhà.”

Yêu cầu này tuy đơn giản nhưng cũng lại khó khăn, nhưng lão bản chính là suy tư một chút liền đồng ý. Lão bản sẵn khoái cũng làm cho Giản Già có điểm khó hiểu. Lão bản cười “Về sau nếu người thành danh y, không vứt bỏ được điểm nhà ta thì tốt rồi.”

Lời này Giản Già nghe xong cũng không thực để ý. Vì chính mình tuy ở hiện đại quả thật là danh y nhưng đối cho trung y được chỉ đọc lướt qua cũng không phải rất nhiều.

Vậy mà những lời lão bản nói sau này lại thật sự trở thành sự thật –

Cho nên ta nói ah, đối với một kẻ cuồng học tập mà nói, “Đọc lướt qua không sâu” cũng là cái thực đáng giá cho người ta tham thảo nha.

&&

Ngày thứ nhất, đúng như những gì Giản Già nghĩ đến, hoàn toàn không có người đến xem bệnh. Nàng trước kia thấy ở Hồi Xuân Đường cũng không có đại phu ngồi ở sảnh. Huống hồ trấn Nam Kiều cũng không phải không có đại y quán. Cho dù là không có tiền người nghèo cũng sẽ không tùy tiện tin tưởng nàng như vậy một thầy thuốc từ đâu nửa đường nhảy ra.

Rảnh tới không có việc gì làm, Giản Già cầm bút lông theo thói quen luyện viết chữ. Trước kia bởi vì hứng thú nàng từng học dùng bút lông viết chữ, viết tuy rằng không phải tốt lắm nhưng cũng đọc được không đến nỗi nào. Đang viết, một nam hài chừng mười hai mười ba tuổi khóc lóc chạy vào, cầm lấy tay tiểu nhị khẩn cầu, hơi thở đứt quãng ngay cả nói cũng nói không rõ.

Tiểu nhị hoảng sợ.

“Vị tiểu ca này, người chậm rãi nói, chậm rãi nói.....”

“Cha ta..... Van cầu người, tiền được ta về sau nhất định sẽ trả đầy đủ! Người giúp ta với ahh!”

Nói nửa ngày, Giản Già bên cạnh mới miễn cưỡng nghe ra chuyện. Hóa ra là cha nam hài này sinh bệnh nặng. ‘Hắn’ mất thấy cha sẽ không được, nhưng là trong nhà không có tiền mua nổi được, muốn xa trưởng.

Tiểu nhị do dự, lão bản lúc này nghe thấy động tĩnh cũng đi ra, gật gật đầu hướng tiểu nhị nói “Trước lấy được đi, đứa nhỏ này cũng là khó khăn.”

“Cám ơn! Cám ơn!”

Nam hài không ngừng nói lời cảm tạ, tiểu nhị đi đến quầy bên trong, vươn tay “Tốt lắm, đem phương thuốc lấy đến ta xem xem.”

“Phương thuốc?”

“Đúng vậy,” Tiểu nhị nghi hoặc hỏi “Người sẽ không phải ngay cả phương thuốc cũng đều không có đi?”

Nam hài sắc mặt đỏ lên, muốn khóc “Ta không có tiền, nên... đại phu..... cũng không nguyện ý xem bệnh.....”

“Đây không có phương thuốc ta như thế nào bốc thuốc cho người a? Đây cũng không phải là chúng ta không muốn giúp người a.....”

“..... Cha ta có khả năng chính là bệnh thương hàn, bằng không người trước bốc cho ta thuốc trị bệnh thương hàn được không?.....”

Tiểu nhị nở nụ cười, lắc đầu “Tiểu ca, thuốc này cũng không thể bốc loạn, nếu uống có vấn đề gì đó chính là đại sự.....”

“Kia..... Kia làm sao bây giờ?”

Tiểu nhị chỉ Giản Già đang ngồi luyện chữ “Người cũng là vận khí tốt, xem, đó là đại phu hôm nay mới đến ngồi ở sảnh, người đem người cha mang đến chẩn mạch một chút.”

Nam hài lắc đầu, nước mắt tuôn rơi “Cha ta đã muốn bệnh đến không thể đi được.....”

Nghe xong nửa ngày, Giản Già không có cách khác đành nào buông bút, ngẩng đầu nói “Ta và người đi một chuyến đi.”

Tiểu nhị vui vẻ ra mặt “Lâm đại phu người thật đúng là hảo tâm a.”

Giản Già trong lòng thầm than một tiếng, nàng cũng không phải là hảo tâm. Nàng chỉ làm đúng chức vụ thôi lúc này lão bản Hồi Xuân Đường tìm một đại phu ngồi ở sảnh rõ ràng chính là muốn tranh thủ càng nhiều khách nhân càng tốt. Mấy được điểm khác khẳng định là cũng có những chuyện như vậy, lão bản chính là muốn mượn sức của khách một chút. Thanh danh hảo tâm truyền ra đối với được điểm cũng là chuyện tốt.

Thu thập một chút này nọ, Giản Già hướng nam hài về mặt cảm kích sắc gặt gặt đầu nói “Đi thôi.”

@@@

Thời điểm chạng vạng về nhà Thiển Thanh đã làm tốt đồ ăn luôn luôn chờ nàng về. Vừa đến nhà, Thiển Thanh thấy Giản Già về mặt mệt mỏi rất là lo lắng “Thê chủ, hôm nay như thế nào rồi như vậy mới về?”

Hôm nay so với ngày thường trễ hơn gần hai canh giờ.

Giản Già cười cười, đem giỏ thuốc buông xuống “Ta ở được điểm có chút chuyện cần làm, hôm nay có một khách nhân phiền toái.”

Đâu chỉ là phiền toái, cha nam hài kia cũng không phải bị cái bệnh gì nặng, chỉ là bị cảm mạo nghiêm trọng thiếu chút nữa thành viêm phổi mà thôi. Chẩn bệnh xong khai phương thuốc xong, lão nhân kia thể nhưng lại lôi kéo nàng hỏi nàng bao nhiêu tuổi có hôn phối hay chưa?

Giản Già nghĩ đến nam hài mới mười mấy tuổi kia, sắc mặt liền nhịn không được có điểm lãnh xuống, bên cạnh Thiển Thanh co rúm lại một chút.

Thiển Thanh rõ ràng cảm giác được thê chủ tâm tình không tốt lắm nên cũng không dám hỏi nhiều, cầm chiếc đĩa đưa cho Giản Già liền thành thành thật thật ngồi ở một bên.

Giản Già nhìn Thiển Thanh thanh tú yên lặng ăn cơm, lại nghĩ tới nam hài xấu hổ cùng khiếp sợ nhìn mình liền rùng mình một cái .

Nghĩ như thế nào, cũng thấy chỉ có Thiển Thanh làm lành cảm thấy thoải mái.

7. Chương 7

Chương 7: Tuyết đầu mùa

Tuyết rơi.

Buổi sáng thời điểm nấu cơm, Thiển Thanh chợt nghe bên ngoài tiếng bọn nhỏ la hét vui mừng, nhìn qua cửa sổ có thể thấy mấy đứa nhỏ đạp lên một người tuyết xiêu xiêu vẹo vẹo, trận tuyết đầu mùa này ghé gớm thật a.....

Thiến Thanh trên tay không ngừng, mức nước, nhóm lửa, phòng bếp cũng không còn lạnh như trước nữa, Giản Già ở các phòng đều sửa long, phòng ở cũng sửa sang một chút, so với các hộ gia đình khác trong thôn còn muốn ấm hơn rất nhiều.

Thiến Thanh nhìn lửa cháy có chút ngẩn người, ánh mắt vô tình đảo qua bên ngoài, vừa vặn thấy Giản Già đang đi vào trong viện. Đột nhiên một cái cầu tuyết bay qua nện ở trên người Giản Già, bọn nhỏ đang chơi đùa không hện mà cùng kinh hô một tiếng, những đứa nhỏ đang chơi ném cầu tuyết đứng ngẩn ra cơ hồ là muốn khóc luôn.

Thiến Thanh tâm cũng không kiềm chế được sợ hãi một chút. Đứa nhỏ kia bắt quá bốn năm tuổi mà thôi, Giản Già sẽ không phát hỏa đi.....

Bị ném trúng Giản Già cũng sưng sốt một chút, sau đó xuất hồ ý liền nở nụ cười, tùy tay vỗ vỗ tuyết trên người xuống, rồi đi đến bên người đứa nhỏ ném trúng mình ngồi xổm xuống nhéo nhéo hai má đối phương. Thấy tiểu hài tử sợ tới mức ngay cả khóc cũng không dám khóc, liền tùy tay nắm chút tuyết trên mặt đất, làm một cái cầu tuyết lớn hơn đưa cho nó.....

Giản Già vào nhà liền thấy Thiến Thanh hơi hơi giương miệng bộ dáng vẫn là thực kinh ngạc, bật cười nói “Làm sao vậy?”

“ Người rất thích đứa nhỏ sao?”

Biểu tình ôn nhu như vậy Thiến Thanh nghĩ đến trước kia chính mình bởi vì đứa nhỏ đã bị đánh chửi, tâm tình liền khổ sở tới cực điểm.

Thấy Thiến Thanh thần sắc âm đạm, Giản Già có chút khó hiểu, sau lại lập tức hiểu rõ Thiến Thanh là đang nghĩ đến chuyện mình mất đi cái kia đứa nhỏ, lập tức quả quyết nói “Không thích!”

“A?”

Thiến Thanh ngơ ngác làm Giản Già nở nụ cười “Ta cũng không nghĩ muốn có đứa nhỏ để nó cùng ta tranh giành người.”

Mặt Thiến Thanh lập tức đỏ lên, luống cuống tay chân bắt đầu bối rối “Thê..... Thê chủ nói cái gì a”

Thời gian ăn cơm cũng có chút trễ rồi, mấy đứa nhỏ sau khi cơm nước xong lại hưng trí bưng bưng đi ra ngoạn tuyết, thường thường có thể nghe thấy tiếng mấy tiểu hài tử kêu to đại náo. Thiến Thanh ăn có chút không yên lòng, ánh mắt luôn không tự chủ được quét về phía ngoài cửa sổ.

“Muốn đi ra sao?” Giản Già thấy bộ dáng của hắn, không khỏi đề nghị “Ta cùng người đi ra ngoài xem tuyết đi?”

Thiến Thanh sắc mặt cứng đờ, vội vàng lắc đầu “Không cần..... Ta..... Sợ lạnh.”

“Cũng tốt, thân thể ngươi nhược(yếu), bên ngoài lạnh như thế dễ bị cảm lạnh.”

Giản Già kỳ thật hiểu lắm.

Thiến Thanh vẫn hướng ngoài cửa sổ nhìn cũng không phải bởi vì hắn thích tuyết, mà ngược lại, đối với tuyết, Thiến Thanh vẫn luôn là sợ hãi.

Hắn thủy chung luôn nhớ rõ mình bị bán cho Giản Già cũng vào một ngày tuyết rơi, mẫu thân ngay cả kiện áo bông cũng không đưa cho hắn mặc, hắn cũng chỉ một kiện áo đơn mỏng manh đi theo mẫu thân rời nhà đi.

Thật sự rất lạnh.

Năm thứ hai bị bán cho Giản Già, trong thôn tuyết rơi dày đặc, bởi vì không có cách nào giặt quần áo kiếm tiền, Lâm Kiếm Gia tức giận bắt hắn quỳ ở bên ngoài phòng ở một lúc lâu, vẫn là người trong thôn thật sự nhìn không được tới khuyên, hắn mới có thể vào nhà.

Tuyết, cơ hồ đại biểu cho ác mộng của hắn.

Tuyết rơi nhiều làm cho Giản Già mất rất nhiều thời gian đi đến Hồi Xuân Đường.

Lão bản thấy Giản Già một thân gió tuyết bộ dáng ngạc nhiên “Lâm đại phu, hôm nay tuyết lớn như vậy tôi nghĩ ngài sẽ không tới ah”

“Không có việc gì,” Giản Già rũ sạch sẽ tuyết trên người, cười nói “Đường đi vẫn rất tốt nên ta cứ đi tới đây.”

Lão bản cũng biết Giản Già chỗ ở cách nơi này không phải xa bình thường, liền dặn “Lần sau nếu thời tiết ác liệt như vậy sẽ ngài cũng đừng tới đây, khách nhân cũng không phải rất nhiều.”

“Hảo.”

&&

Buổi tối trước khi đi ngủ, Thiển Thanh nấu nước nóng để Giản Già rửa chân cho ấm, nhưng khi hắn đến phòng lại không thấy thân ảnh Giản Già. Đang cảm thấy kỳ quái, Giản Già toàn thân lạnh lẽo từ ngoài cửa tiến vào, nhìn thấy Thiển Thanh liền cười rất thần bí, không đợi Thiển Thanh nói chuyện liền đem hắn kéo đến bên cửa sổ.

Ngoài cửa sổ là một người tuyết cao gần bằng một người, người tuyết bốn phía đốt một vòng nền tròn, ánh nền cơ hồ chiếu sáng toàn bộ sân.

Thiển Thanh có chút trở mắt mà nhìn.

“Thiển Thanh,” Giản Già hơi thở mang theo một chút cảm giác mát lạnh thổi đến chỗ cổ Thiển Thanh “Thích không?”

Thiển Thanh cảm giác có điều gì đó ngạnh trụ (là mạnh mẽ giữ lại__ kiki thích để nguyên văn hơn vì dễ hiểu mà cũng ngắn nữa) chính mình, làm cho hắn ngay cả thanh âm cũng phát không được.

“Người sợ lạnh cũng không sao, ta có thể làm ra người tuyết rất đẹp tặng cho người, như vậy người sẽ không có tiếc nuối, được không?”

Thiển Thanh cúi đầu, một giọt nước mắt rơi xuống “..... Hảo.”

Trong trí nhớ của hắn tuyết rét lạnh như thế cuối cùng cũng có người làm cho nó ấm áp lên rồi.

Nhân sinh không như ý mười chi bát cửu (nghĩa là__ người sống trên đời mười chuyện thì hết chín chuyện không được như ý nguyện), đương nhiên, việc nàng bây giờ như thế này cũng là thiên ý.

Người nhà của bệnh nhân đầu tiên của Giản Già, cũng chính là cái tiểu nam hài kia, xuất hồ ý liệu lại đến quần lấy nàng.

“Lâm đại phu, người khát không? Ta giúp người rót chén nước nha?”

Giản Già không ngẩng đầu, tiếp tục viết chữ.

“Lâm đại phu, chữ của người viết thật đẹp, có thể dạy ta không?”

Giản Già miễn cưỡng nhìn những chữ viết thẳng tắp.

“Lâm đại phu.....”

Tiểu nhị ở một bên cười trộm, lão bản cũng là ý cười trong suốt nhin không được hướng bên này “hóng”, Giản Già bị quần lấy không có cách nào khác đành mở miệng nói “Người trở về đi.”

“A?” Nam hài tên là Tiểu Kha ngây ra một lúc, ủy khuất nói “Vì sao a? Lâm đại phu người đã cứu cha ta, ta sẽ báo đáp người, cha ta nói, mặc kệ là làm nô hay là..... hay là.....”

Xem tiểu hài tử sắc mặt đỏ lên, Giản Già mày mặt nhẵn lại càng nhanh “Cứu người là lão bản, nếu không phải nàng đồng ý cho người được, ta cũng sẽ không đi chẩn bệnh.”

Lão bản không ngừng lắc đầu “Đừng... đừng! Nếu phu thị nhà ta biết ta liền thăm!”

Sắc mặt Tiểu Kha trong nháy mắt trắng bệch sau đó mới chậm rãi nói “Lâm đại phu, là người xem bệnh cho cha ta, ta đương nhiên muốn báo đáp người, ta thực nghe lời, bất kể là việc gì ta cũng đều làm”

“Ta đã có phu.”

“Không quan hệ!” Tiểu Kha vội vàng nói “Ta cho dù chỉ làm một cái tiểu thị cũng là cam tâm tình nguyện!”

Giản Già sắc mặt biến cũng chưa biến một chút, mặt không chút thay đổi thu thập mọi thứ, hướng lão bản nói “Hôm nay không có bệnh nhân, ta đi về trước.”

Sau đó nhìn cũng không nhìn Tiểu Kha một cái, xoay người rời đi.

Tiểu Kha nhìn bóng dáng Giản Già, khe khẽ môi, trong mắt hiện lên quang mang không rõ. Phụ thân nói Lâm đại phu là một người có thể phó thác, nhất định phải bắt lấy cơ hội. Ta cũng không tin người thủy chung sẽ không động tâm!

Lão bản nhìn thân ảnh tiểu hài tử đứng thẳng bất động lắc đầu lại lắc đầu, tiểu nhị đi tới cười hì hì nói “Lão bản, ngài xem, Lâm đại phu hoa đào nở nhiều a!”

“Người biết cái gì,” Lão bản trừng mắt nhìn tiểu nhị một cái “Lâm đại phu trời sinh chính là một người lãnh tình, tiểu hài tử ánh mắt cũng rất tốt, nếu thật có thể làm cho Lâm đại phu động tình, thì đó chính là cả đời, nếu không thể.....”

Nếu không thể, thì đó chính là thương tâm cả đời a.....

Rất nhanh đã tới nhà, Giản Già mới chú ý thấy phía sau vẫn có một bóng người lén lút, lạnh giọng la lên “Ai? Đi ra!”

Qua nhất một lát, tiểu hài tử mới rụt rè đi ra.

Giản Già ánh mắt nhất thời lạnh lùng “Người như thế nào theo tới đây?”

Tiểu Kha ngượng ngùng cúi đầu, đưa cái rổ đang cầm trên tay qua, nói “Phụ thân làm chút điểm tâm, kêu ta đem tới hảo hảo cảm ơn Lâm đại phu.”

Giản Già không có đưa tay tiếp nhận, âm thanh lạnh lùng nói “Người trở về đi.”

Nói xong cũng không quản phản ứng của Tiểu Kha, xoay người đi về phía trước.

Tiểu hài tử chậm chạp chạy theo phía sau “Lâm đại phu..... Lâm đại phu..... Người đợi ta với, ta, ta chính là muốn cảm ơn người..... Ta không có cầu mong gì, chỉ là muốn hầu hạ người mà thôi”

“Người” một chữ nói ra, Giản Già cũng không quay đầu lại đi vào sân, nhân tiện còn muốn khóa cửa lại.

“Lâm đại phu người đừng khóa cửa a! Người hãy nghe ta nói.....”

Giản Già không kiên nhẫn khóa cửa lại, cũng không nghĩ tới trời đã tối, một tiểu nam hài như thế nào đi đường xa như vậy để trở về.

Tiểu Kha rất nhanh nước mắt liền rơi ra, nguyên bản ‘hắn’ nghĩ rằng đã trễ thế này Lâm đại phu khẳng định sẽ giữ mình lại qua đêm, chính mình sẽ có một cơ hội. Thế nhưng hiện tại ngay cả cửa nàng cũng không cho tiến vào. Trễ như thế này, ‘hắn’ như thế nào trở về a!

“Thê chủ, xảy ra chuyện gì?”

Thiên Thanh đẩy cửa đi ra liền thấy vẻ mặt không kiên nhẫn của Giản Già cùng một nam hài rất là nhu thuận đáng yêu giằng co ở cửa.

Thấy Thiên Thanh, Giản Già sắc mặt hòa hoãn một chút, Tiểu Kha nhân cơ hội chen vào cửa, hướng Thiên Thanh lộ ra một khuôn mặt tươi cười “Ta là đến cảm ơn Lâm đại phu, ngài là.....”

“Hắn là phu thị của ta.”

Giản Già đi qua phía Thiên Thanh, cau mày hướng Tiểu Kha nói “Người trở về đi, ta không cần cảm tạ của người.”

Nếu biết sẽ gặp phải cái đại phiền toái như vậy, Giản Già sẽ không thèm đi xem bệnh cho cha ‘hắn’.

Nghe được là phu thị của nàng, nụ cười của Tiểu Kha cứng đờ, lập tức mang điểm khăn cầu nói “Lâm đại phu..... Ngài liền lưu ta một đêm đi, trời đã trễ thế này.....”

Đâu có chuyện gì liên quan tới ta!

Giản Già còn chưa có nói ra miệng, Thiển Thanh đã có chút quần bách giặt nhẹ tay áo Giản Già, nhỏ giọng nói “..... Sắc trời quả thật quá muộn, để cho ‘hắn’ ở một đêm đi.....”

Giản Già không nói nữa, nắm tay Thiển Thanh đi vào nhà, vào cửa rồi mới quay mặt lại lạnh nhạt nói “Vào đi.”

Trong nhà chỉ có một gian phòng ngủ, buổi tối ba người làm thế nào ngủ. Giản Già bèn ra bên ngoài lấy một tấm ván gỗ đơn giản làm giường, hướng Tiểu Kha nói “Ngươi ngủ nơi này.”

Sau đó liền không quản ‘hắn’.

Thiển Thanh cũng nhìn ra ý đồ của tiểu nam hài này, trong lòng có chút khổ sở, lại vẫn quật cường cười giúp Tiểu Kha nấu nước ấm rửa mặt.

Tiểu Kha từ nhỏ cũng không chịu khổ gì, trong nhà ngay từ đầu cũng là đại gia tộc chẳng qua sau này mới xuống dốc, tính cách còn rất là hoạt bát, câu được câu không cùng Thiển Thanh nói chuyện.

“Thiển Thanh ca ca, người gả cho Lâm đại phu đã bao lâu ?”

“..... Đại khái ba năm.”

“Thiển Thanh ca ca, như thế nào lâu như vậy các người còn không có đứa nhỏ a?”

“..... Từng có, nhưng là mất rồi.....”

“A, thực xin lỗi thực xin lỗi.....” Tiểu Kha liên tục xin lỗi “Ta không phải cố ý.”

“Không có việc gì,” Thiển Thanh giúp ‘hắn’ chuẩn bị giường cho tốt, sau đó nói “Ngươi hảo hảo nghỉ ngơi, có việc gì cứ nói ta là tốt rồi.”

Thấy Thiển Thanh muốn đi vào trong phòng, Tiểu Kha cắn răng một cái “Thiển Thanh ca ca!”

Thiển Thanh đứng lại, có chút nghi hoặc quay đầu.

“Ta..... Ta thích Lâm đại phu..... có thể nào... có thể nào.....”

Cửa phòng trong đột nhiên bị đẩy ra, Thiển Thanh cùng Tiểu Kha đồng thời nhìn qua. Giản Già vẻ mặt âm trầm đứng ở cửa, thấy Thiển Thanh liền không nói hai lời đi tới nắm tay hắn dẫn vào phòng.

“Sáng mai ngươi liền rời đi, ta không hy vọng gặp lại ngươi!”

Sau đó “Loảng xoảng!” đóng sầm cửa lại.

8. Chương 8

Chương 8: Say rượu

Cũng không biết có phải Giản Già khi nói chuyện sắc mặt quá mức dọa người hay không, sáng sớm ngày thứ hai Tiểu Kha thật sự đi khỏi, trước khi đi còn giúp Thiển Thanh làm điểm tâm.

Lúc Giản Già đi ra thấy Thiển Thanh đang ở trong viện quét tuyết, thân thể mỏng manh phải cố sức một chút một chút mới có thể đem tuyết quét thành một đồng. Giản Già nhanh chóng sửa sang lại quần áo cho tốt, liền cầm lấy một cái áo khoác ấm đi vào trong viện đem Thiển Thanh bao bọc lại, có điểm giận dữ nói “Đều đã nói ngươi không cần làm mấy việc nặng này! Như thế nào không nghe lời!”

Thân mình Thiển Thanh cứng ngắc, rút lui một chút, ngón tay đông lạnh đỏ bừng gắt gao nắm lấy cái chổi, cúi đầu không dám nâng lên.

Giản Già bất đắc dĩ thở dài, ngữ khí dịu đi “Người quay về phòng đi, mấy chuyện này để ta làm cho.”

Thiển Thanh trầm mặc nắm nắm cái tay đã trống trơn, sau đó ngoan ngoãn đi vào nhà.

Lo lắng Thiển Thanh bị cảm lạnh, Giản Già quét tuyết xong liền nấu chén thuốc chống lạnh chuẩn bị đưa Thiển Thanh uống. Đem thuốc bưng vào nhà liền thấy Thiển Thanh nửa người dựa vào đầu giường không biết suy nghĩ cái gì. Hắn thấy Giản Già đi vào nhà, nhưng dường như mang điềm dỗi liền xoay đi không nhìn tới nàng.

Giản Già sững sốt, trong lòng đã có chút vui sướng vì Thiển Thanh thay đổi như vậy, đi đến gần hắn đem thuốc đưa qua nói “Đây là thuốc phòng lạnh, uống xong sẽ tốt cho người.”

Thiển Thanh đáp lại chính là lắc lắc đầu rồi không để ý tới nàng nữa.

Giản Già lúc này có chút buồn bực. Thiển Thanh thường là đối với nàng luôn có chút sợ hãi, chưa từng có loại hành động này giống như làm nũng. Nàng không khỏi có chút vui vẻ, liền đi qua ngồi dựa vào bên người Thiển Thanh, thấp giọng hỏi “Thiển Thanh, người làm sao vậy?”

“Ta không thích uống thuốc”

Thanh âm Thiển Thanh có chút giống như bị tắc lại, mềm nhẹ thì thầm, ngữ khí làm nũng. Giản Già sững sốt, tiện đà bật cười “Ngại đắng sao? Người cũng đã uống nhiều lần như vậy, như thế nào lần này lại cau kỉnh a?”

Thiển Thanh lần đầu tiên chủ động nắm cánh tay Giản Già, đầu cũng nghiêng qua dựa vào người nàng, thấp giọng nói “ Ta trước kia cũng không nguyện ý uống thuốc.”

Lúc Thiển Thanh dựa vào Giản Già, nàng có chút miễn cưỡng cảm thấy được trên người Thiển Thanh tựa hồ mang theo mùi rượu. Suy nghĩ một chút liền hiểu được. Gần đây Giản Già có thử chế tạo rượu thuốc, ngày hôm qua lúc đi về bị Tiểu Kha quấy nhiễu làm nàng tức giận, mấy thứ mang về đều tùy tay để ở trên bàn. Mấy thứ đó màu sắc cùng trà không khác nhau lắm, rượu hương vị cũng thực nhạt, hương vị chỉ so với trà đắng hơn một chút, Thiển Thanh khẳng định là lộn rượu thuốc thành nước trà mà uống.

Hai tay ôm Thiển Thanh để cho hắn dựa vào, Giản Già cảm thấy sau khi uống rượu Thiển Thanh thực đáng yêu, trên mặt lộ ra tính trẻ con, trong ánh mắt thủy quang trong suốt, làm cho người ta không khỏi sinh ra yêu thương.

“Trước đây..... Phụ thân thường lấy mứt hoa quả cho ta ăn..... Nhưng là sau khi đệ đệ sinh, đều là cho đệ đệ.....”

Thiển Thanh ủy khuất mếu máo, trong mắt thủy quang càng nhiều hơn, Giản Già cúi đầu hỏi hắn “Vì sao chỉ cho đệ đệ?”

“ Đệ đệ so với ta đẹp hơn. So với ta thông minh hơn.”

Nói xong, trong thanh âm Thiển Thanh có chút nghẹn ngào “Thê chủ. Nàng không phải cũng thường chê ta khó coi lại không thông minh. Ngày hôm qua, hài tử kia có phải so với ta tốt hơn rất nhiều hay không?”

“Không,” Giản Già ôn nhu lại kiên định ở bên tai Thiển Thanh nói “Chàng so với ‘hắn’ tốt hơn.”

“ Thật vậy chăng?”

“Thật sự.”

Nghe được câu trả lời, Thiển Thanh tựa hồ là yên lòng, không nhịn được dùng sườn mặt nhẹ nhàng cọ xát cổ Giản Già, híp mắt, hành động vô cùng thân thiết tràn ngập sự ỷ lại “Thê chủ, hiện tại nàng đối với ta tốt lắm. Cũng không đánh ta nữa. Về sau cũng đối với ta tốt như vậy được không?”

Động tác của Thiển Thanh giống con mèo nhỏ, làm cho Giản Già nở nụ cười, nhẹ nhàng đem đôi phương ôm vào trong ngực, thấp giọng nói “Được.”

Thiến Thanh an tâm, chậm rãi ngủ đi, Giản Già lại không có buồn ngủ bao nhiêu, vẫn nhìn sườn mặt Thiến Thanh, chậm rãi, lẳng lặng tự hỏi.

Nam tử trước mắt này đầu đã không còn dám tin tưởng vào tình cảm nữa là vì những tổn thương trong quá khứ, rốt cuộc nàng phải làm thế nào mới có thể làm tâm hắc ám áp trở lại?

Bởi vì Thiến Thanh say rượu, Giản Già ngày hôm nay không có đi Hồi Xuân Đường, vẫn ở nhà chăm sóc Thiến Thanh đang ngủ say. Thế cho nên khi Thiến Thanh tỉnh ngủ vừa mở mắt liền thấy Giản Già đang tựa vào giường, vẻ mặt ôn nhu tràn ngập ý cười.

“..... Thê, thê chủ?”

Thiến Thanh kích động ngồi dậy, đầu lại một trận mê muội suýt nữa lại nằm lại trên giường. Giản Già giúp hắc để cho hắc tựa vào trên giường, nói “Cẩn thận chút, về sau không dám cho người chạm vào rượu nữa, thật sự là chỉ dính một chút liền say.”

“Rượu?”

Thiến Thanh có chút khó hiểu, đầu óc choáng váng, không nhớ nổi bất kể chuyện gì sau khi uống xong chén “trà” kia.

“Người đem rượu thuốc ta đặt trên bàn trở thành trà mà uống”. Giản Già giải thích, khoe miệng cong lên “Bất quá, thực đáng yêu.”

Thiến Thanh đỏ mặt, nhưng thực sự là không nhớ nổi mình có làm việc gì kì quái không, nếu không thê chủ cũng sẽ không cười như vậy.

“Đây là trà giải rượu, uống một chút đi.”

Một chén thuốc tối như mực được đưa đến trước mặt Thiến Thanh, Thiến Thanh nhìn thấy nhú mi, sau đó liền bưng chén lên một ngụm uống cạn.

Một hương vị chua sót bốc lên, Thiến Thanh cúi đầu cố nén sự ghê tởm muốn nôn.

Một viên ô mai được đưa tới trước mắt.

Giản Già cầm lấy một mảnh nhét vào miệng Thiến Thanh lúc này đang trố mắt, cười nói “Ngày khác ta sẽ đi vào trấn mua một hoa quả, hôm nay trong nhà chỉ có chút ô mai, tuy là có chua một chút nhưng mà vẫn có thể áp chế vị đắng.”

Ô mai được dùng làm thuốc, cho vào miệng quả thật không phải chua bình thường.

Nhưng Thiến Thanh dưới cái lòng lại nổi lên một cổ ý ngọt ngào, cái mắt có sương mù.

“Ân.”

Hồi Xuân Đường có một vị đại phu ngồi ở sảnh.

Hồi Xuân Đường sinh ý tốt hơn rất nhiều.

Trần Nam Kiều nói lớn không lớn nói nhỏ cũng không tính nhỏ, trong trấn vẫn có hơn mười hiệu thuốc. Hồi Xuân Đường không phải cửa hiệu lâu đời, sinh ý bình thường vẫn rất ít, nay sinh ý đột nhiên thịnh vượng lên làm cho không ít thương gia có chút buồn bực.

Sau mới biết nguyên nhân là vì vị đại phu ngồi ở sảnh kia.

Có hiệu thuốc noi theo cũng tìm một đại phu ngồi ở sảnh, nhưng sinh ý cũng vẫn không như ý, vẫn là ít ỏi như thường. Lão bản mấy hiệu thuốc trong lòng nín thở, bèn tìm cơ hội để cho tiểu nhị đi tìm hiểu tin tức. Tiểu nhị khi trở về đều một bộ dáng khâm phục, nhanh chóng giảng giải cho lão bản nhà mình. Lão bản cũng không thể không phục.

Đại phu của Hồi Xuân Đường họ Lâm, tuổi không lớn, cũng khoảng hai mươi tuổi, nhưng y thuật so với mấy lão đại phu làm nghề y mười mấy năm tốt hơn nhiều. Xem bệnh không kéo dài, cũng không cố huyền hoặc(tức là mấy lão thầy cố ý nói quá bệnh lên hù người mà giả tỷ của tui không thêm làm đó mà), cũng

không chọn bệnh nhân, không lừa bịp tống tiền, kê đơn đều là những dược liệu hữu hiệu nhiều lợi ích thực tế. Tuy nàng là người ít nói lại lãnh đạm một chút, nhưng lại một vị danh y không thất chức.

Trần Nam Kiều danh y không ít, nhưng danh y đều làm bộ làm tịch, người nghèo không có tiền không chữa, người giàu có không địa vị không chữa, này không chữa kia không chữa, kê đơn thuốc lại cố lộng huyền hư, tự cao tự đại.

Lâm đại phu này còn có một thói quen, mỗi ngày chỉ chữa bệnh hai canh giờ. Bất luận hôm đó bệnh nhân có nhiều bao nhiêu, đã đến giờ liền cất bước đi, cho nên trước khi tới giờ xem chữa, luôn luôn có người chạy tới xếp hàng trước để dành chỗ.

Giản Già ngồi xem mạch cho người đối diện, trong lòng khó hiểu, rõ ràng lúc đầu còn không có bao nhiêu bệnh nhân tới xem bệnh, gần đây như thế nào lại càng ngày càng nhiều?

Nữ tử đối diện cầm phương thuốc ngàn ân vạn tạ đi bốc thuốc. Ngay sau đó là một nam tử đeo khăn che mặt ngồi xuống trước mặt Giản Già, vươn tay đến để cho Giản Già xem mạch.

Giản Già xem mạch một hồi, nói với nam tử “Đem cái khăn che mặt hạ xuống, ta muốn nhìn xem sắc mặt của ngươi.”

Nam tử có chút do dự, vẫn là hạ cái khăn che mặt xuống. Nam tử này lớn lên rất là xinh đẹp, chẳng qua sắc mặt có chút tái nhợt quá đáng, không có một tia huyết sắc. Nháy mắt sau khi ‘hắn’ tháo xuống khăn che mặt, mấy người xếp hàng ở phía sau đã rộn ràng nghị luận.

“Này không phải Thanh Phong ở kĩ viện sao? Một kĩ tử như thế nào lại tới nơi này xem chữa, không phải là rảnh quá đi”

“Không phải là bệnh đường sinh dục chứ? Cách ‘hắn’ xa một chút.....”

Thanh Phong sắc mặt lại càng thêm trắng bệch, thân thể cũng run lên. Giản Già lại giống như là cái gì cũng không có nghe được, xem qua sắc mặt ‘hắn’ rồi lại cẩn thận xem mạch một lần nữa.

Một nữ tử chờ xem mạch ở phía sau lớn tiếng hướng Giản Già nói “Lâm đại phu, loại kĩ tử này bình thường đều không có người xem chữa cho đâu, trực tiếp đem ‘hắn’ đuổi đi là được rồi!”

“Đúng vậy a, Lâm đại phu, ‘hắn’ là một kĩ tử thân phận ti tiện, có tư cách gì mà đi xem mạch a.”

Giản Già sắc mặt thản nhiên, sau khi chữa mạch liền kê phương thuốc đưa cho Thanh Phong nói “Thuốc này ngươi mỗi ngày uống một lần, một tháng sau lại đến nơi này ta xem lại cho ngươi một lần nữa.”

Thanh Phong mặt lộ vẻ cảm kích, tiếp nhận phương thuốc hướng Giản Già thi lễ một cái “Cám ơn Lâm đại phu.”

‘Hắn’ đã từng đi cầu qua vài vị đại phu nhưng không có một người nào nguyện ý chữa bệnh cho ‘hắn’. Trong lâu cũng có một đại phu y thuật bình thường chuyên môn chữa bệnh cho ‘bọn hắn’, nhưng ‘hắn’ đã uống vài phương thuốc mà đại phu đó kê đều không có hiệu quả. Nguyên bản ‘hắn’ chỉ nghĩ là đi thử thời vận mà thôi, thật không ngờ Lâm đại phu này thoát nhìn là một người không dễ sống chung lại là người duy nhất nguyện ý vươn tay giúp ‘hắn’.

Thanh Phong vừa đi khỏi chỗ ngồi, nữ tử thân hình cao lớn đứng phía sau ngồi xuống nói “Lâm đại phu người rất hảo tâm! Người như thế bình thường sẽ không có người đồng tình ‘hắn’! Đừng nhìn thấy ‘hắn’ lớn lên xinh đẹp, nhưng ‘hắn’ đã hại không ít nữ tử thất hồn lạc phách phao phu khí tử.....”(là bỏ chồng vứt con)

Giản Già không lên tiếng trả lời, lại ở trong lòng cười lạnh, nếu không phải những người đó tự nguyện vì sắc đẹp mà trầm mê, thì làm sao có thể nhà tan cửa nát.

“Lâm đại phu, người thật là hảo tâm, nếu là đại phu khác đã sớm đem người đuổi đi rồi.”

Đem phương thuốc đưa cho nữ tử đang lải nhải, biểu tình trên mặt Giản Già vẫn trong trẻo nở một nụ cười lạnh lùng, thật xứng đáng ột thân thanh nhã xa cách, khí chất đúng là làm cho người ta muốn đuổi mù.

“Ta là đại phu, các ngươi là bệnh nhân, như thế mà thôi.”

9. Chương 9

Chương 9: Thân nhân cũ

Lâm đại phu của Hồi Xuân Đường danh tiếng tốt dần dần truyền đi ra ngoài.

Giản Già một chút cũng không biết mình hiện tại cũng được coi như là một danh nhân nho nhỏ rồi, vẫn trước sau như một không có biểu tình gì, lãnh đạm nghiêm mặt.

Thanh Phong ngẫu nhiên sẽ cho gã sai vặt đưa tới điểm tâm tinh xảo. Mỗi lần cũng không nói nhiều, đem các thứ buông xuống liền lặng yên không một tiếng động rời đi. Giản Già lúc bắt đầu không chịu nhận, nhưng gã sai vặt vẫn liên tục đưa. Giản Già cũng lười mở miệng lại, chính là cho dù có lấy mấy thứ đó cũng không động tới.

Bệnh của Thanh Phong cũng không phải là bệnh gì ghê gớm lắm, chỉ uống mấy thang thuốc liền từ từ bình phục lại. Gã sai vặt đến đưa bái thiếp mời Giản Già đi gặp Thanh Phong một chuyến. Giản Già xem như không thấy liền để qua một bên. Ngày hôm sau, Thanh Phong sắc mặt lộ vẻ sầu thảm tìm đến nàng, trong mắt rưng rưng nói “Lâm đại phu, ta cũng biết ta không sạch sẽ, ta chỉ là, chính là hy vọng xa vời.....”

Giản Già nâng mắt liếc về phía nam tử một cái, nhú mày nói “Về sau không cần đến nữa.”

Một câu không chút nào khoan dung, tuy lãnh khốc, lại không thể không làm cho người ta càng thêm nhớ.

Số lần Tiểu Kha chạy tới so với trước kia chỉ có hơn không có giảm. Lão bản luôn có thể nhìn thấy tiểu hài tử kia co rúm lại tránh ở góc vụng trộm nhìn Lâm đại phu, lại không dám tùy tiện tiến lên trước một bước.

Không khỏi thở dài một hơi “Ài, chỉ một chữ tình a.....”

Lúc về tới nhà đã là chạng vạng Thiển Thanh mặc áo bông thật dày đứng ở cửa chờ. Áo bông này là Giản Già ở y phường (một nơi giống mấy tiệm may quần áo của mình à) đặt may, so với áo bông bình thường ấm hơn rất nhiều. Từ lúc Thiển Thanh biết thê chủ ở trấn Nam Kiều nơi xa như vậy làm việc trong một hiệu thuốc, hơn nữa hẳn thấy thời gian Giản Già về nhà đều theo quy luật, liền kiên trì đứng ở cửa chờ nàng trở về. Giản Già ngăn cản hẳn vài lần không có kết quả, đành phải may vài bộ quần áo ấm để bảo đảm Thiển Thanh sẽ không bị đông lạnh.

Cơm chiều đã xong, ở trên bàn cơm canh còn tỏa hơi nóng. Ở chung lâu ngày Giản Già phát hiện Thiển Thanh so với người thường tinh tế hơn rất nhiều. Hắn có thể trong vài ngày liền nhận ra thời gian Giản Già về nhà đều có quy luật, cho nên lúc Giản Già về nhà ăn cơm cho tới bây giờ đều là đồ ăn nóng. Có lần bởi vì lúc Giản Già ăn cơm thoáng nhíu mày, về sau Thiển Thanh làm đồ ăn đều là khẩu vị nhẹ (tức là đồ ăn nhạt). Giản Già thói quen trước khi ngủ thì uống nước, Thiển Thanh sợ Giản Già uống trà mất ngủ, Thiển Thanh liền đổi nước trà lạnh thành nước ấm. Giản Già giấc ngủ rất nhẹ (là ngủ tĩnh), có một chút động tĩnh sẽ tỉnh dậy, nên Thiển Thanh buổi tối cái gì cũng không uống, bởi vì sợ buổi tối đứng lên đi nhà xí sẽ đánh thức nàng.

Giản Già là một người lạnh lùng như thế, nhưng vì những điều nhỏ bé mà ôn nhu đó làm cho lạnh lùng của nàng chỉ lúc đối mặt với Thiển Thanh đều tan rã, làm cho nguyên bản nàng với hắn là trách nhiệm lại trở thành thương tiếc tận xương.

.....

Khi Giản Già rửa mặt xong, vào nhà, thì thấy Thiển Thanh đang may vá quần áo cho nàng, nhưng bộ dáng có chút không yên lòng. Khi Giản Già đi vào thì đột nhiên giật mình nhảy dựng, tay run lên, nên “tê” kim châm vào tay.

Giản Già nhíu mày, bước nhanh tới cầm ngón tay bị thương của Thiển Thanh lên, đưa vào miệng mút một cái, sau đó cẩn thận nhìn một chút, mới trách cứ nói “Như thế nào không cẩn thận như vậy?”

Thiển Thanh đỏ mặt cúi đầu, khăn trương rút ngón tay về.

Giản Già ngồi xuống, nhìn Thiển Thanh hỏi “Có tâm sự?”

Thiển Thanh nguyên bản muốn lắc đầu, nhưng lại cảm thấy không ổn, do dự nửa ngày mới nhỏ giọng nói “Lam nhi gởi thư.”

Lam nhi?

Giản Già nhíu mi một chút “Lam nhi là ai?”

Thiển Thanh tựa hồ có chút kinh ngạc nhìn Giản Già một cái, hậu tri hậu giác (đến cuối cùng) mới nhớ tới đến Giản Già không nhớ rõ rất nhiều chuyện, liền nhỏ giọng giải thích “Là đệ đệ ta.”

Như thế nào đột nhiên “chui” ra đến một cái đệ đệ. Giản Già cảm giác có điểm quái dị, ánh mắt Thiển Thanh né tránh, như vậy đệ đệ này sẽ không phải là cùng Lâm Kiếm Gia có quan hệ đi?

“Đệ đệ của ta muốn đính hôn, bọn họ muốn ta về nhà một chuyến.”

Người nhà ba năm không liên hệ rốt cục cũng nghĩ đến hắn, nhưng không phải bởi vì quan tâm tới hắn mà là vì đệ đệ yêu quý của hắn phải đính hôn, tâm lý Thiển Thanh nổi lên một loại chua xót.

“Khi nào thì đính hôn?”

“Mười lăm tháng sau.”

Thấy bộ dáng Thiển Thanh bất an sợ nàng không đồng ý, Giản Già gọi lên khoe miệng “Được, đến lúc đó ta cùng người đi.”

Mắt Thiển Thanh trong nháy mắt sáng lên một chút, nhưng sau đó lại có chút ảm đạm –

Đệ đệ, còn nhớ rõ hắn sao?

&&

Hồi Xuân Đường –

“Này..... Này”

Lão bản vẽ mặt gương ngạo, tiểu nhị ở một bên cũng là bộ dáng thực kinh dị.

“Lâm đại phu, không phải ta không muốn cho người đi mà là không thể a. Hiện tại mỗi ngày đều có nhiều bệnh nhân như vậy cố ý tìm đến người xem bệnh, nếu ngài lập tức phải rời khỏi, này.....”

Giản Già trên mặt cũng có chút xin lỗi, nhưng lại không có tứ lui bước “Ta muốn bồi phu thị về nhà mẹ đẻ, cho nên ít nhất muốn nghỉ ngơi một khoảng thời gian, cho nên lão bản, phiền toái.”

Lão bản bất đắc dĩ thở dài, cũng là biết Lâm đại phu tính tình cố chấp, đành gật gật đầu nói “Được rồi Lâm đại phu. Bất quá chờ sau khi người trở về phải kéo dài thời gian xem chẩn hơn, cũng không thể chỉ có hai canh giờ.”

Giản Già cũng biết đây là điểm mấu chốt mà lão bản muốn đòi, nên không như thế nào do dự đành nói “Hảo.”

“Lâm..... Lâm đại phu.....”

Một giọng nam mềm yếu (nhược nhược) ở một bên truyền đến. Giản Già quay lại liền thấy Tiểu Kha đứng ở phía sau cửa, vẽ mặt muốn nói lại thôi.

Giản Già khách khí mà xa cách hỏi “Có việc?”

“Lâm đại phu, người..... phải rời khỏi bao lâu?”

Tiểu Kha vẫn tránh ở một bên hiển nhiên là nghe được toàn bộ đối thoại của lão bản cùng với nàng. Giản Già nghĩ nghĩ trả lời “Hơn mười ngày đi.”

“Như vậy a.....” Tiểu Kha sắc mặt có chút ảm đạm, cúi đầu không biết nghĩ cái gì, sau một lúc lâu ngẩng đầu lại là vẽ mặt ý cười “Vay chúc Lâm đại phu thuận buồm xuôi gió.”

Nói xong cũng không chờ Giản Già đáp lời mà ngay lập tức chạy mất.

Giản Già nhìn đôi phương chạy xa, có chút nghi hoặc mặt nhăn hạ mi, sau đó tiếp tục công tác trên tay.

Nhà của Thiển Thanh ở một cái thôn nhỏ ở phụ cận Thạch Đà trấn, cả nhà đều là gia phó cho nhà họ Trần giàu có nhất vùng. Đệ đệ Thiển Thanh là Thiển Lam lần này gả cho nữ nhi của quản gia nhà này, bắt quá là gả đi làm thị.

Bởi vì thời gian có vẻ gấp rút, sau khi Giản Già từ được điểm trở về liền cùng Thiển Thanh thu thập mọi thứ thật tốt, ngay trong hôm đó liền đi tới Trần gia. Lúc xuất môn lại gặp Tương Dĩ, Tương Dĩ cười hớ hớ hướng bọn họ chào hỏi “Này vội vội vàng vàng muốn đi đâu a?”

Giản Già cười cười “Đệ đệ Thiển Thanh muốn thành hôn, ta dẫn hấn trở về nhìn xem.”

“Như vậy a.....” Tương Dĩ luôn luôn tùy tiện lại ngoài ý muốn thu hồi khuôn mặt tươi cười, hướng Giản Già nói “Người nhà của phu thị nhà người vẫn là ở Trần gia làm việc đi?”

“Đúng vậy.Như thế nào?”

Tương Dĩ lắc đầu “Trần gia này cũng không phải cái thứ tốt đẹp gì, ỷ vào có tiền nên làm không ít chuyện thiếu đạo đức, người cẩn thận chút.”

Vào thời điểm sắc trời đã tối, Thiển gia ở Nhân Thủy thôn bị một trận gõ cửa ầm ĩ . Một nữ nhân thấp bé hùng hùng hổ hổ từ trong phòng đi ra, sắc mặt không tốt cho lắm “Ai đó?”

Mấy ngày nay, người trong thôn biết nhà mình cùng với quản gia Trần gia kết thân, không ít người đã đến nịnh bợ, nhưng ai không có mắt vậy như vậy đến quấy rầy vào lúc này?

Ngoài cửa truyền đến thanh âm có chút do dự “..... Nương, là ta, Thiển Thanh.”

Nương của Thiển Thanh ngẩn ra, thật không nghĩ tới đứa con lớn nhất không nên thân của mình thật sự nhanh như vậy đã trở về. Không phải nói cái vị thê chủ mà hấn gả cho kia cũng không tốt lành gì sao? Như thế nào lại cho hấn trở về?

Vội vàng mở cửa ra, nương của Thiển Thanh vừa mở cửa liền mắng “Hỗn trướng!Thê chủ người cho người trở lại sao?”

Mở cửa, đập vào mắt ‘nàng’ là một nữ tử một thân thanh sam có khuôn mặt lãnh liệt, trong ánh mắt mang theo hàn ý không thể bỏ qua, ép tới chính mình thở không được, ngay cả chủ tử Trần gia mà mình vẫn hầu hạ cũng không có khí thế như vậy a.....

Quý nhân! Tuyệt đối là quý nhân!

‘Nàng’ lại nhìn đứa con đã vài năm không thấy mình đứng một bên. Đứa con vẫn nhất gan hướng nội nay cũng không còn quá nhất gan như trước nữa.

Nhưng hấn vẫn giống như trước không sai a.

“Ta nói Thanh Nhi, người sẽ không phải là tái giá đi?”

10. Chương 10

Chương 10: Gặp mặt

Cho tới khi vào nhà sau đã lâu, nương của Thiển Thanh vẫn chưa kịp hồi thần.

Ước chừng ba năm trước đây ‘nàng’cũng coi như là gặp qua Lâm Kiếm Gia này một chút.Tuy chỉ là đứng rất xa liếc mắt một cái, nhưng vẫn có thể thấy đôi phương một than quần áo rách tung toé, cử chỉ thô lỗ, bẩn thỉu, vừa thấy cũng biết là không phải người tốt đẹp gì.

Nhưng là không có cách nào, tiểu nhi tử sinh bệnh nặng cần dùng tiền gấp. Cả nhà đều trông cậy vào tiểu nhi tử xinh đẹp lanh lợi này, nếu có thể vào được Trần gia cao trạch đại viện. Cho nên, đứa con lớn nhất chất phác ngốc nghếch rõ ràng không có giá trị gì, cho nên cũng chỉ có thể bỏ qua thôi.

Cho nên cũng không lo sợ tới đối tượng của con là một kẻ như vậy.

Nhưng là người hiện tại trước mặt này.....

Thấy mẫu thân thường thường tự cho là không bị phát giác liền nhìn lướt qua lại liếc mắt Giản Già một cái, Thiển Thanh vừa khẫn trương lại vừa xấu hổ. Bởi vì từ khi thấy mẫu thân sắc mặt thê chủ vẫn không tốt, cho nên hẩn nhẹn không được miên man suy nghĩ. Có phải thê chủ ghét bỏ người trong nhà mình hay không? Có phải ghét bỏ người trong nhà vì họ không thích mình hay không?

Nghĩ đến người nhà đã lâu không thấy vừa thấy mặt liền mừng mình “Hỗn trưởng”, Thiển Thanh trong mắt nóng lên.

Tay hẩn bị người cầm lên, Thiển Thanh giương mắt liền thấy Giản Già cau mày nhìn mình, một đôi tay phủ lấy tay của hẩn, “Như thế nào tay lạnh như vậy? Rất lạnh sao?”

Nói xong, nàng nhìn về phía nương Thiển Thanh đang ngồi ở một bên có điểm đại ra, sắc mặt mặc dù cứng ngắc lại vẫn là lễ phép hỏi “Trong nhà có khách phòng không? Thiển Thanh hôm nay làm việc cả ngày đã mệt chết đi, ta dẫn hẩn đi nghỉ ngơi trước.”

“Nga, có, có.....” nương của Thiển Thanh luống cuống tay chân đến ngay cả nói đều nói không ra liền dẫn nàng đến khách phòng, vừa đi một bên còn mang chút lấy lòng nói “Không biết các người nhanh vậy đã về đến. Thiển Lam cùng phụ thân hẩn còn tại Trần gia, lập tức muốn thành hôn nên sự tình phải làm rất nhiều, bọn họ sẽ không trở lại, trong nhà chỉ có mình ta ở giữ nhà.....”

Giản Già nghe, thỉnh thoảng gật gật đầu, còn Thiển Thanh cho tới bây giờ trước mặt nương cũng không dám nhiều lời nói, chỉ chăm chú bước theo. Nương Thiển Thanh tự thấy xấu hổ muốn chết, nhưng vẫn là gắng gượng nói tiếp “Các người làm sao mà biết Lam nhi muốn thành hôn?”

Giản Già lời kéo cánh tay đang căng thẳng của Thiển Thanh, mâu sắc nặng nề nói “Đệ đệ Thiển Thanh đưa thư tới.”

“Đứa nhỏ này, gửi thư cho các người như thế nào lại không nói một tiếng.....”

Đến khách phòng, nương của Thiển Thanh ngưng ngừng nói “Đêm nay hai người cứ tạm ở chỗ này trước, ngày mai ban ngày phụ thân hẩn sẽ trở lại, đến lúc đó để cho hẩn giúp các người thu thập một chút.”

“Đa tạ,” Giản Già gật gật đầu, đóng cửa lại, xoay người liền thấy Thiển Thanh trong mắt chứa thủy quang, chà xát ngón tay, hốt hoảng không biết suy nghĩ cái gì.

Nàng đi qua hay tay ôm lấy hai má đối phương, Giản Già thế này mới lộ ra ý cười “Làm sao vậy? đang nghĩ cái gì?”

Thiển Thanh cúi đầu, sau một lúc lâu trả lời “Nương, ‘các nàng’ căn bản là đã quên mất ta, căn bản là không muốn gọi ta trở về, bảo ta trở về chính là chủ ý của một mình đệ đệ.....”

Giản Già sắc mặt trầm xuống, sau đó ôn nhu cười nói “Như thế nào? Rất khó chịu sao?”

Thiển Thanh không lên tiếng, hơi thở có chút dồn dập, hiển nhiên là cố nén không khóc ra.

Rời nhà lâu như vậy, người nhà mà hẩn vẫn vướng bận lại đã sớm không thèm để ý cũng không còn nhớ tới hẩn, làm sao có thể không thương tâm?

Giản Già nghĩ đến cái người gọi là nương kia vừa mở cửa, thế nhưng mở miệng chính là mắng Thiển Thanh, sắc mặt lại không tốt, nhưng là thanh âm nói chuyện đối với Thiển Thanh vẫn là trấn an ấm áp.

“Thiển Thanh,” Giản Già đem nam tử gầy yếu đơn bạc kia kéo vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt phía sau lưng hẩn “Từ nay về sau, chỉ có ta mới là người người nên bận tâm trong lòng, cũng chỉ có ta là người thân duy nhất của người.”

“Sao? Thật sự đã trở lại?”

Thanh âm ôn nhu mang chút kinh ngạc, nam hài hé ra khuôn mặt xinh đẹp từ trên ghế đứng lên, hừ một tiếng “Ta chỉ là áy náy nên mới gửi thư qua, không thể tưởng tượng được hần thể nhưng thật sự dám đến.”

“Lam nhi a.....”

Nương Thiển Thanh vội vàng chạy tới muốn ngăn hần lại, muốn nói cái gì lại bị Thiển Lam đánh gãy “Nương, ta cũng không muốn hần làm cho chúng ta mất mặt. Bất quá ta thật không nghĩ tới thê chủ của hần thực sự cho hần xuất môn. Năm ấy hần vừa gả qua ta có vụng trộm đi nhìn thử một lần, thê chủ của hần đối hần vừa đánh vừa mắng, thời tiết lạnh như vậy nhưng ngay cả một cái áo bông cũng không có, a, cũng thật đáng thương.....”

Nương của Thiển Thanh nhìn tiểu nhi tử lại nhìn phụ thị đứng ở một bên áy náy không thôi, do dự nói “Thê chủ của hần, cũng không giống người như vậy a.....”

Lúc đầu ‘nàng’ còn tưởng bà buồn người đưa tới nhầm nhà, nếu không khác biệt vì sao lại lớn như vậy.

“Hừ, chắc là giả vờ thôi?” Thiển Lam không kiên nhẫn vẫy vẫy tay “Nương người đi về trước đi, giá y của ta còn không có thêu xong đâu, ngày mai ta sẽ để cho cha trở về nhìn xem.”

Thiển Lam chán ghét nhìn phụ thân vụng trộm gạt lệ yếu đuối giống hệt ca ca hần, khẩu khí càng thêm phiền chán “Được rồi cha! Cùng lắm thì sau khi ta lập gia đình liền cho thê chủ của hần một chút tiền để cho nàng đối đãi ca tốt một chút.”

Ca ca, ta về sau hạnh phúc, nói như thế nào thì người cũng không phải không có công ah.

Kết quả ngày thứ hai phụ thân Thiển Thanh vẫn không có thể trở về.

Nương của Thiển Thanh đứng ở cửa phòng lấp ba lấp bắp hướng Giản Già giải thích, một bên chà xát tay một bên nói “Lam nhi sáng nay đột nhiên không được khỏe, các người vừa mới tới đây, thật sự là.....”

Giản Già lại không có biểu tình gì “Không có việc gì, chúng ta tự mình thu thập một chút là được rồi.”

Nương Thiển Thanh quần bách cười cười, nhìn bên trong khách phòng dò xét lại thăm dò nói “Thanh Nhi đâu? Như thế nào bây giờ còn không dậy? Đứa nhỏ này thật là.....”

Giản Già nhíu mi, không dấu vết đóng cửa lại một chút “Ngày hôm qua hần quá mệt mỏi, ta để cho hần ngủ nhiều hơn một chút.”

“Như vậy a,” nương Thiển Thanh thu hồi ánh mắt, trong lòng thầm mắng, đứa con lớn này sang sớm không chịu dậy nấu cơm, còn lười biếng nằm trên giường.

“Kia..... Ta đi làm điểm ăn cho các người.”

Chờ nương Thiển Thanh đi rồi, Giản Già trở lại trong phòng. Vừa nằm xuống, Thiển Thanh liền tỉnh tỉnh mê mê mở mắt ra kêu “Thê chủ?”

“Ngủ đi,” Giản Già thấp giọng dỗ, đem chăn đắp lại.

Thiển Thanh mở to mắt có chút mờ mịt, sững sốt trong chốc lát, sau đó nghĩ đến cái gì liền mạnh mẽ ngồi dậy “Nguy rồi! Phụ thân không ở đây thế nhưng ta không đi nấu cơm! Nương khẳng định rất tức giận!”

Giữ chặt lấy hần đang muốn xuống giường, Giản Già mới mặc kệ cái vấn đề củavị nhạc mẫu trên danh nghĩa kia muốn làm bữa sáng cho bọn họ như thế nào “Bây giờ còn sớm, nằm xuống.”

“Nhưng là.....”

Giản Già đem nam tử đang không biết cự tuyệt như thế nào kéo xuống, kéo vào trong lòng, gắt gao chế trụ (nắm lại, giữ lại) không cho hần động. Thiển Thanh trên người lạnh lạnh, thân thể tuy rằng gầy yếu đơn bạc nhưng ôm vào trong ngực đúng là thoải mái nói không nên lời.

Giản Già nheo mắt lại, trên tay lại dùng vài phần lực, làm cho Thiển Thanh toàn bộ hãm (bị ôm) ở trong lòng mình, lười biếng nói “Đó không phải chuyện của người, người nếu đã gả cho ta, đương nhiên chỉ cần lo ột ta là tốt rồi.”

Hai người tuy rằng vẫn đều ngủ ở trên một cái giường, nhưng từ sau khi Giản Già thay đổi cũng không có hành vi quá thân mật. Lúc này đột nhiên thân cận làm cho Thiển Thanh cương một hồi lâu, sau một lúc lâu mới chậm rãi trầm tĩnh lại, mặc dù vẫn lo lắng mẫu thân tức giận, nhưng lại luyến tiếc rời đi vòng tay ấm áp của thê chủ.

Sau khi thấy Thiển Thanh lại ngủ tiếp, Giản Già mới cẩn thận rời giường mặc quần áo, sau đó đi tới phòng bếp.

Nương Thiển Thanh ở tại phòng bếp luống cuống tay chân chuẩn bị điểm tâm, thường thường đều là phu thị nấu cơm, chính mình đều chưa bao giờ tới phòng bếp, bây giờ lại nghĩ đến con lớn thế nhưng còn đang ngủ không khỏi trong lòng thầm hận.

“Ta đến đây.”

Đột nhiên xuất hiện thanh âm làm cho nương Thiển Thanh sợ tới mức run run, quay người lại mới thấy con dâu của mình lạnh lùng đứng ở phía sau. Ngốc lăng lăng nhìn đối phương xắn tay áo lên nhặt rau nấu cơm, làm việc luôn tay. Nương Thiển Thanh không khỏi nói “Cái đứa nhỏ chết bầm kia vậy mà còn không có rời giường?! Ta đi kêu hần dậy!”

Cánh tay bị tóm lại, Giản Già ánh mắt lạnh như băng ngăn nương của Thiển Thanh hành động, nói “Ta muốn để cho hần ngủ, thân thể hần rất kém cỏi, cần điều dưỡng thời gian dài.”

“Vậy hả, phải không?” nương Thiển Thanh ha ha cười hai tiếng, có chút không nhịn được nói “Phu thị không thể nuông chiều, trước kia Thanh Nhi sống ở nhà cái gì mà không làm qua, không thể rất sung a.....”

“Ta thích.”

Lãnh đạm lỗ mãng nói vài từ, Giản Già trên tay không ngừng, cúi đầu một bên nhóm lửa một bên nói “Còn có, Thiển Thanh là phu thị của ta, ta không hy vọng người khác mắng hần.”

“Hần là con ta!”

Nương của Thiển Thanh cũng nổi giận, ngăn chặn sự sợ hãi đối mặt với nàng giường giọng nói.

Giản Già gọi lên khoe miệng, ánh mắt lạnh thấu xương làm cho người ta Mao cốt tửng nhiên (lông tóc dựng đứng, nổi cả da gà) “Cho dù là vậy cũng không được!”

Lúc Thiển Thanh tỉnh dậy hai người Giản Già đã ăn xong. Giản Già ngồi ở bên cửa sổ đọc sách, thấy Thiển Thanh đi ra cười nói “Đồ ăn ở phòng bếp vẫn còn nóng, có đói bụng không?”

Thiển Thanh cúi đầu có chút ngượng ngùng vì mình ngủ lâu như vậy “Hoàn hảo.”

Bởi vì trước đó một ngày hần đi đường mỗi một nên ngủ thật sự rất sâu, ngay cả việc đã ngủ mấy canh giờ cũng không biết.

Nương Thiển Thanh thấy Thiển Thanh đi ra, hừ lạnh một tiếng cũng không quan tâm. Thiển Thanh tâm lý hốt hoảng, thế này mới nhớ tới tối hôm qua quên có chuyện quên mất, vội vàng về phòng xuất ra một cái túi, sau đó đi ra giao cho nương.

Nương Thiển Thanh nhìn cái túi một hồi lâu, có điểm không dám tin hỏi “Đây là gì?”

Thiển Thanh cẩn thận đem túi mở ra, hần chỉ biết là bên trong có vòng tay cho đệ đệ, còn lại hần cũng không có xem qua.

“Là thê chủ đưa lễ vật cho người cùng cha, còn có cho đệ đệ một đôi vòng tay.”

Trong bao quần áo quả thật có một đôi vòng tay, là ngọc thạch tốt nhất, vừa thấy đã biết là thứ tốt. Nương Thiển Thanh ánh mắt sáng lên, cuống quýt mở ra mấy bộ bao khác, đều là một ít trang sức ngọc khí. Ở Trần gia làm việc lâu như vậy, nương Thiển Thanh liếc mắt một cái liền biết mấy thứ này không phải tầm thường, khó chịu vừa mới cũng biến mất không thấy, mặt mày hớn hớn.

“Thanh Nhi a, không thể tưởng được thê chủ của người cũng rất tốt nha. Người cần phải hảo hảo nghe lời thê chủ người nói.....”

Thiến Thanh cũng cả kinh. Bất quá trong lòng lại càng nhiều lo lắng. Hắn biết Giản Già làm việc ở hiệu thuốc, nhưng mà làm sao có thể ở trong thời gian ngắn kiếm nhiều tiền như vậy?

Đang nghĩ nghĩ, một bàn tay quen thuộc từ phía sau nắm lấy tay hắn, thấp giọng nói “Đều là một chút đồ vật, không đáng giá bao nhiêu tiền.”

Cái này gọi là bảo hộ (che chở và quan tâm)

Nương của Thiến Thanh sau khi nhận lễ vật thái độ tốt lên không phải chỉ một chút, nhân tiện đối con lớn nhất vẫn xem không vừa mắt bây giờ đều cảm thấy tốt lên không ít.

Thời điểm chưa lập gia đình mỗi ngày sáng sớm đều là Thiến Thanh thức dậy nấu cơm, sau đó đi nấu nước. Sau khi gả cho người, trừ bỏ ngày đầu tiên ngủ dậy trễ, Thiến Thanh mấy ngày sau vẫn là dựa theo thói quen trước kia làm việc. Sau khi làm xong điểm tâm, nương Thiến Thanh một bên gấp một bên tiến vào phòng bếp thấy hắn ngừng một chút, rồi vội vàng chạy tới “Thanh Nhi người không phải thân thể không tốt sao? Như thế nào không nghỉ ngơi nhiều một chút?”

“Ta nào có cần được chiều chuộng như vậy” Thiến Thanh cười nói, tay xoa xoa trên mặt “Nương, người như thế nào cũng dậy sớm như vậy?”

Nương Thiến Thanh ha ha nở nụ cười hai tiếng “Ta còn nghĩ muốn tới làm cơm ọi người, kết quả vẫn là chậm..... Di? Thê chủ người còn chưa dậy?”

“Thê chủ đi nấu nước,” Thiến Thanh có chút khấn trương nói. Không ngoài dự kiến, nương Thiến Thanh kinh hãi, liền quát lớn hắn “Người, tên chết tệt lười biếng này! Làm sao có thể để cho thê chủ đi làm việc đó! Vậy thì còn nuôi người làm cái gì?”

“Không phải.....” Thiến Thanh chân tay luống cuống, trong lòng cũng rất bất an, tự trách mình vì sao nhưng lại có ý nghĩ không rõ ràng để cho thê chủ đi làm những việc đó. Thê chủ hiện tại quả thật là đối với hắn tốt lắm, nhưng là có phải hắn quá làm cần hay không?

“Người thật đúng là! Đừng tưởng rằng hiện tại thê chủ đối với người tốt người liền không có cố kỵ, đợi một thời gian qua nàng chán ngấy người, liền đem người bỏ đi, ta xem người làm sao bây giờ?!”

Nương Thiến Thanh nổi giận dưng dưng nói xong, trong lòng càng mắng Thiến Thanh xấu xa, nghiêm mặt âm trầm đi qua ghế ngồi xuống “Ta nói cho người hay, hiện tại thê chủ của người kia cũng không phải là người dễ sống chung, nếu người chọc nàng mất hứng, cũng đừng trở về nhà!”

Nói lui nói tới, vẫn là vì không muốn buông tha một người con dâu có tiền, nhưng cũng sợ hãi đứa con này liên lụy mình.

Thiến Thanh cúi đầu không nói lời nào, gắt gao mím môi.

Không khí tại phòng bếp nhất thời trầm xuống.

“Đây là làm sao vậy?”

Tiếng người vừa vào cửa âm điệu có chút ý nghiền ngẫm, một đôi mắt xinh đẹp tà tà đảo qua, thấy Thiến Thanh ngây ngốc đứng ở một bên về nghiền ngẫm càng sâu “Không phải nói người thay đổi sao? Ta thấy.....cũng không có gì biến hóa a?”

Thiến Thanh nghe thấy thanh âm đó liền run lên, gương mặt thấy người tới, thanh âm có chút không xong “Thiến Lam?”

Ba năm không thấy, đệ đệ này so với trong ấn tượng còn đẹp hơn. Vẫn là một đôi mắt diễm lệ như vậy, mang theo điểm khinh thường cùng thương hại dừng ở trên người mình, làm cho sự tự ti trong lòng hắn không cách nào che giấu.

“Nương, đừng nóng giận, người cũng không phải không biết ca ca nguyên bản chính là gốc như vậy ah, bằng không làm sao có thể đắc tội quần gia? Vài năm không thấy, thế nhưng một chút tiến bộ đều không có.”

Thiến Thanh há miệng thở dốc muốn cãi lại, nhưng là người luôn luôn đơn thuần như hán cuối cùng cái gì cũng nói không nên lời.(nguyên bản là ngốc nhưng ta thích để đơn thuần hơn đừng ném dép nga)

“Được rồi Lam nhi.....” phụ thân Thiến Thanh nhìn con lớn, nhược thanh(thanh âm nhu nhược) khuyên can.

“Cha! Người cùng ca ta thật đúng là giống! Đều không có một chút tiền đồ!”

Thiến Lam giọng cảm hận nói, tiện đà mắt vừa chuyển, cười nói “Ca ca, thê chủ của người..... Đối với người có tốt không?”

“Tốt hay không cũng không cần người tới nhúng tay.”

Thanh âm nữ tử lạnh lùng thản nhiên mang theo hàn ý nói không nên lời, trong lúc nhất thời, ánh mắt mấy người trong phòng đều tập trung đến thân ảnh không biết khi nào thì xuất hiện ngoài cửa.

Thiến Lam trong lúc nhất thời ngây người, nhìn nữ tử không chút nào để ý buông thùng nước, tùy ý vỗ vỗ quần áo vạt áo, sau đó đi đến bên người Thiến Thanh mà không thèm nhìn đến mình một cái. Sau đó nàng lộ ra ý cười thản nhiên ôn nhu, tay nàng bảo hộ nắm lấy tay Thiến Thanh.

Đây là thê chủ của Thiến Thanh?! Làm sao có thể?!

Thiến Lam có chút trở mắt, ‘hán’ rõ ràng gặp qua cái thê chủ kia. Rõ ràng..... rõ ràng chính là một kẻ ghê tởm muốn chết, chính mình ngay cả xem liếc mắt một cái cũng không thèm, làm sao có thể.....

Giản Già ánh mắt sắc bén đảo qua cái người gọi là đệ đệ này, chỉ một chút, ngay cả chú ý nhìn nhiều hơn một chút đều lười, ngay lập tức lại nói khế với Thiến Thanh “Mệt mỗi sao?”

Thiến Thanh đầu càng cúi thấp thêm chút, bị thê chủ nhìn thấy chính mình trước mặt người nhà lâm vào tình thế nan kham, sợ hãi hãi mãnh liệt mà đến.

Thấy Thiến Thanh không nói lời nào Giản Già cũng không để ý, ngón tay ôn nhu lướt qua sườn mặt Thiến Thanh, khóe mắt hiện lên ánh sáng lạnh, đưa lưng về phía Thiến Lam mở miệng nói “Tuy rằng người là cái thứ được gọi là đệ đệ hán, nhưng là loại lời nói quá đáng này ta không hy vọng nghe được một lần nữa.”

Trên gương mặt tuần tú của nữ tử là lạnh lùng làm cho người ta kinh hãi, đáy mắt lãnh liệt chỉ có trước mặt người yêu dấu mới lộ ra một chút ấm áp.

Thiến Lam trong lòng dâng lên ghen tuông, nữ tử này trên người là cao ngạo hờ hững cùng kiên định không thể phá. Thiến Thanh dựa vào cái gì, dựa vào cái gì có thể trở thành một trường hợp đặc biệt trong mắt nàng?!

Không khí cứng đờ, Thiến Thanh lại bị Giản Già ôm vào trong ngực, thay hán chống đỡ tất cả ác ý rét lạnh.

Nương của Thiến Thanh miễn cưỡng cười đánh vỡ giăng co “Đúng! Đúng đúng! Lam nhi làm sao có thể nói như vậy với ca người! Người cùng cha người trở về sớm vậy, ăn cơm không? Thanh Nhi vừa làm xong, vừa vịn cùng nhau ăn.”

“Ta ăn không vô!” Thiến Lam vung tay trở về phòng. trước khi đi không quên quăng một ánh mắt tràn đầy ác ý cho Thiến Thanh đang được Giản Già bảo hộ.

Nương Thiến Thanh ngượng ngùng nở nụ cười một chút, thấy phụ thị lúng ta lúng túng đứng ở một bên vẫn không dám mở miệng, liền thấp giọng kêu ‘hán’ “Đuổi theo ‘hán’ trở về!”

Giản Già nắm đôi tay lạnh lẽo của Thiến Thanh lên, ghé vào lỗ tai hán nói “Đừng sợ, hết thảy có ta.”

“Lam nhi! Về sau nói chuyện cẩn thận chút, thê chủ của ca người nhìn qua ta thấy là người không dễ chọc!”

Nương Thiến Thanh một bên hút thuốc một bên hướng đứa con thứ đang dỗi dằn dờ, sau đó nheo mắt lại “hắc hắc” cười hai tiếng “Không thể tưởng được a không thể tưởng được, vốn tưởng là một dã loại chưa tiến hóa hết, thế nhưng hiện tại lại có thể dùng.”

Thiến Lam lạnh lùng quét mắt nhìn mẫu thân của mình, hừ nói “Như thế nào? Đau lòng cho con lớn của người sao? Lúc trước nếu không phải hán không biết liêm sỉ chúng ta làm sao bị liên lụy?”

Phụ thân Thiển Thanh giữ chặt tiểu nhi tử của mình không cho ‘hắn’ nói tiếp “Lam nhi, không phải..... Không phải ca ca ngươi làm.....”

“Không phải hắn? Không phải hắn thì là ai vậy? Là ta sao?!” Thiển Lam rống lại, thở phì phì nắm chặt vạt áo của mình.

“Được rồi!”

Nương Thiển Thanh quát một tiếng, quay đầu nói với Thiển Lam “Về chuyện này ngươi hãy cẩn thận đừng tự cho là ta không biết gì. Ngươi cũng sắp lập gia đình, chuyện đó đừng nói tới nữa. Ngươi cũng đừng cho thê chủ của ca ngươi biết, cũng không phải dễ dàng gì hắn mới gả ột thê chủ tốt chúng ta cũng tỉnh tâm(có lẽ là nên yên lặng) một chút.”

Thiển Lam khẽ cắn môi, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói “Đã biết.”

Giữa trưa vào thời điểm ăn cơm không khí tuy rằng vẫn thực cứng ngắc, nhưng là so với sáng sớm đã tốt hơn rất nhiều. Đồ ăn là do Thiển Thanh xuống bếp làm. Lúc ăn Thiển Thanh vẫn cúi đầu vào chén cơm, ngay cả đồ ăn cũng không nhìn tới.

Giản Già nhìn một chút thì mặt nhăn mày nhú, sau đó mỗi một món đồ ăn đều gấp một ít bỏ vào trong chén của Thiển Thanh, dạn dò nói “Ăn nhiều một chút, ngươi cả người đều gầy như vậy, lúc ôm đau hết cả người.”

Lời vừa nói xong, Thiển Thanh ngay cả bên tai cũng đều đỏ lên, chỉ hận không thể đem mặt mình chôn ở trong chén cơm. Phụ thân của Thiển Thanh mặt cũng hồng lên, xấu hổ nhìn nhìn con dâu của mình. Nương của Thiển Thanh thì lại cười rất là ái muội.

Thiển Lam sắc mặt trầm xuống, ánh mắt có chút đố kị lại có chút ti tiện quét mắt nhìn ca ca của mình. Sau đó lại đột nhiên nở nụ cười sáng lạn nói “Ca ca, thê chủ của ngươi thật đúng là sắc sảo, nếu về sau thê chủ của ta cũng giống như của ca ca thì tốt rồi.”

Thiển Thanh ngẩng đầu hướng Thiển Lam miễn cưỡng nở nụ cười một chút, Giản Già lại là một chút phản ứng cũng không có.

Thiển Lam tay xiết chặt chiếc đũa, nhưng trên mặt lại không có một chút biến hóa, vẫn là hòa hòa khí khí cười nói “Lại nói tiếp ca ca cũng thật là đáng tiếc, nếu không phải năm đó..... A!” Thiển Lam che miệng lại khấn trương nhìn Giản Già, hoang mang rối loạn lắc lắc tay “Không..... Không có việc gì.....”

“Ba!”

Giản Già bỗng dưng buông chiếc đũa trong tay, đậm mặc gật đầu nói “Ta ăn xong rồi.”

Nói xong, ngay cả cái ánh mắt đều không có nhìn Thiển Thanh một chút liền rời khỏi bàn ăn.

Chờ Giản Già đi mất, Thiển Lam nhìn sắc mặt Thiển Thanh trắng bệch mà cười “Ca, sự kiện kia ngươi như thế nào không nói cho thê chủ của ngươi biết? Thật sự là, nếu nàng biết chuyện thì không biết nàng có lưu ngươi hay không nha?”

Thiển Thanh chưa bao giờ chân chính(thật sự) hận người nhà mình.

Hắn không để tâm chuyện bị bán đi không lưu tình chút nào, chuyện bị dè dặt mà mình vẫn yêu thương trào phúng, chuyện bị vứt bỏ.

Nhưng là lần này, từ đáy lòng hắn dâng lên thật sự là hận ý. Bởi vì Giản Già, bởi vì nàng chính là chút ấm áp còn sót lại của hắn.

Hắn rõ ràng ý thức được, hắn không muốn mất đi nàng cũng là mất đi chút ấm áp kia.

Hắn đứng ở cửa phòng cả người không nhin được mà phát run, ngay cả dũng khí để đẩy cửa ra cũng không có.

Nếu thê chủ đã biết chuyện, nếu thê chủ không tin mình, nếu bị thê chủ vứt bỏ.....

Không được!

Ngay cả khi hắn chỉ tưởng tượng một chút thôi thì đã cảm thấy đau đến không thể chịu đựng được, nếu thật sự đã xảy ra, vậy hắn sẽ như thế nào?

“Chi nha –”

Thiến Thanh cúi đầu, thấy vạt áo màu xanh quen thuộc bước ra cửa, sau đó đứng ở trước mặt hắn, một đôi ấm áp tay cầm lấy tay của hắn.

Trong lòng cảm giác mát mát, lạnh lẽo, đau đớn đã tiêu mất một chút.

“Thanh Nhi.”

Thiến Thanh run lên, đây là lần đầu tiênthê chủ kêu nữ danh của hắn.

“Thanh Nhi,” Nữ tử ôn hòa nhìn hắn yên lặng cúi đầu, trong thanh âm mang ý cười “Như thế nào không đi vào? Chàng sẽ không thật sự cho rằng ta tức giận đi?”

Thiến Thanh không nói lời nào, trầm mặc như trước, nữ tử bất đắc dĩ thở dài “Thanh Nhi, ta nói rồi ta sẽ đối với chàng thật tốt, nhưng hiện tại ta còn muốn nói cho chàng biết, ta sẽ tin tưởng chàng.”

“Vừa rồi nếu ta không tỏ thái độ gì, đệ đệ kia của chàng nhất định còn có thể tiếp tục nói tiếp, nhưng thật sự ta không có tức giận.”

“Vẫn là không nói lời nào? Được rồi, vào nhà đi, thân mình chàng đều đã lạnh như vậy, muốn ta ôm chàng đi vào hay không?”

Thiến Thanh thuận theo để cho nữ tử ôm lấy mình, đem mặt vùi vào trong lòng đối phương thật ấm áp, liền vui sướng vụng trộm, lộ ra một nụ cười nho nhỏ.

Thực ngọt ngào, cũng thực hạnh phúc.

11. Chương 11

Chương 11: Cái gọi là sinh bệnh

Ban đầu đám người Thiến Lam chỉ muốn ở nhà một ngày rồi đi, nhưng Thiến Lam đột nhiên đổi ý quyết định ở lại vài ngày, phái người đem thư về Trần gia. Nương Thiến Thanh nghe được lắc đầu, quả trách tiểu nhi tử ” Người nói người lập tức sẽ gả đến Trần gia, đừng làm cho người ta nghĩ rằng người lại muốn nháo loạn không gả.”

Thiến Lam liếc mắt nhìn mẫu thân một cái, hừ lạnh ” Được rồi mà, ta sẽ không đắc tội Trần gia, người nghĩ rằng ta và ca của ta giống nhau sao.”

Thiến Thanh đang giặt quần áo cho Giản Già, nghe nói như thế thì tay cứng đờ, nhất thời làm nước văng lên trên người, quần áo cùng toàn bộ vạt áo ướt đầm, vừa vịn lúc đó Giản Già đi vào cửa nhìn thấy.

Nơi này phòng ở tuy cũng có long, nhưng là chỉ có tại phòng ngủ, bên ngoài vẫn rất lạnh. Thấy bộ dáng Thiến Thanh chật vật, Giản Già bước qua cởi ngoại sam liền mặc lên người Thiến Thanh, lại đem đầu Thiến Thanh có chút lạnh kéo vào trong lòng nhịu mảy nói ” Về phòng đem quần áo thay đi, ta đi nấu cho người một chén thuốc chống lạnh.”

” Không, không cần.....”

” Nghe lời,” Giản Già ngữ khí trầm xuống, Thiến Thanh nhất thời liền lui ở trong lòng của nàng không dám phản bác lại. Giản Già nói tiếp ” Ở trong phòng đắp chăn cho ấm áp, ta lập tức nấu thuốc uống xong là tốt rồi.”

” Nhưng còn quần áo.....”

” Ta giặt cho.”

Thiến Thanh ngoan ngoãn trở về phòng. Giản Già vén tay áo lư loát bắt đầu giặt vài món quần áo còn lại. Hai người Thiến Lam đứng bên cạnh nhìn sắc mặt bọn họ không phải là tốt lắm. Sau đó Thiến Lam bèn đi tới nói với Giản Già " Ta đến giúp người là được rồi. Ca ca cũng thật là, một chút nước cũng không tính là cái gì ghê gớm, đâu có cần chiều chuộng như vậy....."

Giản Già ngăn trở bàn tay đối phương đang vươn tới, thản nhiên nói " Không cần."

" Không có việc gì, ta cũng không giống như ca ta yếu ớt như vậy."

Giản Già không cự tuyệt, lui ra phía sau đem chỗ đồ tặng cho đối phương, lau khô nước trên tay xoay người xuất môn. Thiến Lam cả kinh, ngay cả tay cũng không lau chạy qua qua ngăn nằng lại " Người đi đâu vậy?"

" Đi nấu thuốc cho Thanh Nhi " Giản Già liếc Thiến Lam, ngữ khí bình thản nói " Đừng quên đem quần áo giặt sạch."

" Ai! Người....."

Thiến Lam nhìn đối phương không chút do dự rời đi, ở tại chỗ tức giận dậm chân.

Giản Già nấu thuốc xong lúc vào nhà vừa vặn nhìn thấy Thiến Thanh ở trong ổ chăn cuộn thành một cục tròn vo. Giản Già sủng nịch cười cười, đi qua vỗ vỗ Thiến Thanh đang đưa lưng về phía cửa, cười nói " Còn lạnh không? Đứng lên đem được uống đi."

Thiến Thanh đã muốn có chút buồn ngủ trong lúc nhất thời nhảy dựng lên, thiếu chút nữa làm đổ chén thuốc trong tay Giản Già. Giản Già ổn định động tác, có chút bất đắc dĩ " Như thế nào? Sợ uống thuốc cho nên muốn đổ nó?"

Thiến Thanh cũng biết mình thiếu chút nữa phạm sai lầm, từ trên giường đứng lên nói " Ta, ta không phải....."

" Được rồi, không có việc gì, đừng đi ra, bằng không sẽ bị cảm lạnh." Giản Già đem chén thuốc đặt trên bàn, đem Thiến Thanh nhét vào trong chăn " Nơi này không có mứt hoa quả, ta đem cho người một chén nước đường trắng, một chút nữa đem lại đây cho người."

Thiến Thanh ngoan ngoãn gật đầu, tiếp nhận chén thuốc một hơi uống sạch, lại vì đắng mà nhíu mày.

Giản Già bật cười, nói " Gấp cái gì, nước đường còn chưa có lấy lại đây đâu, đắng không?"

Thiến Thanh hơi nhếch môi, nước mắt lưng tròng.

Thiến Thanh trước kia chịu rất nhiều khổ, lại trọng thương cũng cần răng nhẩn nhin. Lúc này lại bởi vì một chén thuốc đắng mà không chút nhẩn nại lộ ra ủy khuất. Có thể thấy có một người sủng mình vô điều kiện, là điều hạnh phúc biết bao nhiêu?

Nhìn Thiến Thanh một bộ đáng đáng thương, Giản Già không khỏi bật cười " Thật sự đắng như vậy sao? Ta nếm thử....."

Nói xong, liền cúi xuống hôn hần.

Thiến Thanh kinh ngạc nhìn gương mặt phóng đại trước mặt. trên môi truyền đến xúc cảm ôn nhuận, ôn hòa làm cho hần muốn rơi lệ.

Lúc trước Lâm Kiếm Gia đều là bạo lực mà lại thô lỗ, lúc hần chưa lập gia đình cũng từng khát vọng có một người có thể đối tốt với hần, giống như châu như bảo. Nhưng sau này hần biết, đó chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Hiện tại tất cả lại giống như giấc mộng mà hần vẫn thường mơ..

Lưỡi Giản Già ôn nhu tham tiến vào trong miệng Thiến Thanh, mang một chút ý trấn an, lại mang một chút ý thương tiếc, ầm áp dây dưa, chậm rãi làm dịu đi Thiến Thanh đang cứng ngắc không biết làm sao, hơi thở giao triền, cay đắng chậm rãi nhạt đi, biến thành ngọt ngào làm cho người ta động tâm.

Thiến Thanh trong đầu trống rỗng một mảnh, ngay cả Giản Già khi nào rời đi hần cũng không biết.

Cho đến khi Giản Già mang chút ý cười ghé vào lỗ tai hần nói " Làm sao chàng ngây người vậy??"

Thiến Thanh ngậy ngốc ngẩng đầu.

” Thuốc này quả thật là đắt quá, về sau giảm bớt vị đắt cho chàng được không?”

Được.....

Ở trong lòng hần vụng trộm lên tiếng trả lời. Hần vĩnh viễn nhớ rõ, trong mắt của nàng là một mảnh ánh sáng như ngọc.

Thiến Thanh uống thuốc xong liền hảo hảo ngủ. Hần có cảm giác thân thể ấm áp thực nhẹ nhàng, không có một chút cảm giác không khỏe.

Bởi vì hần uống thuốc xong liền ngủ nên đã ngủ một giấc dài, lúc tỉnh lại sắc trời đều đã muốn tối đen. Nhưng ngoài ý muốn là, Giản Già không có ở bên cạnh hần.

Trước đây những lúc không thoải mái Giản Già đều để hần lại bắt uống thuốc sau đó để cho hần ngủ. Nhưng mỗi lần tỉnh lại hần đều sẽ nhìn thấy nàng đang thanh thản ngồi ở cạnh cửa sổ cầm trong tay một cuốn sách tùy ý lật xem. Lúc nàng nhìn thấy hần tỉnh sẽ cười một nụ cười ôn nhu mà thanh nhã.

Thế nhưng lần này, nàng lại không có ở đây.

Thiến Thanh tâm lý có điểm bất an, sửa sang lại quần áo một chút rồi đẩy cửa đi ra ngoài. Lúc đi qua phòng ngủ Thiến Lam chợt nghe thanh âm mẫu thân mang theo chút lo lắng.

“Lam nhi không có việc gì đi? Như thế nào đột nhiên bị bệnh?”

Thanh âm Thiến Lam ho khan truyền ra, lúc nói chuyện thanh âm có chút khàn khàn, có chút ủy khuất bất bình “Đều do ca ca! Hần yếu ớt như vậy nên khiến cho mẹ chủ hần phải tự mình đi giặt quần áo. Ta chỉ là đi hỗ trợ, kết quả làm nước văng lên người”

“Thiến Thanh này! Thật sự là...! Khó trách Trần quản gia lúc trước chướng mắt hần, thật là không hiểu chuyện!”

Thiến Lam lại ho khan, nói tiếp “Được rồi nương, hần chính là một người không đầu óc, cũng không phải lần đầu tiên như vậy.”

Thiến Thanh tâm lý rét run, tay nắm lấy vạt áo nhanh chóng đi khỏi, rồi đi thật xa khỏi nhưng lời nói đã thương người này.

Đệ đệ hần không phải như vậy ah.

Mới trước đây Lam nhi vẫn là đứa bé thực nghe lời thực đáng yêu. Lúc mình bị mẫu thân trách đánh, Lam nhi lắc lắc chạy tới bảo vệ hần, nộ thanh nộ khí hướng mẫu thân nói “Không được đánh ca ca! Không được đánh ca ca!”

Lúc ‘hần’ có đồ ăn ngon cũng sẽ chứa lại ỉnh một ít, lúc mình bị đối ‘hần’ cũng thường lên đưa cơm cho.....

Hần vẫn biết ở trong nhà hần không được yêu thích, là một người nhát gan lại ngốc nghếch, mặt cũng chỉ tạm xem được mà thôi. Nhưng Lam nhi không giống hần, ‘hần’ xinh đẹp trí tuệ, lanh lợi thảo hỉ, ‘hần’ là đệ đệ mà hần yêu thương nhất..

Cho nên, hần dùng hết dũng khí bảo hộ ‘hần’.

Nhưng là, từ khi nào thì ‘hần’ thay đổi?

Thiến Thanh mở mắt cúi đầu đi về phía trước, càng chạy càng nhanh, sau đó đột nhiên lao vào một vòng tay quen thuộc.

Giản Già cau mày ôm hần, thấp giọng hỏi nói “Làm sao vậy?”

Thiến Thanh không nói lời nào, chính là càng đem đầu mình tiến vào vòng ôm ấm áp của đối phương, ngón tay cũng nắm chặt góc áo của nàng không chịu buông.

Giản Già cười rõ lên, bàn tay vuốt ve đỉnh đầu Thiến Thanh có chút vui đùa nói “Như thế nào đột nhiên làm nũng? Không thẹn thùng nữa sao?”

Thiến Thanh thân thể cứng đờ, nhưng vẫn không ngẩng đầu cũng không nói.

Giản Già nghĩ đến cái gì, tươi cười chậm rãi trầm xuống, nhưng ngữ khí lại không có chút biến hóa hỏi “Lại là..... đệ đệ kia của chàng nói cái gì sao?”

Thiến Thanh lắc đầu, sau một lúc lâu buồn buồn mở miệng “Nàng không ở bên cạnh ta.”

A?

Giản Già sửng sốt, sau một lúc mới phản ứng với ý tứ của Thiến Thanh, bắt đầu dĩ cười cười, trấn an vỗ vỗ phía sau lưng Thiến Thanh. “Phụ thân của chàng khí sắc không tốt lắm, ta đi bốc cho hần một ít thuốc.”

Thiến Thanh lúc này mới vội vàng ngẩng đầu, cuống quýt hỏi “Làm sao có thể? Cha ta ...‘hần’.... ‘hần’ không có việc gì chứ?”

“Yên tâm,” Giản Già ôn thanh nói “Chỉ là một nhọc thôi, uống thuốc tu dưỡng một chút là tốt rồi.”

Thiến Thanh lúc này mới thôi lo lắng. Giản Già nhìn hần bộ dáng thư thả, nở nụ cười một chút “Chỉ này một lần này thôi, về sau lúc chàng tỉnh ngủ, ta nhất định sẽ ở cạnh chàng.”

Thiến Thanh trong lòng ấm áp, sắc mặt ửng đỏ cúi đầu.

Giản Già đối với người nhà của Thiến Thanh không có một chút hảo cảm, một người nương bán con, một đệ đệ không có hảo ý, cùng một vị phụ thân ngay cả con mình cũng không thể bảo hộ.

Nhưng là người phụ thân của Thiến Thanh mà mình không có một chút hảo cảm, lại vụng trộm chạy tới tìm mình, khóc lóc quỳ xuống thỉnh cầu mình, hảo hảo chiếu cố cho đứa con lớn đã bị cả nhà vứt bỏ.

Trong gia đình lạnh lùng này, ít nhất còn có một vị phụ thân thiết tình yêu thương Thiến Thanh.

Chỉ dựa vào điểm này, liền đủ để Giản Già có một chút nhiệt tình, không khiến cho nàng đem đối phương trở thành người lạ mà đối đãi.

Giản Già nhìn thiếu niên đối diện sắc mặt có chút tái nhợt, vươn tay nhẹ nhàng vuốt hai má Thiến Thanh một chút, cười nói “Ngủ lâu như vậy chắc là đã đói bụng rồi chứ? Bây giờ cho tới lúc ăn cơm tối vẫn còn một lúc lâu nữa, ta làm chút điểm tâm cho chàng ăn nha?”

Thiến Thanh suy nghĩ một chút, chậm rãi gật gật đầu, nói “Hảo.”

Kỳ thật hần cũng không muốn ăn gì cả, nhưng mà hần cũng không muốn cự tuyệt niềm hạnh phúc khi được sửng nịch như vậy.

Tay của Giản Già ấm áp kéo Thiến Thanh đi phòng bếp, lại vừa vặn nhìn thấy Thiến Lam từ trong phòng đẩy cửa đi ra, bộ dáng bị bệnh có vẻ rất là đáng thương nhìn lại đây.

Giản Già quét mắt nhìn về phía Thiến Lam, ánh mắt mang theo ý cười lãnh liệt đến tận xương, làm cho Thiến Lam run run –

Đó là cảnh cáo.

Cảnh cáo nguy hiểm.

12. Chương 12

Chương 12: Cái gọi là chuyện xưa

Thiến Lam ở nhà vài ngày, Trần gia liền phái người lại đây thúc giục hần mau trở về, bởi vì rất nhanh sẽ là ngày thành thân. Thiến Lam có muốn lưu lại cũng không có biện pháp.

Nói là thành thân, kỳ thật chỉ là dùng một cái kiệu nhỏ nâng vào cửa tượng trưng. Trần gia tuy lớn, nhưng quần gia cũng chỉ là hạ nhân, không có khả năng đãi tiệc cưới lớn, hơn nữa Thiến Lam chỉ là một tiểu thị.

Trần Ngôn là nữ nhi Trần quản gia còn chưa có cưới chính phu, người cũng tốt, còn có một chút học thức, chính là đi đứng tựa hồ không tốt lắm.

Lúc Thiển Lam bị tiếp đi Thiển Thanh đi ra ngoài đưa tiễn, nhìn đệ đệ lên kiệu, trong mắt không tự giác lộ ra lo lắng.

Giản Già đem tay hẩn nắm trong lòng bàn tay, hỏi “Như thế nào? Lo lắng cho ‘hắn’?”

Thiển Thanh hơi nhếch môi, thấp giọng nói “Chủ tử Trần gia cũng không phải là dễ sống chung cho lắm.....”

“Nhà cao cửa rộng, nước làm sao có thể không sâu,” Giản Già nhếch khóe miệng, nói “Chính là đường do ‘hắn’ chọn, cho dù sai lầm, cũng chẳng thể trách người khác.”

@@@

Lại qua mấy ngày, nương Thiển Thanh nói Trần gia muốn thết mấy bàn tiệc. Người trong nhà ăn một bữa cơm, coi như là lễ thành thân.

Trên mặt của ‘nàng’ tràn ngập hưng phấn, giống như là được nhiều vinh quang.

Giản Già cũng đáp ứng mang theo Thiển Thanh đi dự tiệc. dù sao hai người ở trong đây ở lâu rồi, Thiển Thanh nhìn thấy đệ đệ thành thân xong, bọn họ cũng có thể trở về Tam Li thôn rồi. Chuyện của Hồi Xuân Đường bên kia cũng không thể lại trì hoãn được.

Tiệc rượu này đồ ăn quả thật cũng rất ngon. tuy nói không phải đại tiệc nhưng cũng xem như là náo nhiệt. Thiển Lam quần áo hồng y ngồi ở chủ bàn, dung mạo càng xuất chúng. Bên người là một nữ tử khuôn mặt nhã nhặn, không thể nói là tuần tú nhưng cũng dễ nhìn, không ngừng mà có người đi qua kính rượu, Trần Ngôn liền mỉm cười tiếp nhận uống hết.

Lúc này đám người Giản Già ngồi cùng một bàn cũng là bàn ở nơi hẻo lánh nhất lạnh lùng nhất.

Ở bàn này trừ bỏ người nhà bọn họ cũng không có khách khác.

Ở trong mắt mọi người, một nhà Thiển Lam thô tục khốn cùng kết thông gia với quản gia Trần gia nhà giàu, rõ ràng là trào cao. Nếu không phải dựa vào mĩ mạo của đứa con thì... ánh mắt Mọi người mang ý khinh thường, khinh thị đảo qua các nàng, nhưng mà ánh mắt dừng ở trên người Giản Già lại mang theo nghi hoặc cùng tìm tòi nghiên cứu.

Tuy rằng quần áo thực bình thường, nhưng quanh thân nữ tử này chính là một loại cảm giác cao quý lại lạnh nhạt, liếc mắt một cái liền thấy được bất đồng.

Loại bất đồng này, đương nhiên trốn không thoát cặp mắt của Trần quản gia khôn khéo.

Trần quản gia phá lệ tiêu sái đến bàn của đám người Giản Già. Thiển Thanh cùng cha mẹ đều sợ hãi đứng dậy, nhưng nữ nhân này ngay cả cái ánh mắt đều lười nhìn đến, quản gia lập tức đến trước mặt Giản Già, khách khí nói “Không biết vị này là.....”

Giản Già đạm cười (cười nhạt) “Ta là thê chủ của Thiển Thanh, Lâm Kiếm Gia.”

Lâm Kiếm Gia?

Là Lâm Kiếm Gia hèn mạt khốn cùng không chịu nổi kia sao?

Trần quản gia có chút không thể tin, nữ tử trước mặt có một tướng mạo tốt khó được, khí độ lại bất phàm. Lúc Thiển Thanh bị bán đi là ‘nàng’ ủy thác cho bà buôn người cố ý tìm một nữ nhân kém cỏi tới cực điểm, nhưng vị này.....

Trần quản gia nhất thời nói không ra lời.

Đang giằng co, không biết Trần Ngôn đi tới khi nào mở miệng nói “Thiển Lam ca ca gả ột thê chủ tốt, có phải hay không, nương?”

Trần quản gia sắc mặt cứng ngắc.

Trần Ngôn lễ phép hướng Giản Già chấp tay nói “Lâm tiểu thư.”

Giản Già đáp lễ, sau đó cầm lấy tay của Thiển Thanh đang cứng cứng lại lạnh ngắt, ôn hòa trấn an.

Các bàn khác cũng thấy bàn bên không bình thường, không nhận được hướng bên này nhìn xung quanh xem nào nhiệt. Bỗng dưng, một phụ nhân có chút mập mạp kinh hãi thò thanh kêu lên “Này..... Này không phải Lâm đại phu sao!”

Nói xong, vội vã chạy vội tới, cung kính hướng Giản Già hạ một cái lễ, vui vẻ nói “Lâm đại phu, ngài gần đây không ở Hồi Xuân Đường ta còn nghĩ đến ngài rời khỏi trấn Nam Kiều, không thể tin được lại có thể gặp ngài ở đây. Ta cần phải hảo hảo cảm ơn ngài, Bệnh nhân ở nhà ta rất cục đã tốt lắm, thật sự là thật cảm ơn ngài! Ngài xem ngài khi nào thì có thời gian, ta muốn mời ngài ăn một bữa cơm rau dưa với nhà ta có được không?”

Trần quản gia cau mày hỏi “Cái gì mà Lâm đại phu?”

Phụ nhân cười híp cả mắt, giọng nói “Nam Kiều ai chẳng biết Lâm đại phu a! Lâm đại phu y thuật rất cao a!”

Trần quản gia ánh mắt chợt lóe, Lâm, đại, phu?

Trần Ngôn ở một bên cũng không khỏi hơi nhếch môi, ánh mắt mang theo điểm thâm ý đảo qua Thiển Thanh sắc có chút cứng ngắt, cười khê “Ta còn nghĩ đến..... thật là tốt.”

Về phần tốt cái gì, lại không có câu dưới.

Trần quản gia miễn cưỡng kéo kéo khóe miệng, cười nói “Lâm tiểu thư vừa thấy đã biết không phải là người thường, Thiển đại công tử..... trèo cao a.”

Ba chữ cuối cùng nói tuy nhỏ, nhưng vài người chung quanh đều nghe rành mạch. Thiển Thanh nguyên bản sắc mặt tái nhợt lại càng trắng bệch vài phần.

Giản Già thu lại ý cười lãnh đạm, ánh mắt lạnh đi, đem Thiển Thanh đang cúi đầu thấp đến ngập vào ngực lại không chịu nâng lên_kéo vào trong lòng, nhìn thẳng Trần quản gia nói “Ta chỉ là người thường, trèo cao thì không dám nhận, chẳng qua đệ đệ của phu thị tại hạ gả chohạ nhân Trần gia, không biết là ai trèo cao ai.”

Hai chữ “hạ nhân” nói chậm mà nặng nề, làm cho Trần quản gia sắc mặt một trận xanh một trận trắng.

Nương của Thiển Thanh đứng ở một bên ngay cả thở cũng không dám, trưng ra khuôn mặt tươi cười cứng ngắt không biết nói cái gì.

Không khí giăng co, làm cho phụ nhân lại đây nói lời cảm tạ cũng khó xử không biết hoá giải như thế nào. Giản Già lại không thêm quan tâm cúi đầu trấn an người trong lòng, ánh mắt sâu thẳm ôn nhu, bàn tay chậm rãi sờ trớn lưng Thiển Thanh, một lần lại một lần.

“Nương, khách nhân bên kia đều sốt ruột chờ, chúng ta đi qua đi.”

Trần Ngôn ôn hòa mở miệng, Trần quản gia sau một lúc lâu mới gật gật đầu, thở hổn hển bước nhanh đi khỏi.

Trần Ngôn quay lại nhìn nhìn Thiển Thanh lui ở trong lòng Giản Già, lại nhìn Giản Già ngay cả cái con mắt cũng lười nâng lên, nở nụ cười liền theo Trần quản gia rời đi.

###

Từ tiệc rượu trở về Thiển Thanh trầm mặc dị thường, bởi vì đã nhìn thấy đệ đệ thành thân, hẳn cũng biết việc của Giản Già ở hiệu thuốc cũng không thể tiếp tục trì hoãn nữa, cho nên loay hoay thu dọn hành lý, chuẩn bị ngày hôm sau quay về Tam Li thôn.

Giản Già từ đầu đã ngồi ở bên cạnh bàn đọc sách, nhưng lạ là đọc đã lâu cũng không lật được một tờ. Ánh mắt nàng mang theo suy nghĩ sâu xa thỉnh thoảng dừng ở trên người Thiển Thanh đang vội vàng thu thập mọi thứ.

Vì thế, hẳn lại càng thêm luống cuống tay chân.

Giản Già thấy Thiển Thanh kích động đến nỗi ngay cả gấp quần áo cũng phải làm đi làm lại, bất đắc dĩ thở dài gọi hấn “Thanh Nhi.”

Thiển Thanh dừng động tác lại, cũng không quay người lại, đứng tại chỗ trầm mặc không nói.

Giản Già buông sách xuống, đi đến bên người Thiển Thanh, tay nâng khuôn mặt của hấn từ nã vẫn cúi xuống không chịu ngẩng lên, hôn lên trán của Thiển Thanh một cái, thấp giọng nói “Chàng từ lúc cùng ta trở về liền mất hồn mất vía, có phải là nghĩ tới Trần Ngôn kia không?”

Thiển Thanh vừa nghe thấy liền ngẩng mặt lên, kinh ngạc trừng lớn mắt, liềm mạng lắc đầu, hốc mắt chậm rãi hồng lên, nước mắt liền chuẩn bị rơi xuống.

Giản Già không nghe câu trả lời lại cười khê, lại hôn Thiển Thanh một chút, nói “Không phải sao?”

Lời này chỉ là muốn trêu đùa một chút, nhưng Thiển Thanh lại nghĩ Giản Già không tin mình, nước mắt liền rơi xuống ta trên bàn tay của Giản Già đang nắm tay hấn, hơi thử dứt quãng giải thích “ Không phải như vậy, thật sự..... Nàng tin tưởng ta.....”

“Ta tin chàng ah, đừng khóc” Giản Già lau nước mắt trên mặt Thiển Thanh, đem hấn kéo vào trong lòng, ghé vào lỗ tai hấn, thấp giọng nói “Ta đã nói ta sẽ không thương tổn chàng, cũng sẽ không bao giờ không tin tưởng chàng.”

Thiển Thanh tựa vào trong lòng Giản Già chậm rãi bình tĩnh trở lại, sau một lúc lâu mới do dự mở miệng “ Ba người chúng ta từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên.”

Giản Già nhẹ nhàng vuốt ve cổ Thiển Thanh, ý bảo hấn tiếp tục nói tiếp.

“Trần Ngôn so với Lam nhi thì lớn hơn một chút, Lam nhi cũng thích đi theo ‘nàng’. Dần dần hai người nảy sinh cảm tình, nhưng Trần quản gia không đồng ý, bởi vì Trần Ngôn rất được công tử Trần gia ưu ái (ưa thích). Nhưng có một lần.....”

Thiển Thanh thanh âm dần dần giống như là biến mất, nhưng hấn vẫn cố gắng tiếp tục nói.

“ Hôm đó Trần Ngôn mang theo Lam nhi đi ra ngoài cưỡi ngựa, ngựa của Lam nhi nổi chứng, Trần Ngôn đi cứu ‘hấn’, lại bị ngựa làm đứt chân.....”

Giản Già nghĩ nghĩ một chút, đã đoán được đại khái, lên tiếng nói “Chàng sợ Trần quản gia sẽ càng phản đối hai người bọn họ, cho nên đem mọi chuyện nhận lên người mình, nói là chính chàng đã làm hại Trần Ngôn bị chặt đứt chân?”

Thiển Thanh chậm rãi gật gật đầu.

Giản Già thở dài nói “ Thanh Nhi ngốc.”

“Bởi vì Trần Ngôn bị chặt đứt chân, công tử Trần gia không muốn gả cho ‘nàng’, Trần quản gia mới đồng ý hôn sự của Lam nhi cùng Trần Ngôn.....”

Giản Già nheo mắt lại, nhìn Thiển Thanh hỏi “Cho nên, Trần quản gia mới cố tình khiến người tìm một kẻ kém cỏi đến cực điểm đem chàng bán đi đúng không?”

“Nàng không kém cỏi.....”

Giản Già không khỏi nở nụ cười “Chàng a..... Nếu ta không kém cỏi, chàng cũng sẽ không phải chịu nhiều cực khổ như vậy.”

“Không phải,” Thiển Thanh lắc đầu, bướng bỉnh nói “Nàng đối với ta tốt lắm.”

Nhìn người trước mắt một bộ dáng nhận định sự thật, Giản Già đột nhiên nghĩ tới khoảng thời gian khi mình vẫn là một linh hồn trôi bên người Lâm Kiếm Gia. Lúc đó mỗi ngày nàng đều có thể thấy một người với ánh mắt trống rỗng suốt ngày bị đánh đến mình đầy thương tích.

Hấn rất dễ dàng thỏa mãn.

Giản Già cũng nhìn lại Thiển Thanh, chậm rãi mở miệng nói “Ta sẽ đối với chàng thật tốt.”

Nhất định.

Đột nhiên nàng nhớ tới lúc này Thiển Thanh nói ba người bọn họ từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, Giản Già mở miệng cười nói “Trần Ngôn thực không tinh mắt, thế nhưng không có nhìn thấy chàng thật sự rất tốt, rất đẹp nha.”

Thiển Thanh mặt đỏ lên, lúng ta lúng túng nói “Ta không đẹp.....”

Khi đó hắc quả thật không đẹp, mỗi ngày đều phải làm thật nhiều việc làm cho hắc luôn mặt xám mày tro, không có đứa nhỏ nào nguyện ý cùng hắc chơi đùa, trong khi đó đệ đệ lại xinh đẹp đáng yêu như vậy.....

“Không, chàng thật sự tốt lắm.”

Giản Già ánh mắt sáng ngời, ngữ khí vô cùng xác định “Cho nên, ta thực may mắn.”

Có thể dễ dàng có được chàng như vậy.

Ta so với bất luận kẻ nào đều may mắn hơn.

13. Chương 13

Chương 13: Cái gọi là về nhà

Ngày hôm sau vào lúc sáng sớm Giản Già xuất môn (ra khỏi cửa) liền nhìn thấy cả một đất đều là một màu bạc, mặt đất khoác lên một chiếc áo tuyết mỏng manh xinh đẹp.

Bởi vì ngày hôm qua tuyết rơi có chút lớn, không khí rất lạnh, Thiển Thanh ở phía sau Giản Già vừa tiếp xúc với không khí ngoài phòng liền co rút thân thể lại. Giản Già cảm giác được, lui lại đem cửa đóng lại, nói với Thiển Thanh “Chàng hãy ở trong phòng chờ đi, ta đi ra ngoài mượn một chiếc xe ngựa.”

Thiển Thanh gật đầu, ngoan ngoãn đứng ở tại chỗ chờ.

Giản Già vừa tới trong viện thì thấy phụ thân của Thiển Thanh đẩy cửa đi ra, ‘hắc’ vừa thấy Giản Già thì ngượng ngùng nở nụ cười, sau đó nhỏ giọng nói “Lâm..... tiểu, tiểu thư..... Người cùng Thanh Nhi phải đi sao? Ngày hôm qua, ta đã chuẩn bị lương khô..... cho các người.....”

Giản Già kiên nhẫn chờ phụ thân Thiển Thanh đem một câu ngắn ngủn lại phải dùng thời gian của mười câu nói ra, sau đó thiện ý mà lễ phép cười nói “Cám ơn.”

Nương của Thiển Thanh còn ở trong phòng ngủ. ‘Nàng’ đối với việc tiểu nhi tử giả cho người nhà giàu có rất là đặc ý nên ngày hôm qua ở yến hội uống không ít rượu. Về phần hôm nay Thiển Thanh phải đi căn bản là đã quên đến sau đầu, căn bản là hoàn toàn không có dự định đi tiễn.

Chờ Giản Già an bài xe ngựa xong, phụ thân của Thiển Thanh cũng đã chuẩn bị xong các thứ cho bọn họ mang theo đi đường, cũng dặn dò Thiển Thanh một chút. Vừa thấy Giản Già trở về, ‘hắc’ lập tức thúc giục Thiển Thanh mau mau lên xe, e sợ làm cho Giản Già tức giận vì động tác của bọn họ quá chậm.

Cho tới lúc xe ngựa đã đi được một đoạn đường rồi Thiển Thanh vẫn có chút không nỡ đẩy màn xe nhào người nhìn lại phía sau, cắn môi, dưới hốc mắt có chút hồng.

Giản Già vươn tay kéo Thiển Thanh qua, cầm lấy bàn tay đã bị gió thổi đỏ bừng của đối phương, nhẹ giọng hỏi “Như thế nào, chàng luyến tiếc sao?”

Thiển Thanh chần chờ nhìn Giản Già, sau đó gật gật đầu.

Giản Già mỉm cười một chút, nói tiếp “Khi nào chàng muốn trở về, ta lại mang chàng trở về, được không?”

Ngoài ý muốn, Thiển Thanh trầm mặc một chút, thế nhưng sau đó lại lắc lắc đầu.

Giản Già ngây ra một lúc, có chút kinh ngạc hỏi “Vì sao?”

Thiến Thanh cúi đầu, thanh âm rất thấp “Ta chỉ cần có nàng..... là tốt rồi.”

Thiến Thanh tuy đơn thuần nhưng lại rất miễn cảm. Hắn có thể cảm giác được Giản Già đối với nơi này ảm đạm không vui. Cho nên đối với hắn hiện tại mà nói, chỉ cần là ở bên người Giản Già, vô luận ở đâu hay làm sao thì đều là nhà.

Nghe xong lời này, Giản Già càng sửng sốt, một hồi lâu mới lộ ra một nụ cười sáng lạng như ngọc, nói “Hảo.”

Xe ngựa “kéo kẹt, kéo kẹt” tiêu sái (chậm rãi, ung dung) đi gần một canh giờ, bỗng dừng cách đó không xa ảm ảm truyền đến âm thanh kì lạ. Thiến Thanh khẩn trương dựa vào Giản Già, nhỏ giọng hỏi “Thê chủ, là cái thanh âm gì vậy?”

Giản Già cũng nhăn mi, cẩn thận nghe xong một hồi, tựa hồ là có thanh âm của người kêu cứu, bèn trấn an vỗ vỗ nam tử bên người. Giản Già lộ mặt nói với xa phu đánh xe “Đi đường vòng đi, không cần đi qua đó.”

Nữ tử này, bản tính chính là lãnh huyết.

Xa phu nói một tiếng “Được”, liền đem xe ngựa rẽ theo một hướng khác mà đi.

‘Hắn’ nhìn nữ nhân ngay cả rên rỉ cũng không được, chân tay luống cuống. Thuốc vẫn mang trên người được dùng hết, bây giờ phát bệnh phải làm sao? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ.....

Nam tử tùy thị bên người đều đang khóc thút thít kêu cứu, nhưng ở vùng hoang vu dã ngoại, sẽ có ai tới cứu ‘bọn hắn’?

“Bên kia có một chiếc xe ngựa đang đi đến đây!”

Khẩu nhi kêu một tiếng, ‘hắn’ nhìn theo phương hướng mà Khẩu nhi chỉ, quả nhiên là một chiếc xe ngựa, bất quá chiếc xe đó đang có ý đồ chuyển hướng rồi đi.

‘Hắn’ khẽ cắn môi, nhắc vạt áo chạy tới, mặc kệ là loại người nào, ‘hắn’ vẫn muốn thử một lần.

‘Hắn’ không biết, về sau ‘hắn’ sẽ hối hận, hơn nữa là thực hối hận.

Xe ngựa bởi vì tuyệt động giữ bánh xe lại cho nên xe phải ngừng một hồi lâu mới có thể chuyển động lại. ‘Hắn’ khập khểnh chạy tới lập tức quỳ gối phía trước xe ngựa ngăn đường đi của xe ngựa lại, cầu xin.

“Van cầu các người, thê chủ của nhà ta bị bệnh phát tác, xe ngựa lại hỏng rồi, các người có thể giúp chúng ta được không? Chủ tử của nhà ta nhất định sẽ đáp tạ các người! Giúp chúng ta được không?”

Nói xong, ‘hắn’ bắt đầu dập đầu.

Sau đó, ‘hắn’ nghe được thanh âm mà vĩnh viễn ‘hắn’ cũng không thể quên.

Từ trong xe đi xuống vẫn là nữ tử quen thuộc trong trí nhớ. Nàng vẫn là váy dài thanh sam, dung mạo tuấn nhã, vẫn là ngữ khí lạnh lùng xa cách, nhưng lại làm cho ‘hắn’ đau đớn khắc cốt ghi tâm.

Nàng nói “Thanh Phong? Làm sao có thể là người?”

Thanh Phong cả đời chưa từng hối hận, bao gồm cả khi bán mình lúc trước cũng như lúc được người chuộc thân.

Nhưng hiện tại, ‘hắn’ lại hối hận vì sao muốn cản chiếc xe này, hối hận vì sao lại gặp lại nàng trong tình cảnh này.

Giản Già nhìn Thanh Phong quỳ gối trong tuyết nhú mảy, mở miệng nói “Người đứng lên trước đi.”

Nói xong nàng đem cửa xe đóng lại, tránh cho gió lạnh thổi vào. Người ở bên trong xe ngựa tựa hồ (hình như) hỏi một câu gì đó, chợt nghe nàng thấp giọng trả lời “Chàng ở bên trong đợi ta, bên ngoài lạnh lẽo.”

Trong giọng nói toát ra ôn nhu, làm Thanh Phong đang quỳ trên mặt đất dâng lên sự ghen tị khó có thể ức chế.

Thanh Phong không có đứng dậy, lại càng cúi thấp hơn, hai má cơ hồ dán lên trên mặt đất, gần từng tiếng khẩn cầu “Lâm đại phu, cầu ngài, cứu thê chủ ta.”

Nam tử này từ nhỏ đã ở thanh lâu nên trong lòng rất rõ ràng nữ tử trước mặt bạc tình bao nhiêu, nàng không phải vô tình, nhưng chung tình của nàng chỉ dành ột người.

“Người đi đi.”

Giản Già cũng không vì nam tử trước mặt khẩn cầu mà động dung (thay đổi biểu tình trên khuôn mặt), không có biểu tình gì nói “Chúng ta cần phải đi, không cần ở đây chặn đường.”

“Lâm đại phu!” Thanh Phong ngẩng đầu lên, trong ánh mắt xinh đẹp tràn đầy nước mắt, bộ dáng có thể cho bất kì kẻ nào mềm lòng, nức nở nói “Lâm đại phu, ta biết ta không có tư cách cầu ngài. Mạng của Thanh Phong là ngài cứu, Thanh Phong lại không thể báo đáp, nhưng ngài..... Ngài là đại phu a! Hành y tế thế trị bệnh cứu người, đây là..... đây là chức trách của ngài a, xin ngài đại phát từ bi cứu thê chủ ta, van cầu ngài! Van cầu ngài!”

Nói xong, tiếp tục dập đầu. Đám người hầu ở bên người bắt đầu khóc theo. Một đám hỗn loạn làm cho trong mắt Giản Già nổi lên không kiên nhẫn.

Giản Già không thêm tiếp tục để ý tới đám người đang khẩn cầu mình, quay người lại nhấc cửa xe tiến vào xe ngựa,sau đó quay lại nói với xa phu “Xa phu, đi thôi.”

Thiểm Thanh ngồi ở trong xe, nghe động tĩnh bên ngoài, lo lắng nắm vạt áo, thấy Giản Già tiến vào liền cuống quýt hỏi “Xảy ra chuyện gì? Là ai sinh bệnh sao?”

“Không có việc gì,” Ngồi trở lại bên người Thiểm Thanh, Giản Già cười cười nhu nhu đầu đối phương an ủi nói “Rất nhanh sẽ tới nhà. Chàng có mệt mỏi không?”

Thiểm Thanh cũng hơi hơi lộ ra một nụ cười, lắc đầu nói “Không sao đâu.”

Giản Già còn muốn nói cái gì, bên ngoài xe ngựa đột nhiên truyền đến tiếng kêu sắc nhọn của một nam tử, làm cho Thiểm Thanh sợ tới mức run lên một chút.

“Thiểm công tử! Thiểm công tử van cầu người giúp ta! Cứu thê chủ nhà ta! Van cầu người!”

Nghe thanh âm ấy, ánh mắt Giản Già trầm xuống, đè lại Thiểm Thanh đang bắt an muốn cuộn mình lên để xem xét. Nàng nhìn Thiểm Thanh lắc đầu nói “Không cần để ý đến hắn.”

“Nhưng.....”

Thiểm Thanh còn muốn nói cái gì,lại thấy thần sắc Giản Già không tốt nên cũng không dám nói nữa. Bên ngoài xe ngựa tiếng kêu lại càng thê lương, thanh âm của xa phu lại truyền vào “Ta nói, vị tiểu thư này, phía trước nhiều người quỳ như vậy, xe ngựa không có biện pháp nào đi được a!”

“Thê chủ.....”

Thiểm Thanh mím môi, lại mở miệng nói “Ta nghe thấy hình như là thê chủ của hắn bị bệnh đúng không? Chúng ta, chúng ta liền giúp ‘hắn’ đi có được không?”

Đây là lần đầu tiên Thiểm Thanh chủ động thỉnh cầu,lại là vì người khác, điều này làm cho Giản Già khó hiểu đồng thời còn có chút khó chịu.

Sau khi nói những lời đó Thiểm Thanh có vẻ có chút khẩn trương, cúi đầu thấp giọng nói “ ‘Hắn’ sẽ chết.”

“Ân?”

Giản Già có chút khó hiểu, như vậy là có ý tứ gì?

“ Bởi vì nếu nàng xảy ra chuyện, ta..... ta cũng sẽ chết.....”

Đứa ngốc.....

Giản Già không khỏi gợi khoe miệng –

Thiểm Thanh, chàng thật đúng là tiểu ngốc từ.

“Được” Giản Già đem Thiểm Thanh đang cuộn thành một đồng kéo vào trong lòng gắt gao ôm sát, cười nói “Người nếu muốn ta cứu, ta liền cứu.”

14. Chương 14

Chương 14: Cái gọi là tuyết

Giản Già kỳ thật là một người cực kì cố chấp.

Kiếp trước nàng cố chấp không để ý tới ánh mắt người ngoài, cự tuyệt thu nhận hối lộ, cự tuyệt nịnh bợ cấp trên, cự tuyệt đi cửa sau.

Mỗi ngày đều là khuôn mặt lạnh lùng, diện vô biểu tình (mặt không biểu cảm), độc lai độc vãng.

Nhưng là bởi vì y thuật tinh nên nàng mới có quyền uy, người biết tiếng tìm đến có thể nói là nối liền không dứt.

Cho nên sau khi nàng trở nên nghèo túng thì những ánh mắt lạnh lùng chế giễu cũng không thiếu.

Tâm ghen tị mỗi người đều có.

Nhưng loại cố chấp này, khi đối mặt với ánh mắt trong trẻo mềm mại của Thiển Thanh, liền tan rã như tuyết dưới nắng, tâm nàng liền trở nên mềm mại.

Cho nên nàng cứu.

Lúc nàng giúp đỡ Thiển Thanh từ trên xe ngựa xuống đất Thanh Phong vẫn quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu. Chính là ánh mắt của ‘hắn’ đã trống rỗng tuyệt vọng rất nhiều, khi Giản Già đứng ở trước mặt thì thấy mắt Thanh Phong có chút mờ mịt.

“Thanh Phong,” Nàng mở miệng, vẫn là thanh âm nhẹ nhàng lạnh lùng, nói với ‘hắn’ “Ta hiện tại không có được liệu, người đỡ thê chủ nhà người lên xe ngựa của chúng ta mà đến Thạch Đà trấn.”

Ánh mắt Thanh Phong sáng lên, thanh âm nghẹn ngào, rơi lệ đầy mặt “Cám ơn, cám ơn Lâm đại phu.....”

Luống cuống tay chân đem bệnh nhân nâng lên xe ngựa, Thanh Phong cuối cùng xoay người lại liền trông thấy một cảnh tượng làm cho ‘hắn’ vô cùng hâm mộ. Nữ tử lạnh lùng kia đang cúi người ôn nhu thay người thiếu niên kia khoác áo choàng.

Thực ấm áp, thực hạnh phúc.

Nhìn xe ngựa đi xa, trên mặt Thiển Thanh lộ ra biểu tình lo lắng, thấp giọng tự nói “Hy vọng thê chủ ‘hắn’ không có việc gì.”

Giản Già nở nụ cười một chút, bất đắc dĩ điểm điểm chóp mũi đối phương “Thanh Nhi, hiện tại chúng ta nên lo lắng ỉn mới đúng?”

“A?”

Thiển Thanh có điểm nghi hoặc.

“Chàng a.....” Giản Già thở dài, nhìn nhìn bốn phía, nói “Tuy nói nơi này cách Tam Li thôn không phải rất xa, nhưng là tuyết lớn như vậy, lại lạnh như vậy, hai người chúng ta đi về như thế nào?”

Trên mặt Thiển Thanh nhất thời lộ ra quần bách cùng tự trách, cắn môi thấp giọng nói “Ta, ta không nghĩ nhiều như vậy..... Thê chủ, thực xin lỗi nàng ah.....”

Giản Già cười cười, đem áo choàng ngoài của Thiển Thanh kéo lại, đem cả người hắn kéo vào trong lòng nói “Được rồi chàng có lạnh hay không lạnh? Sớm biết hôm nay tuyết rơi lớn như vậy chúng ta cũng không cần vội vã trở về ah.”

“Không lạnh.”

Nhưng lúc Thiển Thanh nói lời này, đồng thời, thân thể hắn không khỏi run rẩy một chút.

Tuy rằng tuyết rơi nhưng thời tiết quả thật không tính là lạnh lắm, nhưng mấy năm trước Thiển Thanh đã từng bị đông lạnh tạo thành bệnh rồi, đặc biệt sợ lạnh. Hắn chỉ đứng trong tuyết một chút nhưng dường như đã bị đông lạnh từ chân lên tới đầu. Giản Già trong lòng biết rõ không thể cứ đứng như vậy mãi được, nàng liền kéo Thiển Thanh vừa đi vừa nói “Đi thôi. Chúng ta đi tiếp đi nếu cứ đứng như vậy nữa chàng sẽ bị đông lạnh mà bệnh mất.”

Nhưng chỉ đi được một đoạn, thể lực của Thiển Thanh có chút chống đỡ hết nổi, thở dồn dập, cố gắng cản rằng không dám hé miệng im lặng đi theo sau Giản Già. Đột nhiên Giản Già ngừng lại, có chút bất đắc dĩ xoay người lại nhìn hắn.

Thiển Thanh cúi đầu, trong lòng hoang mang rối loạn, khẩn trương, sợ hãi Giản Già nói rằng hắn cản trở.

“Lên đây.”

Di?

Nàng cúi người đưa lưng về phía hắn, nói “Ta công người.”

“Không..... Ta có thể.....tự mình.”

Giản Già quay đầu cười với hắn một chút, thúc giục nói “Nhanh chút. Như thế nào? Chàng xấu hổ sao?”

Thiển Thanh lúc này mới do do dự dự nằm úp sấp lên.

Thiếu niên rất nhẹ, Giản Già không tốn nhiều khí lực lắm để công hắn đi. Thiển Thanh chậm rãi đem mặt dán lên lưng nàng, cảm thấy ấm áp mà trước nay chưa từng có

Tương Dĩ đang dựa vào rào chắn ở trước nhà mình chán đến chết, lại nhìn thấy cách thật xa có một bóng người có điểm quen thuộc. Nhìn nửa ngày đi qua “Ta nói, Lâm Kiếm Gia người không phải lại đánh phu thị của người nữa đi? Như thế nào lại phải công hắn trở về?”

Vừa nghe những lời này, người đang nằm trên lưng Giản Già liền giãy giụa muốn xuống dưới. Giản Già vỗ vỗ trên cổ đối phương một chút, thở gấp nói “Đừng nhúc nhích, sẽ tới nhà nhanh thôi.”

Công Thiển Thanh suốt đoạn đường khiến Giản Già rất mệt. Lúc đi trên đường Thiển Thanh sợ Giản Già mệt nên muốn xuống tự mình đi, kết quả đi không được vài bước chân liền bị trật khớp không đi được nữa. Lúc ấy Giản Già mặt liền đen đi.

Đến gần chỗ Tương Dĩ, Giản Già hướng Tương Dĩ cười cười hỏi “Nhà người có phải có rượu thuốc hay không? Chân hắn bị trật khớp.”

“Như vậy a,” Tương Dĩ giật mình “Không nghiêm trọng chứ? Nhà của ta có rượu thuốc rất tốt, một chút nữa ta cho người đưa tới, người xoa xoa cho hắn một chút là được rồi.”

“Cảm tạ.”

Về tới nhà liền có cảm giác lạnh lạnh. Một khoảng thời gian không ở nhà nên trong phòng đều đã đóng một lớp bụi, Giản Già đem Thiển Thanh đặt ở trên giường nói “Người nghỉ ngơi trước, ta đi đem long đốt lên.”

Thiển Thanh thành thành thật thật gật gật đầu.

Giản Già bận việc nửa ngày, chờ trong phòng đã ấm lên liền có chút lo lắng đi vào trong nhưng sau khi vào phòng liền nổi giận. Thiển Thanh ở đằng kia đứng một chân đang lau cái bàn.

“Thiển Thanh!”

Nghe thấy tiếng kêu của Giản Già, tay của Thiển Thanh run lên, khăn lau lập tức liền đánh rơi trên bàn.

Giản Già đi qua đem các thứ nhặt lên, ánh mắt âm u đem Thiển Thanh ôm lấy lại đem đến thả lại trên giường. Mấy thứ trên giường đều bị Thiển Thanh làm rơi. Thiển Thanh cúi đầu không nói lời nào.

“Không phải ta đã bảo chàng đợi sao? Như thế nào không nghe lời?”

“.....”

“Nếu chân bị thương nặng thêm thì làm sao bây giờ? A?”

“.....”

“Nói chuyện.”

Nghe ngữ khí Giản Già thấp đi, Thiển Thanh lúc này mới lúng ta lúng túng mở miệng “ Không có việc gì, không nặng hơn đâu.”

Giản Già đang muốn nói cái gì, ngoài cửa truyền đến thanh âm tùy tiện của Tương Dĩ “Lâm Kiếm Gia! Ta đem rượu thuốc cho người đây!”

Giản Già nhìn Thiển Thanh lui ở bên giường không có biện pháp liền đi ra ngoài trước.

Bên ngoài Tương Dĩ thấy Giản Già đi ra, đem rượu thuốc nhét vào trong lòng nàng, hướng nàng nói “Thế nào? Người nhà của hần không làm khó dễ với các người chứ?”

Giản Già cười cười lắc đầu “Không có”

Tương Dĩ lý giải vỗ vỗ bả vai Giản Già “Người đừng nói, phu thị nhà người cũng xem như rất được, thủ vưng phu đức không gây chuyện. Người ngày trước bị bán tới đây cùng phu thị của người, hình như kêu Triệu Thái, mấy ngày trước thế nhưng cùng người bỏ trốn, không biết có bị bắt về hay chưa.”

Triệu Thái?

Giản Già nghe quen tai, sau một lúc lâu mới nhớ tới đó là người trước đây hay tới nhà tìm Thiển Thanh.

“Được rồi, ta thấy người không yên lòng mãi, đi về để phu thị của người xoa bóp một chút, hai ngày sau thì sẽ không có việc gì.”

Tương Dĩ ha ha nở nụ cười hai tiếng rồi bước đi.

Lúc này vào nhà, Thiển Thanh quả thật là ngồi yên ở trên giường, bất quá tất cả bụi bặm trên bàn đều bị quét đi sạch sẽ. Giản Già hơi nhếch môi nhưng không lên tiếng, đến bên người Thiển Thanh ngồi xuống, đem đôi chân phương khoát lên trên đùi của mình, sau đó cởi tất ra, quả nhiên, hình như lại sưng đỏ một chút.

Đổ một ít rượu thuốc ra tay, hung hăng xoa lên chân của Thiển Thanh. Thân mình Thiển Thanh run lên, kêu rên một tiếng.

Giản Già lại giống như không có nghe thấy, ra tay không lưu tình chút nào. Sau khi đem chỗ tụ máu xoa bóp xong, Giản Già lại đem nước ấm đã nấu từ trước bưng vào. Nàng đem khăn mặt thấm nước ấm sau đó đắp lên chỗ bị thương, khăn mặt lạnh sẽ thay đổi, lặp đi lặp lại vài lần.

Nhưng mà từ đầu tới cuối đều không có mở miệng nói chuyện với Thiển Thanh.

Thiển Thanh nhìn một hồi lâu, chậm rãi đưa tay kéo tay áo Giản Già, nhỏ giọng nói “..... Ta, ta sai rồi..... Lần sau, ta sẽ nghe lời.....”

Giản Già không lên tiếng.

“Nàng..... Đừng nóng giận, là sai lầm của ta.....”

Vẫn là không lên tiếng.

Thiển Thanh nóng nảy, mắt đỏ ngầu, thanh âm dần dần như bị nuốt mất “Ta về sau sẽ không...không... Nàng đừng giận.....”

Thấy Thiển Thanh nóng nảy, Giản Già lúc này mới buông khăn mặt trong tay, đem Thiển Thanh kéo vào trong lòng, giống bình thường vỗ vỗ lưng hần.

“Thật sự đã biết?”

“Ân.....” Thiển Thanh đem mặt găt gao vùi vào vòng tay quen thuộc không muốn rời đi, vừa rồi sự lạnh lùng của nàng thật sự là dọa sợ hần.

“Đứa ngốc.”

Giản Già lộ ra tươi cười Thiển Thanh quen thuộc, ở trên tóc của Thiển Thanh khẽ hôn một cái “Về sau cẩn thận đừng để bị thương.”

Bởi vì, ta sẽ đau lòng.....

15. Chương 15

Chương 15: Cái gọi là phiên toái

Chân Thiển Thanh bị thương cũng không nghiêm trọng lắm, tính dưỡng hai ngày là có thể tự nhiên vận động. Giản Già mấy ngày nay trở về có vẻ trẻ, bệnh nhân ở Hồi Xuân Đường ngày càng nhiều hơn. Hơn nữa lúc trước khi nàng xin phép cũng đã cùng lão bản có ước định muốn nàng kéo dài thời gian xem bệnh, nên mặc dù nàng lo lắng cho chân của Thiển Thanh đang bị thương chưa lành, nhưng Giản Già cũng không có biện pháp.

Trong phòng ấm áp, Thiển Thanh luôn luôn sợ lạnh đang ngồi ở mép giường giúp Giản Già sửa quần áo. Sau đó chợt nghe bên ngoài một trận huyên náo, có tiếng hỗn loạn, tiếng nữ nhân rống giận. Thiển Thanh run run, kim lập tức liền đâm vào tay.

Hắn có chút tò mò đi xuống giường đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài xem. Phía trước sân một đám người vây quanh, một nam tử rũ rượi trên mặt tuyết. Gương mặt quen thuộc làm cho Thiển Thanh hít một hơi, vội vàng chạy ra ngoài.

Bên ngoài tranh cãi âm ỉ liên tục không ngớt, nữ nhân luôn luôn đôn hậu thành thật bình thường lại như phát điên, trên mặt vằn vẹo đáng sợ, hai mắt đỏ bừng, nắm tóc của Triệu Thái kéo đi về phía trước, miệng ác độc mắng chửi “Người kẻ tiện nhân này..... không biết liêm sỉ! Xem ta có đánh chết người không!”

Triệu Thái cả khuôn mặt cơ hồ chôn trong tuyết cũng không rên một tiếng, tùy ý thê chủ đánh chửi. Nhưng Thiển Thanh biết, trong ánh mắt kia, nhất định là tuyệt vọng không thể nói ra.

“Người nói coi, lão Tiền cũng là một người rất tốt, như thế nào lại lấy phải một phu thị không biết xấu hổ như vậy?”

“Xứng đáng a, dám chạy, lần này không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng.....”

“Lão Tiền này khi độc ác lên so với Lâm Kiếm Gia còn lợi hại hơn, ‘nàng’ sẽ không đánh chết người chứ?”

“Làm sao có thể, thật vất vả mua về, như thế nào bỏ được.....”

Người trong thôn đều một bộ dạng chuyện không liên quan tới mình nên đứng ở một bên xem náo nhiệt, ánh mắt vừa thương hại lại khinh thường. Nữ nhân họ Tiền xuống tay càng ngoan độc, liên tục đánh đá. Thiển Thanh nhìn thấy mà người rét run.

Hắn muốn mở miệng lớn tiếng la lên đừng đánh, nhưng trong tiềm thức lại tuôn trào một sự sợ hãi. Cảnh tượng kia, nhìn như thế nào cũng giống tình cảnh của mình trước kia.....

Đều bị đòn hiểm, đều bị người trong thôn vây xem náo nhiệt, đều không ai giúp.....

Đều tuyệt vọng.

Thiển Thanh nắm chặt vạt áo, trước mắt biến thành màu đen.

“Sao lại thế này?”

Một giọng nữ lạnh lùng thản nhiên từ phía trước truyền tới. Từ trấn Nam Kiều trở về Giản Già nhìn phía trước nhà một mảnh hỗn loạn, sắc mặt không thay đổi, nhưng ánh mắt lại trầm xuống.

“Như thế nào tất cả đều ở trước sân nhà của ta?”

Giản Già ánh mắt đảo qua cảnh hỗn loạn dị thường, cảm thấy hiểu được vài phần. Vừa định vào cửa, có một lực lao vào làm cho nàng không khỏi lui về phía sau vài bước.

Người tới chôn ở trong lòng nàng hai tay gắt gao ôm nàng, như là muốn hấp thu ấm áp.

Giản Già có chút kinh ngạc nhìn Thiển Thanh luôn nội liễm thẹn thùng nhưng lại ở bên ngoài chủ động thân cận mình như thế, nhưng nàng vẫn tự nhiên ôm lại đối phương, thấp giọng hỏi “Làm sao vậy?”

Thiển Thanh lắc đầu, tay ôm nàng càng chặt.

Giản Già nhíu mi “Sợ hãi sao?”

Do dự sau một lúc lâu, Thiển Thanh gật nhẹ đầu.

Thiển Thanh trên người chỉ mặc áo đơn. Giản Già cởi xuống ngoại sam của mình đem Thiển Thanh bao lấy. Nàng ôm hắn đi về phía trước nơi có người đang không ngừng mắng chửi, nói “ Chuyện nhà của các người liền tự trở về mà giải quyết, không cần ở trước cửa nhà của ta.”

Tiền Phương này (tên của nữ nhân họ Tiền đó) bình thường là người thực thành thật, nếu có người hỏi cũng chỉ là hàm hậu cười cười. Thế nhưng bây giờ ‘nàng’ lại có bộ dạng ác độc như vậy cũng làm cho Giản Già có chút giật mình.

Tiền Phương nổi giận đùng đùng nhưng nhìn mắt Giản Già, lại như thế nào cũng không dám đối kháng với nàng vì Lâm Kiếm Gia này so với ‘nàng’ thì càng ngoan độc gấp mười lần. Vì thế liền nắm lấy Triệu Thái chuẩn bị trở về.

Nam tử vẫn quỳ rạp trên mặt đất xuyên thấu qua mái tóc tán loạn ghen ghét nhìn thoáng qua Thiển Thanh đang được bảo hộ ở trong lòng Giản Già, ánh mắt bỗng nhiên âm trầm đáng sợ, sau đó ánh mắt chợt lóe, lập tức xông đến.

Nguyên bản người trong thôn nghĩ đến nơi này đã không còn náo nhiệt để xem nữa đang chuẩn bị rời đi thì lập tức lại nghị luận trở lại. Tiền Phương khuôn mặt ngăm đen lại âm trầm thêm, cơ hồ là cắn răng hỏi Giản Già “Lâm! Kiếm! Gia! Đây là có chuyện gì?!”

Sao lại thế này, Giản Già chính mình cũng muốn biết vì sao lại thế này.

Nam tử đang gắt gao kéo lấy vạt áo của nàng trong mắt bắn ra quang cơ hồ có thể nói là căm thù đến tận xương tủy. Khóe miệng còn mang theo máu tươi lộ ra một tia ý cười quỷ dị, nhìn chằm chằm vào Thiển Thanh trong lòng Giản Già nói “ Mệnh của ngươi vì sao lại tốt như vậy?”

Rõ ràng chỉ thiếu một chút nữa, chỉ thiếu một chút nữa thì tất cả của ngươi hiện tại đang có được đều là của ta, nhưng là vì sao..... nàng cố tình quên đi hết thấy?

Tay của Triệu Thái muốn nắm lấy Thiển Thanh, lại bị Giản Già tránh đi, cả người quỳ rạp trên mặt đất, miệng lầu bầu lầm bầm những điều thật không minh bạch “ Đứa nhỏ của ngươi đều do ta làm cho chết, nhưng vì sao cuộc sống của ngươi so với ta vẫn tốt hơn? Vì sao a.....?”

Nghe thấy hai chữ đứa nhỏ, sắc mặt Thiển Thanh lập tức trở nên trắng bệch, gỡ ra cánh tay của Giản Già đang ôm mình, hắn đi qua bắt lấy Triệu Thái hỏi “Ngươi nói cái gì?! Triệu Thái, ngươi nói cái gì đứa nhỏ?!”

Triệu Thái “ha ha” cười hai tiếng, thanh âm thấp đến nỗi chỉ có hai người bọn họ có thể nghe được. “Ngươi cho là hài tử của ngươi như thế nào lại mặc danh kỳ diệu (tự nhiên, vô cớ không thể hiểu được) mất đi? Là ta a..... Ta mua thuốc cho ngươi ăn a..... A..... Ha ha.....”

“Ngươi điên rồi..... Ngươi điên rồi!”

Thiển Thanh không ngừng lắc đầu “Vì sao?! Không phải ngươi Triệu Thái, không phải! Chúng ta cùng bị bán tới nơi này, ta đã cho rằng hai chúng ta là bằng hữu.....”

Bằng hữu? Triệu Thái nhìn Giản Già ngồi xổm xuống đem Thiển Thanh sắp hồng mắt kéo vào lòng không ngừng an ủi, mà ánh mắt nhìn mình lại càng phát lạnh liệt, không khỏi cười lạnh.

“Bằng hữu! Là ngươi cướp đi mọi thứ thuộc về ta! Là ngươi! Nếu không..... Nếu không hiện tại ngươi được hạnh phúc phải là ta mới đúng!” Ánh mắt Triệu Thái càng thêm điên cuồng, ngược lại nhìn về phía Giản

Già “Ta là Tiểu Thái a, người vì sao không nhớ rõ? Vì sao lại quên ta? Nếu không chúng ta đã thực hạnh phúc a.....”

Giản Già nhìn ánh mắt nóng bỏng của Triệu Thái, đem Thiển Thanh vì liên tiếp nghe thấy điều ngoài ý muốn mà kinh ngạc phát ngốc, gắt gao ôm vào người, lạnh nhạt nói “Sẽ không.”

“Cái gì?” ánh mắt Triệu Thái lộ ra ý tứ nghi hoặc.

“Người nói là Thanh Nhi đoạt đi hết thầy của người, như vậy, vào thời điểm hấn chịu đòn hiểm bị ngược đãi, người vì sao không đến tìm ta nói đây là cuộc sống người?”

Giản Già nhìn Triệu Thái chật vật, ngữ khí lạnh lùng “Khi đó người ở nơi nào? Mắt lạnh nhìn náo nhiệt? Hoặc là may mắn vì ta không có nhận ra người, không dây dưa với người?”

“Ta.....” Triệu Thái ngượng ngùng, ánh mắt né tránh.

“Triệu Thái,” Giản Già nhìn hấn, nói tiếp “Thời điểm Thanh Nhi có thai đã trải qua những ngày tháng như thế nào? Người thế nhưng có thể bởi vì đồ kỳ mà xuống tay hại người. Người thật sự là điên rồi.”

“Không phải!”

Triệu Thái sắc nhọn kêu to “Người thì biết cái gì?! Bởi vì ta sinh không được đứa nhỏ. người có biết súc sinh Tiền Phương kia như thế nào tra tấn ta không?! Ta không sai. Không sai!”

Tiền Phương khuôn mặt chữ điền, sắc mặt cứng ngắc, tiến lên muốn ngăn chặn miệng Triệu Thái, gầm nhẹ “Người câm miệng! Người đang nói bậy bạ cái gì vậy!”

Triệu Thái liều mạng tránh tay của Tiền Phương, kiệt lực muốn giữ chặt lấy Giản Già đang ôm Thiển Thanh về phòng “Kiếm Gia! Kiếm Gia người cứu ta..... Ta là Tiểu Thái a..... Là Tiểu Thái mà người nói sẽ bảo hộ a.....”

Giản Già dừng bước, quay trở lại liếc mắt một cái, chậm rãi, lại vô cùng rõ ràng nói –

“Đời này người mà ta muốn bảo hộ, chỉ có Thiển Thanh.”

Kỳ thật khi bị bán tới Tam Li thôn, lần đầu tiên gặp mặt Triệu Thái liền nhận ra Lâm Kiếm Gia.

Tuy bộ dáng nghèo túng nhưng là khuôn mặt kia, cặp mắt kia, lại mang theo hương vị mà Lâm gia độc hữu.(hương vị mà chỉ Lâm gia mới có)

Triệu Thái không dám nhận mặt ‘nàng’, bởi vì Lâm Kiếm Gia kia thoát nhìn rất đáng sợ, thô bạo đến cực điểm, khí chất văn nhã trước đây đã hoàn toàn biến mất không thấy nữa.

Sau đó mọi chuyện chứng minh ‘hấn’ không nhìn nhận ‘nàng’ thật là đúng. Bởi vì Thiển Thanh cơ hồ mỗi ngày đều bị đánh, ‘hấn’ không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Chính ‘hấn’ vẫn rất là may mắn đi.....

Thê chủ đối với ‘hấn’ lúc đầu cũng không tệ lắm, là một người thành thật nhân hậu. Nàng muốn nhanh chóng một đứa nhỏ, nhưng ‘hấn’ vẫn chậm chạp không có. Tìm đại phu đến xem mới biết được là chính mình không thể sinh.

Nữ nhân họ Tiền tức giận đánh ‘hấn’, tất cả vết thương đều ở dưới quần áo. Nhưng ‘hấn’ có thể chịu đựng không sao bởi vì có một người so với ‘hấn’ còn thảm hơn nhiều.

Nhưng sau đó, Thiển Thanh lại có đứa nhỏ.

Trong đầu ‘hấn’ trở nên lộn xộn hết, ‘hấn’ mơ hồ mua được, hạ ở trong nước rồi cho Thiển Thanh uống, dù hấn sợ hãi nhưng vẫn ra tay.

Nghe tiếng Thiển Thanh khóc cầu Giản Già tha cho hấn, ‘hấn’ có chút cảm giác được giải hận.

Nhưng sau đó.....

Sau đó mọi chuyện không còn giống như trước nữa.

Nữ tử kia chỉ biết đối với Thiển Thanh ôn nhu vì sao người đó không phải là ‘hắn’?

Vì sao a.....

16. Chương 16

Chương 16: Cái gọi là tâm bệnh

Tâm lý cũng có một loại bệnh, tên là chứng cuồng loạn. (tên khoa học của nó Hysteria. Các bạn muốn biết thêm thông tin chi tiết vui lòng tìm gô ca nha)

Loại bệnh này không phải là bệnh tâm thần, mà là người bệnh ở trong ảo tưởng muốn thỏa mãn khát vọng sâu nhất trong tim của mình, do đó đạt tới một loại trạng thái hạnh phúc.

Trong gian phòng của Tiền Phương kia im ắng không có thanh âm. Triệu Thái sau khi bị thê chủ của mình là kéo vào thì sau đó cơ hồ vài ngày không có đi ra. Mọi người chỉ có thể nhìn thấy nữ nhân nhìn như thành thật kia rầu rĩ ngồi ở trong viện, sắc mặt càng ngày càng âm trầm.

Giản Già đối với những tin đồn trong thôn không hề hay biết. Mấy ngày nay Thiển Thanh tinh thần sa sút, cùng với việc Hồi Xuân Đường càng ngày càng nhiều bệnh nhân làm cho sắc mặt của nàng cũng càng ngày càng lạnh.

Nàng là phi thường lo lắng khi để hẳn một mình ở nhà.

Thiển Thanh nhìn qua thì có lẽ vẫn giống như trước đây, buổi sáng khinh thủ khinh cước (nhẹ tay nhẹ chân) thức dậy làm điểm tâm, sau đó may quần áo cho Giản Già, nhưng buổi tối khi ngủ ngay cả tiếng hô hấp đều không thể nghe thấy.

Nhưng Giản Già biết, từ sau sự kiện của Triệu Thái, Thiển Thanh cơ hồ là cả đêm mất ngủ.

Đây là tâm bệnh, Triệu Thái đối với Thiển Thanh không thể nói là tốt. Nhưng ‘hắn’ là đối tượng duy nhất trong cuộc sống hắc ám của Thiển Thanh có thể nói chuyện. Cho nên Thiển Thanh đã xem ‘hắn’ như bằng hữu. Nay bằng hữu duy nhất lại đối hẳn như vậy, đã kích với hẳn là rất lớn.

Ánh trăng đã lên rất cao, chiếu sáng trên mặt đất, phản xạ lại làm trong phòng cũng có vẻ rất sáng, Giản Già có thể rõ ràng nhìn thấy người nằm trên giường đưa lưng về phía mình co lại thành một cuộn, tuy rằng nhìn không thấy mặt, nhưng Giản Già biết, hẳn nhất định không có ngủ.

Thiển Thanh vẫn không nhúc nhích, nhắm chặt mắt, lông mi hơi hơi rung động, hẳn không dám động, hẳn sợ đánh thức Giản Già. Nhiều ngày nay thê chủ trên mặt rõ ràng mệt mỏi, hẳn sợ quấy rầy thê chủ nghỉ ngơi.

Do nằm nghiêng, tay của Thiển Thanh bị ép tới run lên, có chút không được tự nhiên giật giật. Phía sau truyền đến thanh âm Giản Già xoay người, thân thể Thiển Thanh cứng đờ nhất thời không dám động nữa, sợ làm nàng tỉnh dậy.

Nghe thấy hô hấp phía sau dần an tĩnh lại, Thiển Thanh nhẹ nhàng thở ra, thật cẩn thận hoạt động ngón tay một chút.

Sau lưng đột nhiên có một loại ấm áp không phải của hẳn dựa vào đem Thiển Thanh đang cuộn người vấp vào trong lòng. Trong thanh âm Giản Già mang theo chút khàn khàn, vòng tay ấm áp ôm lấy eo của Thiển Thanh, trong giọng nói mang theo ôn nhu thân thiết “Hai tay chàng tê rần rất khó chịu đi?”

Thiển Thanh bị nàng vòng tay ôm lấy, mà cái tay kia bị nàng nắm ở trong tay nhẹ nhàng ấn. Thiển Thanh nhìn khuôn mặt trầm tĩnh của Giản Già, trong lòng chậm rãi lắng đọng một cảm giác hạnh phúc.

Loại hạnh phúc này có thể giúp hẳn chống đỡ hết thảy mọi thứ.

“Giản Già” Thiển Thanh không dấu vết đem thân mình của mình dựa gần nàng một chút, thấp giọng nói “Ta đánh thức nàng sao?”

Giản Già làm như không biết động tác nhỏ của hắn, đưa tay lôi kéo, làm cho Thiển Thanh bị chôn ở trong lòng của mình, trên tay cũng không ngừng lại, cười nói “Không có, thế nào, nhiều sao?”

Thiển Thanh gật đầu, biết chính mình cũng bị buông lỏng ra (câu này không biết là gì, xin lỗi wa làm ngay lúc wa lười suy nghĩ), cảm thấy có chút mất mát.

“Vừa vặn ta ngủ không được, tâm sự với ta đi.” Giản Già một bên nói một bên đem Thiển Thanh kéo lại, làm cho hai người gối lên cùng một cái gối đầu.

Giản Già hô hấp lướt qua hai má Thiển Thanh, có chút ngứa. Thiển Thanh có chút may mắn trong phòng thực tối, bằng không nhất định nàng sẽ nhìn thấy bộ dáng chân tay luống cuống của mình.

“Tán gẫu..... cái gì?”

Biết Thiển Thanh khẩn trương, Giản Già mang theo trấn an vỗ nhẹ phía sau lưng Thiển Thanh, ôn hòa lặp lại “Cái gì cũng đều có thể, chàng nghĩ gì, đều có thể nói cho ta biết.”

Thiển Thanh trầm mặc một lúc lâu, mờ mịt mở miệng nói “Nàng muốn hỏi ta chuyện Triệu Thái sao?”

Mấy ngày nay hắn không đơn giản là vì bị Triệu Thái hãm hại mất đi đứa nhỏ mà không thể ngủ yên, còn bởi vì những lời này Triệu Thái nói hắn đoạt đi những thứ vốn thuộc về ‘hắn’ gì đó .

Chỗ sâu nhất trong nội tâm hắn luôn sợ hãi, sợ là hắn sẽ bị vứt bỏ.

Nhận thấy được Thiển Thanh bất an, Giản Già đem trán tựa vào trên trán của hắn, mang ý cười ôn hòa nói “Thanh Nhi, chàng còn nhớ rõ những gì ta nói không?”

Thiển Thanh trong bóng đêm nhìn đến đôi mắt sâu thẳm của nàng, thật sự làm cho hắn một trận thất thần.

“Ta đã nói rồi, ta sẽ đối với chàng thật tốt, vĩnh viễn, sẽ không ruồng bỏ chàng.”

Vĩnh viễn..... Sẽ không ruồng bỏ.....

“Chàng phải tin tưởng ta.”

Kết quả đêm đó cái gì cũng không có nói, Giản Già có ý đồ muốn khuyên bảo cũng không có đạt thành. Bởi vì đến cuối cùng hai người lại ngủ lúc nào không biết. Ngày hôm sau lúc nàng thức dậy liền nhìn thấy Thiển Thanh đang vui vào trong lòng mình, hơn nữa ngoài ý muốn là hắn lại đang ngủ thực sâu.

Tuy nói nàng không khuyên thành công, bất quá cuối cùng đã khiến hắn ngủ ngon, như vậy mục đích cũng coi như là thành công một nửa. Nhưng Giản Già vẫn rất là lo lắng khi để Thiển Thanh một mình ở nhà.

“ Cái gì?”

Thấy Thiển Thanh một bộ dáng kinh ngạc, Giản Già lặp lại lời nói của mình một lần nữa “Mấy ngày nay chàng hãy cùng ta đi hiệu thuốc, không cần ở nhà một mình nữa.”

“Nhưng..... Nhưng là.....” Thiển Thanh không biết cự tuyệt như thế nào, đâu có thể chủ nào đi làm kiếm sống còn mang theo phụ thị.....

“Mấy ngày nay hiệu thuốc sinh ý cũng có chút việc, chàng đi qua giúp ta một tay. Ta đã cùng lão bản nói qua, không có việc gì.”

Thấy bộ dáng của Giản Già không chấp nhận cự tuyệt, Thiển Thanh mới gật gật đầu.

Bệnh nhân đến Hồi Xuân Đường xem bệnh đúng là rất nhiều, nhưng Thiển Thanh cũng không giống như Giản Già nói là đi qua “giúp một tay”, chỉ là ngồi nghỉ ngơi, chuyện gì cũng không có làm.

Nghĩ tới lúc vừa tới Hồi Xuân Đường, lão bản một bộ như bưng tỉnh đại ngộ cười nhìn hắn, cùng với câu nói kia “Người chính là phụ thị bảo bối của Lâm đại phu a.....”, Thiển Thanh trên mặt đỏ giống như là sắp bị thiêu cháy.

Nữ tử ngồi ở chỗ kia bắt mạch ánh mắt chuyên chú, khai thuốc kê đơn, tuy rằng trên mặt không có biểu tình gì, chỉ ngồi như vậy lại có một loại ý vị làm cho người ta trầm mê.

Thiểm Thanh khước miệng gọi lên, trong lòng chỉ cần nghĩ đến đây là thê chủ hần, liền nổi lên ngọt ý thản nhiên.

“Người chính là Lâm đại phu kia?!”

Rồi một thanh âm đột nhiên vang lên làm ọi người trong hiệu thuốc cả kinh. Thiểm Thanh lúc này mới chú ý tới, nữ nhân có mặt ngăm đen, vẻ mặt khiếp sợ kia hóa là Tiền Phương.

Giản Già không hồn giận nhú mày, lạnh nhạt nói “Bệnh gì?”

Tiền Phương quần bách nói không nên lời, đứng cứng ngắc một hồi, sao đó thể nhưng xoay người chạy mất. Mọi người xếp hàng ở phía sau đều mặc danh kỳ diệu (không thể hiểu được).

Thiểm Thanh nhìn chằm chằm Giản Già vẫn đang tiếp tục chẩn bệnh, trong lòng có điểm bất an. Tiền Phương..... Làm sao có thể tới nơi này?

“Uy! Ta đã nhìn người rất lâu ah. Người vì sao cứ nhìn chằm chằm vào Lâm đại phu?”

Không biết từ nơi nào chui ra một tiểu hài tử có vẻ mất hứng nhìn hần, chu miệng tiếp tục nói “Người tới chậm rồi nha. Lâm đại phu là người mà ca ca ta thích.”

Thiểm Thanh nắm ống tay áo, không biết nói cái gì cho phải.

“Hơn nữa người cũng không phải là đẹp lắm. Ca ca ta xinh đẹp như vậy nhưng Lâm đại phu cũng không thích hần.....” Tiểu hài tử sắc mặt mất mát, đánh giá Thiểm Thanh một phen rồi nói.

“Ta..... Ta là.....”

“Hần là phu thị của ta.”

Giản Già đã xem bệnh xong đi qua phía Thiểm Thanh, hướng tiểu hài tử về mặt kinh dị nói “Cho nên, ta sẽ không cưới ca ca người.”

17. Chương 17

Chương 17: Cái gọi là đường dài

Tiểu hài tử lộ ra vẻ mặt không biết làm sao, nguyên bản ánh mắt tròn tròn liền trũng lớn hơn chút nữa, có vẻ thập phần đáng yêu.

“Làm sao có thể?!” Tiểu hài tử hét lên một tiếng, gắt gao nhìn thẳng Thiểm Thanh “Hần không có xinh đẹp như ca ca! Cũng không có xinh đẹp như ta! Lâm đại phu vì sao không thích ca ca?”

Giản Già nhăn lại, trong lòng lại có chút tức giận nổi lên “Không phải ta đã nói không được đến nơi này nữa sao?”

Tiểu hài tử cứng nhắc một chút, chu miệng lên có điểm làm nũng nói “ Tiểu Tiểu nhớ Lâm đại phu.”

Tiểu Tiểu xác thực có khuôn mặt xinh đẹp, hơn nữa làm cho Thiểm Thanh có một loại cảm giác quen thuộc không hiểu được, giống như là đã gặp qua ở nơi nào đó.....

“Tiểu Tiểu!”

Thiểm Thanh nghe thấy thanh âm đó liền ngậy ra một lúc, sau đó nhìn thấy nam hài đã từng tới ở lại trong nhà hoang mang rối loạn khản trương chạy vào hiệu thuốc ôm lấy Tiểu Tiểu, hướng Giản Già xin lỗi nói “Thực xin lỗi Lâm đại phu, Tiểu Tiểu lại tới đây quấy rầy người.”

Thiểm Thanh nhớ lại tên của ‘hần’, là Tiểu Kha.

Tiểu Tiểu làm nũng ôm lấy ca ca của mình, nộn thanh nói “Ca ca, Lâm đại phu có phu thị, làm sao bây giờ? Tiểu Tiểu cùng ca ca có phải hay không sẽ làm thị?”

Giản Già nhìn tiểu hài tử chỉ bảy tám tuổi này liền có cảm giác đầu đều bắt đầu lớn lên. Mới nhỏ như vậy đã biết cái gì gọi là phu thị..... Này thật đúng là.....

Giản Già bắt đầu nghiêng đầu, lại ngoài ý muốn nhìn thấy trong mắt Thiển Thanh chợt lóe bất an rồi biến mất, không khỏi vươn tay cầm tay của hắn, mười ngón tay chậm rãi đan vào nhau, thấy Thiển Thanh hơi hơi đỏ mặt mới ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói “Nhớ rõ những gì ta đã nói với chàng không? Tin tưởng ta.”

Thiển Thanh ngẩng đầu lên, nhìn sự ôn nhu trong mắt của nàng, liền cảm thấy một mảnh yên ổn

Đúng rồi, phải tin tưởng nàng.

Tiểu Kha nhìn hai người trước mặt không để ý đến ngoại nhân (người khác) mà thân thiết với nhau, sắc mặt âm trầm, ôm lấy đệ đệ đang làm nũng với mình đứng lên, cho dù không cam lòng vẫn nói “Lâm đại phu, cha ta đang ở nhà chờ, ta mang đệ đệ trở về.”

Giản Già gật gật đầu, sắc mặt lạnh nhạt, nhưng Thiển Thanh đứng bên người lại lễ phép cùng bọn họ nói lời từ biệt.

Chờ ra khỏi Hồi Xuân Đường, Tiểu Tiểu mất hứng bĩu môi nói với Tiểu Kha “Ca ca, ta không thích phu thị của Lâm đại phu.”

Tiểu Kha buồn bực nhìn đệ đệ của mình “Nga? Vì sao?”

“Bởi vì Lâm đại phu đối với hắn thật tốt quá!” Tiểu Tiểu tức giận vẫy vẫy nắm tay nhỏ “Nương ngay lúc đầu cũng đối với phụ thân rất tốt, nhưng đó lại đối tốt với tam phụ thân, rồi sau đó là tứ phụ thân, ngũ phụ thân..... Vì sao Lâm đại phu chỉ đối tốt với một mình hắn thôi? Ca ca”.

Tiểu Kha chưa sót nở nụ cười, nói với Tiểu Tiểu “Về sau nếu có một người giống Lâm đại phu chỉ đối tốt với một mình đệ, như vậy..... đệ nhất định phải chặt chẽ bắt giữ lấy ‘nàng’, vĩnh viễn cũng không được buông tay.”

“Ân!” Tiểu Tiểu dùng sức gật đầu. Nhưng mà sẽ có một người giống như Lâm đại phu xuất hiện sao?

Nhìn Tiểu Kha ôm Tiểu Tiểu đi rồi, lão bản Hồi Xuân Đường mới từ từ thở ra một hơi, ca thán “Ai, thật sự là..... Ta như thế nào lại không được đào hoa như vậy ah?”

Tiểu nhị cười hì hì “Lão bản, người không sợ cái vị ở trong nhà người đá người ra ngủ thư phòng a?”

Lão bản sợ run cả người, trừng mắt nhìn tiểu nhị “Chính là ngấm lại! Ngấm lại có biết không?”

“Được” Tiểu nhị nở nụ cười “Ta đây sẽ nói lại như vậy ah.”

“Ai! Người cái nha đầu chết tiệt kia!”

Bệnh nhân tới xem bệnh ít dần, Giản Già đi đến sau quầy liền thấy, Thiển Thanh đã gục vào bàn mà ngủ.

Tiểu nhị từ phía sau đi ra, nhìn thấy Giản Già vừa muốn mở miệng nói cái gì, lại bị Giản Già bịt kín miệng.

Tiểu nhị lúc này mới thấy Thiển Thanh đang ngủ, gật gật đầu ý bảo đã biết. Chờ Giản Già buông tay ra, tiểu nhị mới cười hì hì thấp giọng nói “Ta nói Lâm đại phu ah. Lâm phu thị của người thật đúng là may mắn, người đúng là quá sủng hắn ah”

Giản Già đem ngoại sam của mình khinh thủ khinh cước (nhẹ tay nhẹ chân) phủ thêm cho Thiển Thanh. Lúc nàng quay lại liền lãnh đạm nhìn tiểu nhị, không nói chuyện, nhưng trong ánh mắt rõ ràng nói là — còn không mau đi!

Tiểu nhị bị ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm nhất thời giật mình, liền xoay người chạy đi còn vừa đi vừa nói thầm “Lâm đại phu này, trừ bỏ phu thị của nàng cho dù với ai cũng không cho sắc mặt hoà nhã”

Lão bản ở một bên thở dài “Khó có được một người si tình như vậy nga.....”

Giản Già thấy cũng sắp hết giờ xem bệnh, Giản Già đang chuẩn bị thu thập mọi thứ rồi về, có một người lại nơm nớp lo sợ ngồi ở trước mặt Giản Già. Giản Già ngẩng đầu vừa thấy liền nghi hoặc nói “Tiền Phương?”

Hôm nay không phải ‘nàng’ đã chạy mất sao? Sao bây giờ lại quay trở lại?

Tiền Phương né tránh ánh mắt của nàng một lúc, mới lắp ba lắp bắp mở miệng nói “Cái kia..... Lâm, Lâm đại phu.....”

Giản Già quay lại nhìn trong quầy một chút, nàng muốn để Thiển Thanh ngủ tiếp một lát nữa bèn ngồi lại, hỏi “Bệnh gì?”

“Cái kia..... Không phải, không phải ta.....” Tiền phương ấp úng không biết nói như thế nào, khó khăn mở miệng “Là, Thải.... Thải nhi.....”

Giản Già nhíu mi, nàng đối với nam tử đã hãm hại Thiển Thanh mất đi đứa nhỏ không có chút hảo cảm nào. “Hắn tại sao không tự mình tới?”

Tiền Phương không có cách nào khác, đành phải nói “Lâm đại phu, Triệu Thải điên rồi.”

“Điên rồi?”

“Đúng vậy,” Tiền Phương khụ hai tiếng, nói tiếp “Sau khi trở về, ta.....ta giáo huấn ‘hắn’ một chút, ai biết chỉ như vậy mà ‘hắn’ phát điên rồi.”

Giáo huấn? Giản Già lạnh lùng nhếch miệng, chỉ sợ giáo huấn này tàn nhẫn không thua gì lúc Lâm Kiếm Gia giáo huấn Thiển Thanh đi?

“Bệnh trạng như thế nào?”

“ ‘Hắn’ khóc lại luôn miệng nói mình có đứa nhỏ. Người nói xem ‘hắn’ không thể sinh thì làm sao mà có đứa nhỏ?”

Giản Già dừng một chút, viết một phương thuốc. “Người trở về cho ‘hắn’ mua thuốc này cho ‘hắn’ uống trước đi. Ta phải gặp ‘hắn’ mới biết được ‘hắn’ bị bệnh gì.”

“Được. Được” Tiền Phương không ngừng gật đầu, lại nói “Cái kia, Lâm đại phu, người cũng biết hiện tại Triệu Thải không thể ra khỏi cửa. Có thể”

Giản Già nhìn nàng một cái, sắc mặt bình thản nói “Ngày mai, buổi sáng, ta sẽ đi qua nhìn xem.”

Tiền Phương lúc này mới chịu rời đi còn vừa đi vừa không ngừng nói cảm tạ.

Giản Già ngồi một lúc nữa mà Thiển Thanh vẫn không có tỉnh dậy. Nàng cũng không có kêu hắn mà chỉ yên lặng ngồi chờ. Lão bản tiêu sái đến bên người Giản Già ý vị thâm trường nói với Giản Già “Người trẻ tuổi thật là nhiều tinh lực, bất quá phải chú ý thân thể, đừng để mệt chết nha”.

Khuôn mặt luôn không có biểu tình gì của Giản Già tức thì hiện đầy hắc tuyến.

Sắc trời cũng không còn sớm, nếu còn không đi về nữa thì chỉ sợ trời sẽ tối mất. Nhưng Giản Già thấy Thiển Thanh đã nhiều ngày không có ngủ ngon, nên cũng luyến tiếc đem Thiển Thanh đang ngủ say sưa kêu dậy. Không có biện pháp, nàng đành phải công Thiển Thanh về.

Nam tử nằm ở trên lưng của nàng, hô hấp đều đều, nhẹ nhàng, nhợt nhạt. Lúc từ Hồi Xuân Đường đi ra ngoài có người nhận ra nàng là Lâm đại phu. Cho nên bất luận là nam tử đã xuất giá hay chưa xuất giá đều hiện thần sắc hâm mộ. Từ đó, lời đồn đãi Lâm đại phu yêu phu dân dân rộ lên, thanh danh của Lâm Kiếm Gia cũng càng ngày càng lớn.

Thiển Thanh ngủ đủ, mơ mơ màng màng có cảm giác thân thể lão đảo, mê mang mở mắt ra, sau một lúc lâu mới thanh tỉnh, lại phát hiện đang ở trên lưng Giản Già, không khỏi giật mình.

Giản Già nghiêng tay vịn lại không cho hắn lộn xộn, trong thanh âm mang theo lo lắng “Tỉnh rồi sao?”

Thiển Thanh “Ân” một tiếng, ngưỡng ngừng nói “Giản Già. Để ta tự đi được rồi không cần công đâu”

“Cũng không phải là chưa từng công” Giản Già cười cười “Chàng rất nhẹ, xem ra về sau ta phải nuôi cho chàng béo ra mới được”

Thiểm Thanh không tự chủ được khoe miệng cong lên, chậm rãi đem mặt dán lên đầu vai của Giản Già, thật cẩn thận giống như sợ bị phát hiện, sự lo lắng trong lòng đã bay đi đâu mất.

Hắn nheo lại mắt, chỉ hy vọng con đường này, vĩnh viễn không có kết thúc.

18. Chương 18

Chương 18: Cái gọi là bí mật

Lúc nhìn thấy Triệu Thái, Giản Già cũng không nhận được mà nhú mày. Thiều niên trước mắt này không còn là kiêu ngạo ngang ngược như trước nữa. ‘Hắn’ thay đổi không chỉ một chút.

Triệu Thái nhìn Giản Già, ánh mắt mờ mịt hiện lên một chút ánh sáng, có một chút lung tung lướt qua, sau đó lại ngây ngốc nở nụ cười, nói nhỏ “Ta có đứa nhỏ..... Ta có cục cưng ngoan nga.....”

Giản Già nhìn Tiền Phương phía sau, hỏi ‘nàng’ “Người là không phải kích thích hắn cái gì chứ?”

Tiền Phương xấu hổ nghiêng đầu “hắc hắc” cười hai tiếng “Chính là..... Chính là mắng ‘hắn’ hai câu.”

“ ‘Hắn’ mắc chứng cuồng loạn, ta cũng không có cách nào chữa.” Giản Già đem các dược liệu vốn đã chuẩn bị thu hồi lại. Lại nói với Tiền Phương “Bệnh này rất phiền toái, người nếu kiên nhẫn mà từ từ chữa, có lẽ có cơ hội hảo.”

“Ai, Lâm Kiếm Gia”

Tiền Phương đuổi theo, trên gáy toàn là mồ hôi “Lâm đại phu! Xem như ta cầu xin người được không, người lại xem bệnh cho ‘hắn’ lần nữa đi”

Giản Già thở dài “Người cứ theo phương thuốc lần trước mà ta viết mà bốc thuốc cho ‘hắn’ uống thử xem, có khả năng sẽ có tác dụng.”

Tiền Phương vừa nghe cũng biết Lâm Kiếm Gia quả thật là vô sách (không có cách), nhú mày rồi đành phải tránh ra, quay trở về phòng với cái người phu thị đang chìm trong ảo giác hạnh phúc của mình.

Giản Già lúc tới xem bệnh cho Triệu Thái là buổi tối. Bởi vì Tiền Phương sợ tin tức phu thị của mình bị đồn truyền ra, nên cố ý chọn lúc trời tối mới để cho Giản Già đến xem bệnh. Tới lúc Giản Già trở về, Thiểm Thanh đã ngủ say. Trong phòng đèn vẫn còn sáng, còn Thiểm Thanh nằm ở mép giường, có lẽ hắn muốn chờ Giản Già trở về, nhưng lại không cưỡng lại được cơn buồn ngủ nên cứ như vậy mà ngủ mất.

Giản Già bước nhẹ nhàng chậm rãi đi qua. Thiểm Thanh nửa bên mặt chôn ở trong chăn, ngón tay mảnh khảnh hơi hơi nắm lại cầm lấy góc chăn, bộ dáng nhu thuận co lại thành một cuộn nằm trong lòng Giản Già dâng lên một loại cảm giác rất quái dị. Mắt nàng ở dưới ánh đèn mờ nhạt nổi lên những tia sáng kì lạ, chậm rãi vươn tay, đem những sợi tóc phân tán ở hai má Thiểm Thanh nhẹ nhàng vuốt lại, sau đó cúi đầu, ở khóe miệng Thiểm Thanh hôn một chút.

Giản Già không phải chưa từng hôn người mà mình vẫn nâng niu trong lòng bàn tay này, chẳng qua mỗi lần đều chỉ hôn trên trán. Nhưng mà lần này, bên môi của hắn có cảm giác mát làm cho Giản Già sinh ra một loại cảm giác không muốn rời đi. Sau khi tách ra lại nhẹ nhàng hôn lần nữa, đợi cho cảm giác mát dần dần biến mất, mới đưa đầu đầu lưỡi vào tìm hiểu, đẩy ra khớp hàm hơi hơi mở của hắn. Lưỡi của Thiểm Thanh khéo léo tinh xảo, Giản Già ôm lấy chậm rãi mút vào. Thiểm Thanh đang ngủ kêu lên một tiếng, Giản Già bèn rời ra, nhìn hắn mê mang mở mắt ra nói “Giản Già?”

Giản Già khẽ cười một chút, môi lại một lần nữa hôn hắn, lại càng ôn nhu mút lấy đầu lưỡi Thiểm Thanh. Thiểm Thanh ánh mắt trợn to, lúc đầu là kinh dị sau đó chậm rãi biến thành mê say ngượng ngùng, hai má đỏ bừng.

Bởi vì sắp đi ngủ, Thiển Thanh chỉ mặc một cái áo trong, Giản Già rất dễ dàng tìm đến nút dây buộc, kéo ra, bàn tay mang theo cảm giác mát lạnh tiến vào, làm cho hắn run rẩy một cái.

Làn da của Thiển Thanh mang lại cảm giác mềm nhẵn tinh tế bất khả tư nghị (không thể lí giải), chạm tay vào liền lưu luyến không muốn rời đi. Thất lưng Thiển Thanh rất nhỏ, mang theo cảm giác yếu ớt làm cho người ta không dám dùng sức, giống như chỉ cần hơi mạnh tay một chút thì nó sẽ đứt lìa.

Giản Già chậm rãi nắm lấy thất lưng Thiển Thanh, thân thể nhu nhược như vậy lại làm cho đáy lòng người ta nổi lên cảm giác quý dị. Muốn đem hắn bóp nát, muốn đem hắn dung nhập vào trong thân thể, muốn đem hắn.....

Thiển Thanh nhẹ nhàng hừ một tiếng, đôi mắt phiếm lệ có chút khẩn cầu nhìn Giản Già nói “Đau..... Giản Già.”

Giản Già lại hôn lên mặt của Thiển Thanh một chút, sau đó mới chậm rãi dời xuống phía dưới rồi lưu luyến ở bên gáy của hắn khẽ cắn một cái. Một bàn tay mở vạt áo của Thiển Thanh, làm cho thân thể Thiển Thanh bại lộ ở dưới ánh nến. Cảnh tượng như vậy mang theo dụ hoặc bất khả tư nghị, làm cho sâu trong thân thể của nàng có một cỗ dục hỏa bốc lên. Không ngừng thúc giục, nhanh chút..... nhanh chút.....

Bàn tay xoa trước ngực hắn, ở trên hai điểm nhỏ vuốt ve lúc nhẹ lúc nặng. tay kia thì không kiên nhẫn khẽ động tiết khố Thiển Thanh. Giản Già giống như bị ma nhập, không ngừng cắn lên cổ Thiển Thanh, thậm chí ngậm lấy vành tai đối phương, làm cho Thiển Thanh trong giọng nói như hàm chứa nước mắt.

“Giản Già..... Đừng, đừng như vậy.....”

Giản Già ánh mắt thâm trầm, kéo Thiển Thanh qua để cho thân thể đơn bạc của hắn dựa vào trước người của mình. Một bàn tay đặt ở lưng Thiển Thanh, tay kia thì dễ dàng kéo tiết khố của hắn xuống. Hạ thân bại lộ trong không khí có cảm giác mát làm cho Thiển Thanh kinh hoảng. Thân thể muốn co lại, lại bị Giản Già đè lại, đem cả người hắn đặt trên giường, thân thể của nàng lại đè lên ngậm lấy cánh môi Thiển Thanh. Đầu lưỡi tham tiến vào sâu trong miệng hắn tham lam hôn mút, hai tay không an phận ở trên thân thể đơn bạc lại tràn ngập dụ hoặc của người bên dưới mà vuốt ve. Sau đó vươn xuống hạ thân ngay ngò của Thiển Thanh, ngón tay nhẹ nhàng cầm, chậm rãi cao thấp triệt động

Thân thể Thiển Thanh đột nhiên căng thẳng, nói cũng không thể rõ ràng “Đừng..... Đừng, Giản Già...”

Trong phòng hắc ám, ký ức từng chút từng chút ủa về. Nữ tử bạo ngược đặt hắn dưới thân mạnh mẽ tiến vào mơ hồ hòa cùng hình ảnh với người trước mặt. Thân thể Thiển Thanh bắt đầu run run, lắc lắc đầu muốn tránh thoát cánh tay đang ngăn chặn mình, run rẩy nói “Buông ra..... Ta không cần, không cần.....”

Giản Già ngừng ra, sau đó cúi đầu, ôn nhu vô hạn thì thầm bên tai Thiển Thanh “Thanh Nhi, chàng nhìn ta xem.”

Thiển Thanh cúi mắt, vẫn muốn giãy thoát ra.

“Thanh Nhi..... Thanh Nhi, chàng nhìn ta xem, nhìn xem ta là ai?”

Nàng là ai.....

Bị sự ôn nhu bất khả tư nghị trong giọng nói của nàng mê hoặc, Thiển Thanh ngẩng mặt, kinh ngạc nhìn vào mắt của nàng, nơi đó không có chút ý bạo ngược nào, chỉ tràn đầy ôn nhu triền miên, cơ hồ làm cho hắn muốn say ở trong đó.

Đúng rồi..... Nàng không phải là nữ nhân trong ác mộng của hắn. nàng là người tốt với hắn nhất, là người luôn đau hắn sưng hắn trần trọng hắn, là người vĩnh viễn sẽ không bao giờ buông tay hắn.

Hai tay của Thiển Thanh chủ động vòng lên ôm cổ Giản Già, thân thể dần dịu lại, tư thái nhu thuận như vậy, cơ hồ có thể khiến cho bất luận là kẻ nào cũng phải điên cuồng.

“Thanh Nhi.....”

Giản Già nhắm mắt, đem thiếu niên xích lỏng nắm ở dưới thân gắt gao ôm, vô hạn ôn nhu thiếp hợp

Ánh nến chậm rãi lụi tàn, trên giường hiện ra bóng dáng hai người dây dưa cùng một chỗ. Tiếng người cúi đầu nức nở, thân ngâm cùng với tiếng thở dốc trầm trọng vang lên. Thanh âm ngậy ngô của thiếu niên mang theo trần ngập mị hoặc run run vang lên “Giản Già..... Ngô..... Không cần.....”

“Không, không được..... Giản Già, Giản Già.....”

“Ân..... Ân..... Thật sự, không được, ô..... Tha ta đi.....”

Hắn không biết, thanh âm khấn cầu khiếp nhược như vậy, sẽ chỉ làm nữ tử trên người càng thêm điên cuồng không thể buông hắn ra, hơn nữa lại càng chặt chẽ cùng hắn dây dưa.....

Bóng đêm, càng ngày càng đậm. (tức là trời càng thêm đen tối nha)

Vào lúc sắc trời cũng không còn sớm nữa Thiển Thanh liền tỉnh dậy. Thân thể ấm áp bị Giản Già ôm lấy cả người nằm trong lòng nàng. Thiển Thanh hơi hơi giật giật, muốn dựa vào gần Giản Già hơn một chút.

Giản Già ngủ thực trầm, nhưng người trong lòng đông dậy làm nàng nhũu mảy, sau đó vòng tay ra ngoài đem Thiển Thanh gắt gao ôm lại, mơ mơ hồ hồ nói “Đừng nhúc nhích.”

Quả nhiên, người trong lòng liền nắm yên không dám động dậy nữa.

Nhưng một lát sau, người trong lòng lại động dậy muốn nhích ra. Tuy rằng thật cẩn thận, nhưng vẫn đánh thức Giản Già, Giản Già đề hắn lại, nói “Đừng nhúc nhích, ngủ đi.”

Trầm mặc một lúc lâu, Thiển Thanh mới cẩn thận nói “Giản Già..... Ta nên dậy nấu cơm thôi.”

Giản Già mắt nhắm mắt mở, nở nụ cười chế nhạo một chút “Như thế nào, tối hôm qua chàng còn chưa đủ mệt sao?”

Thiển Thanh mặt “đăng” một cái liền đỏ lên, nhưng vẫn kiên trì “Nhưng là, Giản Già..... Ta thật sự muốn.....”

Câu nói kế tiếp chưa nói ra, đã bị Giản Già ngăn chặn .

Điểm tâm? Giữa trưa lại ăn...

19. Chương 19

Chương 19: Cái gọi là tối gần

Thiển Thanh ngủ thực an tâm kết quả chính là lúc mở mắt ra lần nữa đã là giữa trưa.

Trong phòng thực yên lặng , yên lặng đến mức làm cho trong lòng Thiển Thanh có chút hốt hoảng. Trên người mang theo một chút cảm giác đau đớn làm cho Thiển Thanh có thể nhớ rõ ràng sự việc đã xảy ra tối hôm qua, sau đó hai má không khỏi đỏ lên.

Thiển Thanh đứng dậy chậm rãi mặc quần áo, bên ngoài có mùi đồ ăn truyền đến từ phòng bếp. Thiển Thanh xúc màn lên nhìn nhìn, mọi thứ vẫn tốt lắm, nhưng là, nàng đi nơi nào rồi?

Đang nghĩ tới đó, cửa đã bị người đẩy ra.

Giản Già thấy Thiển Thanh đã dậy sững sốt một chút, sau đó đặt chén thuốc mới nấu xong lên bàn. Đi tới, thân thiết hỏi “Như thế nào chàng đã thức dậy rồi? Trên người có khỏe không?”

Thiển Thanh đỏ mặt lên, gục đầu xuống chậm rãi lắc lắc.

Nhìn bộ dáng thẹn thùng của Thiển Thanh, Giản Già bật cười, ở bên môi Thiển Thanh hôn một chút, liền nói “Ngủ lâu như vậy chắc là chàng đói bụng rồi chứ? Ta đã chuẩn bị thức ăn có thể ăn ngay nhưng trước hết chàng phải uống hết chén thuốc này đã.”

Chén thuốc đen ngòm đặt ở trên bàn, chỉ ngửi hương vị thôi đã khiến cho người ta nổi lên cảm giác ghê tởm, Thiển Thanh mím mím môi, thực hiển nhiên có chút ý cự tuyệt.

“Nó tốt cho thân thể” Giản Già bưng chén thuốc lên thổi thổi, đưa tới trong tay Thiển Thanh “Ta biết chàng không thích cay đắng, nên đã cố ý chuẩn bị mứt hoa quả cho chàng. Ngoan nào. Ngày hôm qua ta có chút quá mức, sợ làm chàng bị thương.”

Thiển Thanh bưng chén thuốc do dự một lúc lâu. Hắn đối với chuyện uống thuốc vẫn rất không thích, trước đây có một khoảng thời gian cơ hồ mỗi ngày đều phải uống thuốc bổ, thế cho nên nghe thấy hương vị thuốc là hắn đã muốn nôn ra, thật vất vả mới có thể không cần uống nữa.....

Giản Già nhìn thấy trong đáy mắt Thiển Thanh có ý cự tuyệt rõ ràng liền thở dài, cầm lấy chén thuốc. Thiển Thanh đang nghĩ đến chính mình không cần phải uống nữa. Ai ngờ Giản Già đầu tiên là tự mình uống một ngụm, sau đó cúi đầu ngăn chặn môi của Thiển Thanh, chậm rãi đem thuốc ụy (đút) cho hắn.

Hương vị đáng ghét ở khóe miệng hai người tràn ra, nhưng Thiển Thanh lại có một cảm giác ngọt ngào, vui vẻ. Là cảm giác khi có người chiều cố, yêu thương. Nhưng Thiển Thanh cũng có cảm giác mình sẽ bị chiều tới sinh hư mất.

Một chén thuốc rất nhanh đã hết, vào lúc Giản Già thối lui trên mặt mang theo ý cười ôn nhu, cầm lấy đĩa lý mứt hoa quả bỏ vào trong miệng Thiển Thanh, cười nói “Thế nào? Lúc này không đắng nữa đi?”

Thiển Thanh gục đầu xuống, vụng trộm gọi lên khóe miệng.

Lúc Giản Già ra khỏi nhà liền gặp Tương Dĩ, trong tay mang theo hai con chim trĩ, 'nàng' thấy Giản Già liền lớn tiếng kêu nàng “Hi! Lâm Kiếm Gia, xuất môn a?”

Giản Già gật gật đầu nói “Đúng vậy, có việc gì sao?”

“Không có việc gì,” Tương Dĩ cười “Lần trước đều nhờ người hỗ trợ phu thị của ta mới bảo trụ được đứa nhỏ, lúc này không phải sắp tới lễ mừng năm mới sao, cho nên ta đem tới cho hai con gà.”

Giản Già muốn từ chối. Tương Dĩ lại nói tiếp “Người cũng đừng nói không cần, người giúp nhà chúng ta lớn như vậy. Ta làm thế nào mới báo đáp được ah. Hay là người chê là ít?”

Giản Già bất đắc dĩ cười cười, lúc này mới tiếp nhận.

Tương Dĩ thấy Giản Già nhận, hào sảng vỗ vỗ vai Giản Già, nói “Đừng lo lắng cho phu thị nhà người ở nhà một mình, nếu lo lắng thì để hắn qua nhà ta, hàng xóm với nhau giúp đỡ nhau là chuyện thường mà.”

Nữ tử trước mặt hào sảng làm cho Giản Già lộ ra một cái tươi cười thiệt tình “Cảm tạ.”

Còn khoảng hai mươi ngày nữa là tết, mọi người đều bận rộn chuẩn bị cho lễ mừng năm mới. Lúc Giản Già ngồi ở Hối Xuân Đường chỉ thấy lão bản thu xếp quét tước vệ sinh. Giấy hồng, đèn lồng những thứ cần dùng đều chuẩn bị tốt. Vào thời điểm này chợ của trấn Nam Kiều là náo nhiệt nhất.

Giản Già đang nghĩ tới lúc mình về nhà đi ngang qua chợ cũng phải xem xét mua một chút đồ dùng mới được. Đang suy nghĩ liền thấy một lão phụ nhân nhìn có chút quen mắt tay cắp cái rổ đi đến Hối Xuân Đường. Lúc nàng nhìn thấy Giản Già liền lộ ra khuôn mặt tươi cười, vui mừng đi tới “Lâm đại phu, mấy oa nhi nhà ta đều là nhờ người ới khỏe lên được, đây chỉ là chút tâm ý nho nhỏ, mong ngài đừng ghét bỏ.”

Giản Già ngẩn ra, cười nói “Cám ơn hảo ý của người, bất quá ta không thể lấy.”

“Di?” Lão phụ nhân cũng sửng sốt, sốt ruột nói “Ta biết mấy thứ này thật tầm thường nhưng đây là tất cả tâm ý của nhà ta. Ngài không nhận vậy...”

Lão bản lúc này liền đi qua, vội vàng tiếp nhận rổ trong tay đối phương, cười nói “Làm sao có thể không nhận, đồ tốt như vậy, thật cảm ơn.”

Lão phụ nhân lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mà ly khai.

Lão bản xoay người lại, tận tình khuyên bảo giáo dục Giản Già “Kiếm Gia a, phong tục nơi này chính là như thế. Người nếu không nhận, người ta sẽ cảm thấy người ghét bỏ mấy thứ này không tốt hoặc là xem thường họ, cho nên nhất định phải nhận.”

Ra khỏi Hồi Xuân Đường, Giản Già tiện đường đi tới chợ xem có thứ gì để chuẩn bị cho năm mới. Chính là lúc đang nhìn, liền có hai người đi tới, kinh hỉ (kinh ngạc+vui mừng) nói với Giản Già “Lâm đại phu, sao hôm nay về sớm như vậy? Đến mua sắm hàng tết sao? Chúng ta còn đang muốn đi tặng cho ngài đây.”

Nói xong, liền nhét thứ gì đó vào trong tay Giản Già.

Nghĩ đến phong tục mà lão bản nói, Giản Già có chút cứng ngắc mà tiếp nhận này nọ. Nàng vẫn là không thích ứng được loại nhiệt tình của những người xa lạ như thế này.

“Uy, lão Vương, người cũng muốn tặng đồ cho Lâm đại phu sao?”

Từ phía bên kia chợ có một nữ tử trung niên đi tới, mang theo một cái gói to, cười hớ hớ nói “Bị các người giành trước rồi. Lâm đại phu, đây là một chút tâm ý, mong ngài đừng ghét bỏ.”

Người kêu lão Vương cũng cười “Lâm đại phu y thuật cao như vậy, lại giúp chúng ta nhiều như vậy, như thế nào có thể không cảm ơn nàng?”.

Ồn ào hàn huyên một trận, Giản Già vừa muốn cáo từ, nhưng đi không được hai bước liền bị ngăn lại. Lần này là một nam tử trẻ tuổi, hắn đỏ mặt đem cái gì đó nhét vào trong lòng Giản Già sau đó liền xoay người chạy mất.

Giản Già ngạc nhiên.

.....

Tới lúc Giản Già ra khỏi chợ, trong tay đều đã đầy đến không cầm được nữa. Trần Nam Kiều này, dân phong thật thuần phác a.....

Nàng liền không kiềm được nở nụ cười, mấy thứ này tuy nói không phải cái gì quý báu, nhưng lại chứa đầy tâm ý đơn thuần, nàng rõ ràng cảm nhận được.

Thiếu Thanh ngồi ở trên ghế nhìn ra ngoài cửa sổ ngây người.

Cơm đã làm tốt, cũng đã hâm lại, quần áo đã giặt tốt lắm, ngô..... Thêu còn có một chút nữa mới thêu xong.

Giúp người khác thêu đồ là Thiếu Thanh gạt Giản Già tiếp tục kiếm sống. Vì hắn không muốn phiền lụy nàng, thủ công của hắn cũng rất tốt, người mua cũng thực vừa lòng. Phải có một chút việc để làm để bản thân không quá nhàn rỗi, tâm lý của Thiếu Thanh mới có thể an ổn một chút.

Trước kia, làm sao có thể an nhàn như vậy?

Mỗi ngày đều phải giặt quần áo, giặt không xong thì sẽ bị mắng chửi. Tiền kiếm được cũng bị đem đi uống rượu hết. Hắn thật không nghĩ ra những ngày đó hắn đã sống như thế nào?

Không nghĩ nữa.

Thiếu Thanh dè dặt, chỉ cần nghĩ tới hiện tại là tốt rồi, không nghĩ tới trước kia nữa thì sẽ không đau khổ nữa. Giản Già đã nói, phải tin tưởng nàng, nàng sẽ không vứt bỏ mình, sẽ đối với mình thật tốt, phải tin tưởng, phải tin tưởng.....

Cửa bị đẩy ra, nữ tử một thân gió tuyết đứng ở cửa cười nói với hắn “Tuyệt thật lớn, như thế nào chàng lại ngồi ở bên cửa sổ? Thân thể không tốt còn không chú ý, chàng a.....”

Hắn nhìn Giản Già đi đến bên người mình từ trong lòng lấy ra một tiểu cầu lông xù, kinh hỉ kêu lên “Thỏ tuyết?”

“Àn,” Giản Già ý cười càng sâu “Thích không? Một mình chàng ở nhà rất tịch mịch, có tiểu cầu này ở cũng chàng hân là cũng đỡ buồn.”

Tiểu cầu co lại thành một cuộn hai mắt đen láy đảo qua đảo lại. Thiếu Thanh thật cẩn thận ôm nó nâng niu trong lòng bàn tay lấy ngón tay đùa với nó, ngẩng mặt nói “Thích, thật đáng yêu.....”

Giản Già nhìn bộ dáng hân yêu thích không muốn buông tay, cười nói “Ta đoán chàng cũng sẽ thích, nhìn nó xem, lớn lên thật sự là rất giống chàng.”

Thấy Thiển Thanh không phục tròng mắt nhìn bộ dáng của mình, lại tròng mắt nhìn nhìn tiểu tử kia, Giản Già cười càng thoải mái.

20. Chương 20

Chương 20: Nói cửa ải cuối năm [tróc tròng]

Con thỏ được đặt tên là tiểu viên, là Thiển Thanh tự mình đặt tên như vậy, Giản Già hỏi hấn vì sao muốn kêu tên này, Thiển Thanh mỉm cười “Là ngẫu nhiên nghĩ đến.”

Tiểu viên.

Hy vọng, chúng ta có thể viên mãn.

Con thỏ lớn rất nhanh, không quá hai ngày thì bộ dáng so với tiểu cầu lúc trước đã rất khác biệt. Giản Già thường xuyên tò mò nhìn chăm chăm tiểu viên, rất là nghi hoặc Thiển Thanh đến tột cùng là cho nó ăn cái gì, mới khiến cho nó lớn nhanh như vậy.

Con thỏ cũng tròng mắt nhìn nàng, hai đứa nhìn lẫn nhau.

Sau đó Giản Già sẽ chuyển tầm mắt nhìn Thiển Thanh, ngữ khí rất là bất mãn “Làm sao nó có thể ăn như vậy. Nó là thỏ hay là heo đây?”

Ở trong hậu viện nhà Giản Già có một gốc cây đào, có lẽ là đã chết héo lâu năm rồi, năm trước đã bị Giản Già chặt xuống gỗ đào được đặt ở một góc sáng sủa trong sân, nàng nói là sẽ hữu dụng (có việc cần dùng tới, có tác dụng)

Thiển Thanh rất ngạc nhiên, lại không có mở miệng hỏi nó hữu dụng chỗ nào, mỗi lần đều mang một chút nghi hoặc nhìn khúc gỗ mỗi ngày đều được đục đẽo kia, nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra nó có lợi chỗ nào.

Bởi vì tới gần lễ mừng năm mới, lão bản Hồi Xuân Đường cũng muốn về nhà thăm người thân, Giản Già cũng rảnh rỗi hơn, mỗi ngày chỉ cần sửa sang lại được liệu, luyện chữ, thật khó có được mấy ngày im lặng như vậy.

Lúc ở bên cửa sổ luyện chữ, tiểu viên ghé vào một bên “Răng rắc, răng rắc” cắn cái củ, Giản Già lạnh lùng nhìn, thấp giọng nói “Ăn đi, ú lên liền đem người đi nấu.”

“Ba” một tiếng cái củ mà tiểu viên đang cầm trong móng vuốt liền rơi xuống.

Từ đó tiểu viên luôn không nguyện ý tới gần Giản Già, chỉ ở bên người Thiển Thanh, bởi vì — an toàn.

Trong thôn bắt đầu náo nhiệt hân lên, ngày lễ mừng năm mới vui mừng nhất đương nhiên là mấy đứa nhỏ, mỗi đứa đều cầm một cái đèn lồng nhỏ màu đỏ chạy tới chạy lui. Thiển Thanh mỗi lần nghe được tiếng cười của bọn nhỏ đều không tự giác cười rộ lên theo.

Ngày ba mươi Từ Công trong thôn chạy tới, Giản Già đang ở trong viện mang củi bỏ ra, trên mặt là một lớp phấn trắng thật dày làm Giản Già hoảng sợ. Từ Công vừa thấy Giản Già liền nhiệt tình chào đón, còn không ngừng nói “Chúc mừng, chúc mừng.”

Giản Già không dấu vết cách hấn xa một chút, nhíu mày nói “Người là?”

Từ Công cười hai tiếng, phẩy cái khăn trong tay một chút “Lâm Kiếm Gia người đùa giỡn cái gì, ngay cả ta mà cũng không biết hay sao. Nói cho người biết nha, lần này người gặp may mắn rồi, công tử Triệu gia ở trấn Nam Kiều coi trọng người, Lâm đại phu, người hiện tại đã là danh nhân rồi nha.”

“Triệu gia gì, ta không biết, người đi đi.”

“Uy, người đùa giỡn cái gì,” Từ Công lộ ra một cái biểu tình giật mình “Người ở Nam Kiều lâu như vậy mà ngay cả Triệu gia cũng không biết, đó là một nhà giàu có nha. Người không phải muốn thể hiện chút bản lĩnh trở nên nổi bật kiếm một người thật tốt sao? Như thế nào, hiện tại cơ hội tới thì lại mất hứng sao?”

Giản Già sắc mặt trầm xuống, ném thứ gì đó trong tay, lạnh lùng nói “Đi ra ngoài!”

Từ Công sắc mặt cứng đờ “Lâm Kiếm Gia, người nói cái gì?”

“Ta nói,” Giản Già nói từng chữ một “ Cút, ra, ngoài!”

“Người! Người.....” Từ Công lớn tiếng la lên “Đừng tưởng rằng người thành đại phu thì hay lắm! Lâm Kiếm Gia, người trước kia là người như thế nào ai mà không biết! hiện tại có người muốn cầu hôn còn bày đặt làm giá, đặc ý cái gì!”

“Ta nói một lần cuối cùng, đi ra ngoài!”

Giản Già sắc mặt khó coi đến cực điểm, Từ Công run lên, không dám nói gì nữa, hùng hùng hổ hổ ly khai. Vốn đang ở trong phòng gói bánh trẻo, Thiển Thanh đi ra, tò mò hỏi “Thê chủ, làm sao vậy? Ai tới?”

“Không có việc gì,” sắc mặt Giản Già dịu đi một chút “Gói xong bánh rồi sao?”

“Tốt lắm.”

Thiển Thanh cười cười, vỗ vỗ tay “Vào đi, gỗ đủ dùng là được rồi, trời rất lạnh.”

“Lạnh còn đứng ở cửa.” Giản Già trách cứ một câu, kéo Thiển Thanh vào nhà, cầm tay đối phương “Nha, tay của ta so với tay của chàng lạnh hơn, phải làm ấm cho tay ta.”

Thiển Thanh không khỏi nở nụ cười, thuận theo cầm lấy tay của Giản Già, chậm rãi làm cho nó ấm lên.

Bóng đêm rất nhanh buông xuống. Ban đêm sao rất nhiều. Trong thôn, tiếng pháo vang thành một mảnh, cái thôn yên tĩnh trong núi nhỏ khó có được thời điểm náo nhiệt như vậy.

Ăn xong bánh trẻo, quần cho Thiển Thanh một lớp quần áo thật dày, Giản Già liền lôi kéo hắn đến trong viện xem sao, mặc dù có chút lạnh, nhưng vẫn rất cao hứng.

Thiển Thanh ý cười trong suốt giữa đầu, Giản Già nghiêng mặt nhìn gò má thanh tú của hắn, kéo tay Thiển Thanh, đem thứ gì đó đã được chuẩn bị lâu ngày đeo vào cho hắn.

Thiển Thanh kinh ngạc nâng cổ tay lên, trên cổ tay là một cái vòng tay bằng gỗ đào, hình dáng điêu khắc tinh xảo.

“Đây là.....”

Thiển Thanh nhớ tới khúc gỗ đào vẫn để trong viện kia nhất thời hiểu được.

Vòng tay bóng loáng, hắn là đã dùng không ít thời gian khắc thành, Giản Già cúi đầu nhìn Thiển Thanh “Thích không?”

Trong mắt hắn dâng lên sương mù, mím môi, nhẹ nhàng gật đầu.

“Thích là tốt rồi,” Giản Già giống như nhẹ nhàng thở ra, cười nói “Ta đã khắc hỏng rồi vài cái rồi, chỉ sợ chàng sẽ không thích.”

“Sẽ không.”

Thiển Thanh chậm rãi nói “Chỉ cần là nàng đưa, mặc kệ là cái gì, ta đều sẽ quý trọng.”

Sự bường bình trong mắt của hắn làm cho Giản Già có một loại cảm giác mê muội. Giản Già cúi đầu xuống, chậm rãi đặt môi mình lên đôi môi lạnh lẽo của đối phương, chậm rãi mút vào, triển miên. Cánh tay đang ôm hắn cũng dần dần xiết chặt, rõ ràng ban đêm lạnh như nước, thân thể lại ngày càng nóng như lửa.

“Quay về phòng thôi.” thanh âm Giản Già khàn khàn, ái muội ở bên tai Thiển Thanh nói nhỏ “Ta muốn chàng.”

Cho dù thấy không rõ, Giản Già cũng biết mặt hần nhất định là đã đổ rục. Một lúc lâu Thiển Thanh mới nhẹ nhàng lên tiếng “..... Ân.”

Năm nay thật là một năm rất ấm áp.

Ngày đầu năm mới mấy đứa nhỏ trong thôn bắt đầu đi từng nhà chúc tết, nhưng mà Lâm gia thì không có ai dám tới. Bởi vì trong nhà giống như không bao giờ có ngày hội, ngày ngày như một ngày, âm u tối tăm, cho dù là lễ mừng năm mới cũng sẽ nghe được tiếng khóc cùng thanh âm đánh chửi.

Giản Già vốn nghĩ sẽ không có người đến chúc tết. Nàng cùng người trong thôn cũng không thân thiết, lúc gặp mặt chỉ là gật gật đầu mà thôi, hơn nữa còn có ảnh hưởng từ trước của Lâm Kiếm Gia. Vậy mà sáng sớm lại có người gõ cửa nhà nàng.

Tiếng đập cửa mặc dù rất nhẹ, nhưng Thiển Thanh nghe thấy. Mở cửa thì thấy bên ngoài là một tiểu cô nương. ‘Nàng’ thấy cửa mở thì sắc mặt có chút hoảng sợ, nhưng vẫn cố gắng nói “Chúc..... Phát..... Phát tài, hồng, hồng bao..... cho, cho xin.” (Kiki: hồng bao là tiền lì xì ngày tết của mình đó. Nó đựng trong cái bao màu đỏ đựng hok? Vì vậy mà thành hồng bao)

Thiển Thanh cười cười, đem hồng bao hôm trước có chuẩn bị nhưng không nghĩ tới thật sự dùng đến đưa cho nàng.

Lúc đóng cửa lại thì nghe trong viện ồn ào một trận.

“Người thật sự đi! Không thể nào, nhà nàng thật sự cho hồng bao a?”

“Oa, thúc thúc của ta nói Lâm đại phu sẽ cho hồng bao thật sự là đúng vậy nha!”

“Ta cũng muốn đi, ta cũng muốn hồng bao.....”

“Đi thôi đi thôi, chúng ta cũng đi!”

Cửa lại bị gõ vang tiếng đông lớn hơn trước rất nhiều chứng tỏ hiện đang tụ tập rất nhiều.

Thiển Thanh đem cửa mở ra, bên ngoài lộ ra một đám toàn là trẻ con, trăm miệng một lời nói “Tân niên tốt lành! Cho xin hồng bao!”

Lúc đang đem hồng bao phát ấy đứa nhỏ, Giản Già vừa vịn từ trong phòng đi ra, một đám nhóc con liền “vèo” chạy đến vô tung vô ảnh.

Giản Già bật cười “Ta hẳn là nên chờ chàng phát hồng bao cho bọn xong rồi hãy đi ra, chắc.....”

21. Chương 21

Chương 21: Nói con thỏ

Thời điểm năm mới tuyết lại rơi, những bông tuyết trắng li ti rơi từ trên không trung nhẹ nhàng hạ xuống, Thiển Thanh mỉm cười dựa ở cạnh cửa nhìn ra ngoài, trong ánh mắt có cảm xúc như đang hoài niệm.

Nam tử mặc áo bào nguyệt sắc, lúc cười lộ lên loạn loạn mặt mày, sườn mặt thanh tú sạch sẽ, Giản Già ở một bên nhìn, có chút mê hoặc.

Phía sau bị độ ẩm quen thuộc ôm lấy, Thiển Thanh đem thân mình nhích về sau một chút, cảm giác được hô hấp của nàng nhẹ nhàng phun ở căn cổ, ngứa. Giản Già ở sau tai của Thiển Thanh khẽ hôn một cái, hỏi “Suy nghĩ cái gì?”

Thiển Thanh ánh mắt sáng trong suốt, khóe miệng cong lên nói “Người tuyết.”

“Người tuyết?”

“Ân,” Thiển Thanh quay người lại, đầu tựa vào trên vai Giản Già, thỏa mãn nheo mắt “Nàng đã từng làm cho ta hai người tuyết rất lớn”.

“Chàng rất thích sao?”

Thiển Thanh gật đầu, Giản Già hôn miệng của hắn một chút “Nếu chàng thích ta sẽ làm cho chàng một đôi nữa.”

Thiển Thanh mỉm cười, cầm lấy tay của nàng, nói nhỏ “Được nhưng mà chờ tới mùa đông năm sau nàng hãy tặng ta một đôi.”

Giản Già có chút khó hiểu “Vì sao?”

“Hàng năm nàng đều phải tặng ta một đôi được không?”

Khó có được lúc Thiển Thanh hướng nàng làm nũng, Giản Già sủng nịch cười cười, nói “Được.”

Tay của Thiển Thanh giấu ở trong tay áo chậm rãi nắm chặt –

Giản Già nàng có biết vì sao ta muốn mỗi năm đều tặng. Đó là vì ta luôn điên cuồng khẩn cầu nàng đối tốt với ta là mỗi năm mỗi năm đều tốt, mãi không thay đổi.

Một cuộn lông xù bò tới bên chân Thiển Thanh, cuộn hai chân trước nằm úp sấp trước ống quần Thiển Thanh, phá hủy cảnh tượng hai người ấm áp hạnh phúc mà khó khăn lắm mới được ở cùng một chỗ, mặt Giản Già thoáng chốc liền đen lại.

Thiển Thanh cao hứng ôm cuộn lông kia lên, nói “Tiểu viên, như thế nào lại ra đây?”

Mổ con thỏ nào đó không nhìn nữ nhân bên cạnh mặt mày khó coi muốn chết, xấu xa cọ cọ lòng bàn tay Thiển Thanh

“Đói bụng sao? Tiểu viên ở chỗ này chờ ta, ta đi lấy đồ ăn cho ngươi.”

Thiển Thanh đem con thỏ đã béo lên không ít đặt lên trên, chạy tới phòng bếp lấy cải củ, lưu (để lại) lại một người một thỏ giăng co.

Giản Già cười lạnh “ Con thỏ chết tiệt.”

Tiểu viên vênh vênh lỗ tai.

Giản Già hí mắt “Chỉ biết ăn.”

Tiểu viên động động chân.

Giản Già cắn răng “Sớm hay muộn cũng đem bỏ ngươi!”

Tiểu viên chuyển thân, để lại cho Giản Già một cái đuôi.

Tới lúc Thiển Thanh trở về, liền thấy nàng mặt mày bình tĩnh cùng với một con thỏ bị ném vào tuyết.....

Trước đây mấy đứa nhỏ trong thôn luôn cực kỳ sợ hãi Lâm Kiếm Gia, nhưng từ lúc lãnh hồng bao của Thiển Thanh, bắt đầu tò mò tới gần Giản Già từng chút từng chút. Mỗi lần Giản Già ra khỏi cửa nấu nước hoặc là dọn củi, luôn luôn thấy mấy tiểu hài tử vụng trộm nhìn chằm chằm nàng, ngẫu nhiên còn có thể thấy Thiển Thanh ở trong sân cùng mấy tiểu hài tử nhẹ giọng nói chuyện, biểu tình ôn hòa trên mặt thật sự rất động lòng người.

Giản Già biết Thiển Thanh thích tiểu hài tử, việc này đã trở thành một khối tâm bệnh trong lòng hắn, nhưng bây giờ còn không phải là lúc..... Thân thể Thiển Thanh chính nàng làm đại phu cho nên biết rõ nhất. Tuy nói hiện tại đã tốt hơn rất nhiều, nhưng vẫn là suy yếu. Mấy ngày trời hơi lạnh một chút nàng đều lo lắng muốn chết sợ hắn bị cảm lạnh, làm sao còn có thể để cho hắn có đứa nhỏ.....

Ngấm lại mỗi lần sau ân ái nàng đều cho Thiển Thanh uống thuốc, Giản Già bất đắc dĩ cười cười.

Chuyện này, không thể cho Thiển Thanh biết a.....

Hồi Xuân Đường lại mở cửa khai trương năm mới, mấy ngày an nhàn của Giản Già tuyên cáo chấm hết. Trong lòng nàng xuất hiện một loại cảm xúc mâu thuẫn, loại này cảm xúc lúc nhìn thấy mỗi con thỏ nào đó mỗi ngày ở cùng Thiển Thanh thì càng nghiêm trọng.

Buổi tối, Thiển Thanh vừa mới tắm rửa xong còn chưa có lau khô người đã bị người từ phía sau ôm lấy. Thiển Thanh cả kinh động dậy thân thể, thẹn thùng đến nỗi toàn thân đều đỏ lên, nhỏ giọng nói “Giản Già..... Ta còn chưa..... chưa có lau khô.”

Thiển Thanh trong mắt còn mang theo hơi nước sau khi tắm rửa, làn da trắng nõn thản nhiên hồng, bộ dáng run rẩy cuộn lại trong ngực thành một cuộn làm cho Giản Già nheo mắt lại, miệng khô lưỡi khô “Ta lau giúp chàng.”

Thiển Thanh đem mặt chôn ở trong lòng đối phương, xem như ngằm đồng ý để sự tình kế tiếp phát sinh. Giản Già cười cười, hướng phía giường đi nhanh tới. Ai biết lúc vừa đem Thiển Thanh trên người buông xuống, sắc mặt liền cứng đờ, sau đó từ bên giường nắm lên một con thỏ, hung tợn nói “Nó là như thế nào leo lên đây?!”

Mỗi con thỏ nào đó lộ ra ánh mắt vô tội.

Giản Già lạnh lùng nở nụ cười một chút, đứng dậy trước tiên đem chăn đắp lên cho Thiển Thanh, sau đó phủ thêm quần áo xuống giường, mang theo con thỏ quăng ra ngoài cửa. Thiển Thanh kinh hô một tiếng. Giản Già leo lên giường kéo chăn lên chính mình cũng tiến vào, ôm lấy Thiển Thanh đang xích lỏm nói “Không có việc gì, quăng không chết nó được, chúng ta tiếp tục.”

Đương nhiên, ngày hôm sau Thiển Thanh lại không thể rời khỏi giường.

Giản Già nấu cháo xong, ném cho tiểu viên đang ủy ủy khuất khuất hai cái củ để cắn, sau đó bưng cháo nóng hôi hổi vào nhà, đem Thiển Thanh đang ngủ mơ mơ màng màng lay dậy, thấp giọng dỗ “Thanh Nhi, trước tiên tỉnh dậy ăn chút cháo rồi ngủ tiếp.”

Thiển Thanh nháy mắt mấy cái, đánh cái ngáp nho nhỏ, chịu đựng thân thể đau nhức ngồi dậy dựa vào giường, Giản Già cầm thìa muốn dứt cho hắn, Thiển Thanh ngượng ngùng nói “Không sao, ta có thể tự mình.....”

Giản Già cười cười, vẫn là cầm thìa đem cháo đưa qua.

Thiển Thanh cũng liền thuận theo há miệng ăn, sau đó nghi hoặc nhăn mi, hỏi Giản Già “Bên trong cháo có..... có thuốc sao?”

“Ăn,” Giản Già cười cười, lại múc một thìa “Chàng không thích vị đắng, ta liền đem nấu cháo với thuốc, vị đắng có phải hay không đã phai nhạt rất nhiều?”

“Ăn, quả thật ăn không đắng nữa.”

Ăn xong cháo, Giản Già đem Thiển Thanh đang muốn đứng dậy ấn trở về, dặn dò “Ngoan ngoãn ở trên giường nằm, hôm nay cũng không có chuyện gì, chàng nghỉ ngơi là tốt rồi.”

“Tiểu viên.....”

Lại là con thỏ chết tiệt đó –

Giản Già thở dài “Ta sẽ cho nó ăn.”

Nhìn Thiển Thanh lại chậm rãi ngủ lại, Giản Già cúi đầu nhìn khuôn mặt đang ngủ say của đối phương một hồi lâu. Hiện tại Thiển Thanh lúc đang ngủ không còn lộ ra vẻ mặt thống khổ nữa, ngẫu nhiên còn có thể lộ ra ý cười thản nhiên. Giản Già cúi đầu ở trên trán hắn khẽ hôn một cái, hơi hơi cười nói “Mộng đẹp nha.”

Lúc đi ra liền thấy tiểu viên ủy ủy khuất khuất ở chỗ góc tường, bên cạnh là mấy củ củ đông lạnh tung toé nát bét. Nó thấy có người đi ra, đầu tiên là thật cao hứng dựng lỗ tai lên, lúc nhìn thấy là Giản Già lại uể oải rút trở về.

Giản Già đi qua ngồi xổm xuống, khều khều, tiểu viên run lên lắc cái đuôi, xoay qua một chút, không để ý tới.

Giản Già lại khều khều, tiểu viên lại run lên lắc lắc, vẫn là không có xoay lại đây.

Giản Già hừ lạnh một tiếng “Tốt, vậy người liền bị đói là được rồi.”

Nói xong, xoay người bước đi, kết quả không đi được hai bước, một cuộn lông gì đó liền dính theo vào.

Giản Già chọn mi nhú mày, khoe miệng cong lên “Không phải có cốt khí lắm sao? Như thế nào, thiếu ăn một chút liền dao động?”

Tiểu viên chân chó lấy móng vuốt lay lay quần áo Giản Già.

Sau đó, một con thỏ chân chó nào đó bị đói bụng đã lâu rốt cục đã có đồ ăn.

22. Chương 22

Chương 22: Nói có quen biết

Tam Li thôn là một địa phương nhỏ nên có thể không biết. Lâm gia năm đó mặc dù không thể nói là hào môn thế gia, nhưng cũ là dòng dõi thư hương, nhiều thế hệ là danh gia vọng tộc. Người Lâm gia cũng đều là những kẻ có học thức có phong độ văn nhân nhã sĩ. Danh môn như vậy, nhưng tự nhiên cũng sẽ xuất hiện một vài cái ung nhọt, biến chất không ra gì.

Thực bất hạnh, Lâm Kiến Gia chính là cái ung nhọt đó

Hồi Xuân Đường bắt đầu việc buôn bán, lão bản cũng không có một chút không khí vui mừng của ngày hội, ngược lại bộ dáng có chút uể oải không phấn chấn.

Tiểu nhị rất kỳ quái, đi qua hỏi nàng “Lão bản, người không sao chứ?”

“Ta có thể có chuyện gì,” Lão bản trắng mắt liếc tiểu nhị một cái “Chắc, nam nhân a, thật sự là khó hiểu.”

Tiểu nhị cười hì hì không nói, khỏi nghĩ cũng biết lão bản lại bị phu thị làm tình làm tội, đáng thương.....

Giản Già ngồi ở một bên kiểm kê thuốc, nghe hai người đối thoại liền cười nhẹ, trên tay vẫn không ngừng.

Lão bản nhìn Giản Già tiếp theo thở dài, nói với tiểu nhị “Người xem xem Lâm đại phu người ta, không chỉ biết y thuật, ngay cả giấy tờ người ta đều có thể xem hiểu được. Người thì sao, chỉ biết ăn cơm trắng.” (ăn cơm trắng tức là làm biếng rảnh rỗi đó)

“Không phải đâu lão bản,” Tiểu nhị hé ra khuôn mặt khổ qua “Ta là một người rất là chịu khó nha a.....”

Lão bản hừ lạnh một tiếng, không hề để ý tới tiểu nhị ai thanh oán khí, xoay người đi về hậu đường.

Lúc bệnh nhân tới, Giản Già thu thập các thứ thật tốt bắt đầu bắt mạch, viết phương thuốc, bệnh nhân liên tục nói cảm ơn rồi đi về. Lúc này ngoài cửa tiến vào một nữ tử khoảng hai mươi tuổi, một hàn khí trong đôi mắt bắn ra bốn phía đánh giá Hồi Xuân Đường một phen. Giản Già ngẩng đầu nhìn lướt qua đôi phương, chỉ cảm thấy có một loại cảm giác quen thuộc nói không nên lời.

Tiểu nhị ở một bên thì thảo tự nói “Như thế nào..... lớn lên có chút giống Lâm đại phu a.....”

Quả thật, mặt mày hình dáng thực tương tự, nhưng trên người người tới là một loại ngạo khí cả vú lấp miệng em, còn Giản Già lại là lạnh lùng lạnh nhạt hờ hững, vì vậy làm cho hai người khác xa nhau.

Tiểu nhị lúc này mới phản ứng lại, vội vàng nghênh đón, cười hớ hớ hỏi “Ngài là mua thuốc hay là bắt mạch?”

Nữ tử “hừ” một tiếng, sau đó nhìn nhìn Giản Già vẫn đang ở một bên cúi đầu viết chữ, khinh thường nói “Đó là đại phu xem chuẩn của các người?”

Tiểu nhị gật đầu, vội hỏi “Người xem chẩn?”

“Không phải ta,” Nữ tử không kiên nhẫn, nói tiếp “Nghe nói Hồi Xuân Đường có Lâm đại phu y thuật inh, nhà của ta có người sinh bệnh cấp tính, ta muốn nàng đi xem bệnh, tiền không là vấn đề.”

“Nhưng..... nhưng là.....” Tiểu nhị có chút khó xử “Lâm đại phu không đi ra ngoài xem bệnh.”

Nữ tử cười lạnh một chút, ở trên bàn thả xuống một tờ ngân phiếu trăm lượng “Nhiều đó chắc là đủ đi?”

Tiểu nhị vội vàng lắc đầu “Tiền không phải vấn đề, chẳng qua đây là quy củ của Lâm đại phu, không đi ra ngoài chuẩn bệnh.”

Từ lần ngoại lệ đó vì phụ thân Tiểu Kha chẩn mạch liền bị người quán quít lấy không buông, Giản Già liền không bao giờ đi ra ngoài chuẩn bệnh nữa.

“Người!” Nữ tử giận dữ, đi tới trước mặt Giản Già, nhìn Giản Già cúi đầu viết chữ, “ba” một tiếng vỗ lên mặt bàn mấy tấm ngân phiếu.

“Uy! Người nếu thật sự trị được bệnh cho người nhà ta, tiền chữa bệnh cho người gấp nhiều lần!”

Giản Già chậm chạp đem bút lông đặt lên, đứng dậy, nhìn đối phương nói “Thật có lỗi, ta không đi ra ngoài chuẩn bệnh.”

Nữ tử vốn tràn đầy tức giận, không kiên nhẫn lập tức trở nên ngạc nhiên, vươn tay chìa chìa Giản Già, nói chuyện cũng liền lắp bắp “Người..... Người, người.....”

Giản Già không để ý tới đối phương cứ “Người” không dứt, quay đầu nói với tiểu nhị “Trời không còn sớm, ta phải trở về.”

“Lâm Kiếm Gia!”

Cái người vừa “Người” không dứt tuôn ra một tiếng rống to, kéo lấy vạt áo Giản Già, ánh mắt có chút đỏ lên, tuy nhiên có thể khẳng định là nó hoàn toàn không có tí bà con nào với cái gọi là xúc động.

Nữ tử gắt gao nhìn chằm chằm Giản Già, nghiêng răng nghiêng lợi “Người như thế nào lại ở đây?!”

Giản Già ánh mắt lạnh lùng, một tay cởi bỏ bàn tay đang nắm lấy mình, vỗ vỗ tay áo lạnh nhạt nói “Ta không biết người.”

“Người không biết ta?” Nữ tử kia như là nghe được chuyện rất buồn cười “ha ha” cười vài tiếng, sau đó hung tợn nói “Lâm Kiếm Gia, người không cần giả bộ, người lại muốn làm cái gì? Còn muốn quán quít lấy Tiềm Hòa. Ta nói cho người biết, người sau khi bị đuổi ra khỏi Lâm gia, Tiềm Hòa liền đính hôn, hơn nữa là cùng ta đính ước! Hơn nữa chúng ta lập tức sẽ thành thân, người đừng mơ còn có thể đùa giỡn cái gì!”

Giản Già nhú mày, lãnh đạm đánh giá nữ tử kia một chút, sau đó nói với tiểu nhị “Loại người này đầu óc có vấn đề có thể trực tiếp đuổi đi, ta trị không được.”

“Lâm! Kiếm! Gia!”

Không hề để ý tới người ở phía sau lửa giận tận trời, Giản Già xoay người ra khỏi Hồi Xuân Đường.

.....

Cái gọi là hỗn loạn, chính là ở cùng một thời điểm, gặp phải những người mà mình không bao giờ muốn nhìn thấy.

Lúc Giản Già trở về ngoài ý muốn phát hiện Thiển Thanh thế nhưng không ở nhà. Đồ ăn đã làm xong đặt ở trên bàn còn tỏa nhiệt khí, hẳn là vừa mới đi ra ngoài không bao lâu. Thiển Thanh rất ít khi ra ngoài, mỗi lần nàng trở về sẽ thấy hắt đứng ở cửa chờ, như thế nào hôm nay lại không ở nhà?

Giản Già ở trong phòng vòng vo hai vòng, cuối cùng vẫn quyết định đi ra ngoài nhìn xem. Thôn cũng nhỏ, Thiển Thanh hẳn là sẽ không đi xa.....

Quả nhiên, ở cạnh sông nhỏ gần đó liền thấy Thiển Thanh, bất quá, bên người còn có một người không nên xuất hiện.

Tiểu Kha.

Nam hài xinh đẹp trên mặt tràn đầy nước mắt, kéo lấy cổ tay áo của Thiển Thanh không biết là đang cầu xin cái gì. Thiển Thanh cúi đầu xuống nên biểu tình không thể nhìn rõ, thân thể cứng ngắc đứng ở nơi đó.

Giản Già nghi hoặc nhíu mày, mấy ngày nay đều không có thấy Tiểu Kha, làm sao hôm nay hắn có thể tìm đến Thanh Nhi?

Nàng lúc này còn muốn đi qua, lại nghe thấy Tiểu Kha giống như bị bệnh tâm thần thét chói tai “Ta van cầu người! Van cầu người! Ta là thật sự thích Lâm đại phu. Ta sẽ không cùng người tranh cái gì, ta chỉ là muốn ở bên người Lâm đại phu mà thôi. Ta chỉ làm thị là được rồi..... Thật sự. Người giúp giúp ta đi.....”

Thiển Thanh vẫn cương trực, không nhúc nhích, môi gắt gao mím chặt.

Tiểu Kha thấy Thiển Thanh không có phản ứng, cắn răng một cái, quỳ trên mặt đất, ánh mắt bừng bình “Thiển ca ca, cha ta muốn đem ta gả cho người ta không thích, ta không muốn! Ta biết Lâm đại phu chỉ xứng một mình người. Người giúp giúp ta, nói với Lâm đại phu đi cầu hôn được không? Ta thật sự sẽ không tranh cái gì hết ah. Ta sẽ không tranh thủ tình cảm, ta chỉ muốn chiếu cố Lâm đại phu.....”

Thiển Thanh ánh mắt dao động một chút, sau một lúc lâu, cúi đầu nói “Thực xin lỗi.”

“Ta không thể.....”

Tha thứ cho lòng tham của hắn, nhưng nàng đã từng nói với hắn, vĩnh viễn sẽ đối với hắn rất tốt, vĩnh viễn không ruồng bỏ, cho nên, hắn sẽ không chủ động buông tay.

Tiểu Kha thật không ngờ sẽ bị cự tuyệt rõ ràng như thế, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, sau đó cắn răng giọng căm hận nói “Thiển Thanh ca ca, người cùng Lâm đại phu thành thân lâu như vậy lại không có hài tử. Lâm đại phu sớm hay muộn cũng sẽ nạp tiểu thị. Đến lúc đó nếu đó là một người lợi hại, người phải làm sao bây giờ?!”

Thiển Thanh sắc mặt trắng nhợt, há miệng lại nói không ra lời, tay cũng bắt đầu nắm chặt.

“Ta không thích hài tử.”

Thanh âm của nữ tử truyền tới làm cho hai người giật nảy mình. Thiển Thanh lo sợ không yên xoay người lại. Giản Già bước đến bên người Thiển Thanh, đem đôi phương ôm vào trong lòng trấn an, ở bên miệng hắn hôn một cái, thấp giọng nói “Ta thật cao hứng.”

Thật cao hứng, vì chàng đã nắm thật chặt mà không buông tay giao cho người khác.

Giản Già ngẩng đầu, nhìn Tiểu Kha vẫn quỳ trên mặt đất “Người đứng lên đi, ta sẽ không cưới người.”

Trong đôi mắt xinh đẹp của Tiểu Kha tràn đầy không cam lòng, lẩm bẩm nói “Vì sao?”

Vì sao? Trên thế giới nào có nhiều cái vì sao như vậy.

Giản Già cười cười, vừa muốn nói gì đó chợt nghe thấy phía sau truyền đến thanh âm nhao nhao ồn ào. Nàng xoay người trở lại liền thấy là cái nữ tử không lâu trước đó bị nàng nói thành dẫn dọn.

Còn chưa tới trước mặt nàng, nữ tử kia đã hướng Giản Già lớn tiếng nói “Lâm kiên gia! Ta cuối cùng cũng tìm được người! Người cho là người trốn ở chỗ này liền bình an vô sự sao? Nằm mơ!”

“Giản Chi, đừng nói như vậy.....” bên người Lâm Giản Chi là một nam tử văn nhã, con mắt sáng như sao, thập phần xinh đẹp, đang sợ hãi kéo lấy ống tay áo Lâm Giản Chi “Kiếm Gia dù sao cũng là đường tử của người.....”

“Ta mới không có một đường tử vô lại như vậy!” Lâm Giản Chi phần nộ rống lên một tiếng, nói đó nói với người kế bên “Tiêm Hòa người yên tâm, lần này ta nhất định sẽ giúp người lấy lại công đạo! Thấm thấm các nàng đều có ở đây, người sợ cái gì?”

Đúng lúc nơi này đang hỗn loạn lại có một kẻ làm cho Giản Già thêm đau đầu không biết từ chỗ nào xông ra. Từ Công vẫn là vẻ mặt trắng như tờ giấy, cười hớ hớ vung khăn tay, tiến đến chỗ Giản Già nói “A, hôm

nay thực náo nhiệt a. Vừa vặn a Lâm đại phu, có kiện chuyện tốt có thể khiến mọi người cùng nhau vui vẻ nha. Triệu gia công tử nói, 'hắn' nguyện ý làm bình phu, mong ngài đi cầu hôn nha.”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

“Cái gì?!” Lâm Giản Chi rống lên “Thật sự có người nguyện ý gả cho nàng? Người có biết nàng là loại người nào hay không? Người đây là hại công tử nhà người ta!”

Từ Công trắng mắt liếc Lâm Giản Chi một cái “Ngài nói cái gì vậy, Lâm đại phu không chỉ y thuật cao siêu còn yêu phu. Đã có không biết bao nhiêu nam nhân xếp hàng muốn gả cho nàng. Ah, cái người đang nước mặt đầy mặt kia chính là một trong số đó..”

Lâm Giản Chi nhìn Tiểu Kha thanh tú xinh đẹp, trong mắt cơ hồ có lửa bốc lên “Các người đều choáng váng đầu óc hết cả rồi!”

“Kiếm Gia.....”

Tiêm Hòa trong mắt chứa lệ, sợ hãi kêu lên “Người..... Người đã quên ta sao?”

23. Chương 23

Chương 23: Nói tan cuộc

Lâm Kiếm Gia không phải người tốt.

Trộm cắp, trú lại thanh lâu tầm hoa vẫn liêu không về nhà, lại còn đánh bạc, tuy nhiên cũng chỉ là một chút chuyện nhỏ mà thôi. Tuy nhiên ở một đại gia lâm môn như Lâm gia mà nói thì một chút chuyện đó cũng thể coi là sai lầm to lớn không thể tha thứ

Lâm Kiếm Gia trước đây cũng đã từng đính hôn, đối tượng là biểu đệ Tiêm Hòa ba tuổi, là một nam hài xinh đẹp nhu thuận. Trước kia mặc kệ Lâm Kiếm Gia ở bên ngoài đùa giỡn quậy phá như thế nào, biểu đệ này vẫn luôn được ‘nàng’ để ở trong lòng. Nhưng việc hôn nhân này, lại bị người nhà Tiêm Hòa phản đối.

Ai lại nguyện ý đem đứa nhỏ bảo bối của mình giao ột người không có tiền đồ không có tương lai chuyện gì cũng không thành?

Lâm gia nhiều thế hệ là hào gia danh môn, chỉ cần nghĩ đến có con mình gả ột kẻ biến chất như vậy liền cảm thấy hít thở không thông.

Nhưng mà tức thì tức, Lâm Kiếm Gia nói gì thì nói vẫn đường đường chính chính là đại tiểu thư, đối xử với Tiêm Hòa cũng coi như là rất tốt, nên họ cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Lâm Kiếm Gia toàn thân bí khí, cũng chỉ có khi đối mặt với Tiêm Hòa thì ánh mắt mới không tự chủ được mà toát ra sự ôn nhu.

Mãi cho tới sau đó.....

Sau đó.....

Tiêm Hòa lời vừa ra khỏi miệng, biểu tình của mọi người đều đại ra.

Lâm Giản Chi cứng họng, ngơ ngác nói “Tiêm Hòa, người..... người đang nói cái gì a..... Chúng ta không phải là đã đính hôn sao?”

Trên khuôn mặt trắng nõn của Tiêm Hòa đỏ ửng, bởi vì mái tóc thật dày bao quanh mà có vẻ khéo léo yếu ớt, có chút nức nở nói “Kiếm Gia, Kiếm Gia, là người đã đính ước cùng ta từ nhỏ. Hiện tại tìm được nàng rồi, ta sao có thể.....”

Nói xong, nước mắt tuôn rơi.

Một nam tử trung niên đứng một bên đi qua đem Tiêm Hòa ôm lấy, thấp giọng an ủi. Sau đó nhìn nhìn Giản Già, trong ánh mắt lộ ra ý khinh thường, nói “Lâm Kiếm Gia, phụ mẫu ngươi tuy đã qua đời, nhưng dù sao trên danh nghĩa ngươi cũng là người nhà Lâm gia. Nhưng mà chuyện của Tiêm Hòa ngươi đừng có nghĩ tới. Hôn sự của Giản Chi cùng Tiêm Hòa đã sắp tới, ‘hắn’ sẽ không gả cho ngươi.”

Từ Công ở một bên cười trộm, vẫy khăn tay đi qua, đánh giá Tiêm Hòa một chút rồi nói “Lớn lên cũng khá kẩm ah. Lâm đại phu a, Triệu gia công tử so với ‘hắn’ còn đẹp hơn, hơn nữa cũng không có sắp gả đi ah.”

Giản Già huyết thái dương giật giật không ngừng. Thiển Thanh nắm lấy tay nàng càng ngày càng chặt để lộ ra sự bất an. Ánh mắt Giản Già nhìn sự việc càng lúc càng hỗn loạn mà càng ngày càng lạnh liệt

Một Tiểu Kha khóc lóc không dứt, một Từ Công đông dài, một Lâm Giản Chi miệng đầy châm chọc, một Tiêm Hòa vẻ mặt ủy khuất nhu nhược, cộng thêm một đồng người rảnh rỗi xem náo nhiệt.....

“Tất cả câm miệng đi!”

Thoáng chốc, mọi người không hện mà cùng im lặng.

“Tiểu Kha,” Giản Già đối với tiểu hài tử đang khiếp đảm đứng ở một bên nói “Ngươi trở về đi, ta sẽ không cưới ngươi.”

Tiểu Kha còn muốn nói cái gì, lại bị ánh mắt lạnh lùng dị thường của Giản Già dọa sợ, không dám mở miệng, yên lặng xoay người rời đi.

Tiếp theo Giản Già xoay người nói với Từ Công đang vui vẻ “Những gì ta đã nói ngươi không có nghe thấy sao? Ta sẽ không cưới bất kì kẻ nào, ngươi cũng có thể đi rồi.”

“Đừng như vậy a.....”

“Đi!”

Từ Công run lên, ngượng ngùng rời đi.

Lúc nàng ra lệnh toàn thân bao phủ khí tức lạnh liệt cùng không thể xâm phạm làm cho người ta kinh hãi, điều này làm cho Tiêm Hòa và Lâm Giản Chi từ nhỏ cùng Lâm Kiếm Gia cùng nhau lớn lên kinh ngạc không thôi.

Lâm Kiếm Gia lưu manh kia, làm sao có thể biến hóa lớn như vậy?

Ánh mắt của Tiêm Hòa thay đổi một chút, rốt cục ánh mắt dừng lại trên người Thiển Thanh vẫn được Giản Già ôm trong ngực, nhú mi, nói “Kiếm Gia..... Vị này là?”

Giản Già lại ôm chặt hơn một chút, đem Thiển Thanh bao trong lòng ngực ấm áp của mình, cũng không có trả lời Tiêm Hòa, mà ngược lại nói “Các ngươi cũng có thể đi rồi.”

“Kiếm Gia?!” Tiêm Hòa lộ ra một cái biểu tình giật mình rồi thương tâm “Chúng ta thật vất vả mới gặp lại nhau. Vì sao muốn đuổi ta đi?”

Giản Già nhíu mày, đối với những thân thích phiền toái của Lâm Kiếm Gia cảm thấy có chút không kiên nhẫn, phiền chán nói “Ta không biết các ngươi, các ngươi nhận sai người.”

Vừa nói xong, Tiêm Hòa lập tức đỏ hốc mắt “Kiếm Gia, ta biết ngươi oán ta, nhưng nhưng lúc trước.....”

“Tiêm Hòa, đừng tìm người vô nghĩa như thế!” Lâm Giản Chi hung tợn nhìn Giản Già nói “Ngươi giả bộ mất trí nhớ?! Đã làm ra loại chuyện tình như vậy còn muốn dùng loại phương pháp này chối bỏ trách nhiệm!”

Cái gì a.....

Không thèm để ý tới mấy người gọi là người nhà trước mặt, Giản Già ôm Thiển Thanh xoay người đi về nhà.

Lâm Giản Chi muốn ngăn hai người, lại bị trưởng bối bên người kéo lại, không cam lòng nói “Mặc Di, chẳng lẽ cứ để nàng đi như vậy?”

Người có tên là Mặc Di này ánh mắt nặng nề, lắc đầu nói “Chúng ta ngày khác lại đến.”

Sau khi nói xong ‘hắn’ ngược lại có chút ý cười, thở dài “Vài năm không thấy, nha đầu kia đã trở nên không đơn giản, đáng tiếc.....”

Đáng tiếc, nếu là năm năm trước nàng quyết đoán giống như vậy, thì sẽ không bị trục xuất ra khỏi Lâm gia.

Mặc Di nhìn vẻ mặt khó hiểu của Tiêm Hòa, vỗ vỗ bờ vai của hắn nói “Haizz, đứa nhỏ này, người vẫn là bỏ lỡ.....”

Thiến Thanh sau khi vào cửa sau vẫn trầm mặc không nói lời nào. Giản Già đem lò sưởi khơi cho cháy lớn lên, sau đó giúp Thiến Thanh cởi áo choàng, thấp giọng hỏi hắn “Ở bên ngoài lâu như vậy, có phải rất lạnh hay không?”

Thiến Thanh mím môi, hơi hơi gật đầu.

Trên bàn đồ ăn đã sớm nguội lạnh, Thiến Thanh bưng lên muốn đem đi hâm nóng. Ai ngờ ngón tay do ở bên ngoài lâu mà lạnh đến đông cứng, không cầm chắc, làm cho đồ ăn này nọ rơi lại trên bàn. Giản Già nghe được tiếng vang từ bên ngoài chạy vào, vừa lúc thấy Thiến Thanh ngồi xổm xuống lấy tay lượm mấy mảnh vỡ, vội vàng nói “Đừng lượm, cẩn thận coi chừng đứt tay.”

“Tê.....” Thiến Thanh hít một hơi, ngón tay không cẩn thận bị mảnh vỡ cắt qua.

Giản Già bất đắc dĩ thở dài, đi tới kéo tay Thiến Thanh, nhẹ nhàng mút cho khô vết máu, sau đó cẩn thận nhìn nhìn nói “Tốt lắm, may mà không phải rất sâu. Sao lại không cẩn thận như vậy?”

Đem Thiến Thanh vẫn có chút ngốc kéo đến bên giường ấn hắn ngồi xuống, Giản Già cười cười “Ta đi đem cơm đi hâm nóng một chút, chàng ngoan ngoan ngồi đây đợi.”

Lúc xoay người liền bị người nhẹ nhàng kéo tay lại, sau đó là tiếng Thiến Thanh nhỏ giọng nói “Đừng đi.”

Trong mắt hắn là sự bất an lo sợ không yên, người thê chủ này của hắn đột nhiên trở nên rất tốt làm cho hắn sinh ra ảo giác sớm hay muộn cũng sẽ bị ghét bỏ, chỉ có thể khẩn cầu.

“Đừng đi.”

Nhận thấy Thiến Thanh bất an, Giản Già ngồi trở lại bên giường, nhẹ nhàng ôm lấy hai má đối phương, ôn hòa nói “Đừng sợ, ta đã nói rồi, vĩnh viễn sẽ không ruồng bỏ chàng, tin tưởng ta.”

Cho dù là chàng không thể tin được cũng không sao, ta vẫn sẽ nói cho chàng biết, cho đến khi nào chàng tin tưởng.

Trong mắt Thiến Thanh hiện lên ánh sáng nhạt, cầm lấy tay của Giản Già nhưng không có chút thả lỏng, ngược lại càng thêm dùng sức, sau đó ra ngoài dự kiến của Giản Già, chủ động hôn lên môi Giản Già.

Thình lình xảy ra kinh hỉ làm cho Giản Già nhất thời mất đi ngôn ngữ, nhưng biểu tình mừng như điên lại làm cho Thiến Thanh nhẹ nhàng thở ra.

Nam tử hơi nhếch môi, hạ quyết tâm bình thường khó có được, chủ động kéo vạt áo của mình, lộ ra áo lót màu trắng, sau đó cẩn thận ôm lấy cổ Giản Già.

Ấm chỉ rõ ràng như thế, làm cho Giản Già cả kinh nhất thời không hề động đậy.

Thấy Giản Già không phản ứng, hốc mắt Thiến Thanh có chút hồng, sau đó bất chấp tất cả cởi áo sơ mi, run run kéo tay nàng vòng qua ôm lấy mình.

Xúc cảm bóng loáng dưới tay làm đáy mắt nàng dấy lên ngọn lửa, bàn tay hơi lạnh bắt đầu chậm rãi vuốt ve, làm cho Thiến Thanh run càng thêm lợi hại.

“Giản Già..... Nàng, nàng muốn ta đi.....”

Thanh âm của Thiến Thanh có chút nghẹn ngào cơ hồ làm cho Giản Già không không chế được, động tác lại càng nhanh hơn.

“Nàng muốn ta đi..... Ta sợ hãi.....”

Sợ hãi sẽ mất đi, sợ hãi sẽ bị vứt bỏ, sợ hãi.....

Thân thể dây dưa, hết thấy dần dần không khống chế được.

24. Chương 24

Chương 24: Nói tỷ muội

Hồng lẳng âm trưởng.

Quần áo bị xả lung tung xuống mạn giường trên giường là hình ảnh hai người đang chặt chẽ dây dưa, dẫu không được thanh âm rên rỉ nức nở. Xuyên thấu màn che có thể thấy trên giường là một nam tử hơi hơi nhúu mày trong mắt tràn đầy ánh nước.

Ngón tay thon dài mảnh khảnh của nam tử cùng một bàn tay khác gắt gao đan vào nhau, chặt chẽ, giống như vĩnh viễn cũng không thể tách ra.

Giản Già cắn lên xương quai xanh tinh xảo của Thiển Thanh, chậm rãi hôn qua, sau đó ở bên tai Thiển Thanh nói nhỏ “Có khỏe không?”

Thiển Thanh trên trán đều là mồ hôi, cắn môi dưới cực lực khắc chế tiếng rên rỉ, bàn tay không cùng tay của Giản Già tương giao gắt gao nắm lấy sàng đan, kích tình quá độ làm cho hân cơ hồ muốn ngất đi, nhưng vẫn gật đầu, nhẹ nhàng “ân” một tiếng.

Giản Già cười trên tức một chút, thân thể trầm xuống đồng thời nắm lấy thắt lưng Thiển Thanh kéo về hướng mình. Động tác đó làm cho Thiển Thanh khó có thể khắc chế được mà kinh hô ra tiếng.

“Giản Già..... Đừng, đừng..... Chậm một chút.....”

Bàn tay vốn đang chu du trên người Thiển Thanh liền dịch chuyển kéo lấy cằm Thiển Thanh. Giản Già cúi đầu ngậm lấy lời lẽ của đối phương, nuốt vào những tiếng nức nở khẩn cầu, không ngừng dây dưa, cuốn lấy đầu lưỡi Thiển Thanh đang không biết phải làm sao mà chậm rãi nghiền nát, làm cho hốc mắt Thiển Thanh phấp phồng.

Nữ tử ở thời không này rất có tinh lực, hơn nữa Giản Già bình thường cũng luôn tự chủ kiềm chế, nên bây giờ cơ hồ làm cho Thiển Thanh chịu không nổi mà khóc lên.

Thời gian dài dây dưa làm cho Thiển Thanh không thở được, cuối cùng Giản Già thấy hân cũng sắp hít thở không thông nên rút cục cũng buông tha cho hân. Sau đó dời tới chiếc cổ tinh tế của đối phương khẽ cắn liếm. Hô hấp của nàng càng ngày càng dồn dập, động tác cũng bắt đầu không thể khống chế mà trở nên vội vàng.

Thanh âm của Thiển Thanh cũng trở nên nghẹn ngào, nước mắt từ khóe mắt chảy ra, cúi đầu muốn cự tuyệt lại không biết nên cự tuyệt cái gì.

Hai tay Thiển Thanh vốn đang để bên người bị Giản Già dùng một bàn tay kéo lên phía trên, tay kia thì kéo hai chân Thiển Thanh ra, ngón tay xoa lên làn da non mịn bên trong đùi của Thiển Thanh.

Thiển Thanh khóc lớn hơn.

“Giản Già..... Giản Già..... Ta chịu không nổi..... Ngô..... Chậm một chút..... Nàng chậm một chút.....”

Nàng vẫn luôn là khuôn mặt lạnh lùng nhưng động tác đối với vô cùng ôn nhu, nằm ở trên người hân cắn vành tai hân, thanh âm như bị đè nén “Nhịn một chút.”

Nói xong, động tác lại càng kịch liệt.

Tất cả nước mắt của Thiển Thanh đều bị Giản Già hôn lấy. Rồi đột nhiên trước mắt là một màn sáng trắng, rồi sau đó lại bị bóng tối bao phủ.

Thiển Thanh là vì đau mà tỉnh lại.

Bên tai có tiếng hít thở quen thuộc, có thể cảm giác được Giản Già lên tiếng xin lỗi sau đó là chậm rãi nhẹ nhàng mơn trớn mặt mình. Nghĩ đến chuyện vừa mới xảy ra, Thiển Thanh vốn muốn mở mắt lại nhắm mắt lại.

Trời ah. Hắn đã làm cái gì!

Hình ảnh hai người dây dưa hiện lên, hắn khoả thân chủ động quyến rũ Giản Già, thậm chí còn chủ động ngồi ở trên đùi nàng, sau đó còn.....

Thiển Thanh đầu óc choáng váng, hắn làm sao có thể..... làm sao có thể can đảm như vậy?!

Cảm giác được hơi thở ở bên gáy, sau đó là thanh âm mang theo ý cười của Giản Già vang lên “Thanh Nhi, tỉnh rồi sao? Sao lại đỏ mặt như vậy?”

Mặt của Thiển Thanh càng chôn sâu vào trong chăn, mắt cố nhắm chặt lại.

Giản Già cười nhẹ, vươn tay ôm lấy Thiển Thanh đang muốn cuộn lại thành một cuộn, khuyên nhủ “Tỉnh dậy ăn một chút đi. Chàng đã ngủ một ngày, hẳn là đã đói bụng lắm rồi chứ?”

Một ngày?!

Thiển Thanh kinh ngạc, lặng lẽ hé mắt một chút, quả nhiên, bên ngoài đã là ban ngày.

“Điểm tâm cũng chưa ăn, không đói bụng sao? Không phải chàng muốn có cục cưng sao? Thân thể gầy yếu như vậy làm sao có thể mang thai?”

Thiển Thanh kinh ngạc đến quên cả việc bản thân đang giả bộ ngủ, lập tức ngồi dậy. Nhưng bởi vì ngồi dậy quá nhanh nên trước mặt tối sầm, suýt chút nữa thì té. Giản Già cuống quýt đỡ lấy hắn, “Chàng đứng lên nhanh như vậy làm gì? Có khó chịu hay không?”

Thiển Thanh nắm lấy ống tay áo của Giản Già, vội vàng nói “Giản Già, nàng nói cục cưng là sao?”

“Chàng không phải thích có một hài tử sao?” Giản Già ánh mắt ôn hòa, cười nói “Umh, dù sao cũng đã có một tiểu viên, lại nuôi thêm một hài tử thì cũng không có vấn đề gì.”

“Nhưng Giản Già không phải nàng không thích tiểu hài tử sao?”

Giản Già kinh ngạc, sau đó bật cười “Quả thật là như vậy nha, ta chỉ muốn hai người chúng ta sống với nhau, nhưng mà nếu hài tử cũng giống như chàng thì cũng không có gì không tốt.”

Từ sau sự xuất hiện của người nhà Lâm gia, sau đó là Từ Công dây dưa không dứt, rồi một đống chuyện phiền toái không thể đếm được, Giản Già đã hiểu rõ vì sao người bên cạnh càng ngày càng bất an càng ngày càng sợ hãi, hài tử, ít nhất có thể đem đến cho hắn một chút cảm giác an toàn.

“Hay là chàng không muốn?”

“Không! Ta muốn!”

Ánh mắt của Thiển Thanh sáng ngời, để lộ sự vui sướng không nói nên lời, làm cho Giản Già không thể di dời tầm mắt “Giản Già, ta muốn có hài tử!”

Đem chăn đã trượt xuống bọc Thiển Thanh lại thật kĩ, Giản Già cười “Vậy phải ngoan ngoãn bồi dưỡng thân thể cho tốt, có biết không?”

Thiển Thanh lúc này mới chú ý tới mình vẫn còn khoả thân, chẳng qua thân thể thực nhẹ nhàng khoan khoái, có lẽ là Giản Già đã giúp hắn lau rửa sạch sẽ, nghĩ như vậy sắc mặt không khỏi phỉếm hồng.

Giản Già nhìn hắn xấu hổ nắm chăn, giọng nói có chút vui đùa “Những thứ nên thấy ta đều đã thấy, chàng sợ gì chứ?”

Thiển Thanh gục đầu xuống, lần này ngay cả tai cũng đều đỏ.

Không đùa giỡn hắn nữa, Giản Già đem áo lót sạch sẽ đưa cho Thiển Thanh

“Trước tiên chàng nằm xuống đã, ta sẽ đem đồ ăn tới. Hôm nay chàng không được phép rời giường có biết chưa?”

Kỳ thật cho dù Thiển Thanh muốn xuống giường, cũng rất khó khăn ah.

Chờ Giản Già cầm chén đem tới, Thiển Thanh nhìn thấy không khỏi thở dài trong lòng, lại là cháo a.....

“Đã chán ăn cháo rồi sao?” Giản Già ngồi xuống bên giường, lấy thìa múc một ít cháo đưa tới bên miệng Thiển Thanh “Trước tiên ăn một chút cháo đã, chàng chưa ăn điểm tâm, ăn những thứ nhiều dầu mỡ không tốt.”

Thiển Thanh ngoan ngoãn đem cháo nuốt xuống, nhếch miệng nghi hoặc, hương vị hình như là đã thay đổi.....

Nhưng mà Giản Già không nói gì, nên Thiển Thanh cũng không để ý. Ăn xong một chén cháo, Giản Già cất chén đi, lại để Thiển Thanh nằm xuống, dặn dò

“Buổi chiều ta phải tới Hồi Xuân Đường, chàng ở nhà ngủ một chút. Chiều nay ta sẽ về sớm một chút, đã biết chưa?”

Thiển Thanh nhu thuận gật đầu.

“Còn nữa” Giản Già nói tiếp.

“Cơm tối chờ khi nào ta trở về sẽ tự mình nấu, hôm nay chàng không được rời khỏi giường biết chưa?”

Thiển Thanh do dự một chút, vẫn gật đầu.

Giản Già lúc này mới thông thả rời đi.

Giản Già chưa kịp bước vào cửa Hồi Xuân Đường, đã bị tiểu nhị sớm đứng chờ ở cửa ngăn lại, thần thần bí bí

“Lâm đại phu, ngài hôm nay đi về trước đi, lão bản nói mấy ngày nay cho phép ngài không cần đi làm.”

“Làm sao vậy?” Giản Già nhíu mi, ánh mắt trở nên lạnh hơn.

Tiểu nhị bị biểu tình của Giản Già dọa sợ, không khỏi rửa thầm, lão bản lại đem mình ra làm vật thế thân..

“Đừng... đừng nóng giận a Lâm đại phu,” Tiểu nhị nuốt nước miếng, nói tiếp

“Có người tới điểm hơn nữa cũng không phải là kẻ thiện lương gì, lão bản sợ là họ tới tìm người để gây phiền toái, cho nên.....”

Không đợi tiểu nhị nói xong, từ bên trong bước ra một người, vẻ mặt khiêu khích, ý cười khinh thường, dương cầm nói với Giản Già

“Lâm Kiếm Gia Lâm đại phu, sao lại trốn tránh như vậy? Ta chờ người đã lâu.”

= = là Lâm Giản Chi.

“Không thoải mái ở nơi nào?”

Làm như không nhìn thấy tiểu nhị đang tề mi lộng nhãn (tóm lại là nháy mắt), Giản Già vẻ mặt hồ hững, đi vào chỗ ngồi dọn dẹp mấy thứ chuẩn bị xem mạch.

Lâm Giản Chi nghiêng rằng

“Thấy người, ta cả người đều không thoải mái.”

Giản Già nhìn nàng một cái, lạnh nhạt nói

“Trị không được.”

Tiểu nhị ở một bên cười trộm.

Muốn tìm Lâm đại phu gây phiền toái sao, chắc, người còn kém xa lắm a.....

25. Chương 25

Chương 25: Nói phong ba [trảo trùng]

Lão bản Hồi Xuân Đường ngồi ở cạnh cửa ngăn người.

‘Nàng’ cảm thấy mình rất oan ức, thực sự rất oan ức nha.

Lão bản của mấy hiệu thuốc đều hâm mộ nàng, nhưng mà bọn họ đều không biết có một đại phu lợi hại như vậy ngồi ở sảnh cũng là một chuyện rất là khó khăn a.....

Lão bản vừa nghĩ, vừa thở dài.

Sau đó, tiểu nhị ngồi ở bên cạnh cũng thở dài theo.

Lão bản liếc mắt một cái

“Người có chuyện gì mà cũng thở dài, có phá thì cũng là phá điểm(quán, cửa hang) của ta ah.”

“Nhưng” Tiểu nhị thanh âm sâu kín

“Mấy thứ hỗn loạn bên trong cuối cùng ta là người phải đi thu dọn ah.”

Hai người đồng thời thở dài.

Thanh âm bên trong Hồi Xuân Đường càng lúc càng lớn, làm cho người ta hoài nghi chủ nhân của thanh âm đó sao đó có thể bị ngắt xủ hay không? Hai người trốn ra ngoài tị nạn liếc mắt nhìn nhau, lão bản lắc đầu nói

“Lâm đại phu thật đúng là trầm ổn, vẫn chỉ có một mình vị kia nháo loạn ở bên trong.”

Tiểu nhị cũng lắc đầu “Lâm đại phu a. Giết người không thấy máu a.”

Vừa nói xong, trên đầu liền bị đánh một cái, lão bản trừng mắt “Làm sao có thể nói Lâm đại phu như vậy?! Nhưng mà... hình như đây đúng là sự thật nha.”

Sau đó lại thở dài.

“Lâm Kiểm Gia! Người cầm điếu rồi sao?! Hôm nay ta phải đem người lôi đi, người đi cũng phải đi, không đi cũng phải đi!”

“Không đi.”

“Lâm Kiểm Gia! Người có lương tâm hay không? Mẫu thân của ta cũng chưa làm gì có lỗi với người! Lúc trước nếu không có mẫu thân của ta bảo vệ người, một mình người có thể bình an ra khỏi thành Trường An hay sao? Chỉ cần một mệnh lệnh đưa ra thì người liền chết không cần bàn cãi! Hiện tại mẫu thân của ta sinh bệnh muốn người đi xem, người có tư cách nói không đi sao?!”

“.....”

“Lâm! Kiểm! Gia! Ta đang nói chuyện với người!”

“Không đi.”

“.....”

Lâm Giản Chi cứng người, sau một lúc lâu cũng nói không ra lời, sắc mặt xanh mét.

Náo loạn lâu như vậy, trong lòng Giản Già lại càng thêm phiền chán, mặt nhăn mày nhú càng lúc càng chặt.

“Lâm Giản Chi” Giản Già rốt cục cũng buông bút lông trong tay xuống, ngẩng đầu nói

“Chuyện của Lâm gia với ta không có liên quan gì cả. Ta là đại phu, nếu muốn xem bệnh liền đem người đến, muốn ta đi ra ngoài xem bệnh là không có khả năng.”

“Người!” Lâm Giản Chi uống phở nửa ngày đứng đây nói chuyện mà không có một chút tác dụng, sắc mặt liền lúc xanh lúc trắng, nghẹn nửa ngày mới nói một câu

“ Cho dù là giúp Tiêm Hòa, người cũng.....”

“Ba!”

Giản Già lạnh lùng nghiêm mặt đem sách thả lên trên bàn

“Đi ra ngoài!”

Lâm Giản Chi có chút mờ mịt, ‘nàng’ không rõ vì sao Lâm Kiếm Gia nổi giận.

Thấy Lâm Giản Chi bất động, Giản Già liền đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài. Lão bản cùng tiểu nhị vẫn ngồi ngoài cửa. Có lẽ là vì Lâm Giản Chi ở trong hiệu thuốc làm ầm ĩ quá, đã tới trưa mà vẫn không có ai tới khám bệnh, hơn nữa cho dù có cũng đã bị lão bản đuổi đi chỗ khác.

Thấy Giản Già đi ra, tiểu nhị cùng lão bản không hẹn mà cùng đứng dậy, trên mặt còn bày ra biểu tình nghiêm trọng. Lão bản ho khan một tiếng, thay đổi sắc mặt nói với Giản Già

“Lâm đại phu, như vậy không thể được a, người này náo loạn từ sáng tới trưa có muốn để cho chúng ta làm ăn buôn bán hay không?”

Giản Già nở nụ cười xin lỗi với lão bản

“Ta ngày mai lại tới khám bệnh vậy. Chuyện hôm nay thật xin lỗi.”

Lão bản ở trong lòng cười trộm, nhưng trên mặt vẫn một bộ dáng nghiêm túc bộ dáng, giống như bất đắc dĩ mà thở dài

“Được rồi Lâm đại phu, sau này không cần để loại chuyện như thế này xảy ra nữa là được rồi.”

“Cám ơn, ta hôm nay đi về trước.”

Giản Già gật đầu với lão bản tiểu và nhị, nhắc chân chuẩn bị rời đi, phía sau truyền đến thanh âm lửa giận ngút trời của Lâm Giản Chi “Lâm Kiếm Gia! Người hôm nay không cho ta một câu trả lời thuyết phục thì đừng mơ tưởng có thể rời đi!”

Giản Già xem như không có nghe thấy.

Ai biết người nào đó còn chưa từ bỏ ý định liền chạy tới kéo Giản Già, gần như vô lại mà nói

“Hôm nay ta nhất định phải nắm người lại, người đừng hòng chạy!”

Giản Già lạnh lùng gỡ tay đối phương ra, cười lạnh

“Lâm Giản Chi, người không phải là người đọc sách sao? Không phải là đệ tử thế gia sao? Môn phong của Lâm gia chính là sống chết bám chặt sao?”

“Ta.....”

Lâm Giản Chi lại cứng người.

“Kiếm Gia, Giản Chi cũng là vì phu nhân mà sốt ruột. Hơn nữa dù như thế nào phu nhân cũng là bác của người. Huyết thống thân tình vẫn còn đó, người có thể giúp ‘nàng’ không?”

Thanh âm ôn nhu của Tiêm Hòa truyền đến, mang theo ý khẩn cầu tha thiết.

Lão bản cùng tiểu nhị đồng thời bày ra biểu tình sợ hãi, nam nhân này, thật sự là xinh đẹp a xinh đẹp.....

Sau đó cùng nhìn lại Giản Già –

Lâm đại phu, lại là hoa đào a hoa đào.....

Tiêm Hòa nhìn Lâm Kiếm Gia, trong lòng đột nhiên nảy lên một cảm giác hối hận. Nàng đã không còn giống với trước đây nữa. Trước đây ánh mắt nàng nhìn mình chỉ có ôn nhu vô hạn mà nay trong ánh mắt đó chỉ có sự lạnh lùng. Trước đây mình từng rất chán ghét ánh mắt ôn nhu đó, nhưng hiện tại.....

‘Hắn’ nhớ tới nữ tử luôn mặc trên mình một loại trang phục đẹp dễ quý giá nhưng tục tằng trước đây. Ánh mắt nàng mang theo ý trêu đùa rõ ràng, ngả ngón nắm lấy cằm mình nói

“Tiêm Hòa, ta chỉ cưới một mình ngươi, cho dù chơi đùa nhiều bao nhiêu cũng không phải là thật lòng.”

Chỉ cưới một mình ta.....

Tiêm Hòa khoe miệng cong lên một nụ cười không rõ, nhìn nữ tử trước mắt hoàn toàn khác với nữ nhân trong trí nhớ, dịu dàng nói

“Kiếm Gia, Giản Chi là quá mức kích động, ngươi không cần phải tức giận. Xem như là nể mặt ta ngươi đi xem chẩn cho phu nhân, được không?”

Khi nói tới hai chữ cuối cùng thì hơi dừng lại một chút, làm cho lời nói có chút ái muội, làm cho Giản Già nghe thì nhũn mảy còn Lâm Giản Chi nghe thì bốc hỏa.

“Thật xin lỗi” Giản Già dừng một chút, sau đó chậm rãi nói “Bệnh nhân đến Hồi Xuân Đường xem chẩn rất nhiều, cho nên ta lập quy củ không ra ngoài xem chẩn. Ta chỉ là đại phu, nếu có người muốn xem bệnh ta ắt nhiên sẽ xem chẩn, nhưng làm phiền thỉnh phu nhân Lâm gia tự mình đến một chuyến.”

Tiêm Hòa sắc mặt thoáng chốc liền biến đổi, trong mắt có ánh nước hiện lên, hơi hơi gục đầu xuống, thanh âm có chút ủy khuất “Kiếm Gia, ta cầu ngươi cũng không được sao?”

Giản Già không trả lời, xoay người đi mất.

Lâm Giản Chi nhìn bóng dáng Lâm Kiếm Gia đã rời đi, răng mài vào nhau, có chút áy náy mà ôm lấy Tiêm Hòa vào trong lòng, thấp giọng nói “Tiêm Hòa, ủy khuất cho ngươi rồi. Vì ta mà ngươi phải đi cầu xin cái kẻ bất hảo kia.”

“Không có gì, ta cũng hy vọng bác có thể nhanh khỏe lại một chút.” Hàng lông mi thật dài của Tiêm Hòa rủ xuống che đi nét trào phúng trong đáy mắt. Lâm Giản Chi này, lúc đầu còn tưởng là một người có năng lực, sau đó mới phát hiện, cũng chỉ là một phế vật nào ngẩn...

Lúc Giản Già về tới nhà, Thiển Thanh quả nhiên là rất nghe lời mà nằm ở trên giường. Phòng ngủ bị ánh sang nhạt buổi chiều chiếu sang ngời. Một nam tử sắc mặt hồng nhuận, hô hấp đều mà nhẹ tới không thể nghe thấy, đang ngủ rất ngọt ngào.

Giản Già nhẹ chân nhẹ tay tiến vào, đem chăn đắp lại cho hắn, sau đó cởi áo khoác, cười cười nhẹ nhàng hạ một nụ hôn trên trán Thiển Thanh, rồi đi ra ngoài làm cơm chiều.

Lúc nàng vừa đi ra ngoài liền nhìn thấy Tương Dĩ, nữ tử hào sảng này trong tay cầm một ít cải trắng cười “hớ hớ” hướng nàng chào hỏi

“Hắc, ngươi thật đúng là yêu phu nha, tự mình nấu cơm sao?”

“Ừ” Giản Già cũng cười gật đầu.

“Đúng rồi Lâm Kiếm Gia” dường như Tương Dĩ nhớ tới cái gì, xoay người lại nói “Hai ngày trước ta đi tới Thạch Đà trấn, nghe được mấy lời đồn đãi..... Mà thôi quên đi, cũng chỉ là đồn đãi. Nhưng dù sao ngươi cũng phải cẩn thận một chút với vị đệ đệ đã gả đến Trần gia của phu thệ ngươi đi.”

Nói xong liền vội vàng đi mất.

Giản Già nheo mắt, dường như nghĩ đến cái gì, ánh mắt liền trầm xuống.

26. Chương 26

Chương 26: Nói chề cười

Lúc mà Thiển Lam tới sắc trời đã tối đen. ‘Hắn’ có chút chật vật đứng ở bên ngoài sân nhìn ánh đèn mờ nhạt nhưng ấm áp trong phòng, dưới đáy lòng dâng lên sợ hãi và mờ mịt. Nhưng hắn không có cách nào khác, tuy đây là ca ca mà ‘hắn’ vẫn khinh thường nhưng đó lại là hy vọng duy nhất của hắn.

Tiếng gõ cửa làm cho Giản Già cùng Thiển Thanh đều kinh ngạc. Đã trễ thế này, ai lại đến?

Giản Già buông đũa, nói với Thiển Thanh “Chàng ăn cơm đi, ta đi xem thử.”

Giản Già mở cửa ra, người tới nhà đứng trong bóng tối, nghe thấy thanh âm cửa mở liền ngẩng đầu, thanh âm khàn khàn

“Ca ta có ở nhà không?”

Thiển Lam?

Giản Già kinh ngạc một chút, không dấu vết đánh giá Thiển Lam liền thấy quần áo có ‘hắn’ chút bẩn, nghiêng người nói “Vào trong rồi nói.”

Nhìn thấy người đến là Thiển Lam, Thiển Thanh có chút kinh ngạc lại không biết phải làm sao, vội vàng đứng lên nói

“Lam..... Lam nhi, sao ngươi lại tới đây?”

Thiển Lam cười một tiếng “Như thế nào, đến xem ngươi không được sao?”

“Không phải.”

Thiển Lam nhìn bộ dáng kích động của ca ca mình, trong lòng đột nhiên phiền chán, nhin không được cười lạnh nói “Hiện tại đến phiên ta nghèo túng, thấy như ta vậy, ngươi có phải thực hả giận hay không?”

Thiển Thanh mím môi, thanh âm run run “Lam nhi, ngươi đang nói cái gì?”

“Nói cái gì?” Thiển Lam hỏi lại một câu, khóe mắt có chút nước “Ta nói là ta bị báo ứng! Lúc trước là ta tự muốn gả mình qua, nữ nhi nhà họ Trần ngay từ đầu là muốn người gả cho nàng, là ta đoạt vị trí của người! Hiện tại thì hay lắm, Trần Ngôn muốn cưới chính phu, nàng rõ ràng đã nói sẽ không cưới người khác! Vì sao?!”

Thiển Lam kích động rống lên, trên mặt là thần sắc thống khổ không thể ức chế

“Ta chỉ là không thể có hài tử, nhưng ngươi cũng vậy vì sao ngươi lại còn có thể có cuộc sống tốt như vậy, còn ta thì không thể.....”

“Câm miệng!”

Giản Già trước mặt người ngoài luôn luôn là biểu tình đạm mạc lần đầu tiên lộ ra biểu tình gần như là dữ tợn, ánh mắt nàng nhìn ‘hắn’ làm cho ‘hắn’ sợ hãi, làm cho ‘hắn’ muốn chạy trốn.

“Thiển Lam,” Giản Già đem Thiển Thanh ôm vào trong lòng, nói từng chữ một

“Cút ngay!”

Thiển Lam cắn răng, biết mình nói lỡ lời, nhưng ‘hắn’ bây giờ không thể đi, rời khỏi nơi này ‘hắn’ không biết đi nơi nào, hơn nữa ‘hắn’ còn cần nữ tử trước mặt hỗ trợ.

Thiển Lam đem tất cả lời ác độc muốn nói ra một lần nữa nuốt xuống, cúi đầu nói “Thực xin lỗi..... Ca ca.”

“Không cần xin lỗi, hiện tại, cút ra ngoài cho ta, ta không muốn nói lần thứ hai.”

Giản Già thanh âm âm u, mang theo cảm giác áp bách bất khả tư nghị, Thiển Lam sợ hãi rút lại một chút, nhưng vẫn kiên trì nói “Thực xin lỗi.”

Giản Già vừa định phát hỏa, người trong lòng nhẹ nhàng kéo vạt áo của nàng một cái, đành phải bắt đắc dĩ mà nhin xuống.

Nàng ôm lấy Thiển Thanh đi vào bên trong, Giản Già đem Thiển Thanh đặt ở trên giường, hắn vẫn dựa vào trong lòng nàng, cúi đầu nói “Hắn không phải cố ý.”

“Ừ.”

“Hắn chỉ là rất tức giận nên nói lời không kịp suy nghĩ.”

“Ừ”

“Cho nên,” Thiển Thanh ngẩng mặt, lộ ra một nụ cười nhẹ “Ta không tức giận, nàng cũng không cần tức giận có được không?”

Giản Già ngẩng ra, vòng tay ôm lấy thắt lưng Thiển Thanh, sau đó khẽ hôn lên tóc hắn.

“Được.”

“Lam nhi, còn ở bên ngoài sao?”

Giản Già nhăn mặt, lại ở trên gương mặt hắn hôn một cái “Ngoài đại sảnh có phản, yên tâm, hắn tự biết chiều cổ chính mình.”

Thiển Thanh tựa vào trên người Giản Già, sắc mặt có chút lo lắng “Bên ngoài có chút lạnh.”

Đông chết là tốt nhất!

Giản Già ở trong lòng hừ lạnh, nhưng vẫn trấn an hắn “Bị đông lạnh ‘hắn’ cũng không xấu đi được.”

Ngày hôm sau Thiển Thanh từ trong phòng đi ra liền thấy Thiển Lam đang ngồi xổm chơi đùa với một bạch cầu nhỏ nhỏ.

Ánh mắt Tiểu Viên nhìn thấy Thiển Thanh ở phía đối diện, lỗ tai thật dài vểnh a vểnh. Thiển Thanh vừa ra tới liền khởi động mấy cái chân nhỏ mà lặn qua.

Thấy Thiển Thanh đi ra, sắc mặt Thiển Lam có chút mất tự nhiên nở nụ cười, hỏi “Sao chỉ cò một mình người? Nàng còn đang ngủ sao?”

Thiển Thanh đem Tiểu Viên ôm lên, vỗ nhẹ nhẹ đầu nó, cười nói “Giản Già ngày hôm qua ngủ trễ, nên có chút mệt.”

Bởi vì hắn bất an, nên nàng cả đêm đều ôm lấy hắn, cho đến khi hắn ngủ cũng không có buông tay.

“Như vậy a.” Thiển Lam cười cười, nhìn Tiểu Viên trong lòng Thiển Thanh bộ dáng thoải mái, nói “Con nhỏ thực đáng yêu.”

Thiển Thanh lộ ra một ý cười tràn đầy hạnh phúc “Là Giản Già mang về cho ta.”

“Vậy sao?!” Thiển Lam khẽ cắn môi, thấp giọng kêu lên “Ca.....”

“Hử?”

“Ta, ta đã làm điểm tâm, người đi ăn đi.....”

Thiển Thanh kinh ngạc một chút, sau đó kinh hỉ nói “Thật sao? Lâu rồi ta không có ăn cơm người làm.”

Nói xong, đi qua nhắc lần lên, quả nhiên, bên trong là cháo nóng hầm hập cùng một vài thứ khác để ăn sáng.

Thiển Thanh múc hai chén cháo ra, đặt trên bàn rồi nói với Thiển Lam “Người chắc cũng chưa ăn, lại đây cùng nhau ăn.”

Sắc mặt Thiển Lam rất kém, chậm chạp ngồi vào ghế, mở miệng nói “Ca, ta..... có việc muốn nói với người.”

Thiển Thanh đem đũa đặt trước mặt đệ đệ

“Chuyện gì?”

“Ca..... Chuyện này, người nhất định phải giúp ta, chỉ có người mới có thể giúp ta.”

Nghe thấy sự tình cò vẻ nghiêm trọng, Thiển Thanh liền thu lại ý cười, không biết vì sao hắn có chút bất an.

“Chuyện gì nghiêm trọng như vậy?”

“Ca” Thiển Lam nắm chặt tay, cúi đầu nói

“Trần Ngôn, muốn cưới chính phu, là công tử Triệu gia.....”

Triệu gia?

Thiển Thanh ánh mắt chợt lóe lên, cảm giác bất an càng tăng thêm.

“Người còn nhớ rõ Triệu gia không? Chính là..... Triệu gia đã nhờ Từ Công tới nơi này cầu hôn hai lần. Triệu gia đại công tử biết ta là đệ đệ người, ‘hắn’ nói, trừ phi Lâm Kiếm Gia cưới ‘hắn’, nếu không, ‘hắn’ khiến cho ta bị lưu.”

Chiếc đũa rơi xuống.

“Ca, ta biết ta thực có lỗi với người, nhưng..... người giúp ta đi. Lâm Kiếm Gia thương người như vậy, cho dù là cưới thêm một người nữa cũng sẽ không có gì thay đổi. Ca, xem như ta cầu xin người được không?”

Thiển Thanh môi hơi dẩu lên. Hắn đã không thể nhớ rõ đệ đệ của mình đã bao lâu không còn gọi hắn là ca ca nữa, không thể nhớ rõ đệ đệ của mình đã bao nhiêu lâu không có làm cơm ình nữa. Cuối cùng hôm nay hắn mới có thể cùng đệ đệ hòa khí ngồi cùng nhau, vì sao, lại biến thành như vậy?

“Ca, cho dù là công tử Triệu gia gả tới đây, cũng chỉ là bình phu. Đối phương..... cũng không phải là một người dữ dội, các người có thể hòa bình ở chung. Ca, người giúp ta đi, ta chỉ có một mình Trần Ngôn, ta thật sự không thể mất đi nàng. Ta biết ta nợ người rất nhiều, ta..... ta sẽ báo đáp cho người! Người muốn bồi thường cái gì người cứ nói, ta sẽ cố gắng hết sức!”

Thiển Thanh nhắm mắt “Nàng.”

Thanh âm quá nhỏ, Thiển Lam không có nghe rõ, liền hỏi lại “Người nói cái gì?”

“Ta chỉ cần nàng.”

Sắc mặt Thiển Lam trầm xuống, cắn răng “Ca, chuyện này quyết định như vậy đi, ta quay về nói cho Triệu gia Lâm Kiếm Gia nguyện ý cưới ‘hắn’. Người chuẩn bị đi, Triệu gia công tử rất được, Lâm Kiếm Gia nếu thấy ‘hắn’ cũng sẽ không cự tuyệt.”

Không được, không được.....

Thiển Thanh lắc đầu, nắm lấy quần áo Thiển Lam không cho hắn đứng dậy, Thiển Lam hung hăng kéo tay Thiển Thanh xuống “Ca, ta cầu người!”

Không thể, ta sẽ chết mất.....

Cửa phòng ngủ bị một cước đá văng ra, Giản Già ngay cả ngoại sam (áo ngoài) cũng không có mặc, sắc mặt xanh mét bước tới, trong mắt bắn ra quang mang muốn giết người, mạnh mẽ nắm lấy cánh tay Thiển Lam kéo ra bên ngoài, đau đớn làm Thiển Lam kinh hô một tiếng.

Đem Thiển Lam đập ra ngoài cửa, Giản Già kiệt lực khắc chế xúc động muốn đánh người, hét lớn

“Cút! Vĩnh viễn đừng để cho ta nhìn thấy người lần nữa!”

Thiển Lam vẫn chưa từ bỏ ý định, vội vàng lết tới muốn nắm lấy Giản Già, lại bị đập ra lần nữa.

“Lâm Kiếm Gia, Triệu gia công tử thật sự rất được, so với ca ta thì xinh đẹp hơn nhiều. Người sẽ không hối hận, người nhất định sẽ thích hắn. Thật đó, cưới ‘hắn’ người sẽ không hối hận.”

Giản Già lộ ra một nụ cười dữ tợn, hung hăng nói

“Xinh đẹp? Không hối hận? Tốt, nếu như vậy, Trần Ngôn nhất định sẽ càng vừa lòng!”

27. Chương 27

Chương 27: Nói kết tóc

Ngoài phòng là tiếng khóc bị đè nén, yếu ớt, làm cho người ta không đành lòng. Nhưng nữ tử trong phòng lại không có lộ chút gì gọi là thương tiếc, mặt mày lạnh như băng, đóng cửa lại tựa vào bàn hít thở sâu một lúc mới bình tĩnh lại, sau đó mới nhìn lại Thiển Thanh từ nãy tới giờ vẫn không hề lên tiếng.

Thiển Thanh buông mắt xuống nhưng không có khóc, có chút mờ mịt nhìn đồ ăn trên bàn đã sớm mất đi độ ấm, bàn tay ở trong tay áo hơi nắm lại.

“Thanh Nhi” Giản Già tức giận chưa tiêu, nhưng vẫn ôn hòa nói với Thiển Thanh “Vào trong đi, nghỉ ngơi một chút, mọi chuyện nơi này cứ giao cho ta.”

Thiển Thanh lắc đầu, không hề động đậy.

“Đừng như vậy, nếu cảm thấy khổ sở liền khóc đi. Ta ở bên cạnh chàng” Giản Già ngồi xổm xuống, thương tiếc đẩy ra sợi tóc ngắn trở tầm mắt Thiển Thanh “Ta vẫn luôn ở bên cạnh chàng.”

Thiển Thanh dựa vào lòng Giản Già, vùi đầu xuống cổ nàng, lặng yên không một tiếng động rút nước mắt.

Hai người lẳng lặng dựa vào nhau, chỉ nghe thấy bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến tiếng nước chảy, cùng với tiếng gõ cửa và tiếng khẩn cầu hỗn loạn dứt quãng.

“Lâm Kiếm Gia, nhà ngươi làm gì vậy? Để ột nam tử quý gối bên ngoài giữa trời tuyết, người mau đi ra xem thử a!”

Tương Dĩ lớn giọng rống vài tiếng, thấy Lâm Kiếm Gia vẫn không có động tĩnh, lại la lên “Hắc! Người trong thôn đều tới bà tám nha! Người mau ra đây đừng để mọi người chế giễu nha!”

Lời này là thật, đã có mấy hộ dân ló đầu dòm tới dòm lui xem náo nhiệt.

Giản Già không có cách nào khác, đành phải mở cửa ra, nhưng nhìn cũng không thèm nhìn Thiển Lam một cái mà trực tiếp nói với Tương Dĩ “Tương Dĩ, người giúp ta một chút, giúp ta thuê chiếc xe đem ‘hắn’ đưa trở về, nơi này có chút tiền, phiền người.”

Nói xong đem tiền đưa cho Tương Dĩ.

Tương Dĩ cầm lấy, vẫy vẫy tay nói “Thuê xe cái gì a, ta hôm nay cũng phải vào trong trấn thuận tiện liền mang theo hắn. Người nói coi nhà ngươi vừa mới an ổn vài ngày a người này lại tới quấy rầy.”

“Vậy thì cảm ơn.” Giản Già không nói tiếp, nói xong liền chuẩn bị đóng cửa, kết quả Thiển Lam lúc này liền chạy tới, ngăn cửa lại không cho Giản Già đóng.

“Van cầu người. Van cầu người. Giúp ta đi được không? Trước kia là ta sai lầm rồi, người giúp ta giúp ta.....”

Thiển Lam lúc này đã nói không rõ, chỉ biết khẩn cầu, mà đây cũng là phương pháp vô dụng nhất,. Cho nên ‘hắn’ chỉ có thể trơ mắt nhìn nữ tử lãnh liệt kia không chút do dự đóng cửa lại, vô lực mà tuyệt vọng.

“Lâm Kiếm Gia!” Thiển Lam khóc thảm thiết “Vì cái gì!? Vì cái gì?! Triệu Dương rõ ràng là coi trọng người, Vì cái gì mà ta lại bởi vì người mà mất đi tất cả! Đây là lỗi của người! Người không thể không giúp ta! Thiển Thanh! Ta là đệ đệ của người! Các người không thể như vậy!”

Nghe Thiển Lam đem hết thấy mọi việc đều đổ lên trên người nàng, Giản Già cười lạnh. Trần Ngôn nếu ý chí kiên định như đã nói thì có thể không chút do dự cự hôn (cự tuyệt hôn sự), nàng cũng không tin, nếu Trần Ngôn không muốn cưới, kẻ gọi là Triệu gia công tử kia có thể gả!

“Lão bản, Lâm đại phu hôm nay làm sao vậy?”

Tiểu nhị lén lút lết đến bên người lão bản, hạ giọng hỏi.

Lão bản liếc mắt một cái “Đi làm chuyện của người đi, bớt lo chuyện người khác.”

“Không phải ta muốn chôn chỗ mồm vào.....” Tiểu nhị thanh âm rầu rĩ “Máu chốt là, Lâm đại phu mất hứng, khuôn mặt lạnh tanh làm bệnh nhân không dám đi qua đó. Bệnh nhân không dám đi qua đó mà cả ta cũng không dám đi qua đó. Mà không dám đi qua đó thì sẽ không có phương thuốc không có phương thuốc sẽ không có biện pháp bốc thuốc không có biện pháp bốc thuốc thì sẽ.....”

Sắc mặt lão bản càng ngày càng xanh, hét lên “Câm miệng!”

Tiểu nhị nước mắt lưng tròng trốn ở góc tường trông nấp.

Lão bản thấy được áp suất thấp trong phòng, ho khan một tiếng đi qua “Lâm đại phu a, người nếu trong nhà có chuyện gì hãy đi về trước đi, dù sao này hai ngày nay cũng không có gì chuyện gì.”

Giản Già ngừng đầu nói “Mấy ngày nay ta muốn xin nghỉ.”

Lão bản trong lòng cho dù có ngàn không muốn vạn không muốn cũng không có biện pháp cự tuyệt, sắc mặt Lâm đại phu này, âm trầm đến dọa người.

“Không, không thành vấn đề.”

Lão bản vừa nói không thành vấn đề, Giản Già lập tức liền đứng lên đi mất. Để Thiển Thanh ở nhà một mình, nàng rất lo lắng.

Quả nhiên, lúc Giản Già về nhà Thiển Thanh đang ngồi ở bên giường, vẫn là tư thế như lúc nàng rời đi. Hắn nhìn thấy Giản Già trở về hơi hơi kinh ngạc một chút, hỏi “Sao hôm nay về sớm vậy? Ta còn chưa có chuẩn bị cơm.....”

Giản Già không biết vì sao, nghe thấy tiếng Thiển Thanh thân thiết hỏi, trong lòng liền nhẹ nhàng thở ra. Nàng đi qua để lại Thiển Thanh đang muốn đứng lên, khẽ cười nói “Không cần vội, ngồi với ta một lúc.”

Thiển Thanh thuận theo tựa vào trên người đối phương, do dự một chút rồi nói “Giản Già, nàng là vì lo lắng cho ta nên mới gấp gấp trở về như vậy sao?”

Giản Già vuốt vuốt tóc Thiển Thanh, nhẹ giọng nói “Chàng biết ta lo lắng thì đừng đem chuyện buồn để trong lòng, mặc kệ là muốn khóc hay muốn quậy phá, ta đều đồng ý.”

“Ta chỉ là trong lòng thực buồn,” Thiển Thanh thanh âm nhẹ nhàng, mang chút chua xót “Sau khi đệ đệ lớn lên không còn thân thiết với ta nữa, nhưng hắn là đệ đệ của ta, muốn cái gì ta cũng có thể cho, chỉ có..... chỉ có nàng.....”

Chỉ có nàng, nhất định là không thể.

Giản Già nắm bàn tay đang cứng ngắc của Thiển Thanh, ánh sáng tỏa ra từ trong mắt.

Sau đó nàng đột nhiên đứng dậy, dọa Thiển Thanh nhảy dựng. Hắn khó hiểu nhìn Giản Già đi đến trước bàn lấy ra một cái kéo, sau đó không chút do dự cắt một nắm tóc.

“Giản Già!”

Thiển Thanh cả kinh kêu ra tiếng, kinh ngạc nhìn Giản Già đi tới trước mắt sau đó cũng cắt của hắn một nắm tóc, sau đó dùng tơ hồng buộc chúng lại với nhau.

“Đây là Tương Dĩ nói” Đem hai chùm tóc cột lại thành một túm nhét vào trong tay Thiển Thanh, Giản Già nắm tay hắn chậm rãi nói “Hứa hẹn.”

Hứa hẹn, nhất sinh nhất thế nhất song nhân.(một đời một kiếp một đôi người)

Thiển Thanh ứa nước mắt, thật cẩn thận khép bàn tay lại, đây là hứa hẹn.....

Ánh mắt vươn lẹ nhưng khuôn mặt lại tràn ý cười. Nữ tử trước mặt này biết hắn bất an, hắn yếu đuối, nên nàng đã dùng hết tâm lực khiến cho hắn tin tưởng nàng. Hết lần này tới lần khác vẫn luôn hứa hẹn với hắn: nàng sẽ không vứt bỏ hắn. Nhưng việc này cũng làm hắn sợ. Hắn nhìn nữ nhân bạo ngược trước đây biến đổi trở nên lãnh tĩnh nhưng lại đối với hắn hết mực ôn nhu làm cho hắn vẫn do dự không dám bước tới.

Nhưng trong lúc hắn do dự không thể cất bước, thì nàng vẫn luôn đứng ở cách đó không xa, mỉm cười chờ đợi.

Thật là quá may mắn.

Thiểm Thanh nháy mắt để nước mắt mông lung không làm cản tầm nhìn, sự chân thành trong mắt nàng làm hắn không thể ức chế mà nở nụ cười.

Đã từng khổ sở, nhưng không hối hận vì đã gặp nàng.

“Thế nào?”

“Cho ta một chút thời gian nữa, ta..... ta nhất định có thể.....”

“Thiểm Lam” Nam tử tao nhã nhấp một ngụm trà “Cái người ca ca kia của ngươi thật là đại phiến toái. Ngươi cũng biết Trần Ngôn cũng không phải là một người biết an phận. Đến lúc đó mà không được ta cũng không có biện pháp.”

Thiểm Lam nhìn nam tử xinh đẹp trên mặt lộ ra một tia âm ngoan “Ta biết nên làm như thế nào.”

Nam tử nhướng mày “Ngươi cũng đừng nên làm chuyện gì quá đáng. Lâm Kiếm Gia mặc dù rất tốt nhưng ta cũng không đáng để cho ta phải cố gắng. Hơn nữa ta chỉ là không thích Trần Ngôn mà thôi.”

“A,” Thiểm Lam cười trào phúng “Ngươi cũng đã phải Từ Công đi vài lần còn nói với ta vậy hay sao? Đừng tự đem bản thân nói thành sạch sẽ như vậy. Người của Lâm gia có bao nhiêu tốt, nếu không biết nàng xuất thân từ Lâm gia, ngươi sẽ muốn gả cho nàng sao?”

“Chúng ta giống nhau.”

28. Chương 28

Chương 28: Nói tiết trời ấm lại

Thời tiết dần dần ấm lại, người dân trong thôn bắt đầu bận rộn chuẩn bị cây bừa vụ xuân. Giản Già ở trong sân làm một mảnh đất trồng một số loại thảo dược. Nhưng bởi vì là vừa khai hóa không bao lâu, đất còn có chút cứng rắn, còn có cả nước bùn nên rất khó làm.

Thiểm Thanh ở bên người Giản Già xem nàng cẩn thận làm việc, trên người mặc áo khoác thật dày, thời tiết đã ấm hơn rất nhiều, nhưng Giản Già vẫn lo lắng nên muốn hắn phải mặc thật kín đáo.

Thiểm Thanh nhìn thê chủ tay đầy nước bùn, ngón tay cũng bởi vì tuyết đông lạnh đỏ mà bưng không khỏi nói “Giản Già, hay là ta đến giúp nàng được không?”

“Ngoan ngoan đợi ở đó đi” Giản Già không có ngăn đầu, tay vẫn hoạt động không ngừng “Có lạnh hay không? Chàng đi về trước đi, phải lâu lắm mới có thể xong việc.”

Thiểm Thanh không hề động, cũng không hề mở miệng, tiếp tục lẳng lặng đứng tại chỗ.

Bởi vì không có quay đầu nhìn, Thiểm Thanh cũng không hề ra tiếng, Giản Già còn tưởng rằng Thiểm Thanh đã về phòng rồi. Chờ tới lúc nàng chuyên tâm sửa sang xong mảnh đất trồng thảo dược đã là một lúc lâu sau. Lúc nàng quay người liền thấy Thiểm Thanh hai má bị đông lạnh đỏ bừng nhưng vẫn đứng ở nơi đó.

Giản Già chau mày, bước nhanh qua nói

“Tại sao vẫn cứ đứng như vậy? Đã bị đông lạnh rồi sao? Chàng vẫn đứng ở đây sao không lên tiếng?”

“Ta mặc rất nhiều, không lạnh.” Thiểm Thanh cười cười lấy khăn tay ra cho Giản Già lau tay. Giản Già lắc đầu nói “Không cần, ta trở về rửa một chút là được.”

Sau khi vào nhà, Thiểm Thanh lấy một ít nước lạnh rồi đổ thêm một chút nước ấm sau đó thử lại xem đã vừa đủ ấm chưa rồi mới đưa cho Giản Già rửa tay. Giản Già nói

“Hôm nay ta phải tới Hội Xuân Đường sớm hơn. Giữa trưa cũng không trở lại. Một mình chàng ở nhà cũng phải chịu khó ăn cơm không được bỏ bữa có biết không?”

Trong khoảng thời gian này Giản Già rất ít khi về nhà giữa trưa, cho nên hân cũng không chuẩn bị đồ ăn, chỉ ăn một chút đồ ăn thừa từ tối hôm qua rồi sau đó yên lặng ngồi chờ Giản Già về, cho nên sắc mặt cũng kém đi rất nhiều.

“Ta không có.....”

Giản Già nắm lấy mũi hân

“Đừng có giấu giếm ta. Mỗi buổi tới ta về đều không thấy bếp lò có dấu vết được sử dụng qua. Chàng mà còn không chịu ăn cho đầy đủ làm hại tới thân thể để xem ta phạt chàng như thế nào.”

Thiểm Thanh vụng trộm le lưỡi.

Giản Già nheo mắt lại “Không phục?”

Thiểm Thanh lắc đầu, nhìn tiểu viên vẫn không ngừng cắn cải củ, lúng ta lúng túng nói “Ta đã biết.....”

Giản Già khoe miệng lộ ra một chút ý cười. Tính tình Thiểm Thanh so với lúc trước thì tươi sáng hơn rất nhiều. Tuy nói những thay đổi này không rõ ràng nhưng Giản Già vẫn rất hưởng thụ, thưởng thức loại biến hóa từng chút một này.

Giản Già cúi người nhẹ nhàng hôn một cái lên sườn mặt Thiểm Thanh. “Được rồi, ta phải đi rồi, đừng quên thêm củi, bằng không lò sưởi tắt thì sẽ rất lạnh.”

“Được” Thiểm Thanh trong mắt có chút không nỡ, mỉm cười nói “Hiện tại đường rất khó đi, nàng phải cẩn thận.”

“Đa tạ Lâm đại phu, ta gần đây đã tốt hơn rất nhiều, được của người thật sự là tốt lắm a.....”

Lão nhân tóc hoa râm không ngừng hướng Giản Già nói lời cảm tạ, Giản Già thản nhiên nở nụ cười “Không có gì, thuốc này người lại uống thêm hai lần, đến lúc đó ta sẽ khai một phương thuốc điều dưỡng cho người.”

Lão nhân nói lời cảm tạ rồi rời đi, bệnh nhân vẫn chờ ở phía sau lập tức ngồi xuống.

Cửa truyền đến thanh âm ồn ào. Giản Già ngẩng đầu, không biết là người nhà giàu nào tới, hộ vệ cùng không ít. Giản Già không để ý, cúi đầu tiếp tục bắt mạch.

“Lâm Kiểm Gia! Đi ra!”

Lâm Giản Chi đứng ở cửa càn rỡ, vẻ mặt khiêu khích, thấy Giản Già liền cười trào phúng “Mẫu thân ta từ trước tới nay vẫn chăm sóc người, đi ra nghênh đón một chút đi.”

Giản Già sắc mặt lạnh nhạt, không hề động “Chẩn bệnh, thỉnh (xin mời) xếp hàng.”

Lâm Giản Chi mặt đỏ lên, vừa muốn nói gì đó đã bị nam tử phía sau kéo lại. Tiêm Hòa vẫn là bộ dáng ôn ôn nhu nhu, hướng về phía Giản Già hành lễ, nhẹ giọng nói

“Kiểm Gia, bác là trưởng bối (người có vai vế lớn hơn cao hơn trong gia đình tỷ như chú bác cô dì...), thân thể lại không tốt, người đi ra một chút được không?”

Giản Già nheo mắt, ẩn ẩn có ánh sáng lạnh hiện lên “Ta không đi ra ngoài chẩn.”

“Người có biết cái gì là trưởng bối hay không!? Lâm Kiểm Gia người còn có nhớ người họ gì hay không a? Mẫu thân ta đối với người tốt như vậy nhưng người báo đáp nàng như vậy sao? Không chỉ không muốn chẩn bệnh cho nàng, bây giờ ngay cả ra cửa nghênh đón cũng không nguyện ý sao?”

Lâm Giản Chi không để ý đến Tiêm Hòa ngăn lại mà rống lên, Tiêm Hòa nhú mi nhìn Giản Già, giống như cũng không thể chấp nhận được việc Giản Già không biết đạo lý như vậy.

“Được rồi, đừng âm ỹ.”

Mặc Di lần trước đi theo Lâm Giản Chi tới chỗ của Giản Già mở miệng nói “Phụ nhân lần này đi tới đây đã không dễ, tránh ra đi, đỡ phụ nhân tiến vào.”

Quả nhiên, nữ nhân được giúp đỡ đi vào trên mặt không có chút huyết sắc (màu máu chính là màu hồng hào), một bộ dáng bệnh nguy kịch, còn không ngừng ho khan, giống như ngay cả khí lực (sức lực) nói chuyện cũng không có, có thể xuất môn (ra khỏi nhà) thật sự là không dễ.

Trước mặt Giản Già còn có ba bốn bệnh nhân, cũng mắc bệnh thực nghiêm trọng được người nhà đỡ tới xem bệnh. Lâm Giản Chi đi đến trước mặt bệnh nhân đang xem chằm không kiên nhẫn nói “Tránh ra! Chúng ta xem trước.”

Đang xem bệnh là một nam tử trung niên, vừa thấy đoàn người Lâm Giản Chi là biết nhà có tiền, lập tức đứng dậy tránh chỗ. Nhưng một nữ tử ở phía sau ‘hắn’ đang đỡ mẫu thân bị bệnh liền không vui, lớn tiếng nói “Dựa vào cái gì mà phải để các người lên trước? Chuyện gì cũng phải có thứ tự trước sau chứ?”

Lâm Giản Chi trừng mắt “Người có biết người đang nói chuyện với ai không? Cẩn thận một chút!”

Giản Già lãnh đạm quét mắt nhìn Lâm Giản Chi, đứng dậy nói với nam tử đã lui sang một bên “Đây là phương thuốc, người có thể đi lấy thuốc, kể tiếp.”

Nữ tử vừa mới nói chuyện giúp đỡ mẫu thân của mình ngồi xuống. Lâm Giản Chi nghiêng răng nghiêng lợi “Ta bảo người lui sang một bên, người không có nghe thấy sao?”

Giản Già lạnh lùng cười “Lâm Giản Chi, nơi này là hiệu thuốc nhỏ không tiếp nổi tôn giá (đại loại là thân phận cao quý) của người. Nếu không muốn xếp hàng hãy mau rời đi, không cần quấy rầy người khác tới xem bệnh.”

“Được rồi..... đừng nói nữa.....”

Thanh âm khan khàn vang lên, Lâm Giản Chi vội vàng đi qua đỡ lấy người nọ “Nương, có phải lại khó chịu hay không?”

Lâm Tuyên khó khăn lắc đầu, lấy một loại ánh mắt phức tạp nhìn Giản Già một lúc lâu, sau đó nói với Mặc Di “Đỡ ta..... Về phía sau chờ.”

“Nương!”

Lâm Giản Chi không cam lòng hô một tiếng, Mặc Di đã đỡ Lâm Tuyên đi xếp hàng.

Kéo lấy Tiêm Hòa còn đang nhìn Giản Già, Lâm Giản Chi nói “Đi, chúng ta đi qua bên kia chờ.”

Ước chừng qua nửa canh giờ, bệnh nhân trước mặt rốt cục biến thành Lâm Tuyên không ngừng ho, Giản Già sắc mặt không thay đổi, hướng về phía Lâm Tuyên nói “Tay.”

Cánh tay khô héo tái nhợt đặt lên nhuyển đệm (đệm mềm, nhuyển= mềm), Giản Già chăm chú. Yên lặng được một lúc, Lâm Tuyên mở miệng.

“Kiếm Gia..... Khụ, ta thật không ngờ còn có thể nhìn thấy người..... Khụ khụ.....”

“.....”

“Ta biết người còn trách ta..... Ta nằm đó..... Khụ khụ, cũng là không có cách nào..... Khụ khụ.”

“.....”

“Tiêm Hòa..... Không thích với hợp người..... Khụ..... Giản Chi là một, khụ khụ, hảo hài tử (đứa nhỏ tốt).....”

Giản Già liếc mắt nhìn Lâm Tuyên một cái “Im lặng, ta không có cách nào bắt mạch.”

Lâm Tuyên cứng lại một chút.

Mặc Di màu sắc trầm xuống, thấp giọng nói “Lâm..... Đại phu, năm đó người bị đuổi đi cũng là phu nhân bị bắt đắc dĩ. Dù sao người cũng đã làm chuyện như vậy. Tiêm Hòa công tử không có khả năng cùng người ở cùng một chỗ, chuyện này không thể trách phu nhân.....”

Giản Già thu hồi tay, lấy bút viết xuống phương thuốc, sau đó nói “Đây là bệnh cũ, cần thời gian dài điều trị, uống theo phương thuốc này một khoảng thời gian, một tháng sau đến tái khám.”

Đem phương thuốc đưa qua, Giản Già đứng dậy nói với lão bản nơi quầy “Không còn bệnh nhân nữa, lão bản (ông/bà chủ), ta đi về.”

“Kiếm Gia!”

Lâm Tuyên ở phía sau ho khan kịch liệt, hơi thở đứt quãng “..... Là cô có lỗi, khụ khụ, khụ..... Kiếm Gia người,..... Có thể đáp ứng cô một chuyện hay không..... Khụ khụ.....”

Giản Già hơi hơi nghiêng đầu, sắc mặt lạnh đậm.

“Ta chỉ phụ trách chữa bệnh.”

“Chuyện khác, xin thỉnh inh.”

29. Chương 29

Chương 29: Nói âm áp

“Nương! Người làm sao vậy! Nương!”

“Phu nhân!”

“Lâm Kiếm Gia người quay lại!”

Phía sau cơ hồ là loạn thành một đoàn, tiếng ho khan kịch liệt cũng không nghe thấy nữa. Nhưng Giản Già không có quay đầu lại, đối với những người tự cho là đứng xem mình như thân nhân của nàng, kỳ thật không có một chút quan hệ với nàng.

Thiểm Thanh đang thêu một bức nhận đồ (hình chim nhận), là phụ thân Tương Dĩ đặt hàng, giá coi như là thích hợp. Bởi vì mấy ngày nay trời ẩm hơn, hần thừa dịp Giản Già không ở nhà vụng trộm tắt lò sưởi, trong phòng có chút lạnh buốt, hần nghĩ là trước khi Giản Già trở về mới lại đốt lò sưởi lên. Thiểm Thanh có chút thất thần, không ngờ liền chằm vào ngón tay, hít một ngụm khí lạnh.

Vừa vặn lúc này cửa bị đẩy ra, Giản Già vừa tiến vào liền thấy Thiểm Thanh hơi nhíu mi nhìn đầu ngón tay. Nàng đi qua đem tay của Thiểm Thanh lúc này còn đang king ngạc vì sao nàng về sớm như vậy kéo lại. Nhìn thấy trên đầu ngón tay có một giọt máu nàng không chút do dự cúi đầu mút lấy, sau đó ngẩng đầu nhìn Thiểm Thanh “Sao lại không cẩn thận như vậy?”

“Không có việc gì” Thiểm Thanh cười cười “Nàng không phải đã nói hôm nay đến tối mới trở về sao? Sao lại về sớm như vậy?”

Trong mắt Giản Già hiện lên một tia lo lắng, lập tức biến mất, nắm chặt tay Thiểm Thanh, mỉm cười nói “Hồi Xuân Đường cũng không có chuyện gì làm. Sao tay chàng lại lạnh như vậy?”

Thiểm Thanh muốn rút tay về, kết quả bị Giản Già kéo qua dùng tay bao lại “Đâu có lạnh.....”

“Như vậy rồi còn nói không lạnh?” Giản Già nhíu mi, sau đó lại thấy trong phòng cũng lạnh lẽo liền hỏi, “Thanh Nhi! Sao lại không đốt lò sưởi? Trong phòng lạnh như vậy chàng bị nhiễm lạnh thì làm sao?”

“Không sao đâu..... Ta mặc nhiều áo, không sợ lạnh.....”

“Như vậy cũng không được!”

Giản Già ánh mắt nặng nề, đem mấy thứ đồ Thiểm Thanh đang thêu đặt trên bàn, sau đó ôm người nhét vào chăn, trầm giọng nói “Thân mình không tốt còn không để ý, chàng muốn tức chết ta sao?”

Thiểm Thanh mím mím môi, cúi đầu nói “Thực xin lỗi..... Giản Già, nàng đừng giận.....”

Đối với bộ dáng Thiểm Thanh yếu thế lại đáng thương, Giản Già dù có một bụng đầy hỏa cũng phát (phát này là phát hỏa nha) không được, thở dài nói “Ở trên giường ấm, đừng đi ra, ta đi đốt lò sưởi.”

Thiến Thanh muốn nói cái gì đó, do dự một chút rồi sau đó trầm mặc.

Đem lò sưởi đốt lên, Giản Già ngồi trở lại bên giường. Thiến Thanh nhu thuận cuống mình trong chăn chỉ lộ ra nửa khuôn mặt, đôi mắt đen bóng mang theo lo lắng, lúng ta lúng túng nói “Giản Già nàng đừng giận.....”

Giản Già nhìn bộ dáng của hắn trong lòng liền nhu hòa lại, đưa tay nhéo nhéo mặt Thiến Thanh, bắt đắc dĩ “Được rồi, ta không giận, hài tử ngốc, lạnh như thế vì sao không đốt lò sưởi?”

Thiến Thanh kéo lấy bàn tay Giản Già, sau một lúc lâu mới do dự nói “Trong nhà sắp hết củi. Mấy ngày nay lại không thể lên núi. Nên ta muốn dùng ít củi một chút.”

Trong lòng Giản Già có chút đau xót, thấp giọng hỏi “Cho nên chàng mới không đốt lò sưởi?”

“Ừ.”

“Mấy ngày nay ta không ở nhà, có phải đều không đốt lò sưởi không?”

“Đã hai ngày không đốt.”

“Hài tử ngốc” Giản Già lại hít sâu một chút, cúi đầu hôn lên trán Thiến Thanh một cái “Về sau không được như vậy, biết không?”

“Ừ.”

Thiến Thanh không dám nói nữa, sợ Giản Già tức giận. Giản Già nhìn Thiến Thanh chôn mình trong chăn trong lòng như có cái vuốt gãi qua, cởi ngoại bào cũng leo lên nằm xuống, đem Thiến Thanh ôm vào trong lòng, sau đó lấy tay vuốt hai má hắn.

Một lúc sau, mặt Thiến Thanh liền đỏ lên, cũng không biết là thẹn thùng hay là bị Giản Già vuốt đến đỏ lên.

Giản Già cười nhẹ một tiếng, nghiêng người hôn lên môi Thiến Thanh, sau đó chậm rãi vẽ theo bờ môi hắn. Thiến Thanh có chút khấn trương mà nín thở, hơi hơi nhắm mắt.

Trên môi Thiến Thanh cũng có cảm giác mát lạnh làm cho Giản Già không tự chủ được hôn sâu hơn, chậm rãi mút vào. Đầu ngón tay dọc theo bên gáy hắn chậm rãi trượt xuống, đẩy vạt áo ngoài tiến vào áo trong. Dưỡng(nuôi hay cũng có thể nói là vỗ béo đó) lâu như vậy, Thiến Thanh cũng không còn gầy như trước nữa, thân thể mượt mà tinh tế, làm cho Giản Già yêu thích không muốn buông tay.

“Giản..... Già..... Hiện, hiện tại là ban ngày.....”

Thiến Thanh thở cũng không xong, cổ nén run rẩy nói. Nhưng dường như Giản Già không có nghe được, tay cũng không ngừng lại mà ngày càng quá đáng, dần dần lần xuống phía dưới tìm kiếm, cho tới khi Thiến Thanh không thể ức chế mà ngậm khe một tiếng, mới khàn khàn nói “Ngoan. Chuyện này không cần phân biệt thời điểm.....”

.....

Thiến Thanh hơi thở hào hển dựa vào trên người Giản Già, lộ ra cổ và vai đều là những vết hồng hồng tím tím, sắc mặt vẫn mang theo sắc hồng, thần sắc có chút mệt mỏi.

Giản Già một bàn tay vuốt nhẹ dọc theo lưng Thiến Thanh nhẹ nhàng an ủi, nhưng môi ở bên gáy Thiến Thanh vẫn lưu luyến không rời, “Chắc là chàng mệt muốn chết rồi. Ngủ một chút đi.”

Nói xong liền muốn đem Thiến Thanh đặt trên gối để hắn có thể ngủ ngon, nhưng Thiến Thanh lại lắc đầu, ôm lấy Giản Già, không muốn rời đi.

Thấy Thiến Thanh không muốn buông ra, Giản Già cũng đành để hắn dựa vào, nhìn bên ngoài, cười nói “Không đói bụng sao? Đã trễ thế này rồi.”

Thiến Thanh rụt người vào chăn một chút, nhưng vẫn không chịu buông ra.

Giản Già vỗ vỗ hắn, ở bên sườn mặt hắn khẽ hôn một cái, cười nói “Được rồi, chàng ngủ một chút đi. Ta đi nấu ít nước cho chàng lau thân mình, được không?”

Thiến Thanh vẫn nằm im, nhắm mắt như sắp ngủ.

“Ngoan, ta đi làm cơm chiều, không ăn cơm đối với thân thể chàng không tốt.”

Giản Già vẫn đang dở dành Thiến Thanh, thì bên ngoài lại truyền đến tiếng đập cửa. Thật chết tiệt, cái này cho dù Giản Già không muốn cũng phải dậy.

Giúp Thiến Thanh đắp chăn xong. Bởi vì tiếng đập cửa có vẻ rất gấp, nên nàng chỉ mặc lung tung một bộ quần áo chưa kịp mặc ngoại sam (áo ngoài) liền đi ra ngoài mở cửa. Cửa vừa mở, nam tử diễm sắc vô song (tóm lại là rất đẹp) bên ngoài liền ngẩn ra, sau đó ngượng ngùng vuốt tóc “Lâm đại phu hay là quay lại mặc quần áo xong rồi hãy ra đi.....”

Giản Già nhíu mày, nắm lấy ngoại sam nói “Có chuyện gì?”

Nam tử vẫn không dám quay sang. Trước đây ‘hắn’ từng đứng phía xa xa Hồi Xuân Đường nhìn thấy Lâm Kiếm Gia vài lần, nhưng trên người nàng mang theo sự lạnh lùng làm cho người ta sợ hãi và mê muội. Nhưng lúc này nàng đi ra, trên mặt còn mang theo chưa ý cười sủng nịnh chưa tiêu tan, làm cho ‘hắn’ không khỏi nghĩ nếu loại sủng nịch này thuộc về ‘hắn’, thật là hạnh phúc biết bao?

“Lâm đại phu.....” Nam tử cúi đầu thấp giọng nói “Người hắn là nhớ rõ ta. Ta gọi là Triệu Dương, chính là..... là Triệu gia công tử mà Từ Công từng nhắc tới..... Ta nghĩ.....”

Không đợi Triệu Dương nói tiếp, Giản Già đã lạnh mặt đóng sầm cửa lại.

“Không biết!”

Triệu Dương vẻ mặt kinh ngạc, chưa từng có một nữ tử nào đối mặt với ‘hắn’ lại có thể không khách khí như thế, ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không cho hắn.....

“Công..... Công tử.....” người hầu phía sau Triệu Dương tiến lên cẩn thận kêu lên “Chúng ta có cần gõ cửa lần nữa không?”

“Chúng ta đi!”

Triệu Dương nghiêng rằng, Lâm Kiếm Gia! Người sẽ hối hận!

Giản Già nấu nước xong đem theo khăn để bên người Thiến Thanh đã muốn ngủ say. Nhưng dù động tác rất nhẹ nhàng vẫn làm hắn tỉnh lại, ánh mắt Thiến Thanh còn chút mông lung, buồn ngủ “..... Là ai đến đây vậy?”

“Người ta” Giản Già nhẹ nhàng nói, vỗ về Thiến Thanh “Ngủ ngon. Một chút nữa ăn cơm ta sẽ gọi chàng.”

“Ngô.” Thiến Thanh an tâm ngủ lại.

30. Chương 30

Chương 30: Chính như tuyết đọng

Lúc Giản Già ngủ tới nửa đêm bỗng bừng tỉnh lại. Cả người nóng bức khó chịu, đầu cũng hỗn loạn, khó chịu mà rên một tiếng, đứng dậy đến bên cạnh bàn rót một chén trà lạnh uống.

Nhưng uống nước xong cổ họng vẫn nóng rát, đau đớn, Giản Già ngồi ở trên ghế thở dài. Thân thể vẫn rất khỏe, như thế nào nói sinh bệnh thì liền bị bệnh.....

Sau đó nóng bức dần dần tiêu tán, ngay sau đó nhiệt độ cơ thể lại hạ xuống, Giản Già run cả người, đến bên giường nằm xuống.

Không biết đã ngủ bao lâu, mi mắt như dính lại không thể mở được, trên người cũng đau đau ê ẩm. Giản Già khàn khàn ho khan vài tiếng, nghiêng người một chút, liền cảm thấy trên trán có cái gì đó ướt xuống.

Chỉ chốc lát sau đó, thứ vừa rơi xuống lại phủ lên trên trán mang theo cảm giác lạnh. Một đôi tay nhẹ nhàng giúp nàng lau đi mồ hôi trên người. Ánh mắt Giản Già giật giật, trong nháy mắt ánh sang làm cho nàng có chút mê muội.

“Giản Già nàng có khá hơn chút nào không?”

Có người ở bên tai nhẹ giọng hỏi, Giản Già trong lúc nhất thời không thể xác định người đó là ai.

“Giản Già muốn uống nước hay không?”

Nghe thấy chữ nước, Giản Già nhấp đôi môi khô nứt, cổ họng vừa đau vừa ngứa thập phần khó chịu, chậm rãi gật đầu.

Nước ấm được đưa tới bên miệng, Giản Già được người giúp đỡ ngồi dậy, sau đó vội đem nước uống hết.

Tuy chỉ là động tác ngồi xuống đơn giản như vậy, nhưng Giản Già liền cảm giác được thân thể giống như bị rút mất sức lực. Lúc nằm xuống ngay cả đầu ngón tay cũng không muốn cử động.

Nhưng trong lúc mơ hồ vẫn có thể cảm giác được có người ở bên chiếu cổ mình, khăn trên trán cách một đoạn thời gian sẽ được thay một lần, cảm giác mát lạnh làm cho cả người thoải mái.

Chờ tới lúc Giản Già thanh tỉnh một chút, Thiển Thanh đã muốn mệt tới nỗi ghé vào bên giường mà ngủ, khăn cùng thau gỗ đặt ở một bên. Thiển Thanh ngủ hơi hơi cau mày bộ dáng rất không an ổn, Giản Già chỉ muốn đứng dậy xuống giường uống nước. Ai ngờ nàng vừa động Thiển Thanh liền tỉnh, thấy yếu bộ dáng suy yếu của Giản Già thì đỏ hốc mắt, vừa vội vừa vui.

Cẩn thận đỡ Giản Già, Thiển Thanh rót nước trà đem tới chờ Giản Già uống xong, sau đó lo lắng hỏi “Giản Già có muốn ăn chút gì không? Ta nấu một chút cháo lát nữa đem tới cho nàng.”

“Ta..... Ngủ bao lâu?”

Thanh âm Giản Già như nghẹn lại, ho khan vài tiếng rồi hỏi.

“Một ngày, nàng cả người nóng sốt Ta, ta thể nhưng không có phát hiện.....”

Thiển Thanh tự trách thì thảo tự nói, ngón tay không ngừng vò vạt áo, đến nỗi chúng trở nên trắng bệch.

Giản Già cúi đầu nở nụ cười, nắm lấy bàn tay tái nhợt của hân, cảm giác hơi lạnh làm cho Giản Già thoải mái nheo mắt, thở dài “Không thể tưởng được ta ngủ lâu như vậy, hơi đói, mức cho ta một chút cháo đi.”

Thiển Thanh vừa nghe, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài, mức cháo đem tới, sau đó nhẹ nhàng thổi, đưa đến bên miệng Giản Già.

Giản Già vốn muốn tự mình ăn nhưng sau đó lại thôi, suy yếu tựa vào đầu giường, chậm rãi đem cháo nuốt xuống.

Hai người một người chậm rãi dứt một người chậm rãi ăn, trong lúc nhất thời không ai nói chuyện, tuy rằng yên lặng nhưng lại có một loại ấm áp không thể nói thành lời.

Một chén cháo ăn chưa kịp ăn được mấy muỗng, bên ngoài vang lên thanh âm làm Giản Già vô cùng đau đầu, tiếng đập cửa dồn dập không có lẽ phép cùng tiếng Lâm Giản Chi lớn tiếng kêu la.

“Lâm Kiểm Gia! Lâm Kiểm Gia người sao lại thế này? Vì sao không đi Hồi Xuân Đường? Người mở cửa, ta có việc gấp!”

Giản Già bất đắc dĩ nhắm mắt lại, Thiển Thanh đem chén cháo mới ăn một nửa đặt trên bàn, chỉnh lại quần áo rồi đi mở cửa. Cửa vừa mở ra, Lâm Giản Chi vẻ mặt phong trần mệt mỏi nhìn cũng không nhìn Thiển Thanh một cái liền xông vào, thấy Giản Già nằm ở trên giường không nói hai lời liền đem Giản Già kéo đi. Giản Già vốn đang bệnh, ngủ lâu như vậy nên thân thể vô lực, tứ chi như nhũn ra, lúc này thiếu chút nữa bị kéo đến té xuống.

“Nương ta bệnh nặng! nhanh cùng ta đi xem!”

Giản Già ở trong lòng rửa thầm một tiếng, muốn tránh ra nhưng thân thể lại không có lực. Việc này làm Thiển Thanh sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, vội vàng ngăn cản.

“Buông ra! Giản Già đang bệnh, người buông tay!”

Không kiên nhẫn liếc Thiển Thanh một cái, Lâm Giản Chi khẩu khí ác liệt “Một nam tử la hét cái gì! Tránh ra, chúng ta có việc gấp!”

Thiển Thanh mặt đỏ lên, tuy rằng khí lực không bằng người ta, nhưng vẫn kiên trì giữ lấy Giản Già không hề động.

Giản Già nhú mày, đối với sự bảo hộ của Thiển Thanh từ đáy lòng nổi lên lo lắng.

“Kêu người tránh ra người không nghe sao?!” Lâm Giản Chi rống lên một câu, cất bước tiến lên muốn nắm lấy Thiển Thanh, lại bị Giản Già cầm cổ tay lại.

“Lâm Giản Chi,” Giản Già ánh mắt lạnh liệt, thả tay của ‘nàng’ ra, “Đây là phu thê của ta, người muốn làm cái gì?”

Lâm Giản Chi hừ một tiếng, sắc mặt không kiên nhẫn “Đừng nói nhiều lời vô nghĩa, nương ta ngày đó sau khi về nhà bệnh liền nặng thêm, mau đi theo ta.”

Giản Già sắc mặt lạnh hơn, nhìn vào mắt Lâm Giản Chi nói “Ngượng ngùng, ta có bệnh trong người, chỉ sợ không giúp được người.”

“Người!”

Lâm Giản Chi, kéo không dưới mặt lại bởi vì có việc cầu người nên không thể làm quá mức, giằng co một hồi, Lâm Giản Chi cắn răng nói “Người muốn cái gì?”

Di?

Vấn đề này làm cho Giản Già kinh ngạc một chút, đây là cái gì ý tứ a.....

“Người muốn cái gì? Đòi tiền? Hay là muốn trở về Lâm gia? Người nói, chỉ cần ta có thể làm ta sẽ làm tất cả không nói hai lời.”

Giản Già quả thực rất muốn cười, Lâm Giản Chi có phải ở Lâm gia lâu lắm nên lúc nào cũng nghi thần nghi quỷ.....

Nghĩ như vậy, Giản Già trên mặt lộ ra một loại biểu tình tựa tiểu phi tiểu, Lâm Giản Chi nhất thời cảm thấy nan kham, ánh mắt hung tợn nhìn Giản Già, làm như hạ quyết định quyết tâm “Người nói đi, hay là muốn Tiêm.....”

“Ta không muốn bất kì thứ gì từ người” Giản Già ôm lấy Thiển Thanh đang khấn trương đánh gậy lời nói đối phương “Ta là sinh bệnh cấp tính, chờ ta khỏe một chút các người lại tới Hồi Xuân Đường xem bệnh là được.”

Giản Già một bộ dáng không muốn đi làm cho Lâm Giản Chi phần nộ, tiếng nói không khỏi càng lúc càng lớn.

“Người còn muốn muốn cái gì?! Người nói ra! Ta có thể làm tuyệt không từ chối! Nàng cũng là bác của người! Là thân nhân!”

Giản Già bị Lâm Giản Chi rống đầu càng thêm đau, có điểm mệt mỏi cau mày tựa vào trên người Thiển Thanh, ngay cả khí lực tranh cãi cũng không có.

“Vị tiểu thư này.....” Thiển Thanh thấy sắc mặt nàng càng lúc càng kém, không khỏi mở miệng nói “thê chủ của ta hôm nay quả thật không thoải mái, có chuyện gì cũng không thể đợi hai ngày sau hãy nói sao?”

“Người cầm miệng!”

Lâm Giản Chi vừa rống xong biểu tình Giản Già vốn còn mang chút ý tứ ‘không sao cả’ lập tức thay đổi..... Ánh mắt nặng nề kéo Thiển Thanh đang không biết làm sao, sau đó cười lạnh nói “Cút đi.”

“Người nói cái gì?”

Lâm Giản Chi một bộ dáng kinh ngạc khó có thể tin.

“Ta nói” Giản Già gần từng tiếng chậm rãi nói “Cút! Đi!”

Lâm Giản Chi muốn phản bác, muốn chửi ầm lên, muốn dùng địa vị của Lâm gia để uy hiếp chèn ép, nhưng biểu tình cùng ngữ khí của nữ tử trước mặt cho ‘nàng’ một loại cảm giác áp bách làm cho người ta hít thở không thông, làm cho ‘nàng’ không còn lời nào để nói, ngay cả chính mình như thế nào đi ra khỏi cái phòng nhỏ mà ở trong mắt ‘nàng’ cực kì nghèo nàn kia cũng không biết.

“Giản Già.....”

Thiểm Thanh có chút lo lắng nhẹ nhàng kêu Giản Già, Giản Già nắm chặt tay Thiểm Thanh ý bảo chính mình không có việc gì.

Mấy ngày nay lúc nói nhiều nhất là lúc này đi.....

Thật sự là, càng ngày càng táo bạo.

31. Chương 31

Chương 31: Chính như mưa phùn

Thời tiết rất nhanh ấm lại ,chỉ sau vài ngày, mảnh đất vốn yên lặng nay lại tràn đầy sức sống.

Giản Già thân thể chưa khỏi hẳn, nhưng bởi vì lo lắng ấy loại thảo dược trong viện đã mấy ngày chưa có ai chăm sóc, tùy ý khoác lên một cái áo khoác rồi đi vào trong viện ngồi xuống xem xét tình trạng nảy mầm của thảo dược, một bên xem xét một bên ho khan.

Thiểm Thanh ở tại phòng bếp nấu thuốc, lúc đi ra mới phát hiện người hẳn là phải nằm ở trên giường ngoan ngoãn nghỉ ngơi lại chạy ra ngoài, liền vội vàng cầm áo choàng thật dày đi ra ngoài tìm, sau đó liền thấy thê chủ nhà của mình nhìn thảo dược mới nảy mầm với vẻ mặt trầm tư.

Lúc được phủ thêm áo choàng Giản Già kinh ngạc một chút, sau đó thấy vẻ mặt Thiểm Thanh ưu tư, đứng lên cười nói “Thân thể ta rất tốt, không cần lo lắng”

Thiểm Thanh không đồng ý mím môi, thấp giọng nói “..... Nhưng nàng hiện tại đang sinh bệnh.”

Giản Già ho khan một tiếng, dùng áo choàng rộng thùng thình đem cả mình cùng Thiểm Thanh đều bao ở bên trong, thay đổi đề tài “Không thể tin được mấy loại thảo dược này trồng cũng không tệ lắm, vốn ta còn có lo lắng cho chúng.”

Thiểm Thanh đối với mấy chuyện này cũng không hiểu, tựa vào trên vai Giản Già lắng lắng nghe.

“Qua hai ngày nữa lại trồng thêm mấy loại rau dưa, mấy loại thảo dược này cũng không thể làm cơm ăn..... Sân tuy rằng không đủ lớn, nhưng chúng ta cũng chỉ có hai người nên cũng đủ đi.”

Nam tử trong lòng nhu thuận gật đầu.

“Được rồi, chúng ta nên đi vào thôi, tuy rằng hiện tại tiết trời đã ấm lên, nhưng mà vẫn còn lạnh, hàn khí dễ dàng nhập thể.”

Nói xong Giản Già ôm Thiểm Thanh chuẩn bị vào trong nhà. Nhưng bên ngoài sân lại truyền tới một tiếng thét chói tai thê lương, làm Thiểm Thanh sợ run lên.

Ngay sau đó là thanh âm mấy người trong thôn đi ra hỏi thăm, còn có tiếng bước chân vội vàng.

“Sao lại thế này a?.....”

“Hình như là ở nhà Tiền Phương, thật sự là dọa người.....”

“Chúng ta đi qua nhìn xem đi?”

Giản Già nhìn Thiển Thanh có chút thất kinh chưa kịp hoàn hồn, nắm lấy tay hắn an ủi “Chúng ta đi vào đi, bị dọa sao? Một chút nữa ta nấu cho chàng một ít canh an thần, ngủ một giấc thì tốt rồi.”

Còn chưa cất bước, Tương Dĩ lớn giọng hô lên, có người vội vã chạy tới nhà Giản Già.

“Lâm Kiếm Gia! Nhanh chút nhanh chút! Có người rơi xuống nước người đi ra nhìn xem.....”

Tiếng la chưa dứt, liền nhìn thấy Tiền Phương đã lâu không thấy chạy tới quỳ xuống trước mặt Giản Già, hai mắt đỏ bừng, một bộ dáng mờ mịt kinh hoàng.

“Lâm đại phu, Triệu Thái hấn..... Hấn rơi xuống nước..... Người đi nhìn xem đi! Van cầu người, van cầu người!”

Giản Già đem áo choàng đưa cho Thiển Thanh mặc, sau đó đi qua “Người đứng lên, mang ta đi qua nhìn xem.”

Tương Dĩ đem Tiền Phương kéo lên, miệng không ngừng mắng “Ai kêu người không trở về nhà, bây giờ xảy ra chuyện mới hối hận, trước kia làm gì?”

Giản Già quay đầu nói khẽ với Thiển Thanh “Người đi về trước, ta lập tức quay lại.”

Thiển Thanh có chút lo lắng, lại gật gật đầu không có quán quít lấy nàng đòi đi cùng, cũng sợ làm lỡ chuyện của Giản Già, còn bắt nàng phải lo lắng cho hắn, liền thuận theo đi vào nhà.

Giản Già đi theo hai người đến bờ sông, trên bờ sông có một người đang nằm, một đồng thôn dân vây quanh, có một nữ tử đứng một bên nói với mọi người.

“..... Làm ta sợ muốn chết, sáng sớm liền thấy Triệu Thái như vậy ghé vào trên bờ sông, thật sự là sợ tới tóc gáy đều dựng thẳng lên.....”

Nghe chuyện này, Giản Già mới hiểu được đây không phải đơn thuần là rơi xuống nước, người kia hấn là đã muốn chết không cần nàng cứu nữa, đi tới bên người Triệu Thái ngồi xổm xuống, gương mặt nam tử nguyên bản xinh đẹp nay lại phù thũng tái nhợt, kiểm tra một chút, Giản Già đứng lên nói với Tiền Phương đã ngốc lảng ở bên cạnh “Nén bi thương.”

Tiền phương vẫn ngốc lảng lảng “Tại sao có thể như vậy..... Rõ ràng mấy ngày trước vẫn rất tốt a, làm sao có thể a? Làm sao có thể.....”

Giản Già ở trong lòng thở dài, vừa mới chuẩn bị rời đi, Tiền Phương liền đi tới kéo lấy nàng vội vàng nói “Lâm Kiếm Gia, người không phải danh y sao? Ta biết người lợi hại, người cứu cứu hấn, ta cầu người, hấn không chết, hấn còn sống.....”

Giản Già tùy ý để Tiền Phương lôi kéo, dù lực tay của đối phương rất lớn làm cho cánh tay rất đau, nhưng ngữ khí vẫn không thay đổi nói với nàng “Hấn đã chết.”

“Sẽ không! Ta không tin, ta chỉ là..... là đánh hấn, vì sao hấn chết? Ta không có ghét bỏ hấn, không sợ hấn trở nên ngốc nghếch..... Ta không tin, ta không có.....”

Tiền Phương biểu tình vận vẹo mà thống khổ, mạnh mẽ bắt lấy Giản Già mà lay, khàn giọng cầu xin “Người cứu cứu hấn! Người cứu cứu hấn.....”

Tương Dĩ kéo tay Tiền Phương xuống, đè lại nữ nhân đang không ngừng giãy dụa, nói với Giản Già “Mau trở về đi thôi, chuyện ở nơi này để ta xử lý cho, người không phải bị bệnh sao?”

Giản Già gật gật đầu với Tương Dĩ nói lời cảm tạ, sau đó liền xoay người rời đi.

Nhưng tiếng Tiền Phương khóc lóc hối hận cho dù đã đi rất xa vẫn có thể nghe thấy.

Lúc về tới nhà thuốc vẫn còn ẩm, thấy Giản Già đã trở lại, Thiển Thanh đem thuốc đổ vào trong bát, đem vào phòng đặt trên bàn “Thời gian lâu sẽ không tốt lắm, uống trước đi, ta vẫn để lửa nhỏ, nóng một chút thì uống sẽ không thấy đắng.”

Giản Già cầm chén thử một chút, có chút nóng, mấy ngụm liền uống hết, Thiển Thanh thấy nàng uống xong rồi vội vàng đem cái đĩa chứa mứt hoa quả đưa qua. Giản Già bật cười, nhéo nhéo hai má hắn “Hài tử ngốc, ta cũng không sợ đắng.”

Nói là nói như vậy, nhưng vẫn cầm lấy một viên từ trong đĩa.

Thấy Giản Già ăn, Thiển Thanh hơi hơi nở nụ cười, sau đó do dự mở miệng hỏi “..... Là Triệu Thái đã xảy ra chuyện sao?”

Thân thể Giản Già cứng lại một chút, nhưng không có lên tiếng.

Thấy Giản Già không nói lời nào, Thiển Thanh gục đầu xuống “Ta không có ý gì đâu..... Tuy rằng trách hắn chuyện đùa nhỏ. Nhưng mà lúc cả hai chúng ta cùng tới đây, hắn đã chiếu cố ta không ít.....”

“Người không oán hắn?”

Thiển Thanh yên lặng một lúc lâu, cúi đầu nói “Oán..... Nhưng, ta còn có người.....”

Giản Già thở dài, nắm tay Thiển Thanh chậm rãi nói “Thanh Nhi, hắn..... Đã chết.”

Thiển Thanh thân thể run lên, sau đó tựa vào trên vai Giản Già, không nói chuyện.

Giản Già nhẹ nhàng vỗ lưng Thiển Thanh, cúi đầu nói “Đừng thương tâm, đây là con đường do chính hắn chọn, không thể trách người khác.”

Thân thể tốt hơn một chút, Giản Già nói muốn đi Hồi Xuân Đường xem thử. Thiển Thanh lo lắng muốn đi theo, Giản Già vỗ vai hắn, tay chỉ chỗ con thỏ nào đó càng ngày càng phì “Ngoan ngoan ở nhà đem Tiểu Viên dỗ béo cho càng ngày càng tròn đi, buổi chiều ta sẽ về sớm một chút.”

“Nhưng thuốc uống lúc trưa làm sao bây giờ?”

“Đứa ngốc” Giản Già bật cười “Ta ử hiệu thuốc, còn có thể không có thuốc uống sao? Yên tâm đi.”

Thiển Thanh vẫn lo lắng, gần đây có nhiều chuyện xảy ra, cái người hai ngày trước qua đây tìm Giản Già cho hắn một loại cảm giác thực bất an.

“Bằng không, giữa trưa ta sẽ đem qua cho nàng?”

Thiển Thanh lời kéo ống tay áo Giản Già, sợ bị cự tuyệt.

“Đường rất xa, thực vất vả.”

“Ta không sợ” ánh mắt Thiển Thanh có chút buồn bực, nhìn Giản Già.

Giản Già có chút bất đắc dĩ “Được rồi, Tương Dĩ mỗi ngày lúc giữa trưa đều đi chợ, nói nàng đưa người đi, không thể tự mình đi.”

Thiển Thanh vui sướng gật đầu.

32. Chương 32

Chương 32: Chính như xuân thủy

Lão bản Hồi Xuân Đường đối với việc Giản Già bệnh còn chưa hoàn toàn khỏi đã đi làm, biểu tình rất kích động làm cho Giản Già hoảng sợ. Lão bản mới xấu hổ cười nói “Ách..... Mấy ngày nay có rất nhiều bệnh nhân oán giận, người đã đến rồi thật tốt quá.”

Quả nhiên, biết Lâm đại phu lại xem chẩn, bệnh nhân đã nhanh chóng xếp hàng đầy trước cửa hiệu thuốc, Giản Già đầu choáng váng não trưởng(não phình lên). Tối giữa trưa không còn người bệnh nữa mới nhớ ra hôm nay Thiển Thanh muốn tới đây.

Kết quả lại không thấy Thiển Thanh đâu, lại gặp Tiểu Kha đã lâu không thấy.

Bên người Tiểu Kha có mấy người hầu, trên người cũng không còn là bố sam (đồ bằng vải thô) nghèo nàn nữa, mà là lăng la tơ lụa đẹp đẽ quý giá, trong thần sắc cũng mất đi sự ngây ngô và tính trẻ con, lại tăng thêm một chút quyền rũ, nói với mấy người bên cạnh “Các người ở cửa chờ.” Rồi ngồi trước mặt Giản Già.

Giản Già thu thập mấy thứ trên bàn, sau đó mở miệng nói “Đặt tay lên đi.”

Tiểu Kha cười cười đặt tay lên tấm đệm, sau đó chậm rãi mở miệng “Ta thành thân.”

Giản Già không mở miệng.

“Là một người rất nhiều tiền có thể cho phụ thân cùng đệ đệ của ta một cuộc sống rất tốt” Tiểu Kha cũng không để ý tới chuyện Giản Già không có phản ứng, ôn hòa tiếp tục nói “Ta lúc đầu quả thật thực không cam lòng, thê chủ so với ta lớn hơn mười tuổi, gả đi cũng chỉ có thể làm thị mà thôi. Nhưng mà hiện tại ta cũng thông suốt rồi, không có gì không tốt, hiện tại ta rất được sung ái, về sau nếu có đứa nhỏ, cuộc sống của ta còn tốt hơn.”

“Ta, không hối hận.”

Tiểu Kha từ đầu tới cuối chỉ tự nói tự nghe (tự kỷ), bên môi mang ý cười ôn hòa, nhưng là trong mắt lại tỏa ra sự u tối âm trầm.

Giản Già thu tay lại, cầm lấy bút khai phương thuốc “Hàn khí nhập thể(bị nhiễm lạnh), trở về tu dưỡng vài ngày là tốt rồi.”

Tiểu Kha nhả nhận đứng lên hành lễ “Cám ơn Lâm đại phu.”

Người hầu chờ ở cửa thấy chủ tử chần mạch xong rồi, vội vàng đỡ Tiểu Kha đi ra, lúc ra khỏi cửa thì bị một nam tử không cẩn thận đụng phải. nam tử kích động xin lỗi “Thực xin lỗi, người không sao chứ?”

Ngăn lại lời người hầu muốn nói, ánh mắt Tiểu Kha trở nên sâu tối, khẽ cười nói “Thiển Thanh ca ca, đã lâu không thấy.”

Thiển Thanh đang mang theo hòm súng sốt, cẩn thận nhìn đối phương một cái mới giật mình, lấy làm lạ hỏi “Là..... Tiểu kha?”

Tiểu Kha gật gật đầu, ngữ khí có chút khó lường “Chỉ mới không gặp một khoảng thời gian thôi, Thiển Thanh ca ca sao lại không nhận ra ta ah?”

“Không phải.....” Thiển Thanh muốn giải thích lại không biết nói cái gì cho phải, chỉ có thể xấu hổ mà lại kích động xua tay.

“Được rồi ta chỉ nói giỡn thôi.” Tiểu Kha che miệng cười “Mau vào đi thôi, Lâm đại phu biết người đã đến rồi nhất định sẽ thật cao hứng.” “Cám ơn.” Thiển Thanh cười nói cảm tạ rồi đi vào cửa, lại không biết nam hài thiện lương kia, nhìn bóng dáng hần, nhìn thấy Giản Già vừa nhìn thấy hần là trong nháy mắt trong mắt sáng ngời, cúi đầu tự nói.

“Cứ hạnh phúc đi..... chỉ có thể hiện tại.....”

Giản Già đem thuốc vẫn còn nóng lấy ra, cau mày điểm một cái lên trán Thiển Thanh “Đứa ngốc, nơi này có thể nấu thuốc cần gì phải đem từ xa tới?”

“Phiền toái người khác thì không tốt.....”

Thiển Thanh đem thuốc vẫn còn nóng đổ vào trong bát, sau đó đưa cho Giản Già, mím môi nói “Vẫn còn nóng, nàng uống đi.”

Giản Già có chút nghi hoặc tiếp nhận bát, Tam Li thôn cách Nam Kiều trấn xa như vậy, hiện tại thời tiết vẫn rất lạnh, thuốc này làm sao có thể vẫn còn nóng.....

Như là nghĩ đến cái gì, Giản Già mặt nhăn lại, đem thuốc một hơi uống cạn, sau đó nói với lão bản “Lão bản, cho người mượn sương phòng ở mặt sau dùng một chút.”

Lão bản sững sốt một chút, sau đó cười thầm, nhưng trên mặt vẫn là một bộ bộ dáng đứng đắn “Đi thôi đi thôi.”

Người trẻ tuổi a.....

Túm Thiển Thanh vào sương phòng, Giản Già không nói hai lời liền kéo vạt áo Thiển Thanh xuống, Thiển Thanh sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, luống cuống tay chân ngăn cản “Giản Già, đừng..... Đây là bên ngoài.....”

Giản Già giống như là không có nghe thấy, kéo áo lót Thiển Thanh ra, quả nhiên không ngoài sở liệu, trên bụng Thiển Thanh có một chỗ có dấu vết bị bỏng, đỏ hồng lên, còn có bọng nước nho nhỏ.

Giản Già mặt âm trầm “Sao lại thế này?”

Thiển Thanh cúi đầu, không nói lời nào.

“Thuốc nóng như vậy chàng còn ôm vào người?!”

“..... Ta có chèn thêm rất nhiều vải.”

Thanh âm biện giải nho nhỏ của Thiển Thanh, tiếp xúc với ánh mắt hù chết người của Giản Già, lại vội vàng cúi đầu càng thấp.

“Thiển Thanh.”

Giản Già ngữ khí lại bình tĩnh trở lại, lại làm cho tâm lý Thiển Thanh càng thêm kích động. Giản Già nhìn nhìn nơi bị thương của Thiển Thanh, giúp hắn kéo quần áo lại rồi nói “Người ở nơi này chờ ta, ta đi ra ngoài một chút.”

Nói xong, Giản Già xoay người liền chuẩn bị rời đi, sắc mặt Thiển Thanh trong nháy mắt trở nên trắng bệch, nhìn bóng dáng nàng rời đi làm cho trong lòng hắn dâng lên nỗi sợ hãi, vô ý thức đưa tay kéo lấy vạt áo đối phương.

“Đừng đi.....”

“Đừng đi..... Đừng đi.....” ngón tay Thiển Thanh vì dùng sức quá mà trở nên xanh trắng, nhưng vẫn thấp giọng lẩm bẩm “Ta..... Ta sai rồi, đừng nóng giận.....”

Giản Già sững sốt một chút, sau đó nhanh chóng kéo lấy thân mình kích động của Thiển Thanh vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ về “Được rồi, chàng nghĩ đi đâu vậy, ta chỉ đi lấy chút thuốc mà thôi.”

Thiển Thanh qua một hồi lâu mới chậm rãi bình tĩnh trở lại,, lẳng lặng vùi đầu ở trong lòng Giản Già, im lặng dị thường.

Giản Già thở dài, thanh âm nhu hòa nói “Hôm nay làm sao vậy? Có tâm sự?”

Nếu không phải trong lòng có việc, sẽ không phản ứng lớn như vậy.

Thiển Thanh tỉnh tể hô hấp, sau một lúc lâu mới mở miệng nói “..... Tiểu Kha, hôm nay ta thấy hắn.”

“Hắn tốt lắm..... Thật sự, ta lại như vậy..... Như vậy.....”

Không xứng với người.

Những lời này, hắn khó có thể nói ra miệng..

“Thanh Nhi!” trong thanh âm của Giản Già mang theo ôn nhu trấn an bất khả tư nghị “Ta đã từng nói rồi có nhớ không?”

“Mặc kệ chàng là bất an hay là sợ hãi đều không sao, ta sẽ nhớ rõ những gì ta đã nói, hơn nữa cũng sẽ khiến chàng tin tưởng những gì ta nói.”

“Chúng ta cùng nhau cố gắng, được không?”

Ta sẽ đem sinh mệnh ra làm lời hứa mà chàng còn hơn cả sinh mệnh của ta.

“Vẫn rất đau sao?”

Giản Già đem chén trà chứa nước ấm đưa qua cho Thiển Thanh “Uống một chút cho ấm.”

Sắc mặt Thiển Thanh có chút trắng, nhận lấy chén trà nhấp cho thấm họng.

Lúc ở Hồi Xuân Đường Thiển Thanh đã có chút không khỏe. Giản Già rất lo lắng, liền nhanh chóng đem Thiển Thanh về nhà, nhưng cơn đau này giống như lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Thấy trên mặt Giản Già tràn đầy lo lắng, Thiển Thanh miễn cưỡng nở nụ cười, nói “Ta không sao, một lát nữa sẽ ổn thôi.”

Giản Già suy nghĩ một hồi, đắp chăn cho Thiển Thanh, hôn lên trán một cái “Chờ ta một chút.”

Giản Già đi khỏi phòng ngủ một hồi lâu mới trở về, cầm trong tay thứ gì đó đang dùng vải bố gói lại, đi tới đem thứ đó nhét vào trong chăn sau đó nói với Thiển Thanh “Ôm nó đi có thể sẽ tốt hơn một chút.”

Thiển Thanh kinh ngạc phát hiện thứ đó thực nóng, ôm vào trong ngực thực thoải mái, không khỏi hỏi Giản Già “đây là cái gì?” Giản Già cười cười “Chỉ là tảng đá mà thôi, ta đặt vào bếp nung một chút, khá hơn chút nào không?”

“Àn.”

“Vậy là tốt rồi,” Giản Già đưa tay nhẹ nhàng đẩy ra mấy sợi tóc rơi trước trán Thiển Thanh, thanh âm nhu hòa “Ngủ một chút đi.”

Thiển Thanh nghe lời nhắm mắt lại, chậm rãi ngủ, nhưng đang ngủ cũng cau mày, tay cũng không tự chủ nắm chặt tới phát đau.

Giản Già dò xét độ ấm tảng đá một chút, thứ này rất nhanh lạnh, Thiển Thanh ngủ một hồi thì cũng không còn dùng được nữa.

Đem tảng đá cơ hồ đã không có độ ấm lấy ra, Giản Già cẩn thận tiến vào chăn, đem Thiển Thanh kéo vào trong lòng, sau đó bàn tay đặt tại trên bụng Thiển Thanh, nhẹ nhàng xoa bóp.

Hành động này rõ ràng làm cho Thiển Thanh thư thái rất nhiều, mày dần dần buông ra, sắc mặt cũng chậm chậm tốt lên, Giản Già không có dừng lại, vẫn không ngừng lặp lại động tác này.

33. Chương 33

Chương 33: Chính như hạ đêm

Lúc Thiển Thanh tỉnh lại thì cả người đang nằm ở trong lòng Giản Già, cả người ấm áp, bộ dạng không khoẻ đã biến mất. Tay của Giản Già vẫn khoát lên nơi đó, dưới mắt có quần thâm, nhũ mi, hiển nhiên là buổi tối không có ngủ ngon.

Thiển Thanh nhẹ nhàng giật mình, nữ tử còn giống như ngủ say lập tức liền tỉnh, thấy Thiển Thanh tỉnh liền nở nụ cười, thanh âm có chút khan “Tỉnh rồi sao, còn đau không?”

Thiển Thanh lắc đầu, nhẹ giọng nói “Giản Già tiếp tục ngủ đi, ta đi làm chút điểm tâm.”

“Ta đi cho” Giản Già ngáp một cái, ngồi dậy đem chăn đắp lại lên người Thiển Thanh “Chàng mới tốt lên một chút, nghỉ ngơi đi.”

“Ta đã không có việc gì.....”

“Vậy cũng không được.”

Giản Già điểm lên chóp mũi đối phương, lấy tay che lên mắt của Thiển Thanh “Ngủ tiếp một lúc nữa đi, cơn làm xong ta sẽ gọi chàng.”

Thiểm Thanh nghe lời nhắm mắt lại. Giản Già đợi một hồi mới lấy tay về sau đó nhẹ tay nhẹ chân đi ra ngoài.

Buổi sáng có hơi lạnh, bên ngoài ngẫu nhiên sẽ truyền đến vài động tĩnh rất nhỏ, thanh âm gió thổi lay động cửa sổ, nằm trong chăn ấm áp, còn có độ ẩm bàn tay đối phương lưu lại trên mặt, Thiểm Thanh gọi khóe miệng, chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Hết thấy, đều tốt đẹp.

Bởi vì thời tiết ẩm, sau khi ăn cơm, Giản Già liền cùng Thiểm Thanh đứng ở trong viện nhìn tiểu hài tử bên ngoài thả diều.

Đều là diều mà mấy đứa nhỏ trong thôn tự mình làm, thực đơn sơ, bay cũng không cao lắm, chạy vài bước liền rơi xuống. Nhưng Thiểm Thanh lại xem rất vui vẻ, trong ánh mắt sáng trong suốt, ngay cả Giản Già mà khóe miệng cũng mang ý cười.

“Thích không?”

Nghe thấy câu hỏi của Giản Già, Thiểm Thanh quay sang gật gật đầu, trong giọng nói còn mang theo sung sướng rõ ràng “Àn, lúc ta còn nhỏ cũng từng thả.”

“Nga?” Giản Già bật cười với dáng vẻ đắc ý của đối phương “Là cao thủ hử?”

“Àn.....” Thiểm Thanh đỏ mặt lên “Không phải, nhưng mà Lam nhi cùng Trần Ngôn đều thả rất tốt, ta chỉ là ở một bên nhìn xem mà thôi.”

Nhắc tới kia hai người, Thiểm Thanh cười có chút miễn cưỡng “Ta nói rồi, Trần Ngôn thực thích Lam nhi, mua con diều đều là đồ rất tốt.....”

Giản Già nắm tay của Thiểm Thanh trong tay mình, chậm rãi nói “Ta làm cho ngươi.”

Thiểm Thanh kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Đừng coi thường ta, mấy thứ đó ta có thể làm tốt hơn mấy người bán ở chợ.”

Nói là nói như vậy, nhưng tới lúc thật sự làm xong rồi, Giản Già thực cảm thấy xấu hổ.

So với mấy đứa nhỏ thì làm còn tệ hơn một chút.

Trừ bỏ mặt trên con diều miễn cưỡng có thể xem là tranh chữ, thì phần còn lại đúng là không thể nhìn được.

Thiểm Thanh ở một bên cười trộm, Giản Già nhíu mày thở dài “Quên đi, bỏ đi, cái thứ này có thể bay mới là lạ.”

Thiểm Thanh lại kéo lấy Giản Già không đồng ý, cầm con diều loạn thất bát tao (lộn xôn, hỗn loạn) rất là quý trọng.

“Ta..... Vẫn là đi mua một cái đi.”

“Không cần,” Thiểm Thanh lắc đầu “Ta chỉ thích cái này.”

Bởi vì, là người tặng cho ta.

Lão bản ghé vào trên quầy hát hí khúc, tiểu nhị vẽ mặt xanh xao, hai tay ôm lỗ tai râm rì “..... Đừng hát nữa..... Cứu mạng a.....”

Lão bản trắng mắt liếc nàng một cái “Thật sự là không biết thưởng thức, người nhìn Lâm đại phu người ta xem!”

Ta sao có thể so sánh cùng một người cường đại như Lâm đại phu chứ a a a a a.....

Tiểu nhị ở trong lòng khóc thét.

“Lâm đại phu.”

Một thanh âm dễ nghe của nam tử truyền tới làm cho tiểu nhị lập tức tinh thần tỉnh táo, mắt tỏa ánh sáng nhìn qua. Quả nhiên là một người xinh đẹp a, nhưng người đó dường như có chút quen mắt?

Giản Già lộ ra biểu tình giật mình khó thấy được ở trước mặt người bên ngoài, chậm rãi nhíu mi “..... Thanh Phong?”

Nam tử có chút vui mừng nở nụ cười, ngồi xuống trước mặt Giản Già, sau đó đặt tay lên bàn, nói “Phiền toái Lâm đại phu.”

Giản Già hiểu ý, đặt tay lên mạch của Thanh Phong, sau đó lại nghi hoặc, mạch tượng bình thường, đây là.....

“Lâm đại phu,” Thanh Phong cúi đầu mở miệng nói “Ta lần này tới là muốn nói cho người biết, cẩn thận Lâm gia.”

Giản Già ánh mắt trầm xuống, nhưng sắc mặt lại không có chút biến hóa, vẫn là bộ dáng bắt mạch bình thường.

“Chuyện này ta hiểu biết không nhiều lắm, nhưng ngài không thể không cẩn thận. Lâm Giản Chi tuy rằng lỗ mãng, nhưng những người bên cạnh nàng đều tâm tư ngoan độc. Triệu gia đại công tử gần đây đi lại thường xuyên với Lâm gia, giống như là..... có kế hoạch gì đó.”

“Lâm đại phu, bảo bối phải luôn giữ bên người mới tốt, như vậy mới không bị mất đi.”

Nói xong, Thanh Phong đứng lên giống như bình thường hỏi Giản Già “Lâm đại phu, ta gần đây thường xuyên choáng váng đầu, có phải có gì không ổn không?”

Giản Già cúi đầu viết xuống vài chữ trên giấy, mở miệng nói “Thể hư (thân thể yếu) mà thôi, trở về tĩnh dưỡng là tốt rồi.”

Sau đó đưa tờ giấy qua nói “Đây là phương tử, bốc thuốc đi thôi.”

Thanh Phong cười tiếp nhận, đến trước quầy mở ra liền thấy, mặt trên chỉ có hai chữ — cảm ơn.

Trên mặt nam tử ý cười càng sâu, nói với tiểu nhị gần người “Làm phiền, bốc giúp ta một ít thuốc giải nhiệt.”

Giản Già vẫn luôn biết Lâm gia là một “cục đại phiền toái”.

Bất kể là Lâm Tuyên một bộ bệnh nặng nhưng tâm tư thâm trầm hay là Tiêm Hòa giáo hoạt vẫn luôn theo bên người Lâm Giản Chi lỗ mãng ngu ngốc, tất cả đều là họa lớn.

Lần này Thanh Phong đến, làm cho Giản Già càng thêm rõ ràng loại tai họa ngầm này.

Mặc kệ Thanh Phong là xuất phát từ tâm tư gì mà nói với mình những lời đó, nhưng Giản Già biết, sợ là không thể tiếp tục ngây ngốc ở Tam Li thôn nữa rồi

Tóm lại nàng nên suy nghĩ kế hoạch một chút, về sau phải làm sao bây giờ.

Thiến Thanh cảm thấy hôm nay Giản Già không giống với bình thường, sắc mặt tuy vẫn bình tĩnh, nhưng lại giống như đang lo lắng cái gì, điều này làm cho Thiến Thanh có điểm lo lắng, nhưng hắn lại không biết nên làm gì chỉ có thể chờ ra trước gương ngồi chải đầu.

Nhưng do thất thần nên Thiến Thanh không chú ý lực độ, giật đến một mảng da đầu nên nhẹ giọng hô đau..

Tiếng kêu này kinh động Giản Già, nàng nhìn thấy mặt Thiến Thanh nhăn lại đang ngồi xoa xoa đầu, bèn cười nhẹ, đi tới, lấy cây lược gỗ trên tay Thiến Thanh, nói “Thực ngốc, chỉ như vậy cũng có thể tự làm đau mình.”

Nói xong liền cầm lược nhẹ nhàng chải đầu cho Thiến Thanh. Tóc Thiến Thanh thật rất tốt, mềm mại suông mềm, lúc rơi trên vai thực xinh đẹp.

Giản Già lấy tay cầm một ít chậm rãi chải, sau đó mở miệng nói “Thanh Nhi.”

Thiểm Thanh nhìn hình ảnh Giản Già trong gương, có chút khó hiểu “Làm sao vậy, Giản Già?”

Giản Già cúi người đặt cằm trên vai Thiểm Thanh, hơi thở làm cho Thiểm Thanh ngứa ngứa rụt rụt cổ lại.

“Người thích nơi này sao? Nếu..... Chúng ta rời đi, có luyến tiếc hay không?”

“Sẽ không,” thanh âm Thiểm Thanh rất nhẹ, nhưng lại rất kiên định “Chỉ cần nàng luôn ở bên cạnh ta, thì như thế nào cũng được.”

Trầm mặc một chút, Thiểm Thanh nói tiếp “Chúng ta phải rời khỏi đây sao?”

“Bây giờ còn chưa phải lúc.” Giản Già nghiêng người hôn lên hai má Thiểm Thanh “Còn phải chuẩn bị đã.”

Trong mắt Giản Già hiện lên sự thông suốt, Thanh Phong nói đúng, những thứ trân quý của mình phải tự mình bảo hộ (giữ lấy+ bảo vệ+chăm sóc đã giải thích ở chương trên), nếu không thì khi mất đi sẽ hối hận không kịp.

Hai má nam tử bị đánh cho sưng đỏ, chập vạt ngã xuống đất, tóc hỗn độn, một chút cũng không nhận ra sự xinh đẹp vợ song lúc ban ngày.

“Nói, người đi làm cái gì?”

Thanh Phong cúi đầu, nước mắt không ngừng rơi xuống “..... Đại công tử, ta thật sự chính là thân mình không thoải mái nên đi tới đại phu, ta..... Ta không có làm cái gì khác.....”

Triệu Dương hừ lạnh, nắm lấy chén trà hung hang ném đến người trên mặt đất “Đừng tưởng rằng thăm thăm sủng người là có thể muốn làm gì thì làm, ta có thể phế đi người!”

“Đại công tử..... Người tha ta đi, ta thật sự cái gì cũng không làm.....”

“Ta thấy người cũng không có cái gan đó!” Triệu Dương mắng một câu, rồi nói với người kế bên “Đem người đưa trở về, nói rằng hắn gặp kẻ xấu, được chúng ta cứu.”

“Vâng, công tử.”

Nhìn người hầu đem Thanh Phong đi, Triệu Dương nhếch khóe miệng cười kinh miệt.

Một kĩ tử, có thể tạo nên sóng gió gì!

34. Chương 34

Chương 34: Chính như sắc thu

Lão bản cả kinh làm rớt bàn tính trong tay, kinh ngạc hỏi ngược lại “Lâm đại phu, người nói người sẽ không làm nữa?”

Giản Già tỏ ý xin lỗi, nhưng vẫn kiên trì nói “Đừng vậy.”

“Vì sao?” Lão bản vì lo lắng nên có chút thất thố “Chẳng lẽ là tiền không đủ sao? Ta có thể trả thêm.....”

“Lão bản” Giản Già lắc đầu, có chút bất đắc dĩ “Trong khoảng thời gian này người cũng thấy chứ? Có rất nhiều người tới đây tìm ta gây phiền toái, rất nhiều bệnh nhân cũng bị ảnh hưởng nên không tới đây nữa, ta bây giờ đi khỏi kỳ thật đối với người không có tổn thất gì cả.”

“Nhưng y thuật của người.....”

“Đại phu lợi hại hơn ta có rất nhiều. Tiền công mà người trả ta cũng đủ để người mời một người rất giỏi tới đây ngồi chẩn bệnh.”

Giản Già dùng thanh âm bình tĩnh phân tích ưu khuyết điểm, trong lòng lão bản kỳ thật cũng hiểu được Giản Già nói rất đúng. Nhưng ‘nàng’ cũng không muốn cứ như vậy để nàng đi mất. Lão bản khẽ cắn môi, đột nhiên hỏi “Rời khỏi Nam Kiều, người chuẩn bị đi đâu?”

Giản Già chần động một chút, không nghĩ tới lão bản đột nhiên hỏi vấn đề như vậy “Còn chưa có quyết định.”

“Ta có một chất nữ, ở huyện khác có một hiệu thuốc nhỏ, hiện đang muốn bán đi, người có hứng thú không?”

Thấy Giản Già do dự, lão bản nói tiếp “Ta không có ý tứ gì khác đâu. huyện khác tuy rằng có vẻ thiên , nhưng sinh ý (khả năng buôn bán thu lợi nhuận. đại khái kiqi hữu dzậy có sai thì thỉnh giúp đỡ) cũng rất tốt.Ta sẽ nói nàng bán với giá thấp hơn một chút cho người. Sau này chỉ cần người thường đến đây giúp ta là được.”

Điều kiện thực rất tốt, Giản Già cũng có chút dao động, càng sớm rời đi Tam Li thôn càng tốt, chính là.....

Cuối cùng vẫn quyết định, Giản Già gật gật đầu nói “Vây cảm ơn lão bản, làm phiền người.”

Thấy Giản Già đáp ứng rồi, lão bản cũng thở ra một hơi “Được, ta sẽ nói chuyện với chất nữ của ta trước, sau đó các người hãy gặp mặt nói chuyện.”

“Được.”

“Ta nói, đây là cái loại quỷ hẹp hòi gì ah? Lại bắt ta giảm giá nhiều như vậy? Tiệm thuốc này của ta tuy là có nhỏ nhưng vẫn vượt xa cái giá này ah.”

Lão bản lau mồ hôi lạnh trên trán cười làm lành “Người không phải vội vã muốn bán sao? Đây không phải là cơ hội tốt sao?”

“Ta cho dù có gấp thì cũng không thể bán như cho không người khác như vậy, đừng nói nữa, không bán.”

“ Cái này khác a.....” Lão bản gấp đến độ sắc mặt cũng thay đổi, kéo lấy vạt áo đối phương nói “Ta cũng đã nói với người ta là sẽ được rồi. Hơn nữa người đối với thuốc thang này nọ không có hứng thú. Bản hiệu để không làm gì ah.”

Đối phương cười lạnh “Người nói với người ta như thế nào đâu có liên quan tới ta? Cho dù ta không có hứng thú cũng là chuyện của ta, đâu có liên quan gì với người?”

“Người..... Người.....”

“Đừng người này người nọ nữa,” Người nọ tùy tiện khảy bàn tính “Người mau đi thôi. Đừng ở đây làm âm ỉ nữa. Tiệm này, không bán!”

“Người sao lại có thể như vậy!” Lão bản mắng “Một vị phu thị bệnh tật như vậy người còn muốn giữ tới bao giờ?! Ta là vì tốt cho người! Người đối tốt với hần như vậy nhưng hần có bao giờ cho người được sắc mặt tốt ah? A?! Hần gả cho người cũng chỉ vì muốn người giữ hiệu thuốc này! Người ngốc a!”

“Ta chính là bị choáng váng đầu thì như thế nào!” Nữ tử đặt mấy thứ gì đó xuống “Ta thích là được!”

Lão bản thở hổn hển nửa ngày, ách cổ họng nói “Người mua là một thần y.”

Tay của Nữ tử cứng đờ.

“Tất cả nghi nan tạp chứng gì (mọi loại bịnh tình) đến tay nàng cơ bản đều không thành vấn đề,” Lão bản sắc mặt mặt mội, vẫy vẫy tay nói “Ồ trấn Nam Kiều là đại phu có tiếng. khó khăn lắm lần này mới muốn rời khỏi nơi đó. Người giúp nàng một chút, có lẽ nàng sẽ nguyện ý chữa khỏi bệnh cho phu thị người.”

Nữ tử giằng co một hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng nói một chữ “Được.”

Lão bản luôn luôn thành thật khó thấy được hôm nay trên mặt lộ ra một tia trào phúng “người như vậy không sao chứ? Không sợ vị kia ở nhà người làm âm ỉ?”

“Đó là chuyện của ta,” Nữ tử nhu nhu cái trán, ánh mắt có điểm bất an nhưng vẫn kiên trì nói “Ngày mai mang người mua lại đây, việc này càng sớm càng tốt.”

Quả nhiên, ngày hôm sau lão bản liền mang theo Giản Già đến. Giản Già thấy hiệu thuốc rất là kinh ngạc. Hiệu thuốc này tuy nhỏ nhưng có thể thấy chủ nhân của nó rất là dụng tâm làm sao có thể nói bán là bán đi được?

“Người chính là thần y trong truyền thuyết?”

Trong giọng nói của người nói chuyện mang theo ý nghi ngờ, Giản Già ngẩng đầu nhìn qua, là một nữ tử có chút bí khí, tà tà dựa vào cạnh cửa, ánh mắt làm càn đánh giá nàng.

“Chắc, nhìn đã thấy là một kẻ đọc sách chán ngắt.”

Lão bản nhú mày, quát lớn “Nói cái gì vậy?! Đây là Lâm đại phu!”

“Thiết” Nữ tử xuy một tiếng, nhưng vẫn đi đến bên người Giản Già vươn tay “Xin chào a Lâm đại phu, ta là thê chủ của chủ nhân hiệu thuốc, Trần Ảnh.”

“Ta là Lâm Kiếm Gia.”

“Ta vẫn luôn chán ghét người đọc sách, chúng ta nói ngắn gọn. Nàng hẳn đã nói giá cho người tất cả khế nhà ta đã đem tới người chỉ cần giao tiền là được.”

Trần Ảnh sáng khoái làm cho Giản Già ngẩn ra. Lúc cùng lão bản nói chuyện tiền bạc nàng cũng có chút hiểu biết chất nữ này tính tình có chút “quái dị”, nhưng mà thuận lợi như vậy, quả thật bất ngờ ngoài dự liệu.....

Bởi vì gian điểm này giống như được người ta bỏ vào rất nhiều tâm huyết.

Nhìn thấy vẻ mặt Trần Ảnh không kiên nhẫn cũng không muốn nói gì nữa, Giản Già đành phải xuất ra ngân phiếu đã chuẩn bị tốt. Trần Ảnh vừa định nhận lấy lại bị ngăn cản.

“Trần Ảnh! Người..... Người là tiểu nhân nói không giữ lời!”

Người tới là một nam tử sắc mặt tái nhợt, một bộ dáng bệnh lâu năm không khỏi, chỉ cần gió thổi một cái là sẽ gục ngã nhưng vẫn cố gắng chạy tới gắt gao nắm lấy Trần Ảnh, trừng mắt rống lên “Người đáp ứng rồi! Người rõ ràng đáp ứng sẽ giúp ta giữ lấy hiệu thuốc! Là người nói nếu ta gả cho người là được, người vì sao nói chuyện không giữ lời!”

“Trần Ảnh..... Ta thật là khờ, thế nhưng lại tin người..... Ta như thế nào lại tin người.....”

Giản Già nhìn vẻ mặt đầy nước mắt của nam tử trước mặt thở dài, đem ngân lượng đặt tại chỗ, sau đó đi ra ngoài.

Lão bản vội vàng đuổi theo nói “Đừng đi a Lâm đại phu, hiệu thuốc này nhất định sẽ bán cho người.”

“Ta không thể mua” Giản Già cười cười “Cái hiệu thuốc kia đối với người khác có thể chỉ là một gian phòng nhưng đối với chủ nhân lại thực vô giá. Ta không thể mua..”

“Không phải a..... Lâm đại phu người đừng đi a.....”

Trần Ảnh căn bản là không có thời gian chú ý tới chuyện Lâm đại phu có đi hay không, nàng nhìn nam tử đang khóc lóc nghẹn ngào nghiêng rống nghiêng lợi.

“Ta nói không giữ lời!? Ta là tiểu nhân?! Nhan Tô, ta thật ra rất muốn hỏi người, người có tâm hay không?!”

Trần Ảnh cười lạnh “Ta muốn bán nơi này thì thế nào? Ba năm, người gả cho ta ba năm cũng đã ở nơi này đợi ba năm, người thật là phu thị của ta sao? Phải không!!”

Tay của Nhan Tô vươn ra nhưng trên mặt Trần Ảnh không còn bí khí cũng như ôn nhu khi đối diện với ‘hắn’ nữa, ngữ khí của ‘nàng’ cứng ngắt rét lạnh.

“Thủ hạ của ta đã tìm được tin tức của ‘nàng’, vốn ta còn có tư tâm không muốn nói cho người biết. Người có phải lại nghĩ ta âm hiểm giả dối không?”

“Người đã không bỏ xuống được, vậy thì ta cũng không cần phải tiếp tục tự lừa mình dối người nữa. cũng đã lâu như vậy, ta cũng mệt mỏi rồi.”

“Người không phải vẫn chờ mong sao? Được rồi, bây giờ, ta buông tay.”

35. Chương 35

Chương 35: Chính như đông dương...

Bởi vì không thể mua hiệu thuốc của Trần Ảnh, Giản Già chỉ có thể đi tìm ở một nơi xa hơn xem thử có chỗ nào thích hợp hay không. Lão bản Hồi Xuân Đường rất ngượng ngùng, Giản Già cũng không để ý, chuyện mua bán này, quan trọng nhất là người tình ta nguyện.

Lâm huyện là cái dựa vào bâng thủy thành trấn, góc chi trấn Nam Kiều tắc hơn đại chút, Giản Già đi dạo thật lâu mới ở một góc yên lặng nhìn trúng một tiểu điểm, trước mặt là một cái hồ, hơn nữa bởi vì nơi này hẻo lánh nên giá cũng không cao, thương lượng một chút, Giản Già liền quyết định mua.

Vấn đề cửa hiệu rốt cục đã được giải quyết. Thiển Thanh muốn đến xem, Giản Già bèn nhân ngày đi trả tiền mang theo Thiển Thanh đến. Quả nhiên là hẳn rất thích nơi này, trên mặt luôn mang ý cười làm cho Giản Già cũng không tự giác cũng trở nên cao hứng.

Đem ngân phiếu đưa cho người bán, sau khi đối phương nhận lấy lại do dự nói “Kỳ thật, cửa tiệm này không phải của chúng ta. Chủ của chúng ta. Ý ta là lão bản nơi này muốn gặp mặt người mua một chút. Người...”

Giản Già không dấu vết nhíu mi, nói “Thật có lỗi, trong nhà chúng ta còn có việc, hôm nay không được.”

“Ai, sẽ không chậm trễ ngài bao lâu.....”

“Chúng ta không quấy rầy nữa.” Nói xong, Giản Già liền lôi kéo Thiển Thanh chuẩn bị rời đi. Ngoài cửa lại đột nhiên có một nữ tử mặc đồ trắng tiến. Nữ tử này trong tay cầm một chiết phiến(quạt), bộ dáng rất là nhã nhặn, đôi mắt thỉnh thoảng hiện lên tinh quang, mang theo ý cười đi vào –

“Lâm đại phu nguyện ý rời đi trấn Nam Kiều đến Lâm huyện của chúng ta lại còn khéo như vậy mua được cửa hiệu của tại hạ. không gặp một chút làm sao được?”

Nói xong liền chấp tay “Lâm đại phu, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, ta là lão bản nơi này, Phong Hoa.”

“Không dám nhận.”

Giản Già hồi lễ, sắc mặt thản nhiên, nhìn không ra vui hay giận.

Phong Hoa mở chiết phiến quạt quạt, nói tiếp “Lâm đại phu y thuật cao như vậy, không bằng đến Phong Hoa lâu của chúng ta, tài năng của ngài nhất định sẽ có nơi phát huy.”

“Ta chỉ là đại phu nho nhỏ mà thôi, cũng không phải là inh gì.Là Phong tiểu thư cất nhắc,” Giản Già cười nhẹ “Mấy bệnh lật vặt thì có thể xem một chút. Về sau nếu có cần thì ta có thể xem cho Phong tiểu thư miễn phí.”

Phong Hoa cười “Vây cảm tạ.”

Thời tiết tốt, nên Giản Già vốn không có kêu xe ngựa, nắm lấy tay Thiển Thanh chậm rãi thả bộ.

Trầm mặc một hồi, Thiển Thanh nhỏ giọng nói “Giản Già, nàng lo lắng chuyện gì sao?”

Giản Già sắc mặt có chút trầm trọng, điều này làm cho hẳn rất lo lắng.

“Không có” Giản Già ôn nhu cười “Chẳng qua Phong tiểu thư này, xem ra không đơn giản.”

“ ‘Nàng’ sẽ gây bất lợi cho nàng sao?”

“Làm sao có thể” Giản Già bật cười, xoa xoa đầu Thiển Thanh “Ta cũng không phải đại nhân vật gì, chỉ biết một chút y thuật mà thôi, mà sau này cũng không còn quan hệ gì với những người phiền toái đó nữa.”

“Chúng ta có cuộc sống bình thường của chúng ta, là tốt rồi.”

Thiển Thanh nhẹ nhàng thở ra một hơi, an tâm đáp “Ừm.”

Hai người các nàng quả thật cũng không có nhiều quan hệ lắm nhưng không biết cái người kia là thật muốn giúp nàng hay là có ý gì khác.

“Giản Già chúng ta đi đường núi, được không?”

Thiến Thanh nhìn núi rừng nhuộm một màu xanh thăm thẳm, có chút chờ mong hỏi Giản Già.

Giản Già vừa định cự tuyệt, liền thấy trong ánh mắt Thiến Thanh có chút chờ mong. Thiến Thanh bình thường đều ở trong nhà không ra khỏi cửa, nàng biết như vậy quả thật là bị đè nén, nhưng thân thể Thiến Thanh.....

Ánh sáng trong mắt Thiến Thanh chậm rãi ảm đạm, cười cười nói “Không có vấn đề gì..... Ta, ta chỉ là thuận miệng.....”

“Được.”

Giản Già thân thủ điểm hạ Thiến Thanh ngực(không hiểu), nói “Nếu mệt thì nói cho ta biết.”

Nơi này hầu hết là cỏ thụ nhưng ở phía dưới có người đồn củi với hái thuốc tạo thành một cái đường mòn nhỏ nên cũng không phải khó đi lắm. Trên mặt Thiến Thanh mang theo vui sướng, trong ánh mắt giống như tỏa sáng làm cho khuôn mặt thanh tú trong lúc nhất thời xinh đẹp làm người ta không thể dời tầm mắt.

“Thích leo núi vậy sao?”

Nghe được câu hỏi của Giản Già, Thiến Thanh mím môi, nụ cười có chút buồn bã “Lúc ta còn nhỏ, thường xuyên cùng đám người Lam nhi cùng nhau lên núi chơi.....”

Giản Già ôm lấy thân thể đơn bạc của hân, nhẹ nhàng hôn lên tóc Thiến Thanh, nói “Nếu thích, về sau ta sẽ thường xuyên mang chàng đi, được không?”

“Ừm.”

Tựa vào trong lòng Giản Già, tất cả thống khổ, tựa hồ đều tan biến hết.

Lúc bắt đầu không may, Giản Già cảm thấy, chính mình hiện tại cũng rất không may.

Rõ ràng trước đó một khắc vẫn là tinh không vạn lí(trời trong xanh trải ngàn dặm), kết quả chỉ chớp mắt liền mây đen dày đặc đổ mưa tầm tã. Mưa ta bất ngờ làm hai người đều ướt đầm. Giản Già kéo Thiến Thanh vội vàng tìm chỗ trú mưa, vừa đi vừa cởi ngoại sam phủ lên đầu Thiến Thanh.

Thiến Thanh lại bướng bỉnh không chịu nhận, muốn đem quần áo trên người để cho nàng mặc lại, Giản Già đè lại tay hân, khẽ cười nói “Ngoan ngoãn khoác lên đi, nếu lại nhiễm phong hàn, ta sẽ để chàng uống một thang thuốc bổ.”

Thiến Thanh lúc này mới gục đầu xuống, nhu thuận tùy ý nàng lôi kéo vào một sơn động vừa tìm được để trú mưa.

Trong động có mấy nhánh cây khô héo, Giản Già đi vào liền đem mấy nhánh cây gom lại thành một đống sau đó dùng đá đánh lửa châm lên rồi nói với Thiến Thanh đang đứng ngốc ở một bên “Lại đây bên này ấm áp hơn, chàng đã ướt đầm rồi?”

Thiến Thanh tiến đến bên người Giản Già ngồi xồm xuống, thân mình mảnh khảnh lạnh run, quần áo ướt sũng dán trên người cảm giác thật không tốt chút nào, còn bị gió thổi lâu như vậy, sắc mặt Thiến Thanh trắng bệch.

Giản Già nhíu mi, may mà có sơn động này để trú mưa nếu không quả thật là không xong. Giản Già suy nghĩ rồi nói “Đem quần áo ướt sũng cởi ra, ta hong khô cho.”

Thiến Thanh hơi nhếch môi, trên gương mặt tái nhợt phỉếm hồng, nhưng vẫn nghe lời đem ngoại sam ướt đến có thể vắt ra nước cởi ra chỉ còn lại áo lót. Giản Già đem Thiến Thanh kéo tới gần đống lửa, sau đó nàng ngồi ở chỗ đầu gió, không dấu vết ngăn trở những cơn gió lạnh thổi vào trong động.

“Cẩn thận một chút, khói rất lớn, coi chừng bị hun.”

Giản Già vội dạn dò vừa đem quần áo ẩm ướt của mình cởi ra, cũng may là áo kép bên trong cũng chắn được một ít mưa, bằng không thật đúng là thành “chuột lột”.....

Thiểm Thanh giương mắt nhìn Giản Già một cái, sắc mặt càng thêm đỏ. Giản Già bởi vì mắc mưa nên tóc tai có chút hỗn độn, lại làm cho khuôn mặt vốn lạnh liệt thêm một phần tà khí, rong đôi mắt thâm trầm vì ánh lửa nên thêm một phần tinh lực làm cho hắn như bị lạc vào đó.

“Làm sao vậy?” Nhân thấy Thiểm Thanh đang chăm chú nhìn, Giản Già ngừng động tác trên tay lại, đi qua ôm lấy hắn “Vẫn lạnh hử?”

Độ ẩm trên người Giản Già xuyên thấu qua quần áo mỏng manh truyền tới làm hai má Thiểm Thanh nóng lên, không khỏi gục đầu xuống, nhưng từ đáy lòng lại sinh ra quyến luyến, cho nên động tác muốn lắc đầu dừng một chút, sau đó chậm rãi gật gật.

Giản Già khẽ thở dài, lại càng thêm ôm chặt người vào trong ngực, trong giọng nói là lo lắng thần nhiên “Thân thể vẫn yếu như vậy thì làm sao ta có thể yên tâm để chàng rời khỏi ta chứ.”

Nghe thấy nàng thở dài Thiểm Thanh chôn mặt ở trong lòng nàng, vụng trộm cười.

Lúc về tới nhà trời đã tối trận mưa này vừa to vừa kéo dài làm cho hai người có chút chật vật. Giản Già vừa mở cửa phòng, giữa trời chiều một cục xù lông nho nhỏ liền nhảy tới, tiểu Viên nguyên bản là lông màu tuyết trắng lại trở nên thật bẩn, hiển nhiên là đã sục sạo khắp nơi một hồi lâu.

Thiểm Thanh vừa định đem tiểu viên ôm lấy đã bị Giản Già ngăn cản. Giản Già nhìn lướt qua mõ con thỏ nào đó, nói “Thanh Nhi, chàng hẳn là mệt muốn chết rồi? Đi trước ngủ đi, ta đi nấu nước, một lát sẽ gọi chàng dậy tắm rửa.”

Thiểm Thanh còn muốn nói cái gì, lại bị Giản Già đẩy mạnh phòng ngủ, sau đó Giản Già cũng đi vào, cửa phòng ngủ đóng sầm lại.

Mõ con thỏ nào đó bị vứt bỏ lại ngồi xổm xuống trong đôi mắt đen như mực tràn đầy lên án –

Đây là vì sao vì sao vì sao..... Thật sự là muốn đối chết ta sao.....

36. Chương 36

Chương 36: Chính như loạn sắc...

“Di?”

Thiểm Thanh cầm lấy hai cái trứng gà trên bàn còn tỏa ra nhiệt khí, vẻ mặt nghi hoặc.

Hắn tính dậy làm điểm tâm, nhưng lúc tỉnh dậy thì thấy Giản Già đã sớm đi ra ngoài, trên bàn lại có hai cái trứng gà, Thiểm Thanh mút môi, đem trứng gà thả lại, sau đó chuẩn bị nấu cơm.

Thiểm Thanh vừa nhóm lửa xong, thì Giản Già từ ngoài cửa đi vào trong tay cầm cái khăn bọc lấy thứ gì đó, thấy Thiểm Thanh đang nấu cơm thì nhú mi, nhìn trứng gà trên bàn không hề có dấu hiệu được động tới, hỏi “Sao lại không ăn?”

Thiểm Thanh sợ run, động tác trên tay dừng lại, Giản Già nhìn đối phương vẫn có chút ngơ ngác thì bật cười, đem Thiểm Thanh kéo đến ôm vào trong lòng, đặt trán lên trán hắn nói “Đứa ngốc, không phải là ngày hôm nay là sinh nhật chàng cũng quên mất chứ?”

Thiểm Thanh kinh ngạc mở to mắt, lúng ta lúng túng nói “Nàng..... Làm sao biết.....”

“Ta làm sao có thể không biết?” Giản Già hôn lên trán đối phương “lần đó chúng ta trở về cha chàng nói cho ta biết, chờ một chút ta đi nấu cho chàng bát mì.”

“Ừm.” Thiểm Thanh ánh mắt rất sáng, lén lút vươn tay ôm lấy thắt lưng Giản Già, mặt chôn ở trong lòng nàng nở nụ cười.

Chợt nhớ nàng còn có thứ khác muốn đưa cho Thiển Thanh, Giản Già đem thứ đang đặt ở trên bàn cầm lên, mở khăn tay ra, bên trong là một cái hộp gỗ khéo léo mà tinh xảo. Giản Già cầm cái hộp nói “Tìm thật lâu mới tìm được gỗ hương, nếu không tương mà chống đỡ này phiền sơn có vẻ thực, thật không biết khi nào thì có thể tìm được.” (câu này không hử)

Thiển Thanh tiếp nhận, thật cẩn thận mở hộp ra, bên trong là một cây mộc trầm tinh xảo, tất cả đều dung gỗ đàn hương khắc thành, rất là xinh đẹp.

“Thích không?”

“Ân.” Thiển gật đầu, trong mắt ngập nước.

“Ta không nghĩ tới, ngươi sẽ tìm đến ta.”

Nam tử tao nhã nhấp một ngụm trà, ngón tay trắng nõn mảnh khảnh xẹt qua sườn chén, đáy mắt không dấu được ý cười châm chọc.

Tiểu Kha ngồi ở một bên nở nụ cười, nhìn bộ dáng Triệu Dương bình thản cũng cười trào phúng “Đừng nói giống như người vô tội vậy, Thanh Phong bị người chinh phục thắm. người không phải vẫn không có gì tiến triển sao?”

“Là tiện nhân kia không biết thức thời!” Triệu Dương đặt cái chén, hừ lạnh “Chỉ là một kẻ từ thanh lâu ra thì có thể được sủng bao lâu? Lúc thắm thắm mới đem ‘hắn’ trở về thì ta còn chút cổ kỹ hiện tại đã thất sủng còn dám không nghe lời!”

“Chỉ là một Thanh Phong mà thôi, cho dù nghe lời thì có thể làm cái gì?” Tiểu Kha nheo mắt “Triệu gia đại công tử, Lâm gia hiện tại loạn thành một đoàn, Lâm Kiếm Gia chẳng qua chỉ là một kẻ bị trục xuất, thật không biết ngươi làm sao lại chấp nhất như vậy.”

“Ngươi biết cái gì?” Triệu Dương không kiên nhẫn “Ngươi được đem gả cho người cũng đừng tưởng có gì ghê gớm. Tốt nhất là đem tin tức tìm hiểu được từ Lâm gia báo cho ta, người kia không phải bây giờ rất sủng ngươi sao? Năm chắc cơ hội nếu không về sau có muốn cũng không có chỗ mà khóc đâu.”

“Được.” Tiểu Kha từ từ đứng lên “Lâm Tuyên sẽ không được nữa, Lâm Giản Chi thỉnh rất nhiều đại phu cũng không có lấy một biện pháp. Lâm Kiếm Gia đã lâu không có xuất hiện ở Hồi Xuân Đường, chỉ dựa vào một cái bao cỏ như Lâm Giản Chi, cũng không thể làm được chuyện gì to lớn.”

“Nàng đúng là không thể làm được gì nhưng đừng quên, bên người nàng còn có một Tiêm Hòa.”

“Có ai cũng vậy thôi tìm không thấy thứ kia, Tiêm Hòa sẽ không khinh địch mà tùy tiện giúp bất kì ai.”

Triệu Dương giương mắt nhìn Tiểu Kha, nam hài này mới hơn mười tuổi nhưng chỉ trong một thời gian ngắn đã mất đi tất cả đơn thuần, làm cho ‘hắn’ không khỏi có vài phần kính trọng.

“Tiểu Kha, Lâm Kiếm Gia không cần ngươi thật sự là tổn thất của nàng.”

“Cho nên, ta mới muốn nàng hối hận không kịp a.....”

Cây thuốc phiện nở nụ cười, mỉa mai, nhưng có độc.

“Hắc, Lâm đại phu ngài đã tới!”

Giản Già vừa xuất hiện ở cửa Hồi Xuân Đường, tiểu nhị liền nhanh chóng đi tới đón, trên mặt là một bộ dáng kinh hãi quá độ.

Cửa hiệu của Giản Già ở Lâm huyện cần phải tu sửa, nhưng Hồi Xuân Đường lại phái người đến Tam Li thôn nói là có việc gấp, cần nàng nhất định phải đi một chuyến. Giản Già đành phải dành một chút thời gian, chẳng qua.....

“Lâm đại phu, chúng ta cũng là thật sự không có cách nào khác ah. Ngày nào nàng cũng tới đây làm âm ỉ, có muốn buôn bán cũng không được.” Tiểu nhị một vẻ mặt khó xử “Lâm đại phu, người xem.....”

Ở giữa chính sảnh của Hồi Xuân Đường là một nữ tử có vẻ tiêu tụy đến cực điểm, nhìn thấy Giản Già cũng không có bộ dáng kiêu ngạo như trước đây, ngược lại rất quy củ cúi đầu thi lễ rồi nói “Lâm đại phu, gia mẫu đang bị bệnh, hi vọng Lâm đại phu có thể giúp đỡ.”

“Đúng vậy Lâm đại phu, nàng cũng là đủ thành tâm rồi..... Người phá lệ một lần đi.....”

Tiểu nhị đứng ở một bên nhỏ giọng nói nhỏ. Thấy Giản Già vẫn không có phản ứng, Lâm Giản Chi khẽ cắn môi, sau đó thấp giọng nói “Trước kia tất cả đều là lỗi của ta hi vọng Lâm đại phu có thể bao dung.....”

Lâm Giản Chi ăn nói khép nép như vậy, ai từng nhìn thấy?

Giản Già nhíu mày, thở dài.

Trong phòng tràn ngập vị thuốc, Giản Già xốc mạn giường nhìn người nhắm mắt nằm ở trên giường. đó chính là Lâm Tuyên đã từng gặp mặt một lần nhưng bây giờ ‘nàng’ sắc mặt xám trắng, gầy yếu không chịu nổi, quanh thân bao trùm một tầng tử khí. Giản Già xem mạch một hồi rồi nói với người nhà Lâm gia đứng một bên “Xin thứ lỗi, ta bất lực.”

Vừa nghe thấy những lời này, một người đứng bên cạnh có vẻ là phu thị của Lâm Tuyên nhất thời khóc lên tiếng. Lâm Giản Chi vẻ mặt thảm đạm, gian nan nói “..... Một chút biện pháp cũng không có sao?”

“Ta có thể dùng châm cứu để kéo dài một khoảng thời gian, nhưng nhiều lắm cũng được ba tháng mà thôi.”

Giản Già lau tay đứng lên, sắc mặt Lâm Giản Chi biến đổi không chừng “..... Có thể bảo trì thanh tỉnh không?”

Giản Già nhướn mày, có chút kinh ngạc nói “Có thể.”

Lâm Giản Chi ngồi xuống, thở dốc, sau một lúc lâu mới nói “Ba tháng thì ba tháng..... Làm phiền..... Lâm đại phu.”

Nghe thấy Lâm Giản Chi kêu Giản Già là Lâm đại phu, mấy người nhà Lâm gia đứng chung quanh đều là một bộ dạng kinh nghi bất định(nghi ngờ không dám xác định). Tiêm Hòa nhỏ giọng nói “Kiếm Gia, ta đưa người đi.”

“Không cần.” Giản Già nhìn cũng không nhìn Tiêm Hòa một cái, lãnh đạm nói.

Nói xong cũng không để ý tới phản ứng của mấy người bên cạnh, vác hòm thuốc đi mất. Sau đó lúc đi tới hoa viên thì phía sau lại truyền tới một vài thanh âm, Giản Già quay nhìn lại thì nhìn thấy Tiêm Hòa. Tiêm Hòa thấy Giản Già quay lại cũng không kích động, mà ôn ôn nhả nhả bước tới, thanh âm nhu hòa “Kiếm Gia, khoảng thời gian này, người có khỏe không?”

Giản Già không nói gì.

“Kiếm Gia kỳ thật ta biết người luôn trách ta. Nhưng ta cũng chỉ là một kẻ ăn nhờ ở đậu ở Lâm gia nên làm sao có thể cự tuyệt yêu cầu của cô. Kiếm Gia, người đừng hận ta.”

Giản Già vẫn trầm mặc, chẳng qua là bước nhanh hơn một chút.

Tiêm Hòa miễn cưỡng đuổi kịp, nói tiếp “Kiếm Gia chỉ cần có thể lấy được thứ đó thì chúng ta không cần phải cố kỵ bất kỳ ai nữa. ta cũng không cần phải gả cho Lâm Giản Chi nữa. Kiếm Gia người biết rõ mà.”

Nam tử vấp nhánh cây dưới chân suýt nữa té ngã. Nhưng Giản Già chỉ lạnh lùng nhìn Tiêm Hòa hô đau, đáng thương nửa ngồi dưới đất, một chút ý tứ muốn đi tới giúp đỡ cũng không có.

“Kiếm Gia, người đừng đi.....”

Thanh âm của Tiêm Hòa dần khuất ở phía sau, Giản Già bước nhanh tới, chỉ chớp mắt liền biến mất ở chỗ rẽ.

Người còn ngồi lại trên mặt tràn đầy oán hận cùng không cam lòng.

37. Chương 37

Chương 37: Chính như ánh nến...

Bởi vì là mùa xuân, nên trời thường có mưa, lúc Giản Già từ Lâm gia trở về thì mưa liền rơi xuống, cũng thường một lần như vậy mưa to, mưa bụi rất nhỏ mật, triền triền miên miên lung thành vụ bình thường. (rồi cái khúc tả cảnh mưa rơi này ta đơ hình làm phiên Sunny nha)

Giản Già đi được một lúc, ngoại sam đều đã sưng nước, bởi vì đi nhanh, áo lại dài nên vạt áo cũng ướt một vạt.

Lúc còn cách Tam Li thôn một khoảng khá xa nữa, Giản Già ngẩng đầu thì đột nhiên nhìn thấy cách đó không xa có một thân ảnh rất quen thuộc, trong lòng nhảy dựng, sao đó lắc đầu. rồi vừa tối vừa lạnh như vậy hẳn là hẳn sẽ không...

Nhưng lúc đi tới gần hơn, thanh âm của nam tử cách màn mưa vang lên “..... Giản Già?”

Quả nhiên là Thiển Thanh.

Giản Già nhăn mi, bước nhanh qua. Hẳn hiển nhiên là nhớ những gì nàng đã nói muốn hắn chú ý để không bị cảm lạnh nên mang một cái áo choàng dày cầm theo một cái ô giấy dầu, lúc thấy Giản Già thì trong mắt toát ra ý cười vui sướng.

“Nàng đã ướt đầm rồi.” Thiển Thanh đem ô che lên trên đầu Giản Già, sau đó lấy ra khăn tay lau nước mưa trên mặt đối phương, nói “Ta còn đang lo lắng nàng sẽ không về bằng đường này. Thật may là gặp được.”

Giản Già tiếp nhận ô, chạm vào ngón tay Thiển Thanh một chút, sau đó nắm toàn bộ ở trong tay, ngón tay hắn lạnh như băng, rõ ràng là đã đợi thật lâu.

“Lạnh không?”

“Không” Thiển Thanh cười cười “Lúc ta đi ra ngoài đã mặc áo rất dày chỉ là tay để bên ngoài nên có chút lạnh mà thôi.”

Giản Già không thềm nhắc lại, một bàn tay đem ô che lên, tay kia thì đem Thiển Thanh gắt gao ôm vào trong lòng, nghiêng thân mình che đi mưa bụi. Giữa trời chiều khoe miệng nàng gọi lên, thật là nhu hòa dị thường.

Giản Già hôn xuống bên mặt Thiển Thanh, cúi đầu nói “Cám ơn.”

“Umh?” Thiển Thanh không có nghe rõ, ngẩng mặt hỏi “Nàng vừa mới nói cái gì?”

“Không có gì,” Giản Già cánh tay nắm thật chặt, nói “Chúng ta nhanh trở về đi, mưa càng lúc càng lớn.”

Cám ơn người đã cho ta một gia đình ấm áp như thế.

Thanh Nhi, cám ơn.

Sau khi vào nhà Thiển Thanh đem nước nóng đã nấu sẵn vào, để cho Giản Già tẩy đi hàn khí. Giản Già đưa tay nắm lấy chóp mũi đối phương, cười nói “Thân thể của ta so với chàng thì tốt hơn nhiều, chàng mau tắm trước đi.”

“Như vậy không được.....” Thiển Thanh lắc đầu, đem quần áo sạch sẽ đưa cho Giản Già “Nàng ở ngoài lâu như vậy, nhất định là rất lạnh, vẫn nên đi tắm trước cho ấm đi.”

Giản Già không có ý tốt mà nói “Vậy cùng nhau tắm là được rồi.”

Mặt Thiển Thanh nhát thời đỏ lên, không ngừng xua tay “Giản..... Giản Già nàng đùa giỡn cái gì a, ta, ta còn phải đi cho tiểu Viên ăn..... Ta đi ra ngoài trước, nàng từ từ tắm.....”

Nói còn chưa nói xong, Thiển Thanh liền cúi đầu hoang mang rối loạn chạy ra ngoài.

Uy(cho ăn/ dứt ăn) tiểu Viên?

Giản Già quét mắt nhìn viên cầu nào đó đang ngồi tại một góc sáng sửa mà gặm đồ “rang rắc”, hạ khóe miệng –

Con thỏ chết tiệt, ngươi hãy chống mắt chờ xem.

Cho tới lúc đi ngủ mắt Thiển Thanh vẫn còn đỏ ửng, ngồi ở trước gương đồng chải đầu nhưng đôi lúc lại vụng trộm liếc Giản Già một cái sau đó lại làm như không có việc gì tiếp tục chải.

Giản Già tựa vào đầu giường đọc sách, làm bộ không có chú ý ánh mắt của Thiển Thanh. Dựa vào ánh nền Thiển Thanh lại mở cái hộp mà Giản Già cho hắn cho dù đã nhìn không biết bao nhiêu lần nhưng hắn vẫn nhin không được muốn nhìn thêm một chút nữa, một chút nữa....

“Thích vậy sao?”

Giản Già không biết khi nào đã bỏ sách xuống đi tới phía sau Thiển Thanh, lấy một cây trâm (cây trâm gỗ) trong tráp (cái hộp gỗ hình chữ nhật hoặc hình vuông có nhiều ngăn thường dùng để trang sức hoặc đồ trang điểm ở trên ta edit thành cái hộp nhưng thấy cũng hok dung lắm nên sửa lại) ra, nói “Sao lại không mang?”

Thiển Thanh có chút ngượng ngùng, thanh âm rất nhỏ “..... Ân, luyện tiếc.”

Giản Già bật cười, lấy cây lược gỗ trong tay Thiển Thanh, nhẹ nhàng đem tóc Thiển Thanh vắn (búi) lên, vắn thành một cái kểu, sau đó đem một cây trâm cắm lên, nhìn bóng người trong gương đồng nói “Rất đẹp.”

Thiển Thanh cúi đầu, vụng trộm cười.

“Thanh Nhi, chàng hi vọng điều gì nhất?”

“Hi vọng nhất?”

Thiển Thanh có điểm kinh ngạc ngẩng mặt. ánh mắt trong suốt của Giản Già phát ra ánh sáng mang chút thần bí nói “Có không? Ta dạy cho chàng một phương pháp có thể giúp chàng thực hiện nguyện vọng.”

Thiển Thanh tò mò, “umh” một tiếng.

Giản Già lấy từ dưới giường một thứ không biết là cái gì, sau đó đặt trên bàn rồi lấy bút viết mấy chữ, tiếp theo đem bút đưa cho Thiển Thanh, nói “Có nguyện vọng gì, thì hãy viết lên đó.”

Thiển Thanh ánh mắt lóe lên, gục đầu xuống “Ta..... Ta không.”

“Không có vấn đề gì,” Giản Già cầm lấy bàn tay đang muốn rút về của hắn, đem bút đặt trong tay Thiển Thanh nói “Vẽ cũng được, chỉ cần đó là những gì chàng muốn là được rồi.”

Thiển Thanh chần chờ tiếp nhận, sau đó ở mặt trên vẽ vài nét bút nhỏ, rồi vội vàng buông xuống “Như vậy là được rồi.”

Giản Già đem áo choàng mặc vào cho Thiển Thanh, sau đó kéo Thiển Thanh vào trong viện, đùa nghịch một chút, rồi dùng hỏa chiết châm một ngọn nến bên trong thứ gì đó giống như đèn lồng, thứ đó liền nhẹ nhàng bay lên.

Thiển Thanh rất kinh ngạc, ngay cả áo choàng rơi xuống cũng không biết.

Giản Già đi tới đem Thiển Thanh gói kỹ lưỡng một lần nữa, sau đó ôm vào trong ngực nói “Cái này gọi là đèn Khổng Minh (đèn kéo quân. Khi giải thích nữa nha ai hok bít vui lòng gu go đại thúc thẳng tiến nha.).”

“Thật thần kỳ.....”

“Thích không?”

Thiển Thanh gật đầu, Giản Già ôm lấy hắn, ở bên tai Thiển Thanh nói “Sau này hàng năm sinh nhật chàng ta đều làm một cái cho chàng hứa nguyện, nhất định sẽ thành hiện thực.”

Thiển Thanh mím môi mỉm cười.

Kỳ thật nguyện vọng của ta đã thực hiện được rồi.

Chính là ở cùng một chỗ với nàng.

Vĩnh viễn không tách rời.

“Người là phé vật! Phé vật! Khụ khụ.....”

Trong phòng ngủ ồn ào hỗn loạn, Lâm Tuyên chống thân mình thở gấp gấp, tay chìa chìa Lâm Giản Chi, sắc mặt biến xanh. Trên đất là một chén trà bể nát, Lâm Giản Chi quỳ trên mặt đất, thái dương một mảng bầm xanh, cúi đầu không nói lời nào.

“Giản chi, ta mất rất nhiều tâm lực mới có thể khiến cho người trở thành người thừa kế Lâm gia. Người hiện tại nói cho ta biết, người không muốn..... Khụ khụ, người muốn tức chết ta sao?! A?! Người muốn cho ta chết nhanh hơn có phải hay không?!”

“Cô người đừng nóng, Giản Chi chỉ là nhất thời luẩn quẩn trong lòng, nàng sẽ không làm như vậy,” Tiêm Hòa ở một bên giúp Lâm Tuyên thuận khí, sau đó nhìn Lâm Giản Chi một cái “Giản chi, còn không mau nhận sai?”

Lâm Giản Chi dừng một lúc lâu, vẫn thấp giọng nói “..... Thực xin lỗi, nương.”

Lâm Tuyên nhắm mắt, nói “Giản Chi, ta cũng biết cục diện hiện tại khiến cho người luống cuống tay chân, nhưng..... Người mới là chủ của Lâm gia! Không phải Lâm Kiếm Gia! Nàng đã bị đuổi!”

Lâm Tuyên ôm ngực, hung tợn nhìn chằm chằm nữ nhi của mình “Giản chi, ta sẽ chết, nhưng Lâm gia không thể suy sụp, cho nên chỉ có thể là người!”

“Nhưng thứ đó.....”

“Chuyện đó người không cần quan tâm,” Lâm Tuyên một lần nữa nằm lại trên giường, vừa ho vừa nói “Ta sẽ lấy lại, không thể tưởng tượng được vị tỷ tỷ vô năng kia của ta lại giấu nó đi. Nếu không phải năm đó có người phát hiện thì làm sao biết được nó lại ở chỗ của Lâm Kiếm Gia.....”

“Nương,” Lâm Giản Chi dừng lại một chút, gian nan nói “Nàng..... Dù sao cũng đã cứu người.....”

“Đã cứu ta? Không, không phải,” Lâm Tuyên nở nụ cười, quỷ dị mà lãnh liệt “Là ta mạng lớn nên mới có thể sống thêm ba tháng, nàng cũng chỉ là một thầy thuốc vô danh mà thôi, a.....”

“Giản nhi người đừng lo lắng, chờ ta lấy lại thứ phải thuộc về người, người liền cùng Tiêm Hòa thành thân, đến lúc đó..... Người chính là chủ nhân Lâm gia..... Không ai có thể cướp đi, không ai.....”

38. Chương 38

Chương 38: Chính như giọt sương...

“Thê chủ, không phải ta làm, không phải.....”

Mặc kệ hạ nhân đang đánh mình, ánh mắt nam tử có chút vô thần nhìn trung niên nữ tử vẻ mặt nghiêm túc kia, vô ý thức lẩm bẩm nói “Không phải ta làm..... Không phải.....”

“Người còn nói dối!” Triệu Dương hai mắt sưng đỏ, quần áo không chỉnh tề tát cho ‘hắn’ một bạt tai “Thanh Phong! Người không hổ là từ cái chốn đó đi ra, ngay cả loại biện pháp này cũng có thể sử dụng, người làm như vậy thì có gì tốt?! Có gì tốt?!”

“Thật sự không phải ta.....”

Trần Ngôn ở một bên trầm mặc, thấy Triệu Dương khóc lóc, bèn đi qua muốn kéo lấy ‘hắn’ lại bị tránh đi, chỉ có thể thấp giọng nói “Chúng ta vốn là muốn thành thân, hiện tại coi như là sớm hơn một chút mà thôi, được rồi, đừng khóc.”

Triệu Dương cắn răng, chỉ cảm thấy một trận mê muội. Biến cố thành linh xảy ra làm ‘hắn’ choáng váng, tất cả kế hoạch đều bị đảo lộn. Chỉ là đi ngủ một giấc mà thôi thể nhưng sau khi tỉnh lại tất cả đã không còn như cũ.....

“Đem Thanh Phong tha ra ngoài cho ta,” Triệu Dương ánh mắt tàn nhẫn, từng chữ một vô cùng rõ ràng “Tha ra ngoài, đánh chết cho ta, đánh cho ta!”

Thanh Phong có chút tuyệt vọng bật cười, nữ nhân đã đem ‘hắn’ chuộc từ thanh lâu ra cứ như vậy mà đứng nhìn ‘hắn’ bị tha đi. ‘Hắn’ chưa bao giờ cầu xin nhiều, chỉ muốn một cuộc sống yên ổn cùng một người có thể dựa vào, nhưng vì sao..... (5’ tiếc thương cho bạn Thanh Phong)

Nghĩ đến khi chuộc thân người đó cầm giấy bán thân của ‘hắn’ trong mắt có chút thương xót. Nhưng mà chẳng lẽ chỉ cần đã bị ô uế thì mãi mãi chỉ có thể sống trong bóng tối sao?

Cánh tay rất đau, Thanh Phong mơ mơ màng màng nghĩ, mờ mịt nhìn chính mình bị kéo tới ngoài viện rồi bị đặt nằm lên ghế. Gậy gõ đánh vào tròng người rất đau trong lúc mơ mơ màng màng thì cảm thấy có bóng người phủ trên người mình, ‘hắn’ ngược mặt lên, nhìn thấy người tới là ai thì ại nghiêm mặt nói “..... Không phải ta.”

Người nọ ngồi xuống, trong mắt ẩn ẩn có thủy quang “Ta phát hiện chúng ta đều thực ngọc, người nói có phải không? Ta luôn nghĩ tất cả những điều ‘nàng’ nói đều là thật sự, ai ngờ ta lại bị lừa lâu như vậy. Người vẫn muốn an phận thủ thường là có thể trải qua cả đời, không ngờ lại bị lợi dụng, thật là khờ ah.....”

“Không phải ta.....”

“Ta biết không phải ngươi,” Đối phương cười khê, vuốt lại tóc bay rối trên mặt Thanh Phong “Đây chính là kết cục, chúng ta cũng chỉ là những kẻ bị vứt bỏ. nhưng mà ngươi yên tâm, ta sẽ không cam chịu như vậy.”

“Lam công tử, ngươi tránh ra đi, ngươi ở nơi này, không phải khiến chúng ta không thể tiếp tục sao.....”

Thiên Lam đứng lên, nhìn mấy người không kiên nhẫn cười khê “Được rồi, các người tiếp tục đi.”

Nhưng cây gậy đang dương ở trong không trung, vừa muốn rơi xuống liền bị giữ lại. có một nữ tử ngồi ở đầu tường cầm một thanh chiết phiến phe phẩy, “Chắc chắc” cảm thán “Tiểu Hi a, không thể tưởng được còn có một tên không biết thương hương tiếc ngọc như vậy không biết nếu đánh nữa thì người ta sẽ thành bộ dáng gì nữa ah?”

“..... Ừ.”

“Vậy ngươi còn không mau cứu người đi?”

“..... Vì sao là ta?”

Phong Hoa giống như kinh ngạc nhướng mày “Di? Tiểu Hi ngươi không phải yêu mỹ nhân nhất sao? Chẳng lẽ ta sai lầm rồi?”

Văn Hi Cương hé ra khuôn mặt đen, nhảy xuống đem Thanh Phong đã muốn hôn mê ôm lấy, sau đó nhảy vài cái liền biến mất không thấy đâu nữa.

Thiên Lam đầu tiên là giật mình mở to mắt, sau đó cười cười, nhỏ giọng nói “Như vậy cũng tốt.....”

Phong Hoa nhíu mày nhìn Thiên Lam, giống như khó hiểu hỏi “Này ban ngày ban mặt, sao lại có một người đột nhiên biến mất vậy?”

“Thanh Phong không chỉ kê đơn làm hại Triệu gia công tử mất đi trong sạch, mà còn cấu kết với nữ tử xa lạ bên ngoài muốn trốn đi.” Ánh mắt Thiên mất trong suốt “Thật sự là tội không thể tha a.”

Phong Hoa bật cười, phe phẩy chiết phiến trong tay “Tiểu mỹ nhân thật sự là thông minh, chúng ta sau này còn gặp lại.....”

Lời còn chưa dứt, người đã biến mất.

Trong mắt Thiên mất có chút không hiểu, sau đó lại làm như không có việc gì phủi phủi quần áo, đi về phía tiền viện còn đang âm ỉ.

Thu lại tay bắt mạch, Giản Già đem các thứ thu hồi rồi bình thần nói “Không được để kích thích quá lớn, giữ tâm trạng bình tĩnh như vậy sẽ không có vấn đề lớn.”

Cánh tay Lâm Tuyên gầy giống khô giống nhánh cây bông đưng bắt lấy tay Giản Già “Kiếm Gia, ta có việc..... muốn nói với người.”

Giản Già nhíu mày, nhìn thấy Lâm Tuyên là một bộ dáng lấy không được thì không buông tay.

“Chuyện gì?”

Lâm Tuyên ho khan vài tiếng “Kiếm Gia, ta là bác người, cũng không vòng vo với người..... Khụ khụ, thứ đó ở nơi người..... cũng vô dụng. Giản Chi hiện tại là người kế thừa chính thống Lâm gia..... Khụ khụ, Kiếm Gia, lấy ra đi.”

Giản Già không rõ nhíu mi hỏi “Cái gì?”

“Danh sách kia” Lâm Tuyên thấy Giản Già trên mặt là một vẻ nghi hoặc không giống làm bộ, có chút kinh dị “Nương người thật sự cái gì cũng không nói?”

Giản Già lắc đầu, nếu nàng biết còn có thứ phiền toái gì đó, đã sớm lấy ra, sao còn phải chờ những người này lúc nào cũng làm phiền nàng?

Lâm Tuyên muốn kéo ống tay áo Giản Già, ánh mắt nàng chợt lóe, Lâm Tuyên thấp giọng nói “Để cho ta xem xem, có khả năng..... Ngay tại trên người người.....”

Đem cổ tay áo Giản Già cố sức cuốn đi lên, quả thực, ở phía trong khuỷu tay có một ấn ký màu xanh nho nhỏ, nhìn như bình thường, nhưng nếu dùng công cụ đặc thù phóng đại sẽ phát hiện đó là tên của những viên quan quan trọng trong triều.

“Chính là cái này.....”

Lâm Tuyên trong ánh mắt bắn ra tham lam quang, ngón tay muốn sờ lên, lại bị Giản Già né tránh.

“Không có sai, không thể tưởng được a không thể tưởng được, tỷ tỷ của ta tưởng là thông mình một hồi..... cuối cùng vẫn bị ta tìm được rồi.....”

“Đây là thứ các người muốn tìm?”

Giản Già nhìn cái ấn kí màu xanh kia, thần sắc khê lay động

Lâm Tuyên không ngừng gật đầu, giống như vì vui mừng mà bệnh trên người cũng biến mất.

“Thì ra là thế.”

Nữ tử nhẹ giọng tự nói, sau đó không chút do dự cầm lấy lưỡi dao trong hòm thuốc.

Tay nâng lên. (oa oa làm gì mà tỷ phải tự hành hạ mình như vậy ahhh. Đau lòng chết ta.)

Thiểm Thanh có chút choáng váng, nhưng lại cố gắng xốc lên tinh thần tiếp tục chà xát quần áo, nhưng trên người lại đổ mồ hôi đầm đìa ngón tay còn có chút run.

Cửa bị đẩy ra, Giản Già mang theo thần nhiên ý cười bước vào. Ánh mắt Thiểm Thanh sáng ngời, đứng dậy có chút gấp gáp, dưới chân không khỏi lảo đảo một chút, trước mắt nhất thời biến thành màu đen.

Bị cánh tay nữ tử vững vàng đỡ lấy, Giản Già trong giọng nói mang theo lo lắng “Làm sao vậy Thanh Nhi? Không thoải mái sao?”

“Không có việc gì,” Thiểm Thanh hơi hơi mở mắt, tầm mắt vẫn mang theo mờ mịt “Có thể là..... Hơi mệt.”

Thiểm Thanh tựa đầu vào vai đối phương, lại ngoài ý muốn ngửi được một hương vị khác lạ (ngoại tình còn lưu hương nha haha. Ta xin lỗi ta phồn quá), hương vị này hẳn rất quen thuộc, hương vị ngọt ngào.....

Biến sắc, cũng bất chấp chính mình vẫn còn không thoải mái, ngón tay Thiểm Thanh gắt gao nắm lấy cổ tay áo Giản Già, kích động hỏi “Nàng bị thương sao? Bị thương ở nơi nào?”

Giản Già ánh mắt trầm xuống, câu khước miệng chậm rãi nói “Không phải ta, là bệnh nhân bị thương.”

Thiểm Thanh cũng là không chịu tin tưởng, nghiêm mặt xốc lên ống tay áo của nàng mà xem xét. Quả thực, ở mặt trong ống tay áo lốt dính vết máu rất là rõ ràng. Hắn chỉ cảm thấy trong lòng căng thẳng, buồn bã truyền đến, sau đó trước mắt liền tối đen cái gì cũng không biết.

Giản Già lúc này cũng là thật sự hoảng, đem người đang hôn mê ôm vào trong ngực bắt mạch cho hắn – Sau đó lần đầu tiên, biểu tình trống rỗng.

39. Chương 39

Chương 39: Đúng như chức võng...

Trong phòng tràn ngập hương vị thuốc quen thuộc, Thiểm Thanh đang ngủ nhắm mi, cảm giác đầu có chút nặng nề, muốn nâng tay xoa trán nhưng lại không thể nào nâng nổi cánh tay, chỉ có thể phát ra tiếng rên khó chịu.

Sau đó có người nhẹ giọng nói chuyện ở bên tai hắn, thanh âm ôn nhu làm cho hắn rất an tâm “Thanh Nhi, không thoải mái sao?”

Thiểm Thanh “umh” một tiếng, khổ sở nghiêng đầu, vô ý thức nói “Đầu..... Rất đau.”

Ngón tay mang theo cảm giác mát đặt tại huyệt thái dương của hắn, Thiểm Thanh thoải mái thở ra một hơi, ngón tay giúp hắn giảm bớt khó chịu độ mạnh yếu vừa phải, làm cho hắn buồn ngủ, lại rơi vào mộng đẹp.

Lúc tỉnh lại lần nữa, Thiểm Thanh cảm giác tốt hơn rất nhiều. Thân thể tuy vẫn mang theo cảm giác vô lực, nhưng là đã không có hư thoát khó chịu. Thiểm Thanh hơi hơi giật mình muốn đứng dậy, lại bị một người khác nằm trên giường đè lại.

Giản Già thanh âm mang theo chút ử rũ, thấp giọng nói “Tĩnh?”

Thiểm Thanh kinh ngạc một chút, lúc này mới nhận thấy hắn vẫn tựa vào trong lòng Giản Già, nhẹ nhàng mà “Umh” một tiếng, sau đó xoay người đối mặt với nàng.

Giản Già trong mắt mang theo tơ máu, viền mắt còn có màu xanh, thấy Thiểm Thanh quay lại thì lộ ra ý cười ôn hòa, siết chặt cánh tay nói “Chàng ngày hôm qua ngất đi làm ta sợ muốn chết, bây giờ có phải đã tốt hơn rất nhiều không?”

Thiểm Thanh gật đầu, sau đó vì chính mình mà làm cho nàng phải lo lắng mà có chút áy náy, sau đó bỗng dừng nghĩ đến vết máu mình nhìn thấy trước khi té xỉu, lập tức khản trương, cuống quýt muốn ngồi dậy. Giản Già dừng động tác của hắn lại, khó hiểu “Làm sao vậy?”

Thiểm Thanh cắn môi không nói lời nào, đôi mắt vì lo lắng mà phiếm hồng, luống cuống tay chân đi kéo ống tay áo của Giản Già. Thấy động tác này của hắn Giản Già liền hiểu được, đem tay của đối phương cầm ở trong lòng bàn tay, an ủi “Chỉ là một vết thương nhỏ thôi, đừng sợ.”

Thiểm Thanh mặc kệ, vẫn còn muốn kéo ra xem thử, liền bị Giản Già kéo vào trong lòng, cười nói “Chàng chẳng lẽ còn muốn lại té xỉu một lần nữa?”

“Để cho ta xem xem.....” Thiểm Thanh mím môi, cổ họng nghẹn ngào “Để cho ta xem một chút, ta lo lắng.....”

“Được rồi, không có việc gì,” Giản Già hôn một cái lên trán Thiểm Thanh, nói “Cũng không có gì hay để xem, hơn nữa, chàng không sợ dọa đến đứa nhỏ sao?”

“Đứa nhỏ?”

Thiểm Thanh trên mặt xuất hiện một loại biểu tình vừa khiếp sợ vừa mờ mịt, vô ý thức lặp lại.

“Đúng vậy, đứa nhỏ,” Giản Già đem tay nhẹ nhàng đặt ở trên bụng Thiểm Thanh, ôn nhu mà kiên định nói “Con của chúng ta.”

Thiến Thanh rơi nước mắt, Giản Già đem thân thể có chút phát run của đối phương kéo vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ về, ôn hòa lau đi nước mắt trên mặt Thiến Thanh.

Ánh mặt trời rơi vào trong phòng, giờ phút này, ấm áp.

Lúc Giản Già bưng thuốc vào thì thấy Thiến Thanh đang tựa vào đầu giường theo cái gì đó, trên mặt mang theo ý cười thản nhiên, đến gần mới thấy hóa ra là quần áo cho em bé.

Giản Già bật cười, đem được đặt ở trên bàn, đi qua lấy châm tuyền trong tay Thiến Thanh “Chàng hiện tại thân thể rất yếu, đừng làm mấy chuyện tổn hại cơ thể như vậy, nghỉ một chút đi.”

“Không có vấn đề gì,” Thiến Thanh ánh mắt rất sáng, từ khi biết mình có đứa nhỏ thì ý cười vẫn luôn nằm trên mặt “Ta nhàn rồi cũng là nhàn rồi, thừa dịp có tinh thần thì làm nhiều thêm một chút, sau này cũng không cần phải tốn sức nhiều quá.”

Giản Già đem được tới thổi thổi nói “Thừa dịp còn nóng thì uống đi, nếu không sẽ càng đắng.”

Bởi vì là thuốc an thai, nên dù Thiến Thanh chán ghét như thế nào cũng sẽ mặt không đổi sắc mà uống hết, hơn nữa trên mặt cũng không có một tia kháng cự.

Nhìn Thiến Thanh ngoan ngoãn đem uống không còn một chút, Giản Già chọn mi, nói “Xem ra về sau địa vị của ta tràn ngập nguy cơ a.....”

“Đi?”

Thiến Thanh nghe không hiểu, bởi vì được đắng trên mặt nhăn thành một đoàn.

Đem mút hoa quả nhét vào miệng Thiến Thanh, Giản Già sâu kín thở dài.

“Về sau, chàng sẽ chỉ thương đứa nhỏ không thương ta.”

“Sao..... Làm sao có thể,” Thiến Thanh mặt đỏ lên, nói lấp ba muốn giải thích lại không biết nói cái gì cho phải. Giản Già thấy bộ dáng Thiến Thanh không biết như thế nào cho phải thì bật cười cầm tay đối phương.

“Được rồi, ta chỉ đùa thôi, xem chàng kia.”

Thu chén lại, Giản Già kéo chân lại cho Thiến Thanh, thấp giọng nói “Chàng ngủ một chút đi, ta đi nấu cơm, muốn ăn cái gì?”

“Hay là để ta.....”

“Người có bầu phải ngoan ngoãn nghe lời,” Đem Thiến Thanh không an phận đặt lại trong chăn mềm mại, Giản Già nói tiếp “Muốn ăn chua? Vẫn là lạt?”

Thiến Thanh suy nghĩ một chút, lúng ta lúng túng nói “Đều được.....”

“Không được, phải chọn một loại.” ?

“Ta..... muốn ăn cháo.”

“Đi?” Giản Già dừng một chút, ăn cháo? Chẳng lẽ quy tắc mang thai của phụ nữ đời trước không thích hợp ở thế giới này?

Thiến Thanh cười cười, nhỏ giọng nói “Nàng nấu cháo rất ngon, ta muốn ăn một lần nữa.”

Giản Già cúi đầu ở trên mặt Thiến Thanh khê hôn một cái “Được, chàng muốn ăn thì ta sẽ nấu, nhắm mắt nghỉ ngơi, không được làm quần áo nữa, biết không? Ta làm xong sẽ tới gọi chàng.”

“Umh.”

Thiến Thanh ngoan ngoãn nhắm mắt, Giản Già ngồi ở bên giường ngồi một chút, sau đó nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Từ cửa truyền tới âm thanh nhẹ nhàng khép lại, người đang nằm trên giường khéo miệng cong lên.

.....

“Người chết đi. Còn ngủ. còn không đứng dậy đi làm cơm cho ta!”

Thân thể bị đá một cước thật mạnh, Thiển Thanh rút vào trong góc, nhìn người kia lúc trước vẫn ôn nhu giờ phút này lại lộ ra chán ghét, tay lạnh tới run lên.

“Thê chủ? Đây là như thế nào.....”

Nói còn không có nói xong, trên mặt liền trúng một cái tát, vừa nóng vừa đau.

“Ta có nói chuyện với người sao! A?! Xem bộ dáng người kia, thật là khiến người ta thấy là phiền lòng.”

Trên người nữ tử không còn một chút cảm giác nhẹ nhàng phong nhã, đây mới là sự thô lỗ quen thuộc trong trí nhớ. Thấy Thiển Thanh vẫn còn ngốc lảng ‘nàng’ lại đá một cước.

“Còn muốn ta phải nhắc lại mấy lần! Đi làm cơm có nghe thấy không! Người muốn đói chết ta a!”

Thiển Thanh theo tiềm thức bảo vệ bụng mình, nhỏ giọng khẩn cầu “Đừng..... Thê chủ, đứa nhỏ, đứa nhỏ sẽ làm bị thương đến nó”

“Đứa nhỏ?” Nữ tử hừ lạnh một tiếng, thuận miệng mắng một câu “Người ngu sao, đứa nhỏ sớm rồi rồi, ăn nói khùng điên! Cút đi làm cơm! Phế vật.....”

Thiển Thanh cảm giác cả người đều ở đau, rất đau rất lạnh, tại sao có thể như vậy..... Tại sao có thể như vậy.....

Cảm giác ẩm ướt quen thuộc từ hạ thân truyền tới làm cho trước mắt hấn một mảnh mê muội.

“Hài tử của ta..... Không cần, không cần.....”

“Cứu cứu đứa nhỏ..... Cứu cứu nàng.....”

Hấn tuyệt vọng níu lấy quần áo, rống lên khẩn cầu, nhưng cảm giác vô lực vẫn trào lên, thân thể cứng ngắt không thể động dậy một chút.

Không thể mất đi.

Đây là đứa nhỏ của hấn với thê chủ, tuyệt đối không thể lại mất đi.

Nước mắt tuôn rơi, hấn nghẹn ngào.

“Thanh Nhi! Thanh Nhi người làm sao vậy?”

Có tiếng người lo lắng gọi hấn, Thiển Thanh cả người ướt đẫm từ trong ác mộng tỉnh lại. Ánh mắt nữ tử trước mặt tràn đầy, bàn tay mang theo cảm giác mát lạnh giữ lấy hấn, ôm hấn không ngừng trấn an.

“Không có việc gì không có việc gì, gặp ác mộng sao? Khóc lợi hại như vậy, ta ở trong này cùng chàng, không có việc gì.”

Cánh tay ấm áp gắt gao ôm lấy hấn, ngữ điệu ôn nhu như vậy, làm cho Thiển Thanh chậm rãi an tâm.

Đúng rồi, đây mới là thê chủ của hấn, là người đã nói sẽ vĩnh viễn không ruồng bỏ hấn, là người hấn muốn trao hết niềm tin.

Thiển Thanh chậm rãi ôm lấy đối phương, khẽ nhắm mắt –

Nàng, không phải “nàng”.

Nàng đã nói vĩnh viễn sẽ không ruồng bỏ ta.

Như vậy, vô luận người đi xa đến đâu, ta đều sẽ một tác không rời.

40. Chương 39

Chương 40: Đúng như u ám...

“Cẩn thận một chút.”

Giản Già cẩn thận giúp đỡ Thiển Thanh lên xe ngựa, chờ Thiển Thanh đi vào mới trở lại nói với Tương Dĩ “Làm phiền người, lần này thật cảm ơn.”

“Có cái gì mà ơn với nghĩa,” Tương Dĩ cười hớ hớ khoát tay “Về sau cần phải thường xuyên trở về nhìn xem, nơi này có một đại phu là người ak.”

“Được.”

Tiến vào xe ngựa, quả thực giống như nàng đã dặn dò, trong xe ngựa có một nhuyển điểm trải thảm bạc có thể thoải mái nằm sấp, Tương Dĩ tuy thoát nhìn tùy tiện, nhưng làm việc thật đúng là rất cẩn thận.

Thấy Giản Già đi lên, Thiển Thanh liền thả thân mình. Giản Già đem nhuyển điểm ở một bên lấy đi qua đặt điểm ở sau người Thiển Thanh nói “Dựa vào cái này đi, trên đường có chút xóc nảy.”

Mới nói, xe ngựa liền động mạnh một cái, thân mình Thiển Thanh nghiêng đi suýt ti nữa bị đụng vào, liền bị Giản Già kéo vào trong lòng ôm lấy.

“Hay là để ta ôm người nghỉ một chút đi,” Giản Già siết cánh tay chặt thêm một chút “Bằng không nếu lại xuất hiện loại tình huống này, ta nhất định sẽ bị hù chết.”

Thiển Thanh mím môi nở nụ cười, ghé vào trong lòng Giản Già, một bàn tay nhẹ nhàng đặt tại bụng.

Nha, cục cưng, phụ thân cùng mẫu thân sẽ bảo vệ người.

.....

Lâm Thủy Đường.

Giản Già đem Thiển Thanh vừa mới tỉnh ngủ còn có chút mơ hồ dùng áo choàng gói kỹ lưỡng, ôm xuống dưới. Tiểu nhị liền cười hớ hớ đã chạy tới nói “Lão bản người đến đây a, trong điểm đều chuẩn bị xong rồi, chỉ còn chờ ngài đến treo biển hành nghề khai trương.”

Tiểu nhị kêu là Tiểu Lục, là lão bản Hồi Xuân Đường giới thiệu, người cũng không tệ lắm, Giản Già liền dùng.

Giản Già gật gật đầu nói “Vất vả.”

Cà người cuộn trong áo choàng giật giật thân mình Thiển Thanh rất là không được tự nhiên khi được Giản Già thân thiết ôm vào trong ngực như thế trước mặt người ngoài. Hai mà nóng bừng đầu càng cúi thấp nhỏ giọng nói bên tai Giản Già “Chúng ta vẫn nên, vào đi thôi?”

Nghe thấy xấu hổ trong lời nói của Thiển Thanh, Giản Già nở nụ cười, nói với Tiểu Lục đang đứng ở một bên “Khai trương đi, ta đi vào trước.”

“Được rồi.”

Tiểu Lục tay chân lạnh lẽo đem pháo treo lên, Giản Già vừa vào nhà, phía sau liền truyền đến tiếng vang “Bùm bùm”.

Phía sau hiệu thuốc là một tiểu viện, tuy rằng không lớn, nhưng so với phòng ở tại Tam Li thôn lại thoải mái hơn nhiều, đem Thiển Thanh đặt trên giường, Giản Già vuốt hai má đối phương hỏi “Mệt sao?”

“Ngồi xe ngựa tới, làm sao có thể mệt?” Thiển Thanh lắc đầu, đánh giá ngôi nhà sau này của mình, trong mắt tràn đầy hân hoan.

“Thích nơi này không?”

Thiển Thanh trong mắt rất sáng ngời, gật gật đầu nói “Àn, đây là nhà của chúng ta.”

Nghĩ đến bên ngoài chỉ có một Tiểu Lục thu xếp chuyện buôn bán, Thiển Thanh có chút lo lắng “Giản Già, trong tiệm chỉ có một người, sẽ không có vấn đề gì sao?”

“Ngày đầu tiên khai trương hẳn sẽ không có khách nhân gì đâu” Giản Già cười cười, nói tiếp “Nơi này vị trí hẻo lánh, chúng ta lại là hiệu thuốc không có danh tiếng gì, yên tâm đi. Tiểu Lục một mình cũng không sao.”

Nhưng sinh ý không tốt, thì làm sao bây giờ.....

Thấy Giản Già vẻ mặt thoải mái, Thiển Thanh không hỏi ra những lời đó.

Bỗng dưng, sắc mặt Thiển Thanh hóa trắng, tay ôm bụng, thần sắc thống khổ.

“Làm sao vậy Thanh Nhi?” Giản Già khẩn trương đi qua đỡ lấy hẳn, vội vàng nói “Bụng đau?”

Thiển Thanh nức nở một tiếng, nắm chặt tay Giản Già, ánh mắt bối rối vô thức “Giản Già, làm sao bây giờ? Đứa nhỏ..... Đứa nhỏ.....”

Giản Già vội vàng bắt mạch cho Thiển Thanh, cau mày, sau một lúc lâu thở phào nhẹ nhõm, an ủi “Không có việc gì, chỉ là động thai khí một chút, ta đi nấu chút thuốc dưỡng thai cho chàng, đừng sợ.”

“..... Đứa nhỏ không có việc gì đi?”

Thiển Thanh vẫn còn kinh hồn tán đảm, tay cầm lấy tay Giản Già thủ đều run lên.

“Yên tâm” Giản Già hôn lên trán hẳn “Có ta ở đây, sẽ không sẽ có chuyện gì.”

An ủi Thiển Thanh uống thuốc xong, để cho hẳn ngủ một chút, Giản Già lúc này mới lộ ra thần sắc ưu thương. Thiển Thanh thân thể vốn không tốt, cho dù điều dưỡng lâu như vậy nhưng cũng không khỏi sắc được bao nhiêu, bây giờ lại có đứa nhỏ, lại tiêu hao tinh lực.....

Đưa tay chậm rãi vuốt lên đôi mày nhăn lại trong lúc ngủ mơ của Thiển Thanh, Giản Già ánh mắt nhu hòa.

Thanh Nhi, ta chắc chắn sẽ bảo vệ chàng bình an vô sự.

Ngoài cửa truyền tới tiếng động có người đang cẩn thận gõ, Tiểu Lục nhỏ giọng nói “Lão bản, có người nói muốn gặp người.”

“Nói ta không có ở đây.”

“Nhưng.....” thanh âm Tiểu Lục rất là khó xử “Người nọ dẫn theo một bệnh nhân, giống như bị bệnh không nhẹ.”

Giản Già lại nhìn thoáng qua Thiển Thanh trong lúc ngủ mơ, mới mở miệng nói “Đã biết, ta một lát nữa sẽ liền đi ra.”

Tiểu Lục lên tiếng ly khai(rời đi), Giản Già đắp lại chăn cho Thiển Thanh, sau đó lặng yên không một tiếng động đi ra ngoài.

Quả nhiên trong Lâm Thủy Đường có hai người đang đứng, một nữ tử có chút nghèo túng không chịu nổi giúp đỡ một nam nhân bệnh nặng, thấy Giản Già đi ra, nữ tử hừ một tiếng “Lâm đại phu, nếu người còn không ra ta còn muốn tự mình đi vào tìm người ah.”

Giản Già đánh giá đối phương một hồi lâu, lúc này mới từ những vết thương trên mặt tìm được cảm giác khuôn mặt tuần tú trong trí nhớ, giật mình nói “Trần Ảnh?”

“Chắc, mới bao lâu đã không còn nhớ rõ ta, thật đúng là quý nhân hay quên.” Trần Ảnh tà tà nhìn Giản Già “Nếu không phải vị kia ở Hồi Xuân Đường nói cho ta biết người tại đây, ta thực sự không có biện pháp.”

Trần Ảnh đem vãn nam tử không ngừng ho khan đỡ ngồi xuống, sao đó ngênh hướng Giản Già “‘Hắn’ bị bệnh đã lâu, người xem cho ‘hắn’ đi.”

Giản Già cũng không để ý tới sự vô lý của Trần Ảnh, xem mạch cho nam tử, sắc mặt dần dần trở nên trầm trọng, nói “thân thể ‘hắn’ chỉ có thể điều dưỡng, hơn nữa dung thuốc cũng không thể gấp, ta khai cho người một phương thuốc một tháng sau quay lại chẩn một lần nữa.”

Trần Ảnh cũng không nói gì, mắt nhìn Nhan Tô suy yếu, nhúu mày nói “Nhan Tô, đã nói đừng đi theo ta nữa, nữ nhân ngươi chờ không phải đã trở về sao? Ngươi còn có cái gì không hài lòng?”

“..... Ta muốn đi theo ngươi.”

Nhan Tô cúi đầu, ngữ khí lại dị thường kiên trì.

“Được rồi.” Trần Ảnh bữu môi nói “Hưu thư ta đã viết cho ngươi, không phải ngươi vẫn muốn ta đi sao? Hiện tại làm bộ dáng cho ai xem?”

Nhan Tô sắc mặt vốn tái nhợt lại trắng thêm vài phần, lại vẫn kiên trì nói “Ta muốn đi theo ngươi.”

Giản Già nhìn hai người trước mắt, thản nhiên nói “Hai vị đi trả tiền chẩn bệnh là có thể ly khai, ta còn có việc.”

Lo lắng lúc Thiển Thanh tỉnh lại không thấy nàng ở bên thì sẽ bất an, Giản Già chuẩn bị trở về phòng, phía sau thanh âm Trần Ảnh lạnh lùng.

“Nhan Tô, ta đã không muốn dây dưa nữa, ngươi cũng trở lại bên người trong lòng, như vậy không tốt sao?”

“Ngươi không phải vẫn chán ghét người giang hồ, chán ghét ta, muốn rời khỏi ta sao? Thư sinh, nhả nhận, a..... Ta cái gì cũng không phải.”

“Quá hai ngày nữa thân thể ngươi tốt hơn một chút ta sẽ đưa ngươi trở về, đừng bực bội với ‘nàng’ nữa.”

.....

Nghe không rõ Nhan Tô cuối cùng còn nói cái gì nữa, Giản Già mặc kệ đem thanh âm đó đá ra sau đầu.

Nghe không rõ Nhan Tô cuối cùng còn nói cái gì nữa, Giản Già mặc kệ đem thanh âm đó đá ra sau đầu.

Thiển Thanh vẫn còn đang ngủ nhưng bộ dáng lại không an ổn, hơn nữa còn ra mồ hôi lạnh, và nói những lời vô nghĩa. Giản Già đưa tay lên thử nhiệt độ trên trán Thiển Thanh, cảm thấy không có phát sốt mới nhẹ nhàng thở ra, sau đó xốc lên một góc chăn rồi cũng chui vào nằm, ôm lấy Thiển Thanh, bàn tay ấm áp vuốt ve dọc theo lưng Thiển Thanh thật nhẹ nhàng.

Tới lúc Giản Già cảm thấy cánh tay có chút tê, thì sắc mặt Thiển Thanh trở nên hồng nhuận, hô hấp cũng đều đặn lại, cả người nằm ở trong lòng Giản Già, cực kỳ giống con thỏ đang ngủ.

Thấy Thiển Thanh ngủ an ổn, Giản Già cũng dần có chút buồn ngủ, hơi hơi nghiêng người ôm sát người bên cạnh, chậm chậm ngủ.

Không biết ngủ bao lâu, Giản Già trong mộng lung cảm giác trên mặt ngứa ngứa, vẫy tay muốn đuổi đi thứ gì đó đang quấy rầy giấc ngủ của mình, nhưng chỉ chốc lát cảm giác đó lại trở lại, hơn nữa giống như còn có người đang cười.....

Đang cười?

Giản Già mở mắt ra liền thấy Thiển Thanh ánh mắt sáng trong suốt đang dùng đuôi tóc nhẹ nhàng phẩy lên mặt mình. Thấy Giản Già tỉnh, Thiển Thanh ngượng ngừng rũ mắt, sắc mặt đỏ lên nói “Giản Già, trời đã tối rồi, ta muốn đi làm cơm.....”

Giản Già nheo lại mắt, nâng cằm Thiển Thanh lên, ngữ điệu hơi hơi nâng lên “Nga, nhưng..... vậy thì cùng với việc chàng gãi lên mặt ta có quan hệ gì với nhau?”

“Nàng..... Nàng vẫn ôm ta, ta không có cách nào khác xuống giường.....”

Thiển Lam ngồi ở phía trước cửa sổ lơ dềnh ngắt ngắt mấy đóa hoa. Hai ngày nay Trần Ngôn vì vội vàng chuẩn bị thành thân, hơn nữa thỉnh thoảng còn phải đi an ủi Triệu đại công tử hơi một chút thì phát hỏa, bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, đã sớm đem hán một tiểu thị quảng ra sau đầu.

“Làm sao vậy Thiển Lam, ta biết ngươi không phải là người khinh địch cứ như vậy mà buông tay a.....”

Nhìn Thiển Lam ngây người, Triệu Dương có chút châm chọc bật cười “Ngươi không phải vẫn muốn làm người duy nhất của người kia sao? Như thế nào, bây giờ lại nhận mệnh(tùy theo số mệnh)?”

Thiểm Lam ném hoa tàn trong tay, vỗ vỗ tay nói “Triệu đại công tử, mọi chuyện đã đến tình trạng này người còn muốn ta làm thế nào? Đừng nói với ta người vẫn không muốn gả cho Trần Ngôn, gạo đã nấu thành cơm, còn cách giải quyết khác sao?”

“Ta không cam lòng!” ánh mắt Triệu Dương tàn nhẫn, khăn trong tay cơ hồ bị xé nát “Ta tìm cách lâu như vậy, hiện tại tất cả đều thất bại, Lâm Kiếm Gia thế nhưng đem thứ đó giao ra, nàng bị choáng váng đầu sao?!”

“Vậy người muốn thế nào?”

Triệu Dương đột nhiên liền lộ ra một cái ý cười ôn nhu, cúi người nói bên tai Thiểm Lam “Người hận Trần Ngôn chứ?”

Ánh mắt Thiểm Lam chợt lóe, nhưng vẫn trầm mặc nhấp trà.

“Nàng đã từng nói qua chỉ cần một mình người đứng không? thế nhưng hiện tại lại muốn cưới ta, người không hận sao? Không muốn trả thù sao?”

Thiểm Lam chậm rãi nắm chặt bàn tay, móng tay đâm vào trong lòng bàn tay sinh đau.

“Kỳ thật ta biết, không phải Thanh Phong làm, là Trần Ngôn! Là nàng hủy hoại tất cả của ta! Chúng ta cùng nhau trả thù nàng, thế nào?”

Thiểm Lam cũng cười, quyến rũ mà ôn nhu, nhẹ giọng nói “Được.”

41. Chương 40

Chương 41: Đúng như nhiều loại hoa...

Trong tiểu viện đặt một cái nhuyễn tháp, vào lúc thời tiết tốt Thiểm Thanh sẽ tựa vào trên nhuyễn tháp ôm tiểu Viên chơi đùa. Hôm nay lúc Giản Già từ bên ngoài trở về, Thiểm Thanh đã tựa vào trên nhuyễn tháp mà ngủ. Giản Già đi đến gần nhìn Thiểm Thanh đang ngủ, không tự giác lộ ra một nụ cười, sau đó cúi người ôm lấy hắn, thuận tay đem mũ con thỏ lưu manh bám tại trên người Thiểm Thanh không chịu đi xuống dưới ném vào trong bụi cỏ.

Mức độ được sủng ái ngày càng kịch liệt giảm xuống làm mũ con thỏ ai oán, ngay cả lỗ tai cũng cụp xuống.

Thiểm Thanh từ sau khi có bầu thì rất ham ngủ, hơn nữa đều ngủ rất sâu, bị Giản Già ôm trở về cũng không có bừng tỉnh, hô hấp an ổn. Giản Già khẽ hôn một cái lên khóe miệng Thiểm Thanh, sau đó lại ra phía trước chẩn bệnh.

Lâm Thủy Đường việc buôn bán cũng không phải là rất dồi dào, nhưng cứ cách một lúc lại có không ít lão khách nhân, đều vì nghe danh lúc trước của Giản Già ở trấn Nam Kiều mà tới, nên cũng kiếm được không ít bạc, rất nhiều được liệu hiếm là do Giản Già tự mình lên núi hái, nên chất lượng tốt mà giá cũng rất vừa phải, nên có được tiếng tốt. Do đó Lâm Thủy Đường ở Lâm huyện cũng dần dần nổi danh.

Thấy trong điểm cũng không có khách, Tiểu Lục nhúc nhích, nói với vẫn Giản Già còn ở lại trong điểm “Lão bản, hiện tại cũng không có việc gì, ngài nếu..... nếu muốn trở về thì..... để mình ta ở lại cũng không có việc gì, hắc hắc.....”

Sau khi tới đây không lâu, Tiểu Lục đã rất hiểu biết trình độ sủng ái phu thị của lão bản nhà mình.

Giản Già giương mắt nhìn Tiểu Lục một cái, có chút tựa tiểu phi tiểu (cười mà như không cười) nói “Nga? Thật sự có thể sao?”

Nghĩ đến chính mình tính tình vụng về hồ đồ (cái này chém nha. Nhưng đại khái nó cũng là lơ mơ hay hồ đồ gì đó), Tiểu Lục vò đầu “Đại..... Đại khái đi.....”

Giản Già lắc đầu, tiếp tục viết chữ.

Vào giữa trưa khi Giản Già trở về Thiển Thanh đã nấu xong cơm. Khuôn mặt Thiển Thanh bị khí nóng hun thành màu hồng còn có chút mồ hôi làm cho Giản Già sắc mặt lập tức trầm xuống, đi qua thử thử nhiệt độ trên mặt Thiển Thanh, sau đó bình tĩnh nói “Về sau chờ ta trở lại rồi ta làm cho, chàng không được tự mình làm việc, biết không?”

“Nhưng.....”

Không cho Thiển Thanh nói hết, Giản Già đem cái khăn đã nhúng nước ấm sạch sẽ lau mồ hôi trên mặt Thiển Thanh, sau đó ấn hần lên ghế “Ăn cơm đi.”

Thiển Thanh gần đây kén chọn rất nhiều, cho dù chính hần không nói, nhưng lúc ăn cơm đều chỉ gấp một ít, đồ ăn cũng là không ăn miếng được miếng không. Nhìn người đối diện chỉ ăn một ít cơm, Giản Già nhủ may đem chén buông xuống, sau đó nói “Không hợp khẩu vị sao?”

“Umh, không đói bụng.”

Nhìn thức ăn trên bàn, Giản Già suy nghĩ một hồi, đứng dậy, đi xuống phòng bếp, chỉ chốc lát liền bưng bát canh dưa chuột nóng hôi hổi đi ra. Canh có vị chua thực dễ dàng kích thích cảm giác thèm ăn, Giản Già nhẹ nhàng thổi thổi sau đó đưa qua nói “Uống một chút đi, cái này dễ khai vị.”

Thiển Thanh nghe hương vị nhẹ nhàng nhấp một ngụm, trên mặt tuy rằng vẫn là mang ý cười giống như là rất thích, nhưng ngón tay lại run lên, vừa bưng lên bát muốn đem canh uống hết đã bị Giản Già ngăn cản. Nàng thở dài, cầm chén đặt qua một bên nói “Có phải không thích hương vị này hay không? Đứa ngốc, sao lại không nói?”

“Ta..... không phải không hề thích.....”

Thiển Thanh muốn phản bác, nhưng trong thanh âm lại lộ ra chút chột dạ...

Giản Già cười cười vươn tay nheo nheo mắt Thiển Thanh “Chàng không thích, cục cưng cũng sẽ không thích, vì cục cưng cũng muốn nói cho ta biết nó muốn ăn cái gì a.”

Thấy Thiển Thanh trầm mặc, Giản Già lấy tay đặt ở trên bụng Thiển Thanh, đầu cũng đặt lên nhẹ giọng nói “Cục cưng, nói ầu thân biết con thích ăn cái gì a.”

“Umh..... Mứt hoa quả? Hay bánh cuốn? Nói hay không, không nói thì ta sẽ cho con mỗi ngày đều uống thuốc a.....”

“Ta muốn ăn..... Lạt ” Thiển Thanh nhỏ giọng trả lời, bởi vì Giản Già tựa đầu lên bụng mình mà mặt đỏ lên.

Giản Già lúc này mới có chút hiểu được, bởi vì bình thường nàng đều ăn nhạt, Thiển Thanh nấu cơm cũng nấu nhạt lại, ngay cả muối cũng rất ít cho vào.

“Được, ta đi làm cho chàng” Giản Già ở trên mặt Thiển Thanh hôn một cái, nói “Chờ ta một chút.”

“Không cần,” Thiển Thanh giữ chặt đối phương lại, vội vàng nói “Hôm nay ta đã ăn no.”

Giản Già nở nụ cười, lúc này nàng thấy hần cũng không có động tới được mấy miếng cơm “Chỉ một chút như vậy liền no rồi? Như vậy thì làm cho cục cưng ăn một chút, được không?”

Thiển Thanh lúc này mới gật đầu.

Bởi vì Thiển Thanh rất dễ buồn ngủ, lo lắng hần ăn cơm chiều không có tiêu hóa tốt thì muốn đi ngủ, nên Giản Già cố ý cùng hần ở trong sân tản bộ, nơi này tuy là nhỏ, nhưng là trước mặt hồ, cảnh sắc cũng rất được.

Giản Già cẩn thận đỡ thắt lưng Thiển Thanh, hỏi “Mệt không?”

“Hoàn hảo.” Thiển Thanh lắc đầu, cười nói “Ta không có suy yếu như vậy.”

“Hôm nay có chút nóng, phơi nắng hay không phơi nắng?”

“Không” Nhìn Giản Già trên mặt mang theo khăn trương, Thiển Thanh nhin không được cười loan cả mắt, hai bàn tay đan vào nhau nắm cùng một chỗ, thật hạnh phúc.

Hiện tại bụng còn chưa có nổi lên thì đã khẩn trương như vậy, đợi tới mấy tháng sau, Giản Già, nàng còn trụ được sao?

Buổi tối điểm đóng cửa, Giản Già trở về trong tay còn cầm theo một bó hoa cô dâu, xanh dương và tím pha cùng một chỗ, rất là xinh đẹp.

Lúc Thiển Thanh thấy thì rất kinh hãi, tiếp nhận hoa trong tay Giản Già hỏi “Làm sao nàng có nó vậy? Thật đẹp.”

Giản Già không trả lời, hỏi ngược lại “Thích không?”

“Umh.”

Thiển Thanh ánh mắt tinh lạng, bộ dáng cười khanh khách làm cho Giản Già cũng cười theo.

“Nếu thích, về sau mỗi ngày ta đều mang về một bó.”

Giản Già quả nhiên nói được thì làm được, mỗi ngày buổi sáng hoặc là buổi tối, trong phòng sẽ xuất hiện một bó hoa còn vườn sương sớm, có đôi khi thậm chí là lúc Thiển Thanh vừa mở mắt, đã nhìn thấy một bó hoa đặt ở trên bàn, sức sống dạt dào.

Lâm Thủy Đường hôm nay đóng cửa có vẻ trễ, nhưng lúc Giản Già trở về trên tay vẫn cầm theo một bó hoa. Lúc Thiển Thanh nhận lấy mới chú ý tới, trên người nàng ngoại bào bị kéo rách một chỗ, bàn tay cũng có vết máu, nàng bị thương.

Sắc mặt Thiển Thanh trắng nhợt, nắm lấy tay Giản Già vội vàng hỏi “Nàng, này..... Làm sao mà lại bị thương?”

Giản Già thu tay, không muốn để hắn nhìn thấy vết máu, an ủi “Không có việc gì, lúc hái thuốc không cẩn thận nên bị thương một chút.”

Đôi mắt Thiển Thanh đỏ lên, nhìn nhìn hoa trong tay nói “Có phải vì cái này...?”

“Không phải, đừng nghĩ lung tung.”

Thiển Thanh mím môi, ngón tay nắm lấy góc áo, sau đó hung ác đem hoa ném qua một bên, nói “Ta không thích.....”

“Đi?”

“Ta không thích.....” thanh âm của Thiển Thanh lớn hơn một chút, nước mắt nhịn không được mà tuôn rơi, “Ta..... Ta không thích nhất chính là hoa, về sau, ta không bao giờ muốn.....”

“Được rồi được rồi, không thích thì không thích, đừng khóc,” Giản Già tiến lên đem Thiển Thanh có chút kích động ôm vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve “Đừng khóc, đối với thân thể không tốt, lần này là ta sai được không? Đừng khóc.”

Thiển Thanh trầm mặc, nắm lấy khăn tay muốn lau tay cho Giản Già, Giản Già nhưng không có vườn tay, ngược lại lấy khăn lau khô nước mắt trên mặt Thiển Thanh, thanh âm ôn hòa “Sao lại thích khóc như vậy, cẩn thận sau này cục cưng sẽ chê cười chàng ah.”

.....

Đợi tới lúc trong phòng tối đen Giản Già cũng ngủ say, Thiển Thanh mới khinh thủ khinh cước leo xuống giường, nhặt bó hoa bị mình ném vào một góc, cẩn thận sửa sang lại mấy đóa hoa tán loạn một chút, sau đó xem như bảo bối mà ôm vào.

42. Chương 41

Chương 42: Đúng như tổ nhan...

Thiến Thanh rất ít khi xuất hiện ở Lâm Thủy Đường, phần lớn thời gian đều ở trong tiểu viện đợi, cho nên lúc Tiểu Lục thấy Thiến Thanh đi ra thì rất kinh ngạc.

“Thiến công tử, lão bản đi ra ngoài xem được liệu, phải một lúc nữa mới trở về.”

Nghe thấy Tiểu Lục nói, Thiến Thanh có chút thất vọng, nhỏ giọng nói “Vây..... Ta ở trong này ngồi chờ nàng có được không?”

“Đương nhiên có thể,” Tiểu Lục cười hớ hớ đưa ghế dựa đến “Ngài đừng ngồi gần cửa quá, gió lớn dễ bị lạnh, lão bản sẽ sốt ruột.”

Thiến Thanh ngượng ngùng cúi đầu, lẳng lặng ngồi ở trên ghế, lâu lâu nhìn trộm ngoài cửa một chút.

Ở gần Lâm Thủy Đường vẫn luôn rất lặng, rất ít có người sinh sự, nhưng hôm nay..... Tựa hồ có chút ngoại lệ.

“Nha đầu chết tiệt kia! Người đừng chạy! Xem ta bắt được người còn không đánh chết người!”

Một tiểu cô nương dơ bẩn hoảng loạn chạy vào, bị Tiểu Lục đứng lúc ngăn lại “Đứa nhỏ nhà ai vậy ha? Nơi này là hiệu thuốc, đừng náo loạn.”

Tiểu cô nương đem mấy đồng tiền với mấy thứ linh tinh vụn vặt tất cả đều đưa cho Tiểu Lục, vội vàng nói “Vị đại nhân này, ta muốn bốc một thang thuốc trị thương hàn, làm phiền người.....”

Không đợi tiểu cô nương nói xong, có mấy người phụ nhân đuổi theo kéo lấy áo ‘nàng’, miệng không ngừng hùng hùng hổ hổ “Nha đầu chết tiệt kia, dám ăn trộm! Xem ta có đem người lên quan phủ không!”

Tiểu cô nương giãy dụa muốn thoát, nhưng vẫn không buông tay Tiểu Lục mà hô lên “Van cầu người giúp ta, ta thật sự rất vội.....”

“Gấp cái gì! Nha đầu chết tiệt kia, mau theo ta đi!”

“Tỷ tỷ của ta sinh bệnh cấp tính! Van cầu các người để cho ta bốc thuốc trước! Sau đó các người muốn sao cũng được!”

Mấy nữ nhân bị trộm tiền hiển nhiên là không quan tâm ai có bệnh hay không bệnh, chỉ muốn lôi tiểu cô nương kia ra ngoài. Thiến Thanh nhìn đứa nhỏ quật cường trước mắt, không đành lòng bèn đi qua “Các người..... Các người thả ‘nàng’ ra trước đã, nàng trộm bao nhiêu tiền, ta liền thay ‘nàng’ bồi thường cho các người là được.....”

Những người đó nghe xong ngẩn ra, trong đó có một người cười lạnh mà lên tiếng “Người muốn chõ mõm vào, như thế nào, người muốn thay nàng bồi tiền?”

Thiến Thanh có chút không được tự nhiên gật gật đầu, thấp giọng nói “Các người thả nàng, ta thay nàng bồi tiền.”

“A, thật là có người tốt a” Nữ tử đang nói chuyện đánh giá Thiến Thanh một phen, không có hảo ý nheo mắt nói “Nhưng chúng ta lại không thiếu tiền, người chỉ cần chơi đùa với chúng ta một chút, thế nào hả?”

“Thúi lắm!”

Tiểu Lục ngăn Thiến Thanh lại, nổi giận đùng đùng mắng “Cút ra ngoài cho ta! Các người xem nơi này là nơi nào!”

Tiểu Lục vừa dứt lời, đã bị người một cước đá sang một bên, người vừa động thủ “chặc chặc” hai tiếng nói “Chúng ta ở tại Lâm huyện này đã lâu cũng không có ai dám đối với chúng ta như vậy, người thật là lá gan không nhỏ a.”

Nói xong còn muốn đi lên thêm mấy đá, lại bị tiểu cô nương kia giữ lại, cản xuống.

“Dựa vào người!”

Đứa nhỏ nhỏ gầy lập tức bị quăng ra ngoài, nữ nhân vẻ mặt hung ác nhu nhu bả vai, nhin không được mắng.

Thiến Thanh bị tình cảnh hỗn loạn trước mắt dọa đến sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn cố gắng trấn định nói “Các người không xem vương pháp ra gì sao? Đi ra ngoài! Bằng không ta gọi người tới!”

“Thoạt nhìn yếu đuối, nhưng lại rất lợi hại,” Nữ nhân kia nở nụ cười hèn mọn, muốn đi qua sờ mặt Thiến Thanh, thềm nhỏ dãi nói “Chậc, thật sự là chọc người yêu thương a.”

Lâm Thủy Đường rất âm ỉ, người qua đường đều ghé thành một vòng ở xa xa, ba người này có tiếng là ác bá, không ai dám trêu chọc.

Thiến Thanh nắm lấy quần áo, trong mắt là kích động không che dấu được, chỉ có thể không ngừng nói với chính mình, thê chủ sẽ trở về..... sẽ trở về..... Một bàn tay đè lên bụng.

“Như thế nào mỗi lần tìm đến Lâm Kiếm Gia, đều có thể xem náo nhiệt?”

Một nữ tử tuấn lãng dựa vào cạnh cửa, trong lòng ôm một thanh kiếm, rất có hứng thú nhìn trên dưới Thiến Thanh một phen, ngữ khí trêu chọc “Người chính là phu thị bảo bối của Lâm Kiếm Gia?”

Thiến Thanh không biết làm sao, theo bản năng gật đầu.

“Sớm nghe nói Lâm kiếm gia yêu phu như mạng, như thế nào tại thời điểm mấu chốt như vậy lại không có ở đây?” Nữ tử lắc đầu, giống như tiếc hận mà nói “Tôi không dung thời điểm ah. Nếu không có thể thấy nàng nổi bão rồi.”

Một nam tử nhàn tĩnh xinh đẹp đi theo bên người nữ tử muốn đưa tay kéo ống tay áo của ‘nàng’, lại bị né tránh, đành phải dẫu đi về mặt âm đạm mà nói “Thê..... Trần Ảnh, vị công tử kia sắc mặt thật không tốt, đừng nói giỡn.....”

Trần Ảnh liễm mi, ánh mắt lạnh lạnh lùng, không có nói tiếp.

Ba nữ nhân kia nghe thấy nam tử kêu ‘nàng’ là Trần Ảnh, không khỏi đưa mắt kiếm trong tay ‘nàng’, nhìn thấy trên vỏ kiếm có khắc hai chữ “Trần Ảnh” lạnh lùng mà phóng túng, sắc mặt đại biến “Người..... Người là ‘Trần Ảnh kiếm’?”

“Như thế nào mỗi người đều hỏi ta những lời này,” Trần Ảnh miết môi, hướng mấy người đối diện ngoắc ngoắc ngón tay “Đến đây đi, các người cùng tiến lên đi, tốc chiến tốc thắng.”

“Ta..... Chúng ta không..... Không đánh,” Ba nữ nhân cùng nhau cười làm lành “Đúng, thực xin lỗi..... Đại hiệp, chúng ta thật không biết ngài biết mấy người trong điểm này, về sau chúng ta không dám.....”

Nói xong, cũng không chờ Trần Ảnh phản ứng liền nhanh chân chạy mất, lại bị vẻ mặt sắc lạnh ánh mắt đáng sợ của Giản Già chặn lại.

Giản Già không biết đã trở về khi nào trên lưng công cái giỏ, quần áo thanh sam đứng ở nơi đó, sâu trong đáy mắt một mảnh ám sắc, khẽ gật đầu với Trần Ảnh “Đa tạ.”

Trần Ảnh không thềm để ý khoát tay.

Sau đó nàng dường như không có việc gì đi đến bên người Thiến Thanh, đem người vẫn còn kinh hồn chưa bình tĩnh lại ôm vào trong lòng, thấp giọng hỏi “Có làm chàng bị thương không?”

“..... Không có.”

Thiến Thanh gắt gao ôm lấy thắt lưng Giản Già, lúc này tâm mới dần hạ xuống.

Trong Lâm Thủy Đường có chút loạn thất bát tao (lộn xộn), Tiểu Lục bị đá đau không thể đứng dậy, nữ hài tử mang tới phiền toái ôm cánh tay bị thương về mặt quật cường, Giản Già đảo qua một lượt, sau đó nói “đi theo ta vào.”

“Di?” Trần Ảnh nhìn sắc mặt Giản Già không thay đổi, kinh ngạc nói “Người cứ như vậy buông tha mấy người kia?”

Ôm Thiến Thanh, Giản Già đi vài bước mới lạnh nhạt nói “Làm sao có thể.”

Vừa dứt lời, ba nữ nhân ngoài cửa liền thống khổ khóc thét lên. “Tay của ta! Đau quá a! Tại sao có thể như vậy.....”

“Cứu mạng a..... Đau quá a.....”

“Chúng ta không dám nữa..... tha cho chúng ta đi!”

Cho tới sau khi đi vào tiểu viện phía sau, Trần Ảnh vẫn còn kinh ngạc, tò mò đánh giá Giản Già một lúc lâu mới nói “Người làm cái gì?”

“Một chút được mà thôi.”

“Lợi hại!” Trần Ảnh bày ra một bộ thần sắc bội phục “Chắc, xem ra thật sự là không thể đắc tội đại phu.”

Đem Thiển Thanh đặt lên trên nhuyễn tháp trong viện, Giản Già vẫn không buông tay Thiển Thanh ra. Sắc mặt nàng tuy rằng bình thường nhưng bàn tay ôn hòa vẫn vỗ về an ủi, làm cho Nhan Tô bên người Trần Ảnh về mặt âm đạm.

Những ôn nhu như thế này ‘hắn’ cũng từng được hưởng nhưng bây giờ, lại đánh mất.....

Giản Già lục hòm thuốc, xuất ra một lọ được đưa cho Tiểu Lục nói “Trở về xoa một chút, hôm nay đa tạ người.”

“Đừng có khách khí như vậy a lão bản, đây là công việc của ta thôi.....” Tiểu Lục nói, một bên vẫn đau tới nhăn mặt.

Vừa nhận được xong, Tiểu Lục lại phát hiện đầu sỏ gây ra mọi việc thế nhưng cũng đi theo vào. Nữ hài tử nhìn chăm chăm vào Trần Ảnh, ánh mắt nóng bỏng.

“Hắc, tiểu hài tử, người sao cũng vào đây? Mau đi ra!”

Tiểu cô nương cắn môi, giương mắt nhìn Trần Ảnh nói “Ta muốn bái người làm sư phụ!”

“A?” Trần Ảnh sững sốt, bật cười “Tiểu nha đầu, ta chưa bao giờ thu đồ đệ.”

“Ta nhất định sẽ làm người thu nhận ta!” Tiểu cô nương ánh mắt bừng bừng, lại quay đầu nói với Giản Già “Sự tình hôm nay là do ta sai! Tiền thuốc ta nhất định sẽ trả cho các người! Làm ơn, xin giúp ta!”

Giản Già không có nhìn ‘nàng’, vẻ mặt lạnh lùng. Thiển Thanh không đành lòng nhìn thần sắc khẩn thiết của nữ hài tử, nhẹ nhàng kéo tay Giản Già, nhỏ giọng nói “..... Giản Già, nàng liền giúp ‘nàng’ đi, được không?”

“.....”

“Là ta ‘không tốt tùy tiện chọc tới những người đó, đứa nhỏ này..... Chỉ là vì tỷ tỷ của nàng, Giản Già, giúp nàng đi được không?”

“.....”

“Giản Già, làm ơn.....”

Giản Già nhíu mi thở dài, nói với Tiểu Lục “Đi bốc thuốc cho ‘nàng’ đi.”

Trần Ảnh ở một bên cười ha ha, vừa cười vừa lắc đầu “Lâm Kiếm Gia a Lâm Kiếm Gia, không thể tưởng tượng được lời đồn đãi người yêu phu như mạng thực không phải giả a, ha ha, bội phục, bội phục.”

“Như nhau.”

Trần Ảnh nhất thời đông cứng, á khẩu không trả lời được.

43. Chương 42

Chương 42: Đúng như tổ nhan...

Thiển Thanh rất ít khi xuất hiện ở Lâm Thủy Đường, phần lớn thời gian đều ở trong tiểu viện đợi, cho nên lúc Tiểu Lục thấy Thiển Thanh đi ra thì rất kinh ngạc.

“Thiển công tử, lão bản đi ra ngoài xem được liệu, phải một lúc nữa mới trở về.”

Nghe thấy Tiểu Lục nói, Thiển Thanh có chút thất vọng, nhỏ giọng nói “Vây..... Ta ở trong này ngồi chờ nàng có được không?”

“Đương nhiên có thể,” Tiểu Lục cười hớ hớ đưa ghế dựa đến “Ngài đừng ngồi gần cửa quá, gió lớn dễ bị lạnh, lão bản sẽ sốt ruột.”

Thiển Thanh ngượng ngùng cúi đầu, lẳng lặng ngồi ở trên ghế, lâu lâu nhìn trộm ngoài cửa một chút.

Ở gần Lâm Thủy Đường vẫn luôn rất lạnh, rất ít có người sinh sự, nhưng hôm nay..... Tựa hồ có chút ngoại lệ.

“Nha đầu chết tiệt kia! Người đừng chạy! Xem ta bắt được người còn không đánh chết người!”

Một tiểu cô nương dơ bẩn hoảng loạn chạy vào, bị Tiểu Lục đứng lúc ngăn lại “Đứa nhỏ nhà ai vậy ha? Nơi này là hiệu thuốc, đừng náo loạn.”

Tiểu cô nương đem mấy đồng tiền với mấy thứ linh tinh vụn vặt tất cả đều đưa cho Tiểu Lục, vội vàng nói “Vị đại nhân này, ta muốn bốc một thang thuốc trị thương hàn, làm phiền người.....”

Không đợi tiểu cô nương nói xong, có mấy người phụ nhân đuổi theo kéo lấy áo ‘nàng’, miệng không ngừng hùng hùng hổ hổ “Nha đầu chết tiệt kia, dám ăn trộm! Xem ta có đem người lên quan phủ không!”

Tiểu cô nương giãy dụa muốn thoát, nhưng vẫn không buông tay Tiểu Lục mà hô lên “Van cầu người giúp ta, ta thật sự rất vội.....”

“Gấp cái gì! Nha đầu chết tiệt kia, mau theo ta đi!”

“Tỷ tỷ của ta sinh bệnh cấp tính! Van cầu các người để cho ta bốc thuốc trước! Sau đó các người muốn sao cũng được!”

Mấy nữ nhân bị trộm tiền hiển nhiên là không quan tâm ai có bệnh hay không bệnh, chỉ muốn lôi tiểu cô nương kia ra ngoài. Thiển Thanh nhìn đứa nhỏ quật cường trước mắt, không đành lòng bèn đi qua “Các người..... Các người thả ‘nàng’ ra trước đã, nàng trộm bao nhiêu tiền, ta liền thay ‘nàng’ bồi thường cho các người là được.....”

Những người đó nghe xong ngẩn ra, trong đó có một người cười lạnh mà lên tiếng “Người muốn chõ mồm vào, như thế nào, người muốn thay nàng bồi tiền?”

Thiển Thanh có chút không được tự nhiên gật gật đầu, thấp giọng nói “Các người thả nàng, ta thay nàng bồi tiền.”

“A, thật là có người tốt a” Nữ tử đang nói chuyện đánh giá Thiển Thanh một phen, không có hảo ý nheo mắt nói “Nhưng chúng ta lại không thiếu tiền, người chỉ cần chơi đùa với chúng ta một chút, thế nào hả?”

“Thúi lắm!”

Tiểu Lục ngăn Thiển Thanh lại, nổi giận dưng dưng mắng “Cút ra ngoài cho ta! Các người xem nơi này là nơi nào!”

Tiểu Lục vừa dứt lời, đã bị người một cước đá sang một bên, người vừa động thủ “chắc chắc” hai tiếng nói “Chúng ta ở tại Lâm huyện này đã lâu cũng không có ai dám đối với chúng ta như vậy, người thật là lá gan không nhỏ a.”

Nói xong còn muốn đi lên thêm mấy đá, lại bị tiểu cô nương kia giữ lại, cản xuống.

“Dựa vào người!”

Đứa nhỏ nhỏ gầy lập tức bị quăng ra ngoài, nữ nhân vẻ mặt hung ác nhu nhu bả vai, nhịn không được mắng.

Thiển Thanh bị tình cảnh hỗn loạn trước mắt dọa đến sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn cố gắng trấn định nói “Các người không xem vương pháp ra gì sao? Đi ra ngoài! Bằng không ta gọi người tới!”

“Thoạt nhìn yếu đuối, nhưng lại rất lợi hại,” Nữ nhân kia nở nụ cười hèn mọn, muốn đi qua sờ mặt Thiển Thanh, thềm nhỏ dãi nói “Chắc, thật sự là chọc người yêu thương a.”

Lâm Thủy Đường rất âm ỉ, người qua đường đều ghé thành một vòng ở xa xa, ba người này có tiếng là ác bá, không ai dám trêu chọc.

Thiểm Thanh nắm lấy quần áo, trong mắt là kích động không che dấu được, chỉ có thể không ngừng nói với chính mình, thê chủ sẽ trở về..... sẽ trở về..... Một bàn tay đè lên bụng.

“Như thế nào mỗi lần tìm đến Lâm Kiếm Gia, đều có thể xem náo nhiệt?”

Một nữ tử tuấn lãng dựa vào cạnh cửa, trong lòng ôm một thanh kiếm, rất có hứng thú nhìn trên dưới Thiểm Thanh một phen, ngữ khí trêu chọc “Người chính là phu thị bảo bối của Lâm Kiếm Gia?”

Thiểm Thanh không biết làm sao, theo bản năng gật đầu.

“Sớm nghe nói Lâm kiếm gia yêu phu như mạng, như thế nào tại thời điểm mấu chốt như vậy lại không có ở đây?” Nữ tử lắc đầu, giống như tiếc hận mà nói “Tôi không dung thời điểm ah. Nếu không có thể thấy nàng nổi bão rồi.”

Một nam tử nhàn tĩnh xinh đẹp đi theo bên người nữ tử muốn đưa tay kéo ống tay áo của ‘nàng’, lại bị né tránh, đành phải dẫu đi về mặt âm đạm mà nói “Thê..... Trần Ảnh, vị công tử kia sắc mặt thật không tốt, đừng nói giỡn.....”

Trần Ảnh liễm mi, ánh mắt lạnh lạnh lùng, không có nói tiếp.

Ba nữ nhân kia nghe thấy nam tử kêu ‘nàng’ là Trần Ảnh, không khỏi đưa mắt kiếm trong tay ‘nàng’, nhìn thấy trên vỏ kiếm có khắc hai chữ “Trần Ảnh” lạnh lùng mà phóng túng, sắc mặt đại biến “Người..... Người là ‘Trần Ảnh kiếm’?”

“Như thế nào mỗi người đều hỏi ta những lời này,” Trần Ảnh miết môi, hướng mấy người đối diện ngoắc ngoắc ngón tay “Đến đây đi, các người cùng tiến lên đi, tốc chiến tốc thắng.”

“Ta..... Chúng ta không..... Không đánh,” Ba nữ nhân cùng nhau cười làm lành “Đúng, thực xin lỗi..... Đại hiệp, chúng ta thật không biết ngài biết mấy người trong điểm này, về sau chúng ta không dám.....”

Nói xong, cũng không chờ Trần Ảnh phản ứng liền nhanh chân chạy mất, lại bị vẻ mặt sắc lạnh ánh mắt đáng sợ của Giản Già chặn lại.

Giản Già không biết đã trở về khi nào trên lưng công cái giỏ, quần áo thanh sam đứng ở nơi đó, sâu trong đáy mắt một mảnh ám sắc, khẽ gật đầu với Trần Ảnh “Đa tạ.”

Trần Ảnh không thềm để ý khoát tay.

Sau đó nàng dường như không có việc gì đi đến bên người Thiểm Thanh, đem người vẫn còn kinh hồn chưa bình tĩnh lại ôm vào trong lòng, thấp giọng hỏi “Có làm chàng bị thương không?”

“..... Không có.”

Thiểm Thanh gắt gao ôm lấy thất lưng Giản Già, lúc này tâm mới dần hạ xuống.

Trong Lâm Thủy Đường có chút loạn thất bát tao (lộn xộn), Tiểu Lục bị đá đau không thể đứng dậy, nữ hài tử mang tới phiền toái ôm cánh tay bị thương về mặt quạt cường, Giản Già đảo qua một lượt, sau đó nói “đi theo ta vào.”

“Di?” Trần Ảnh nhìn sắc mặt Giản Già không thay đổi, kinh ngạc nói “Người cứ như vậy buông tha mấy người kia?”

Ôm Thiểm Thanh, Giản Già đi vài bước mới lạnh nhạt nói “Làm sao có thể.”

Vừa dứt lời, ba nữ nhân ngoài cửa liền thống khổ khóc thét lên. “Tay của ta! Đau quá a! Tại sao có thể như vậy.....”

“Cứu mạng a..... Đau quá a.....”

“Chúng ta không dám nữa..... tha cho chúng ta đi!”

Cho tới sau khi đi vào tiểu viện phía sau, Trần Ảnh vẫn còn kinh ngạc, tò mò đánh giá Giản Già một lúc lâu mới nói “Người làm cái gì?”

“Một chút được mà thôi.”

“Lợi hại!” Trần Ảnh bày ra một bộ thần sắc bội phục “Chắc, xem ra thật sự là không thể đắc tội đại phu.”

Đem Thiển Thanh đặt lên trên nhuyễn tháp trong viện, Giản Già vẫn không buông tay Thiển Thanh ra. Sắc mặt nàng tuy rằng bình thường nhưng bàn tay ôn hòa vẫn vỗ về an ủi, làm cho Nhan Tô bên người Trần Ảnh về mặt âm đạm.

Những ôn nhu như thế này ‘hắn’ cũng từng được hưởng nhưng bây giờ, lại đánh mất.....

Giản Già lục hòm thuốc, xuất ra một lọ được đưa cho Tiểu Lục nói “Trở về xoa một chút, hôm nay đa tạ người.”

“Đừng có khách khí như vậy a lão bản, đây là công việc của ta thôi.....” Tiểu Lục nói, một bên vẫn đau tới nhăn mặt.

Vừa nhận được xong, Tiểu Lục lại phát hiện đầu sỏ gây ra mọi việc thế nhưng cũng đi theo vào. Nữ hài tử nhìn chăm chăm vào Trần Ảnh, ánh mắt nóng bỏng.

“Hắc, tiểu hài tử, người sao cũng vào đây? Mau đi ra!”

Tiểu cô nương cắn môi, giương mắt nhìn Trần Ảnh nói “Ta muốn bái người làm sư phụ!”

“A?” Trần Ảnh sững sốt, bật cười “Tiểu nha đầu, ta chưa bao giờ thu đồ đệ.”

“Ta nhất định sẽ làm người thu nhận ta!” Tiểu cô nương ánh mắt bừng bừng, lại quay đầu nói với Giản Già “Sự tình hôm nay là do ta sai! Tiền thuốc ta nhất định sẽ trả cho các người! Làm ơn, xin giúp ta!”

Giản Già không có nhìn ‘nàng’, vẻ mặt lạnh lùng. Thiển Thanh không đành lòng nhìn thần sắc khắt thiết của nữ hài tử, nhẹ nhàng kéo tay Giản Già, nhỏ giọng nói “..... Giản Già, nàng liền giúp ‘nàng’ đi, được không?”

“.....”

“Là ta ‘không tốt tùy tiện chọc tới những người đó, đứa nhỏ này..... Chỉ là vì tỷ tỷ của nàng, Giản Già, giúp nàng đi được không?”

“.....”

“Giản Già, làm ơn.....”

Giản Già nhíu mi thở dài, nói với Tiểu Lục “Đi bốc thuốc cho ‘nàng’ đi.”

Trần Ảnh ở một bên cười ha ha, vừa cười vừa lắc đầu “Lâm Kiếm Gia a Lâm Kiếm Gia, không thể tưởng tượng được lời đồn đãi người yêu phu như mạng thực không phải giả a, ha ha, bội phục, bội phục.”

“Như nhau.”

Trần Ảnh nhất thời đông cứng, á khẩu không trả lời được.

hương 43: Đúng như bay lên...

Trần Ảnh lần này là tới đi vội vàng, nhưng ‘nàng’ lại không mang theo Nhan Tô. Giản Già vốn không muốn lưu lại một người xa lạ, lại bị Trần Ảnh một câu “Uy nói như thế nào thì người cũng coi như là thiếu ta một cái nhân tình đi” trả trở về.

Nhan Tô là một người thực im lặng. Trần Ảnh để ‘hắn’ ở trong này điều dưỡng, ‘hắn’ cũng rất ít khi ra khỏi cửa, chỉ có khi sẽ cùng Thiển Thanh ngồi ở trong tiểu viện tán gẫu vài câu, sau đó chính là ngẩn người.

Thiển Thanh có chút lo lắng, hỏi Giản Già “Giản Già, sắc mặt Nhan Tô rất kém, thê chủ của ‘hắn’ sẽ không.....”

“Yên tâm, thê chủ kia của ‘hắn’ cũng chỉ là mạnh miệng, vài ngày nữa sẽ trở lại.” Giản Già dò xét tham Thiển Thanh đã muốn có chút nổi lên đến bụng, có chút lo lắng nói “Mấy ngày nay buổi tối có phải hay không ngủ không yên? Khó chịu sao?”

“Bây giờ vẫn rất tốt” Thiển Thanh nghiêng người tựa vào trên người Giản Già, đan tay vào tay nàng, nhẹ giọng nói “Có đôi khi thất lưng sẽ có chút nhức.”

Nàng đưa bàn tay tới thất lưng hắn, nhẹ nhàng nhu, nói “Về sau nếu đau nhức thì kêu ta, biết không?”

Thiển Thanh gạt đầu, dựa vào trong lòng Giản Già trên mặt không tự chủ được mà mỉm cười.

Cửa khách phòng tách ra một khe nhỏ, Nhan Tô kinh ngạc đứng ở nơi đó, biểu tình yên lặng.

Trời còn tờ mờ sáng, Giản Già đã dậy, lặng yên không một tiếng động mặc quần áo. Thiển Thanh sau khi có bầu thì ngủ không sâu rất dễ thức giấc. Trước đây Giản Già sợ hắn ngủ không tốt đều cùng hắn nằm, nhưng bây giờ chuyện buôn bán công việc của Lâm Thủy Đường lu bù lên, Tiểu Lục một mình không thể lo liệu hết được nên Giản Già cũng chỉ có thể thức dậy sớm hơn.

Quần áo ma sát phát ra thanh âm “Tất tất tác tác” làm cho Thiển Thanh hơi chuyển mình, ánh mắt hơi hơi mở, thanh âm khàn khàn nói “Giản Già?”

“Nhắm mắt lại, ngủ đi” Giản Già nhẹ nhàng đặt tay lên bụng Thiển Thanh, thấp giọng dỗ đến “Ngoan, trời còn sớm, ngủ tiếp một chút.”

Mỗi lần Thiển Thanh thấy nàng đứng dậy, đều kiên trì đi làm điểm tâm, vì thế Giản Già không biết phải mạnh mẽ đem hắn nhét vào ổ chăn bao nhiêu lần.

Cho đến khi hô hấp của Thiển Thanh dần dần bình ổn lại, Giản Già mới buông tay ra mặc quần áo đi ra ngoài.

Đi vào sân lại phát hiện Nhan Tô đứng ở trên hành lang gấp khúc, người gầy nên quần áo mặc ở trên người có vẻ trống rỗng, thấy Giản Già đi ra thì thân mình co rúm lại một chút. Giản Già quét mắt liếc ‘hắn’ một cái, lúc nàng đi sát qua bên người ‘hắn’ thì vị nam tử đã trầm mặc vài ngày kia mở miệng nói “Lâm đại phu..... Trần Ảnh ‘nàng’.....”

Giản Già cước bộ không ngừng, ngay cả thân mình cũng không có quay lại nói “Không biết, hứa là quá hai ngày mới có thể trở về.”

Nhan Tô sắc mặt lộ vẻ sầu thảm, yên lặng trở về phòng.

Lâm huyện thời tiết luôn luôn rất tốt, ở trong sân Thiển Thanh có rất nhiều loại hoa cỏ, bởi vì chăm sóc cẩn thận nên buổi sáng nở hoa so với nơi khác thì hơn rất nhiều.

Thiển Thanh cầm siêu chậm rãi tưới hoa, tiểu Viên ở trong vườn hoa lẩn lộn không ngừng, những nơi bị nó càn quét qua thì đều để lại một đống hỗn độn. Không có cách nào, Thiển Thanh đành phải đem mỡ quả bóng kéo ra, cười tủm tỉm vỗ vỗ tiểu Viên nói “Ngoan một chút, bằng không Giản Già sẽ tức giận.”

Con thỏ run run, ngoan ngoãn đến một bên cần cải trắng.

Có gió thổi qua, Thiển Thanh trừng mắt nhìn, lại cảm giác có cái gì đó đi vào trong ánh mắt, đành phải đem siêu buông xuống chậm rãi nhu nhu (xoa) mắt, nhưng mà càng ngày càng xót.

“Người làm sao vậy?”

Nghe thấy thanh âm Nhan Tô, Thiển Thanh quay người lại cười cười nói “Không có gì, chỉ là giống như có hạt cát bay vào.”

“Đừng xoa, càng xoa thì càng xót” Nhan Tô lộ ra một chút ý cười khó có được nói “Trước kia khi ta bị cát bay vào mắt, thê chủ đều là.....”

Nói tới đây Nhan Tô liền ngừng lại, ý cười như là chưa từng xuất hiện, sắc mặt lại trắng đi, miễn cưỡng hạ khóe miệng nói “Ta đến giúp người thổi một chút đi.”

“Ân, được.”

Nhan Tô ngón tay nhẹ nhàng đẩy mi mắt Thiển Thanh, tiến tới định thổi khí thì bị người kéo ra. Giản Già cau mày đem Thiển Thanh kéo vào trong lòng, nhìn nhìn ánh mắt hắn có chút hồng hồng “Như thế nào lại bị như vậy? Có đau hay không?”

“Có hạt cát đi vào, Nhan công tử lúc này muốn thổi giúp ta một chút” Thiển Thanh nháy mắt, khóe mắt bị ma sát làm nước mắt chảy ra.

Giản Già nhìn nhìn Nhan Tô xấu hổ đứng ở một bên, thản nhiên nói “Cảm tạ.”

Sau đó liền đem Thiển Thanh ôm lấy đến đặt ở trên nhuyễn tháp, tiến tới nói “Ta đến giúp chàng, đừng nháy mắt, nếu không càng khó chịu.”

“Ngô.....”

“Khá hơn chút nào không?”

“Giống như còn ở bên trong.....”

“Như vậy thì sao?”

“Àn, tốt hơn nhiều.....”

Nhan Tô yên lặng xoay người rời đi, trước kia, cũng có một người từng ôn nhu như vậy giúp mình thổi mắt, chẳng qua, sau đó đã đánh mất.

Đoạn đối thoại giống như đã từng quen thuộc nhưng sẽ không bao giờ gặp được nữa, ta thật hối hận...

Người nói đúng, ta hối hận không kịp nữa.

Sau khi ăn cơm xong Giản Già không có đi ra ngoài, mà không biết từ nơi nào cầm tới một dây thừng thô cùng tấm ván gỗ, sau đó ở dưới gốc liễu không biết đã bao năm kia bắt đầu bận bịu.

Bị an trí trong bóng râm Thiển Thanh tò mò nhìn động tác của Giản Già, nhịn không được hỏi “Nàng đang làm cái gì?”

“Đoán xem.”

“Là bàn đu dây sao?” Thiển Thanh ánh mắt sáng ngời, có chút nóng lòng muốn thử.

“Đúng vậy,” Giản Già không ngừng tay, thấy bộ dáng Thiển Thanh hưng phấn mà bật cười “Thích vậy sao?”

“Umh” Thiển Thanh cười gật đầu, có chút hoài niệm nói “Trước đây chỉ chơi đùa có vài lần, trong thôn chỉ có một bàn đu dây, tiểu hài tử đều xếp hàng chờ, ta..... xếp hàng không được.”

Không phải xếp hàng không được, mà căn bản là không có cơ hội đi chơi.

Ban ngày thì giúp đỡ phụ thân làm việc vô chừng mực, chỉ có thể nhìn đệ đệ cùng mấy tiểu bằng hữu cười đùa tranh đoạt, chính hắn lại chỉ có thể vào ban đêm vụng trộm chạy tới ngồi trên đó, sau đó miễn cưỡng dùng chân đẩy.

Giản Già ngừng tay, phất bụi trên người đi tới đem Thiển Thanh ôm vào trong lòng, nhu nhu hắn đầu nói “Cái đu này chính là của chàng, đừng khổ sở.”

Chàng có điều gì tiếc nuối ta đều có thể bù lại, cho nên, không cần lộ ra đau thương như vậy.

Ta làm hết thấy đều là vì –

Muốn cho chàng hạnh phúc.

Thiển Thanh cười rộ lên, ôm lấy Giản Già đầu chôn ở trong lòng đối phương mà cọ xát, cực kỳ giống một vật nhỏ nhu thuận.

“Umh.”

Lúc chàng vụng Giản Già đem bàn đu dây chuẩn bị cho tốt, cẩn thận kiểm tra hồi lâu, sau đó kêu Tiểu Lục đến.

Giản Già chỉ chỉ bàn đu dây, nói “Ngồi lên trên đi.”

“Đi?” Tiểu Lục khó hiểu vò đầu, tuy rằng không rõ cho nên không biết có nên ngồi lên hay không.

Trời đất bao la, lão bản lớn nhất, hay là nghe lời nàng đi.....

Giản Già vòng đến phía sau Tiểu Lục, dung lực đẩy bàn đu dây, chợt nghe Tiểu Lục gào lên “Lão bản! Ta sợ độ cao a

~~”

Giản Già ngẩng đầu nhìn nhánh cây cùng dây thừng với thể trọng của Tiểu Lục vẫn rất rắn chắc, thờ ơ nói “Yên tâm, té không chết được.”

“Lão bản ta sợ hãi ngao ngao ngao.....”

“Sợ? Vậy cao hơn một chút là được rồi.”

Tiểu Lục rơi lệ đầy mặt.

Tới lúc tiến bước Tiểu Lục hai chân đã muốn nhuỷ, Thiển Thanh mới bật cười, đã bị Giản Già kéo đến bàn đu dây ngồi lên, sau đó nhẹ nhàng mà đẩy.

“Giản Già, ta có thứ này tặng cho nàng.”

“Nga?” Giản Già dừng lại bàn đu dây, kinh ngạc một chút “Là cái gì?”

Thiển Thanh lấy ra một cái túi hương thơm rất là tinh xảo, mím môi đeo lên bên hông Giản Già “Àn, bên trong là hương thảo, có thể phòng muỗi.....”

“Ta thực thích” Giản Già tinh tế vuốt ve túi hương được thơm quá khéo léo, ánh mắt ôn nhu “Cảm ơn, Thanh Nhi.”

44. Chương 43

hương 43: Đúng như bay lên...

Trần Ảnh lần này là tới đi vội vàng, nhưng ‘nàng’ lại không mang theo Nhan Tô. Giản Già vốn không muốn lưu lại một người xa lạ, lại bị Trần Ảnh một câu “Uy nói như thế nào thì người cũng coi như là thiếu ta một cái nhân tình đi” trả trở về.

Nhan Tô là một người thực im lặng. Trần Ảnh để ‘hắn’ ở trong này điều dưỡng, ‘hắn’ cũng rất ít khi ra khỏi cửa, chỉ có khi sẽ cùng Thiển Thanh ngồi ở trong tiểu viện tán gẫu vài câu, sau đó chính là ngẩn người.

Thiển Thanh có chút lo lắng, hỏi Giản Già “Giản Già, sắc mặt Nhan Tô rất kém, thê chủ của ‘hắn’ sẽ không.....”

“Yên tâm, thê chủ kia của ‘hắn’ cũng chỉ là mệnh mệnh, vài ngày nữa sẽ trở lại.” Giản Già dò xét tham Thiển Thanh đã muốn có chút nổi lên đến bụng, có chút lo lắng nói “Mấy ngày nay buổi tối có phải hay không ngủ không yên? Khó chịu sao?”

“Bây giờ vẫn rất tốt” Thiển Thanh nghiêng người tựa vào trên người Giản Già, đan tay vào tay nàng, nhẹ giọng nói “Có đôi khi thất lực sẽ có chút nhức.”

Nàng đưa bàn tay tới thất lực hắn, nhẹ nhàng nhu, nói “Về sau nếu đau nhức thì kêu ta, biết không?”

Thiển Thanh gạt đầu, dựa vào trong lòng Giản Già trên mặt không tự chủ được mà mỉm cười.

Cửa khách phòng tách ra một khe nhỏ, Nhan Tô kinh ngạc đứng ở nơi đó, biểu tình yên lặng.

Trời còn tờ mờ sáng, Giản Già đã dậy, lặng yên không một tiếng động mặc quần áo. Thiển Thanh sau khi có bầu thì ngủ không sâu rất dễ thức giấc. Trước đây Giản Già sợ hấn ngủ không tốt đều cùng hấn nằm, nhưng bây giờ chuyện buôn bán công việc của Lâm Thủy Đường lu bù lên, Tiểu Lục một mình không thể lo liệu hết được nên Giản Già cũng chỉ có thể thức dậy sớm hơn.

Quần áo ma sát phát ra thanh âm “Tất tất tác tác” làm cho Thiển Thanh hơi chuyển mình, ánh mắt hơi hơi mở, thanh âm khàn khàn nói “Giản Già?”

“Nhắm mắt lại, ngủ đi” Giản Già nhẹ nhàng đặt tay lên bụng Thiển Thanh, thấp giọng dỗ đến “Ngoan, trời còn sớm, ngủ tiếp một chút.”

Mỗi lần Thiển Thanh thấy nàng đứng dậy, đều kiên trì đi làm điểm tâm, vì thế Giản Già không biết phải mạnh mẽ đem hấn nhét vào ổ chăn bao nhiêu lần.

Cho đến khi hô hấp của Thiển Thanh dần dần bình ổn lại, Giản Già mới buông tay ra mặc quần áo đi ra ngoài.

Đi vào sân lại phát hiện Nhan Tô đứng ở trên hành lang gấp khúc, người gầy nên quần áo mặc ở trên người có vẻ trống rỗng, thấy Giản Già đi ra thì thân mình co rúm lại một chút. Giản Già quét mắt liếc ‘hấn’ một cái, lúc nàng đi sát qua bên người ‘hấn’ thì vị nam tử đã trầm mặc vài ngày kia mở miệng nói “Lâm đại phu..... Trần Ảnh ‘nàng’.....”

Giản Già cước bộ không ngừng, ngay cả thân mình cũng không có quay lại nói “Không biết, hứa là quá hai ngày mới có thể trở về.”

Nhan Tô sắc mặt lộ vẻ sầu thảm, yên lặng trở về phòng.

Lâm huyện thời tiết luôn luôn rất tốt, ở trong sân Thiển Thanh có rất nhiều loại hoa cỏ, bởi vì chăm sóc cẩn thận nên buổi sáng nở hoa so với nơi khác thì hơn rất nhiều.

Thiển Thanh cầm siêu chậm rãi tưới hoa, tiểu Viên ở trong vườn hoa lẩn lộn không ngừng, những nơi bị nó càn quét qua thì đều để lại một đồng hồ hỗn độn. Không có cách nào, Thiển Thanh đành phải đem mồ quả bóng kéo ra, cười tủm tỉm vỗ vỗ tiểu Viên nói “Ngoan một chút, bằng không Giản Già sẽ tức giận.”

Con thỏ run run, ngoan ngoãn đến một bên cắn cỏ trắng.

Có gió thổi qua, Thiển Thanh trừng mắt nhìn, lại cảm giác có cái gì đó đi vào trong ánh mắt, đành phải đem siêu buông xuống chậm rãi nhu nhu (xoa) mắt, nhưng mà càng ngày càng xót.

“Người làm sao vậy?”

Nghe thấy thanh âm Nhan Tô, Thiển Thanh quay người lại cười cười nói “Không có gì, chỉ là giống như có hạt cát bay vào.”

“Đừng xoa, càng xoa thì càng xót” Nhan Tô lộ ra một chút ý cười khó có được nói “Trước kia khi ta bị cát bay vào mắt, thê chủ đều là.....”

Nói tới đây Nhan Tô liền ngừng lại, ý cười như là chưa từng xuất hiện, sắc mặt lại trắng đi, miễn cưỡng hạ khóe miệng nói “Ta đến giúp ngươi thổi một chút đi.”

“Ân, được.”

Nhan Tô ngón tay nhẹ nhàng đẩy mi mắt Thiển Thanh, tiến tới định thổi khí thì bị người kéo ra. Giản Già cau mày đem Thiển Thanh kéo vào trong lòng, nhìn nhìn ánh mắt hấn có chút hồng hồng “Như thế nào lại bị như vậy? Có đau hay không?”

“Có hạt cát đi vào, Nhan công tử lúc nãy muốn thổi giúp ta một chút” Thiển Thanh nháy mắt, khóe mắt bị ma sát làm nước mắt chảy ra.

Giản Già nhìn nhìn Nhan Tô xấu hổ đứng ở một bên, thần nhiên nói “Cảm tạ.”

Sau đó liền đem Thiển Thanh ôm lấy đến đặt ở trên nhuyễn tháp, tiến tới nói “Ta đến giúp chàng, đừng nháy mắt, nếu không càng khó chịu.”

“Ngô.....”

“Khá hơn chút nào không?”

“Giống như còn ở bên trong.....”

“Như vậy thì sao?”

“Àn, tốt hơn nhiều.....”

Nhan Tô yên lặng xoay người rời đi, trước kia, cũng có một người từng ôn nhu như vậy giúp mình thổi mắt, chẳng qua, sau đó đã đánh mất.

Đoạn đối thoại giống như đã từng quen thuộc nhưng sẽ không bao giờ gặp được nữa, ta thật hối hận...

Người nói đúng, ta hối hận không kịp nữa.

Sau khi ăn cơm xong Giản Già không có đi ra ngoài, mà không biết từ nơi nào cầm tới một dây thừng thô cùng tám ván gỗ, sau đó ở dưới gốc liễu không biết đã bao năm kia bắt đầu bận bịu.

Bị an trí trong bóng râm Thiển Thanh tò mò nhìn động tác của Giản Già, nhin không được hỏi “Nàng đang làm cái gì?”

“Đoán xem.”

“Là bàn đu dây sao?” Thiển Thanh ánh mắt sáng ngời, có chút nóng lòng muốn thử.

“Đúng vậy,” Giản Già không ngừng tay, thấy bộ dáng Thiển Thanh hưng phấn mà bật cười “Thích vậy sao?”

“Umh” Thiển Thanh cười gật đầu, có chút hoài niệm nói “Trước đây chỉ chơi đùa có vài lần, trong thôn chỉ có một bàn đu dây, tiểu hài tử đều xếp hàng chờ, ta..... xếp hàng không được.”

Không phải xếp hàng không được, mà căn bản là không có cơ hội đi chơi.

Ban ngày thì giúp đỡ phụ thân làm việc vô chừng mực, chỉ có thể nhìn đệ đệ cùng mấy tiểu bằng hữu cười đùa tranh đoạt, chính hắn lại chỉ có thể vào ban đêm vụng trộm chạy tới ngồi trên đó, sau đó miễn cưỡng dùng chân đẩy.

Giản Già ngừng tay, phủ bụi trên người đi tới đem Thiển Thanh ôm vào trong lòng, nhu nhu hắn đầu nói “Cái đu này chính là của chàng, đừng khổ sở.”

Chàng có điều gì tiếc nuối ta đều có thể bù lại, cho nên, không cần lộ ra đau thương như vậy.

Ta làm hết thấy đều là vì –

Muốn cho chàng hạnh phúc.

Thiển Thanh cười rộ lên, ôm lấy Giản Già đầu chôn ở trong lòng đối phương mà cọ xát, cực kỳ giống một vật nhỏ nhu thuận.

“Umh.”

Lúc chạng vạng Giản Già đem bàn đu dây chuẩn bị cho tốt, cẩn thận kiểm tra hồi lâu, sau đó kêu Tiểu Lục đến.

Giản Già chỉ chỉ bàn đu dây, nói “Ngồi lên trên đi.”

“Đi?” Tiểu Lục khó hiểu vò đầu, tuy rằng không rõ cho nên không biết có nên ngồi lên hay không.

Trời đất bao la, lão bản lớn nhất, hay là nghe lời nàng đi.....

Giản Già vòng đến phía sau Tiểu Lục, dung lực đẩy bàn đu dây, chợt nghe Tiểu Lục gào lên “Lão bản! Ta sợ độ cao a

~~~”

Giản Già ngẩng đầu nhìn nhánh cây cùng dây thừng với thể trọng của Tiểu Lục vẫn rất rắn chắc, thờ ơ nói “Yên tâm, té không chết được.”

“Lão bản ta sợ hãi ngao ngao ngao.....”

“Sợ? Vậy cao hơn một chút là được rồi.”

Tiểu Lục rơi lệ đầy mặt.

Tới lúc tiến bước Tiểu Lục hai chân đã muốn nhuễn, Thiển Thanh mới bật cười, đã bị Giản Già kéo đến bàn đu dây ngồi lên, sau đó nhẹ nhàng mà đẩy.

“Giản Già, ta có thứ này tặng cho nàng.”

“Nga?” Giản Già dừng lại bàn đu dây, kinh ngạc một chút “Là cái gì?”

Thiển Thanh lấy ra một cái túi hương thơm rất là tinh xảo, mím môi đeo lên bên hông Giản Già “Ân, bên trong là hương thảo, có thể phòng muỗi.....”

“Ta thực thích” Giản Già tinh tế vuốt ve túi hương được thơm quá khéo léo, ánh mắt ôn nhu “Cảm ơn, Thanh Nhi.”

45. Chương 44

Chương 44: Đúng như dòng nước xiết...

Hai tháng mang thai lúc ban đầu Thiển Thanh ngoại trừ thêm ngủ cũng không có phản ứng bất thường gì khác, nhưng khi bụng dần dần nổi lên, tình trạng vốn ổn định của hân lại xuất hiện những tình huống phiền toái.

Tháng thứ tư, Thiển Thanh bắt đầu nôn nghén.

Giản Già lấy cái khăn đặt ở một bên đưa cho Thiển Thanh lau miệng, sau đó rót một chén trà cho hân súc miệng, kiên nhẫn thuận khí cho Thiển Thanh.

“Thế nào? Còn muốn nôn sao?”

Thiển Thanh hừ nhọc lắc đầu, vô lực tựa vào trên người Giản Già, thấy Thiển Thanh cũng quả thật là không còn nôn được cái gì nữa, Giản Già mới chậm rãi giúp đỡ hân tựa vào đầu giường, dò hỏi “Cổ họng có phải rất đau hay không?”

“..... Ân.”

Thiển Thanh gắt gao mím môi, nghiêng đi mặt tựa vào trên vai Giản Già, thấy sắc mặt Thiển Thanh thật sự là rất kém, Giản Già theo thói quen bắt mạch cho hân, xác nhận quả thật không có vấn đề lớn mới nhẹ nhàng thở ra.

“Đứa nhỏ không có chuyện gì?” Thiển Thanh hữu khí vô lực mở miệng, cả người hừ thoát, trong ánh mắt tràn đầy lo lắng.

“Yên tâm tốt lắm,” Giản Già hôn sườn mặt Thiển Thanh, bàn tay nhẹ nhàng xoa bụng Thiển Thanh “Thối tiểu hài tử không nghe lời, ép buộc cha ngươi như vậy, về sau xem ta như thế nào thu thập ngươi.”

Thiển Thanh lộ ra một chút ý cười, tay đặt lên tay của Giản Già trên bụng mình, mở miệng nói “Nàng nói, là nam hài hay là nữ hài?”

“Mặc kệ là nam hay là nữ, sinh ra thì đánh trước một chút rồi nói sau.”

Thiển Thanh giống như oán trách trừng mắt nhìn Giản Già một cái, trong ánh mắt mang theo ánh nước, sắc mặt tuy rằng tái nhợt lại tràn đầy hạnh phúc, có chút kỳ vọng nói “Ta hy vọng, là nữ hài.”

“Nga? Vì sao?”

Thiến Thanh kinh ngạc giương mắt, thấy Giản Già quả thật là bộ dáng khó hiểu mới lúng ta lúng túng nói “Nàng..... Chẳng lẽ không hy vọng có một nữ tử kế thừa gia nghiệp sao.....”

Giản Già bật cười, tiến tới cắn hai má Thiến Thanh một chút, rất nhẹ nhưng cũng để lại một cái dấu răng, thấp giọng nói “Ta muốn một nam hài, một nam hài giống chàng.”

“A?” sắc mặt Thiến Thanh bởi vì lời vừa mới nói kia nên có chút hồng, lằng lằng không biết làm sao.

“Nếu là nam hài, ta liền đem hấn bỏ vào trong lòng bàn tay mà sủng, nếu là nữ hài.....”

“Thì..... thì thế nào?”

Thiến Thanh vội vàng hỏi, bộ dáng rất là lo lắng.

Giản Già cười, hung hăng hôn Thiến Thanh một ngụm, nói rõ ràng “Chỉ cần là đứa nhỏ chàng sinh ra, ta đều yêu thương.”

Giản Già đem cháo nóng tới, thấy Thiến Thanh tránh ở trong chăn không ra, đành phải đặt ở một bên, vỗ vỗ bộ phận hở ra khuyên nhủ “Đi ra ăn một chút, ta ở bên trong có bỏ thêm thuốc dưỡng thai, không ăn thì thân thể của chàng chịu không nổi.”

Thiến Thanh đang cuốn chăn giặt giặt, nhưng không có đi ra.

“Chàng cũng không muốn cục cưng chúng ta lúc sinh ra thể nhược nhiều bệnh đúng hay không? Không uống thuốc thì cục cưng sẽ bởi vì thiếu dinh dưỡng.....”

Còn chưa nói xong, cái chăn vừa cuốn kín mít lọt ra một khe nhỏ, Thiến Thanh lúng ta lúng túng nói “..... Nhưng vẫn sẽ nôn ra.”

“Ăn ít một chút cũng tốt, không ăn thì chàng cùng cục cưng đều chịu không nổi.”

Giản Già kéo chăn ra giúp đỡ Thiến Thanh ngồi dậy dựa vào, múc một muỗng cháo đưa qua, Thiến Thanh nhăn mặt nuốt xuống, cố hết sức không cho chính mình nôn ra.

Ăn không được mấy miếng, bên ngoài thanh âm của Tiểu Lục cơ hồ là tru lên làm cho Giản Già run lên, thiếu chút nữa làm đổ chén cháo.

“Lão bản ngao ngao ngao

ngươi nếu không ra xem chắn Lâm Thủy Đường sẽ sắp tiếm ngao ngao ngao.....”

Mấy ngày nay Tiểu Lục đến kêu Giản Già không phải một lần hai lần, nhưng Giản Già không yên lòng vì Thiến Thanh nôn rất nhiều. Tiểu Lục rốt cục khiêng không nhịn được chạy đến cửa gọi người.

Giản Già cho dù giận, nhưng cũng biết Tiểu Lục đã ứng phó rất nhiều khách nhân, nhưng lại có đại nhất bộ phận khách nhân là muốn xem chắn.

Thiến Thanh cầm chén khuyên nhủ “Nàng vẫn là đi ra ngoài xem đi, ta sẽ tự mình ăn.....”

Giản Già nghĩ nghĩ, đành phải đồng ý. Chờ Giản Già vừa ra đi, Thiến Thanh liền nhẹ nhàng thở ra đem cháo còn lại đặt ở trên bàn, hiển nhiên là không ăn nữa.

Bên ngoài phòng ngủ truyền đến tiếng nói, sau đó liền truyền đến thanh âm gõ cửa.

“Thiến Thanh? Ta là Nhan Tô, ta vào được không?”

Nhan Tô đi vào, khẽ cười nói “Lâm đại phu muốn ta giúp ngươi ăn xong, ngươi thế nào? Thân mình có khỏe không?”

.....

Ăn xong, có thể là được bên trong cháo nổi lên tác dụng, tình trạng nôn nghén của Thiến Thanh giảm bớt chút, trên người cũng có chút khí lực, bởi vì ở trong phòng buồn mấy ngày, nên hấn muốn đi ra ngoài.

Nhan Tô tuy do dự, nhưng thấy Thiến Thanh đúng là ở trong phòng buồn muốn chết rồi, đành gạt đầu.

Nhan Tô đỡ thật cẩn thận, nhưng lúc Thiển Thanh bước xuống vẫn có một chút vấp, thân thể vừa mới khôi phục chút sức lực quả thật là không xong, lần này hai người đều ra một thân mồ hôi lạnh.

Đợi tới lúc giúp Thiển Thanh ngồi trên nhuyễn tháp xong, Nhan Tô mới thở ra, nói với Thiển Thanh “Ta đi lấy thảm lại đây, hôm nay có chút gió.”

Thấy Nhan Tô đã đi xa, Thiển Thanh mới chậm rãi đè ngực, nơi đó vẫn còn đập rất nhanh, lúc này khi mà thân mình hần bị vấp ngã, trong đầu hần trống rỗng, chỉ một chuyện xảy ra trong nháy mắt, hần đã có vô số hồi hận.

Hồi hận không có ăn cơm, hồi hận không nghe theo chủ nói ở trong phòng nghỉ ngơi, hồi hận thân mình vô lực còn cứng rắn muốn đi ra ngoài.....

Hần thật sự là vong hình.

Thiển Thanh chậm rãi xoa bụng, trong lòng lộn xộn.

Về sau sẽ không, cực kỳ, phụ thân sẽ không tùy hứng nữa, sẽ bảo hộ người, sẽ không phải bất kì sai lầm nào nữa.

“Ba!”

Nữ tử sắc mặt âm trầm đánh một cái tát, lực đạo mạnh làm cho nam tử té ngã trên mặt đất.

“Trần Ngôn! Người dám đánh ta! Người cho là người là cái thân phận gì?! Ai cho người lá gan lớn như vậy?!”

Triệu Dương một thân hỉ phục đỏ thắm, ánh mắt ác độc “Trần Ngôn, người bất quá chỉ là con của quản gia Trần gia, người cho là người có bao nhiêu năng lực, nếu không phải nương ta thấy người thuận mắt, thì người có thể tại triều đình làm được việc gì, người chỉ là phế vật què chân!”

“Ta là phế vật?” Trần Ngôn cười lạnh, nắm lấy cằm Triệu Dương “Triệu đại công tử người tỉnh lại được rồi, người tự cho là thông minh nhiều như vậy thứ, hiện tại chẳng phải cũng phải gả cho gả ta một phế vật hay sao?”

“Các nàng đều điên rồi! Đều điên rồi!” Triệu Dương lớn tiếng kêu lên, thanh âm bén nhọn chói tai “Vì sao muốn ta gả cho người?! Vì sao?! Thiển Lam không phải không cam lòng sao?! Ta rõ ràng nói cho hần, vì sao hần chưa có tới.....”

“Vì sao? Ta liền nói cho người vì sao, người cho là người vẫn là triệu đại công tử mắt cao hơn đỉnh kia sao? Không có trình tiến người còn có thể gả cho ai? Triệu Dương, Lâm gia nhân cú bản, Triệu gia các người cũng không thông minh đi nơi nào, một đám chân ngoài dài hơn chân trong, người còn trông cậy vào Thiển Lam có thể giúp người? Cái tiện nhân kia ngay cả bản thân đều khó bảo toàn!”

Triệu Dương giãy dụa muốn né tránh tay của Trần Ngôn, lại bị đè lại, trên mặt nữ tử không còn vẻ nhã nhặn ngày xưa, mà trở nên dữ tợn vặn vẹo “Ta vì hôm nay đã nhìn bao lâu? Từ bỏ bao nhiêu? Triệu Dương, người liền ngoan ngoãn nhìn ta kẻ phế vật này làm sao để đem người nhóm Triệu gia dẫm nát dưới lòng bàn chân, người không phải không cam lòng sao? Ta sẽ khiến cho người cam tâm tình nguyện!”

46. Chương 45

Chương 45: Đúng như cơn sóng...

“Lão bản, có người đưa tin lại đây, người xem xem.”

Tiểu Lục đem một tờ giấy rách nát giao cho Giản Già, ngay cả ‘nàng’ cũng không tin được có người dùng giấy như vậy để viết thư, loại giấy đó so với giấy dùng để đi mao xỉ còn kém hơn.....

Giản Già lúc nhìn thấy “thư tín” trong tay Tiểu Lục nhin không được ở trong lòng rửa thềm một tiếng, loại phong cách hành sự này trừ bỏ Trần Ảnh thì nàng nghĩ không ra người thứ hai, quả nhiên, Giản Già nhìn nội dung sau đó đem giấy nắm trong tay rồi tùy tay liền ném tới một bên, đáy mắt âm u tự nói “Lại là nhân tình chết tiệt, người thật sự là mặt mũi rất lớn ah.....”

Nói là nói như vậy, nhưng Giản Già vẫn xoay người đi ra sau, bên trong tiểu viện Nhan Tô đang cùng Thiển Thanh ngồi ở trên nhuyễn tháp nói chuyện phiếm, thấy Giản Già đi tới Nhan Tô co quắp đứng dậy nói “Thiển Thanh, ta về phòng trước.....”

“Chờ một chút,” Giản Già gọi Nhan Tô đang chuẩn bị đi, lạnh nhạt nói “Ngày mai Lâm huyện có hội chùa, Trần Ảnh sẽ xuất hiện, người chuẩn bị lại một chút, ta mang người đi.”

Nghe thấy tên Trần Ảnh, Nhan Tô ánh mắt sáng ngời, tràn ra ý cười làm cho khuôn mặt vốn xinh đẹp càng thêm mỹ lệ, vội vàng gạt đầu “Àn, ta đã biết.”

Thiển Thanh cùng Nhan Tô kết giao mấy ngày, khó thấy được Nhan Tô lộ ra vui sướng rõ ràng như thế, trên mặt cũng dần theo ý cười, kéo kéo tay Giản Già nói “Giản Già, hội chùa.....”

“Không cho chàng đi.”

“Vì sao?” Thiển Thanh thất vọng gục đầu xuống, nha nha nói “Nghe nói nơi đó phật thực linh, ta chính là muốn đi cầu một cái bùa bình an.....”

“Là lo lắng cho đứa nhỏ sao?” Giản Già ngồi xuống, nhẹ nhàng đè lại tay Thiển Thanh hỏi “Chàng bắt an cái gì?”

Thiển Thanh cười cười tựa vào đầu vai Giản Già, thấp giọng nói “Chỉ là cầu để an tâm, ta hy vọng đứa nhỏ sẽ bình an sinh ra.”

Giản Già do dự sau một lúc lâu, thở dài vẫn là đồng ý.

Bởi vì không thích có người ngoài, Giản Già thuê hai xe ngựa, một chiếc là cho Nhan Tô, một chiếc còn lại là cho chính mình cùng Thiển Thanh, trong xe ngựa thực thoải mái, sợ Thiển Thanh say xe sẽ nôn lợi hại hơn, Giản Già trước đó đã chuẩn bị tốt viên thuốc dưỡng thai, tìm một xa phu có tay nghề, cảm thấy an bài thỏa đáng mới đánh xe đi hội chùa.

Trong Thanh Xa tự người thấp hương nổi liền không dứt, cho dù là bình thường cũng hương khói tràn đầy, hung cho dù nhiều người, hoàn cảnh bên trong chùa miếu lại đối lập với chợ bên ngoài huyên náo, chỉ nghe thấy thanh âm đánh mõ cùng tiếng nhỏ giọng nói chuyện ngẫu nhiên truyền tới.

Giản Già xuống xe trước, sau đó xốc màn xe, vươn tay cẩn thận đỡ Thiển Thanh xuống dưới, nam tử cất bước thật cẩn thận, nhưng là không biết làm sao lại vướng vào giày, lúc xuống xe làm cho giày rơi mất, Thiển Thanh chưa kịp quần bách đã bị Giản Già ôm vào trong ngực, một tay nâng hất ngồi vào bên cạnh xe ngựa, sau đó ở dưới ánh mặt trời, chút không thèm để ý ánh mắt người đi đường lui tới, nữ tử nửa ngồi xuống, nhặt lên giày vỡ vỡ tro bụi bên trên, tự tay một lần nữa mang vào cho Thiển Thanh.

Trong một khắc kia khuôn mặt tuần tú của nữ nhân đang đỡ nam tử kia làm cho bao nhiêu nam tử hâm mộ đỏ mắt.

“Cẩn thận một chút” Giản Già đỡ lấy thắt lưng Thiển Thanh, thấp giọng dặn “bây giờ chỉ làm rơi giày nhưng nếu sảy chân mà té thì về sau đừng nghĩ ta sẽ đồng ý cho chàng xuất môn.”

Uy hiếp giống như thực lại giống như giả, làm cho trong mắt Thiển Thanh dấu không được hạnh phúc.

Nhan Tô cũng xuống xe, nhưng vẫn đứng một bên không ngừng nhìn xung quanh, nhưng qua canh giờ ước định mà Trần Ảnh vẫn không có xuất hiện, sắc mặt Nhan Tô chậm rãi ảm đạm, lộ ra tuyệt vọng.

“Trần Ảnh sẽ không phải không tuân thủ hứa hẹn, chờ một chút.”

Giản Già nói xong, nghiêng người che đi ánh nắng chiếu trên người Thiển Thanh, hỏi “Còn đứng được không? Đi vào bên trong đi, bên trong mát hơn một chút.”

Giản Già giúp đỡ Thiển Thanh đi vào Thanh Xa tự, Nhan Tô vẫn đứng ở tại chỗ chờ, Giản Già liếc mắt một cái, nhìn bộ dáng ‘hắn’ bướng bỉnh cái gì cũng chưa nói, giúp đỡ Thiển Thanh đi vào.

Giúp đỡ Thiển Thanh ngồi trên ghế, Thiển Thanh lo lắng nhìn phía ngoài, nói “Thê chủ, Nhan Tô là một nam tử một mình ở bên ngoài không an toàn, nàng đi dẫn ‘hắn’ lại đây đi.....”

Giản Già nhíu mày, nhìn bụng Thiển Thanh, rõ ràng là không muốn đi ra ngoài.

“Nơi này nhiều tầng nhân như vậy ta sẽ không gặp chuyện không may, ta cam đoan sẽ ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này không đi đâu cả.”

Dù sao cũng thiếu Trần Ảnh một cái nhân tình, tuy cũng không tính là gì, nhưng nếu người mẩu chốt xảy ra chuyện, về phía Trần Ảnh cũng không biết nói thế nào, Giản Già hơi trầm ngâm, nói “Ngoan ngoãn ở trong này, thế nào cũng không cho đi, biết không?”

Thiển Thanh cong khóe miệng, nhin cười, vẫn “Ân.” một tiếng.

“Như thế nào chỉ có mình ngươi?”

Giản Già kỳ quái nhìn bộ dáng nghèo túng của Trần Ảnh đã nhiều ngày không thấy một, nhíu mày hỏi “Nhan Tô đâu?”

Nơi Trần Ảnh đứng chính là nơi Nhan Tô vừa mới đứng, chờ người tới, nhưng bây giờ lại không có bóng dáng.

“A, hắn cùng người khác đi rồi,” Trần Ảnh vẫn là bộ dáng bĩ bĩ như trước, nhưng dưới đáy mắt sóng ngầm bắt đầu khởi động, ôm tay cười lạnh nói “Thật sự là không nên kỳ vọng, ta làm nhiều, cũng không bằng một câu tưởng niệm của ‘nàng’.”

Giản Già không đáp lời, lẳng lặng nghe.

“Chắc, xem ra ta vẫn thích hợp với giang hồ hơn, quy ẩn lâu như vậy, nên bị người đuổi giết mới có chút chật vật, không nghĩ tới vẫn là cái gì cũng không được đến, ngươi nói, ta là không phải choáng váng?”

“.....”

“Như vậy cũng tốt, ta muốn cái dạng gì không có, sao phải treo cổ ở trên một thân cây chứ?”

“.....”

“Ta nói,” Trần Ảnh quay đầu đến chọn mi nhìn về phía Giản Già, một bộ biểu tình ‘Thực chịu không nổi người’ “Ta chật vật như vậy, ngươi không có thể an ủi một chút sao?”

“Ngươi cần?”

“..... Không cần.”

Trần Ảnh bỗng dưng bật cười, lắc lắc trường kiếm trong tay nói “Lâm Kiếm Gia, ngươi thật đúng rất hợp ý ta, nếu không phải ta còn có phiền toái trong người, thật muốn cùng ngươi uống một lần rượu!”

“Thật có lỗi, ta không uống rượu.”

Trần Ảnh cứng lại một chút, bật cười, một cái thả người nhảy lên, cất cao giọng nói “không thể được, uy, ta sẽ nhanh chóng giải quyết phiền toái sau đó tới tìm ngươi!”

Lời còn chưa dứt, người đã biến mất không còn tung tích.

Giản Già đứng tại chỗ, trên khuôn mặt luôn luôn đậm mạc, câu ra một chút ý cười.

Chùa miếu thực im lặng, Thiển Thanh ngồi ở chỗ kia chờ Giản Già trở về, có chút buồn ngủ, ngáp một cái.

Trong lúc đang phát ngốc, có một người đến gần hắn, mang theo chút không xác định nói “Thiển Thanh?”

Thanh âm quen thuộc làm cho Thiển Thanh run lên, theo phản xạ quay đầu, liền thấy Trần Ngôn đã lâu không thấy.

Trần Ngôn mang theo ý cười nhả nhặn, đánh giá Thiển Thanh một chút, ánh mắt ở rơi xuống trên cái bụng hơi hở ra của Thiển Thanh, sau đó làm như không có việc gì nói “Sao lại một mình ở đây?”

“..... Không có..... Thê chủ..... Ở bên ngoài.” Thiển Thanh có chút khấn trương, ngón tay nắm chiếc khăn.

Trần Ngôn ánh mắt chợt lóe, nhưng khuôn mặt vẫn là tươi cười ôn hòa như vậy, nói tiếp “Như vậy a, chính phu của ta cũng có bầu, ta mang theo hẳn đến cầu cái bùa bình an, không thể tưởng được lại khéo như vậy.”

Nghe thấy Trần Ngôn thế nhưng lại có chính phu, Thiển Thanh lập tức ngẩng đầu, vội hỏi nói “Vậy Lam nhi thì sao?”

“Lam nhi?” Trần cười ý vị thâm trường, thưởng thức bộ dáng Thiển Thanh tâm hoảng ý loạn, nói “Hắn đương nhiên tốt lắm, ta sẽ không ủy khuất hắn.”

Sắc mặt Thiển Thanh trắng bệch, tính tình dè dặt của mình hẳn rất rõ ràng, thê chủ cưới chính phu, hẳn làm sao có thể tốt được?

“Ta còn có việc, phải đi trước” Trần Ngôn gật đầu, chia tay Thiển Thanh, nhưng nam tử còn đang mãi lo lắng căn bản là không có nghe thấy tiếng của đối phương. Lúc đi qua, Trần Ngôn nghiêng đầu, thấp giọng nói “Thanh Nhi, người còn nhớ rõ không?”

Nhớ rõ cái gì?

Thiển Thanh có chút trở mắt.

“Đã quên cũng không sao, về sau có rất nhiều thời gian để cho người nhớ lại.”

Nói xong nhưng lời mạc danh kỳ diệu, Trần Ngôn giống như là cái gì cũng không có phát sinh, cũng không quay đầu lại mà lỵ khai.

47. Chương 46

Chương 46: Đúng như hỏa diễm...

Mùa hè cỏ mọc chim bay, Lâm Thủy Đường cũng rất an hòa nhưng Lâm gia lại rơi vào nguy cơ trước nay chưa từng có.

Lâm Giản Chi cùng Tiềm Hòa nhanh chóng thành hôn, một tháng sau, Lâm Tuyên chết, Lâm gia đại loạn.

Lâm Giản Chi ở vị trí chủ nhân Lâm gia dung thủ đoạn xuất hồ ý liệu (bất ngờ), tàn nhẫn, làm cho những người thuộc chi thứ của Lâm gia không người nào có can đảm lên tiếng. những vị quan triều đình giao hảo với Lâm gia không chỉ không vì Lâm Tuyên chết đi mà cắt đứt quan hệ mà ngược lại lại càng thêm thân thiết. nhưng qua nửa tháng Lâm gia lại bị kết tội cấu kết với ngoại quốc, gia nghiệp to lớn như vậy nhưng chỉ trong một tháng đã nhanh chóng lụi tàn.

Lâm Giản Chi bị bỏ tù, chính phu Tiềm Hòa biến mất vô tung tích.

“Người nói xem những chuyện này thật là hay ah” Trần Ngôn đùa nghịch thứ gì đó trong tay nhìn Triệu Dương ngồi một bên sắc mặt trắng bệch, khẽ cười “Được rồi, chính phu than ái của ta, Lâm gia đều đã sụp đổ rồi, người còn gì bất mãn, những gì người muốn không phải đã có được rồi sao?”

Triệu Dương nở nụ trào phúng “Chiếm được? Ta có được cái gì, là được nhốt hay là được không chế?”

“Ah, đừng lo lắng, chờ người sing xong đứa nhỏ, thì ta tất nhiên sẽ thả người mà.” Trần Ngôn trên mặt lộ ý cười ôn hòa, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo không nói nên lời, chậm rãi đi đến gần hôn lên hai má Triệu Dương, nữ tử nhỏ giọng nói “Ngoan ngoan ngồi ở đây, nếu không, đừng trách ta.”

Đi đến cửa phòng ngủ, nói những người đang canh giữ chú ý một chút, Trần Ngôn vừa ngẩng lên liền thấy một nam tử hoa lệ quyền rũ đứng chờ cách đó không xa.

Trần Ngôn nhẹ giọng “chậc” một cái, có chút tức giận nhíu mày “Tiểu Kha, người tới nơi này làm gì?”

“Lâm gia đã sụp đổ. Ta cũng không cần thiết phải ở lại nơi đó nữa ah” Tiểu Kha cười cười, đi qua tựa vào người Trần Ngôn “Nha, ta đã làm rất nhiều chuyện cho người như vậy, người không phải là muốn vứt bỏ ta chứ?”

“Làm sao có thể?” ánh mắt Trần Ngôn lóe một tia sáng khó lường, nâng cằm Tiểu Kha, khẽ hôn lên khóe miệng “ Một người xinh đẹp như vậy ta làm sao mà bỏ được đây.”

Tiểu Kha hạ mắt xuống “Vay đệ đệ ta.....”

“Người yên tâm, đệ đệ người tốt lắm,” Trần Ngôn ôm lấy Tiểu Kha đi đến phòng bên cạnh “Chờ ta xử lý tốt việc này,ta sẽ để cho các người đoàn tụ.”

Trên mặt Tiểu Kha hiện lên sự phẫn hận nhưng chỉ trong chớp mắt lại lại trở về nụ cười quyến rũ như trước. Trần Ngôn nheo mắt đánh giá ‘hắn’ một lúc, sau đó có chút cảm khái “Khó trách người ở Lâm gia lại được sủng ái như vậy, nữ nhân chết tiệt lại còn muốn đem người giấu đi, thật sự là xinh đẹp.....”

Nói xong đẩy cửa ra đẩy nam tử kia bước vào sau đó cũng bước vào theo.

Cửa bị khóa trái sau đó chỉ trong chốc lát trong phòng liền truyền ra những tiếng động lả lướt.

.....

Đợi cho Tiểu Kha ngủ say, Trần Ngôn mới đứng dậy mặc quần áo, đi ra ngoài hỏi người đã chờ từ lâu “Thế nào?”

“Đã nói cho người nhà của ‘hắn’, các ‘nàng’ cũng đồng ý nghe theo.”

“Vậy là tốt rồi,” Trần Ngôn lộ ra một nụ cười lạnh “Người hãy cẩn thận canh chừng Tiểu Kha, ‘hắn’ cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, còn có,vị đệ đệ kêu Tiểu kia của ‘hắn’, nhanh chóng xử lý.”

“Vâng.”

Trần Ngôn nhìn những tia nắng bắt đầu ló dạng nơi chân trời, ánh mắt biến hoá kỳ lạ.

– là thời điểm thu vông.

Thiền Thanh tựa vào nhuyễn tháp thượng thêu quần áo, rất chuyên chú, ngay cả khi nào Giản Già tới cũng không biết.

Nàng lẳng lẳng đứng ở phía sau Thiền Thanh, ánh mắt ôn nhu nhìn hắn cẩn thận đem những sợi dây thừa ra kéo lại sau đó cẩn thận khâu lại, lại bước tới gần hơn một chút.

“Rắc –”

Tiếng cành cây bị gãy đánh vỡ im lặng, Thiền Thanh kinh ngạc, tay run lên, kim trên tay liên đâm vào tay.

Thiền Thanh bị đau hút một ngụm khí, Giản Già bước nhanh tới, đem ngón tay bị chảy máu của Thiền bỏ vào miệng mà mút, sau đó nhẹ nhàng thở ra, hỏi “Đau không?”

Thiền Thanh ngay lúc tay bị người cầm lấy thì theo phản xạ muốn rút tay lại nhưng khi nhận thấy đó là Giản Già thì liền ngoan ngoãn không động đậy nữa, để cho nàng kiểm tra tay của mình rồi mỉm “Chỉ là bị đâm một chút, không đau.”

“Là tại ta” Giản Già có chút tự trách, xoa xoa đầu Thiền Thanh “Dọa đến người?”

“Không có,” Thiền Thanh cầm tay Giản Già “Sao hôm nay lại về sớm vậy? Bên ngoài không có việc gì sao?”

“Khách nhân không nhiều lắm, Tiểu Lục có thể tự mình lo liệu.”

Đang nói, Tiểu Lục liền hấp tấp chạy vào, thấy Giản Già thì có chút do dự “Lão bản, bên ngoài có người..... nói là muốn gặp ngài.....”

“Là bệnh nhân?”

Thấy thần sắc Tiểu Lục kỳ quái, Giản Già nhíu mi.

“Không phải.....” Tiểu Lục do dự nhìn nhìn Thiển Thanh, rồi nói “‘Hắn’ nói, là người nhà của Thiển Thanh công tử.....”

Tay Thiển Thanh cứng đờ, tất cả kim chỉ đều đánh rơi trên mặt đất.

“Người nhà?”

Sắc mặt Giản Già không tốt lắm, hơi nhếch môi hỏi “Là người thế nào?”

“‘hắn’ nói là phụ thân của Thiển Thanh công tử .....” Tiểu Lục lấp ba lấp bắp “Trông có vẻ rất nghèo túng.....”

Nghèo túng.....

Thiển Thanh đứng dậy nắm lấy tay áo Giản Già, cầu xin “Giản Già..... Ta, ta muốn trông thấy phụ thân.....”

Nếu nói hắn còn lưu luyến gì ở ngôi nhà kia thì chính là vị phụ thân này .....

Giản Già thở dài, nói với Tiểu Lục “Kêu người vào đi.”

Bộ dáng của phụ thân Thiển Thanh, không nên nói là nghèo túng.

Mà là bi thảm.

Quần áo đã bẩn tới nỗi không còn nhìn ra được màu sắc ban đầu, trên mặt đều là bùn đất, vẻ mặt co rúm lại, lúc nhìn thấy Thiển Thanh thì rất vui mừng nhưng sau đó thì uể oải đứng ở một bên.

“..... Cha.”

Thiển Thanh nhỏ giọng kêu lên, phụ thân Thiển Thanh run lên, lại giương mắt nhìn Giản Già, mới chậm rãi gật đầu đáp “Thanh Nhi.....”

“Cha!” Thiển Thanh đi qua ôm lấy đôi phương, nước mắt tuôn rơi “Cha, sao lại thế này? Người làm sao có thể biến thành như vậy? Nương đâu? Đệ đệ đâu?”

Mấy vấn đề liên tiếp nhưng phụ thân của Thiển Thanh chỉ là đứng nghe sau đó lập tức quỳ xuống khóc lớn.

“Thanh Nhi..... nương người đồ bạc bị thua thiếu bạc của người ta, nhà ở đã bị người ta lấy mất rồi. nương người cũng bị bắt đi. Còn đệ đệ người hiện tại bản thân nó ở Trần gia cũng khó bảo toàn..... Trần Ngôn cười chính phụ, căn bản là mặc kệ đệ đệ người..... Người phải giúp phụ thân..... giúp phụ thân.....”

Thiển Thanh bị người kéo suýt chút nữa ngã xuống đất, được Giản Già đỡ lấy, nàng đem hắn đỡ tới ngồi trên nhuyễn, sau đó đem phụ thân Thiển Thanh kéo lên “Ngài đi rửa mặt nghỉ ngơi một chút, đi xa như vậy khẳng định mệt muốn chết rồi, mọi chuyện giao cho ta, ta sẽ xử lý tốt.”

Nói xong nhìn Tiểu Lục một cái, Tiểu Lục vội vàng nói “Ách..... Ngài đi theo ta, khách phòng ở bên này.....”

Phụ thân Thiển Thanh còn muốn khóc lóc kể lể, bị Giản Già thần nhiên bác bỏ.

“Thanh Nhi hiện tại thậm chí mình không tiện, ngài vẫn nên đi nghỉ ngơi trước đi.”

Chờ phụ thân Thiển Thanh đi rồi, Giản Già đi đến bên người Thiển Thanh đang chân tay luống cuống, đem nam tử sắc mặt tái nhợt ôm vào trong lòng “Đừng lo lắng, mọi chuyện đã có ta.”

Umh.”

Thiển Thanh chôn ở trong lòng Giản Già, ôm lấy thắt lưng nàng.

“Thanh Nhi, nhớ kỹ, nhất định không được gấp, việc này ta sẽ xử lý, vô luận cha người nói cái gì, cũng không có thể hoảng, biết không?”

Thiển Thanh trầm mặc gật đầu.

Giản Già che lại đáy mắt ưu tư –

Mọi chuyện tới quá đột ngột hơn nữa còn rất kỳ quái.

Phụ thân Thiển Thanh cứ như vậy mà ở lại, mỗi ngày trên mặt đều không dấu được lo lắng, Thiển Thanh cũng ngày càng bối rối hơn, mỗi lần nhìn thấy Giản Già đều hỏi “Mọi chuyện thế nào?”

Nhưng trấn Nam Kiều cách Lâm huyện rất xa, Giản Già phải đi rất nhiều người để tìm hiểu tin tức nhưng đều chậm chạp không có trở về. nàng chỉ có thể tận lực trấn an hai người, làm cho bọn họ an tâm.

Nhưng sau đó được liệu lại xảy ra vấn đề.

Giản Già để cho Tiểu Lục ở lại trông cửa hàng còn nàng thì tự mình đi tới nơi nhập hàng trao đổi. Mãi tới chạng vạng khi nàng trở về thì lại thấy Tiểu Lục khóc lóc chạy tới.

“Lão..... Lão bản, Thiển Thanh công tử cùng..... phụ..... phụ thân của hắn.... đã không thấy.....”

48. Chương 47

Chương 47: Đúng như ánh trăng...

“Người thật sự là ngu ngốc, Lâm Kiếm Gia đối với người tốt như vậy thế nhưng người cứ như vậy chạy đến đây, thật xứng đáng cho người khi chịu nhiều đau khổ như vậy.”

Thiển Lam nhìn người hai tay bị trói ngồi dưới đất lạnh lùng trào phúng.

Thiển Thanh cúi đầu trầm mặc sau một lúc lâu, biểu tình lại bình tĩnh ngoài ý muốn, thấp giọng nói “..... Ta không có.”

Thiển Lam cùng Thiển Thanh đều bị nhốt tại sai phòng cười lạnh “Người không có? Người không có sao có thể bị Trần Ngôn tên hỗn đản đó bắt đến nơi này? Người không có vào lúc đêm hôm khuya khoắt cùng phụ thân chạy đến nơi này? Người thế nhưng không tin Lâm Kiếm Gia mà tự tiện làm chủ, người không phải ngốc, người là xuẩn (ngu đần)!”

“Ta không phải!” Thiển Thanh lần đầu tiên lớn tiếng phản bác đê đê, cắn răng đứt quãng nói “Ta..... Ta bị lừa.....”

“Thiệt, Lâm Kiếm Gia coi trọng người thật sự là mắt bị mù,” Thiển Lam bĩu môi, nhìn Thiển Thanh mang thái độ hờ lạnh “Trần Ngôn đã muốn phát rò rỉ, người cầu ông trời phù hộ người sẽ không mất đi đứa nhỏ này đi.”

Thiển Thanh co người, sắc mặt trắng bệch, sau đó nhìn chằm chằm Thiển Lam nói “Lam nhi, người giúp ta, ta không thể mất đi đứa nhỏ này, ta không thể mất đi thế chủ.....”

“Thiển Thanh,” Tuy rằng chặt vật nhưng nam tử vẫn như trước là vẻ mặt ngạo khí mà xinh đẹp gọi ca ca của mình, chậm rãi nói “Người có biết ta ghét nhất ở người là cái gì không? Chính là bộ dáng yếu đuối này của người, người vĩnh viễn cũng không hiểu phải nắm bắt những người đối tốt với người. Trần Ngôn năm đó đem tranh thù đặt ở trong tay người, người lại trở mặt nhìn ta cướp đi, bởi vì ta là đê đê người. Lâm Kiếm Gia sủng người vô điều kiện, người lại dễ dàng rời bỏ nàng, bởi vì người kia là phụ thân người, người mỗi lần đều dễ dàng có được bảo bối mà người ta cầu mà không có, nhưng người lại luôn tự mình buông tay, cho nên, ta chán ghét người.”

“..... Các người, là thân nhân của ta.”

“Chắc, ta thật thấy phiền cho sự thiện lương ghê tởm này của người.” Thiển Lam vừa nói vừa ngăn dây thừng của Thiển Thanh “Đúng vậy chúng ta những thân nhân đã bán đi người? Hay là thân nhân mắt nhìn thấy người chịu khổ mà cũng không động dung lấy một chút? Thiển Thanh, người rốt cuộc có hiểu hay không, cái gì mới là thứ người chân chính cần phải bảo hộ?”

Thiển Thanh kinh ngạc một hồi lâu, sau đó nhỏ giọng trả lời nhỏ đến không thể nghe thấy nói “..... Thế chủ.”

“Ta thật sự là không muốn cùng người nói tới những thứ này” Thiển Lam vuốt lại mái tóc rối của mình, đem dây thừng đá qua “Bất quá phỏng chừng chúng ta cũng sẽ không bình an ra khỏi nơi này, những lời này ta cũng nghe đã lâu, nói ra dù sao cũng dễ chịu một chút.”

Hai người lẳng lặng dựa vào tường, cho tới khi cửa sài phòng bị mở ra, Trần Ngôn mang theo ý cười vô hại đi đến.

“Chắc, như thế nào, liên lạc cảm tình huynh đệ?”

Thiển Thanh không nói chuyện, nhưng Thiển Lam khinh thường mở miệng “Trần Ngôn, người đừng bày ra một bộ sắc mặt như vậy, ta hiện tại vừa nhìn liền ghê tởm.”

Trần Ngôn nhú mày, vẫn là bộ dáng tựa tiểu phi tiểu, nói với Thiển Lam “Người lúc trước không phải là chết sống cũng phải gả cho ta sao, hiện tại nói hối hận, thực làm cho ta khổ sở.”

“Ta là mất bị mù, không thấy rõ người dĩ nhiên là người điên!” Thiển Lam nghiêng răng nghiêng lợi.

Không để ý tới Thiển Lam, Trần Ngôn đi đến trước mặt Thiển Thanh ngồi xổm xuống, muốn đưa tay nắm lấy đối phương, lại bị Thiển Thanh đẩy ra, không khỏi cười, thấp giọng nói “Thanh Nhi, người vẫn không nhớ sao?”

“Lần mà ta té bị thương chân, ta đem tranh thêu đưa cho người ta đã nói, vô luận ta làm sao, cuối cùng đều trở lại bên cạnh người,” trong thanh âm của Trần Ngôn mang theo ôn nhu làm người ta phát lạnh, nhẹ nhàng nói “Nhưng, sau đó người lại đem nó tặng cho đệ đệ người.”

“Ta thật sự thất vọng.”

“Thanh Nhi, ta hiện tại cái gì cũng có, quyền thế, địa vị, ta muốn gì đều có, không ai dám khoa tay múa chân với ta nữa, cũng không có người dám nói ta là người què nữa, cho nên, trở lại bên ta đi.”

Trần Ngôn nói xong, giang hai tay muốn ôm lấy Thiển Thanh, lại thành linh bị đối phương đẩy ra.

Nam tử trên mặt là kháng cự cùng phòng bị không che dấu, Thiển Thanh hai tay bảo vệ bụng, chậm rãi lắc đầu “Ta không cần.”

“Người nói cái gì?”

Trần Ngôn giống như là không có nghe thấy, ôn hòa lại hỏi một câu.

“Ta không cần,” Thiển Thanh thanh âm lớn hơn, cố nén sợ hãi ngẩng mặt nhìn Trần Ngôn nói “Ta đã có thê chủ, ta sẽ không cùng người.”

“Là vì cái này?” Trần Ngôn ánh mắt dừng ở trên cái bụng đang được Thiển Thanh gắt gao bảo vệ, neho mắt tự nói “Nếu không còn thứ trói buộc này, vậy thì sẽ không còn vấn đề gì rồi?”

Nàng đang nói cái gì?!

Thiển Thanh không tự chủ được lúi về phía sau, cố gắng làm cho chính mình thanh tĩnh một chút. Lúc trước Thiển Lam hình như cũng đã nói với hắn, nếu tiếp tục yếu đuối, chờ hắn, chính là hai bàn tay trắng.

Trần Ngôn đứng dậy, bình tĩnh nhìn mặt Thiển Thanh tràn đầy phòng bị, sau đó nâng chân, thành linh hướng tới cái bụng hở ra của hắn mà đá!

Không cần!—

Đột nhiên có người lao tới phía trước, một tiếng kêu rên, sau đó là thanh âm Trần Ngôn mang theo kinh ngạc.

“A, thật sự là không thể tưởng được.....”

Thiển Thanh mở mắt, liền thấy Thiển Lam bên khóe miệng mang theo vết máu, có chút vụn vặt cười nói “Không có biện pháp, ta vui.”

“Lam nhi.....” Thiển Thanh lẳng lẳng nói không nên lời, kích động lấy tay lau đi máu trên mặt đệ đệ, vô ý thức hỏi “Vì sao.....”

Vì sao?

Là vì cái kẻ ngu ngốc ngu xuẩn lại thiên lương này chạy tới cứu ‘hắn’, hay là vì hắn là người ca ca luôn cười ôn hòa với ‘hắn’, cũng hoặc là vì lương tâm mặc danh kỳ diệu tràn ra?

Thiểm Lam cũng không biết.

Trần Ngôn mắt lạnh nhìn Thiểm Lam quỳ rạp trên mặt đất ho ra máu, phân phó “Đem hắn kéo ra.”

Nữ tử chuyển xem qua hướng Thiểm Thanh, trong mắt hắn là một mảnh lo lắng “Thứ này chết đi, người như thế nào trốn được nữa?”

cước bộ tới gần, lại bị đánh gãy ngoài ý muốn.

“U, náo nhiệt a náo nhiệt, tiểu Hi, sao chúng ta luôn tới dung lúc để xem náo nhiệt ak.”

Phong Hoa áo trắng vẫn là một cây chiết phiến, văn nhã phe phẩy, nói với Văn Hi bên người “Mỹ nhân a tiểu Hi, lần trước cứu một người, lần này là hai người, người thật là có số đào hoa.”

“..... Cảm tạ, ta không cần.”

“Ai, người thật là không hiểu phong tình.” Phong Hoa giống như tiếc hận lắc đầu thở dài, sau đó đem ánh mắt dừng ở trên người Trần Ngôn, ngữ khí ôn hòa nhưng đáy mắt lại dấu không được ánh sáng lạnh lẽo ra “Trần Ngôn, người thật sự là thật to gan.”

Vẻ tàn nhẫn trên mặt Trần Ngôn khi nhìn thấy người tới thì nhanh chóng biến mất không còn dấu vết, cung kính cúi người hành lễ “Phong vương gia giá lâm hàn xá, thật là vinh hạnh.”

“Không dám nhận,” Phong Hoa cong khóe miệng, “Ta không nhận nổi những đại lễ như vậy ah.”

“Vương gia khách khí, không biết Vương gia tới đây có gì chuyện quan trọng?”

Phong Hoa đi qua, nói với Thiểm Lam vẫn còn ho không ngừng “Mỹ nhân, cùng ta đi, được không?”

“Vương gia, Thiểm Lam là phu thệ của ta, làm sao có thể cùng ngài rời đi, ngài nói đùa.”

“Bốn vương muốn mang đi, thì không có ai dám ngăn cản” Phong Hoa đem Thiểm Lam ý thức có chút không rõ ôm lấy, sau đó lạnh nhạt nói với Trần Ngôn “Muốn người, đi Phong Hoa lâu tìm ta đi.”

Nói xong thì hô lên với Văn Hi vẫn còn đứng một bên “Tiểu Hi, ta không thể mang theo hai người, người kia giao cho người.”

Văn Hi im lặng.

Ra khỏi phủ đệ Trần Ngôn, khoảng trăm mét, có một chiếc xe ngựa chờ ở nơi đó đã lâu.

Trần Ảnh nói với nữ tử vẫn không có một chút biểu tình “Người ta giúp người tìm trở về, nhân tình này ta sẽ nhớ kỹ.”

“Cảm tạ.”

“Người cũng đủ lợi hại ah, nhiều cừu nhân như vậy tìm ta thật lâu cũng không thấy, người lại có thể đem ta đào ra, chắc.”

Giản Già ánh mắt nặng nề nhìn Văn Hi ôm Thiểm Thanh đi đến, sau đó tiếp nhận người trong tay đối phương, mím môi nói “Đa tạ.”

“Không khách khí,” Văn Hi gật đầu, “Chuyện của Thanh Phong, còn cần người tốn thêm một chút tâm huyết.”

Hàn huyền xong, Trần Ảnh tiếp tục đi tránh né mấy cừu nhân đuổi giết, Phong Hoa đã sớm không biết tung tích, Văn Hi lên một chiếc xe ngựa khác.

Giản Già đem Thiểm Thanh an trí xong, vẫn lẳng lặng ngồi ở một bên không nói lời nào, không có an ủi không có ôm, cái gì cũng đều không có, thậm chí, ngay cả cái ánh mắt nhìn hắn cũng không có.

Chỉ ngồi, mắt lạnh nhìn ngoài cửa sổ.

Thiểm Thanh lúc thấy Giản Già rất hân hoan giờ phút này đã sớm bị khấn trương vô thố thay thế, muốn mở miệng, lại bị biểu tình tràn đầy hàn ý của đối phương dọa, trầm mặc như vậy, làm người ta sợ hãi.

Cho đến lúc đến Lâm Thủy Đường, mặt Giản Già vẫn không chút thay đổi trước khi xuống xe, chỉ nói với một câu duy nhất Thiểm Thanh.

“Thiểm Thanh, ta thực thất vọng.”

Sau đó, nàng không có giống như trước đây che chở hắn xuống xe, mà trở thành một người hầu xa lạ, linh hoạt đỡ Thiểm Thanh đi xuống.

Thiểm Thanh trong đầu trống rỗng, nhưng ý thức lại vô cùng rõ ràng –

Hắn, đã mất đi.

49. Chương 48

Chương 48: Chính văn kết thúc...

Thiểm Thanh ngồi ở trên giường, có chút ngơ ngác.

Từ phủ đệ Trần Ngôn trở về, Giản Già trực tiếp tới Lâm Thủy Đường, sau đó không có trở lại phòng ngủ. Trong phòng của hắn có thêm một nam tử hầu hạ hắn. Thuốc dưỡng thai cùng cơm canh vẫn đúng hạn đưa đến trong phòng ngủ, nhưng đã không còn cái người rất mực ôn nhu nói với hắn, dỗ hắn uống thuốc.

Nam tử tên gọi Thủy Ý đem đồ ăn đặt ở trên bàn, nhẹ giọng nói “Ngài nên dùng cơm.”

“Thủy Ý, thê chủ đâu?”

Thủy Ý khó xử nhìn Thiểm Thanh, vấn đề này đối phương đã hỏi không biết lần thứ bao nhiêu, nhưng ‘hắn’ chỉ có thể đưa ra một đáp án.

“Công tử, Lâm tiểu thư ở Lâm Thủy Đường xem chẩn, bề bộn nhiều việc, chờ việc xong rồi sẽ lại đây.”

Như vậy a.....

Thiểm Thanh vuốt ve bụng, cục cứng cũng đã đói bụng rồi chứ? Phụ thân không thể lại tùy hứng, phụ thân phải đi ăn cơm.

Thiểm Thanh ngồi vào trước bàn, đồ ăn đều dựa theo sở thích của hắn, nhưng Thiểm Thanh một chút cũng không thêm ăn, ăn một ngụm cơm, nhưng trong cổ họng tựa hồ có cái gì đó mắc lại, rất gian nan mới có thể nuốt xuống.

Chờ Thiểm Thanh ăn xong rồi, Thủy Ý yên lặng thu thập mọi thứ, sau đó cũng rời khỏi phòng.

Thiểm Thanh ngồi trở lại trên giường, ấn bụng lăm lăm “Cục cứng, chúng ta chờ mẫu thân trở về người, được không?”

Hắn cứ như vậy ngồi chờ, đợi cho tới lúc sắc trời tối mịt, đợi cho tới lúc ánh trăng treo cao, tới lúc đợi không được nữa thì hắn đã mê mang mất.

Mơ mơ màng màng hắn cảm thấy có người cởi quần áo của mình ra, sau đó nhẹ nhàng đặt lên giường, hương vị rất quen thuộc. Thiểm Thanh muốn mở to mắt nhưng bởi vì rất, chỉ có thể lầu bầu một câu “Giản Già.....” lại chìm vào mộng đẹp.

Nghe thấy lời vô nghĩa của hắn Giản Già lẳng lặng nhìn Thiểm Thanh một hồi lâu, lúc này mới nằm xuống bên người hắn.

Bởi vì buổi tối ngủ không an ổn, Thiển Thanh sáng sớm hôm sau liền tỉnh dậy rất sớm, nhưng bên người không có ai cả, độ ẩm trên đệm cũng tiêu tán, Thiển Thanh vuốt chăn mang theo cảm giác mát lạnh, cũng gợi lên khóe miệng nở nụ cười.

Nhưng tràn đầy tiêu điều.

Bên ngoài dương quang cho dù rất ấm, trong lòng lại bị u ám lấp đầy. Nha, đã làm sai chuyện không phải chỉ một câu ‘thực xin lỗi’ hoặc là ‘ta sai lầm rồi’ là có thể bù lại, mà phải trả giá.

Giản Già không nổi giận không trách cứ, nhưng sự trầm mặc này so với tất cả những chuyện đó càng làm cho Thiển Thanh cảm thấy bất an.

Thời gian vô hạn kéo dài, Thiển Thanh cơ hồ không thể nhìn thấy Giản Già một lần. Hắn từng muốn đi ra phía trước tìm người nhưng mỗi lần đều bị Thủy Ý cùng với Tiểu Lục ngăn lại, nói rằng phía trước nhiều người sợ rằng hắn bụng to sẽ bị người đụng phải.

Thiển Thanh vẫn chờ, ban ngày đợi không được, buổi tối nàng nhất định phải trở về đi?

Thiển Thanh kháng cự sự buồn ngủ, đợi tới ngọn nến cũng đã tàn, mới nghe được tiếng người nhẹ nhàng mở cửa.

Nàng đi vào đến nhìn thấy Thiển Thanh còn chưa có ngủ hơi kinh ngạc, sau đó thần sắc lại trở về đạm mạc, cởi bỏ y phục chuẩn bị ngủ. Thiển Thanh ức chế kích động cùng bất an, nhỏ giọng mở miệng nói “..... Giản Già.”

Giản Già chỉ “Umh” một tiếng, sau đó xóc chăn lên nói “Ngủ đi.”

Trong phòng tối như mực, có thể nghe thấy tiếng hít thở của người bên cạnh, Thiển Thanh đánh bạo dựa vào, nghĩ rằng có thể giống như trước kia dựa vào trong lòng nàng rồi cùng nhau ngủ, ai ngờ vừa chạm vào góc áo nàng đã bị một bàn tay ngăn lại.

“Ta mấy ngày nay bị phong hàn, đừng thân cận quá.”

Thiển Thanh trong lòng đau xót, chậm rãi xoay người cuộn mình lại, nước mắt không tiếng động rơi xuống.

Trần Ảnh đối với hành vi của Giản Già cười nhạt.

“Lâm Kiếm Gia, nam nhân là dùng để yêu thương, huống chi nam nhân kia còn có hài tử của người, người như vậy có chút quá ah.”

Giản Già xuy trở về “Người thương yêu nam nhân, Nhan Tô cũng không phải đã đi rồi sao?”

Trần Ảnh á khẩu không trả lời được, ghen sau một lúc lâu mới nói “..... Tóm lại người đừng quá mức, nếu xảy ra chuyện gì lúc đó hối hận là chính người.”

“Ta tự có chừng mực.”

Nhưng loại chuyện ngoài ý muốn này, tùy thời đều có thể phát sinh.

Thiển Thanh suy nghĩ thật lâu, cố lấy dũng khí quyết định lại một lần nữa đi Lâm Thủy Đường tìm Giản Già.

Mặc kệ là loại trừng phạt gì, chỉ cần nàng có thể tha thứ cho hắn, chỉ cần hắn sẽ không mất đi nàng, cái gì hắn cũng có thể nhận.

Hắn nghĩ như vậy.

Nhưng lúc vào trong tiểu viện, lại thấy một màn làm cho hắn cơ hồ tâm thần câu toái .

Người nữ tử kia trước đây chỉ cười với hắn nhưng, lúc này, đối với Thủy Ý thanh tú, lại cười vô cùng ôn nhu.

Không cần!

Thiểm Thanh muốn hô lên, muốn tiến lên ôm lấy người thê chủ đã nói sẽ không bao giờ ruồng bỏ hẳn kia, muốn đem Thủy Ý sắc mặt đỏ bừng đuổi đi, nhưng hắc ám chưa từng có từ trong long tràn ra, cơ hồ bao trùm lấy hẳn.

Đây là hạnh phúc của hẳn, không thể chia xẻ!

Nếu đây là để trừng phạt sai lầm của hẳn, vậy hẳn tình nguyện chết đi.

Vô ý thức cất bước, Thiểm Thanh cước bộ từ chậm biến thành nhanh, không có ý thức được rằng như vậy đối với một người mang cái bụng lớn như mình có bao nhiêu nguy hiểm.

“Công tử mấy ngày nay ăn cơm uống thuốc đều thực đúng giờ, nhưng luôn là một bộ dáng có tâm sự.”

Thủy Ý trả lời câu hỏi của Giản Già, thật cẩn thận quan sát sắc mặt đối phương.

Giản Già nghe hẳn nói xong, trầm mặc một chút mới nói “Gần đây hẳn nghỉ ngơi không tốt, xem hẳn để cho hẳn ngủ nhiều hơn một chút, thuốc phải uống đúng giờ, có chuyện thì cho ta biết.”

“Ta nhớ kỹ.”

Thủy Ý giương mắt nhìn lướt qua Giản Già, do dự sau một lúc lâu mới nói “Lão bản, công tử mấy ngày nay thần sắc vẫn không quá tốt, ngài đừng như vậy với công tử nữa. mấy tháng nữa công tử sẽ sanh, như vậy đối với thân mình công tử cũng không tốt.”

Giản Già không biết suy nghĩ cái gì, không có đáp lời, một lát sau mới quay sang nhìn về phía Thủy Ý nói “Trước kia ta rất sùng hẳn, mới thiếu chút nữa mất đi hẳn, lần này không cho hẳn một cái giáo huấn làm sao hẳn có thể nhớ được.”

Nói xong, không khỏi lộ ra một ý cười ôn hòa, cúi đầu nói “Ta thật ra vẫn muốn sùng hẳn, nhưng.....”

Thủy Ý nhìn lão bản từ lần đầu tiên gặp mặt vẫn bày ra biểu tình lãnh nghiêm (lãnh khốc+ nghiêm nghị) không khỏi ngây người, sau đó liền hâm mộ người mà mình đang chăm sóc, được người như vậy nhìn chăm chú, là hạnh phúc cỡ nào.....

Thủy Ý theo bản năng nhìn lại phòng ở của Thiểm Thanh một cái, lại kinh hãi trợn to mắt thất thanh kêu lên “Công tử cẩn thận!”

Giản Già xoay người, liền thấy Thiểm Thanh đã ngã ngồi trên mặt đất, tay gắt gao che bụng, sắc mặt tái nhợt làm cho người ta sợ hãi.

Trong phòng mặt không ngừng mà truyền ra tiếng rên rỉ thống khổ, Giản Già ở cửa đi qua đi lại, gắt gao mím môi, hai đấm nắm chặt, chịu không nổi một chương đánh vào trụ trên hành lang quá khê “Đã lâu như vậy! Sao lại thế này!?”

Thủy Ý cũng là vẻ mặt lo lắng, vẫn cố trấn định, trấn an Giản Già “Lão bản, nam tử sinh con đều là như vậy, huống chi công tử đây là sinh non.....”

Sinh non.....

Vừa nghĩ tới từ này, Giản Già liền mê muội, cách ngày sinh sản ước chừng gần hai tháng!

“Không được, ta muốn đi vào!”

Giản Già muốn đẩy cửa, lại bị Thủy Ý ngăn cản.

“Lão bản, nam tử sinh con nào có nữ nhân đi vào, sản công nơi này có kinh nghiệm nhất, người đừng lo, sẽ không có việc gì.”

Thu tay lại, nghe thanh âm bên trong càng ngày càng mỏng manh, Giản Già sắc mặt cũng càng ngày càng khó coi.

Không được! Không thể đợi lát nữa!

Giản Già đẩy Thủy Ý, tiến vào trong phòng liền cảm thấy được mùi máu nồng đậm, sản công cùng mấy người đang giúp đỡ thấy một nữ nhân tiến vào đều ngậy ngẩn cả người, Giản Già không kiên nhẫn nói “Nhìn cái gì?! Còn không nhanh lên một chút!”

Trên giường Thiển Thanh vốn đang mê man, nghe thấy thanh âm Giản Già, lấy lại tinh thần một chút, khó khăn mở mắt ra kêu lên “Giản Già.....”

Giản Già nắm lấy tay Thiển Thanh, thấp giọng trấn an “Không có việc gì, kiên trì một chút, chàng cùng đứa nhỏ đều đã không có việc gì.....”

“Giản Già, không cần..... Không cần ta.....”

Thiển Thanh thanh âm rất thấp, lại mang theo run rẩy, Giản Già nắm chặt tay hắn nói “Ta không có không cần chàng, cho nên, chàng phải thật khỏe mạnh bình an.”

“Ta biết sai rồi..... Là ta sai, tha thứ cho ta được không Giản Già.....”

Thiển Thanh dứt quãng nói xong, sản công ở một bên gấp tới giờ chân “Đừng để hắn nói chuyện nữa, bằng không ngay cả khí lực sinh sản cũng không có!”

Giản Già đưa tay ôm lấy mặt Thiển Thanh, nhẹ nhàng “Hừ” một tiếng “Không cần nói nữa, hiện tại hãy nghe ta nói, hãy nghĩ tới con của chúng ta. Thanh Nhi, chỉ cần bình an sinh hạ đứa nhỏ, ta sẽ không trách chàng.”

“Ai nha! Nhanh chút nhanh chút! Lai ngắt đi! Lấy nước ấm đến!”

“Sao lại thế này?!” Giản Già gầm nhẹ, “Người không phải là sản công có kinh nghiệm sao?! Sao tới bây giờ cũng vẫn không sinh được!”

“Này..... Ta cũng không có biện pháp, thân thể hắn quá yếu lại là sinh non..... có khả năng..... Khả năng.....”

“Không có khả năng!”

Giản Già quay đầu lại nhìn về phía Thiển Thanh đã không có ý thức, nắm tay hắn đặt lên môi, kêu lên “Tĩnh tĩnh lại đi Thanh Nhi, tĩnh tĩnh..... Ta không giận chàng, chàng xem, ta đã chuẩn bị lễ vật, vốn muốn một thời gian nữa sẽ đưa cho chàng xem.....”

Giản Già từ trong tay áo xuất ra hai chiếc nhẫn vàng, run run đem một chiếc đem vào ngón áp út Thiển Thanh “Thanh Nhi, tĩnh lại, chúng ta còn có một con đường rất dài phải đi, một chiếc này còn chờ chàng đeo cho ta.....”

Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.

Chúng ta còn chưa đi hết một đời, làm sao có thể chia lìa nơi này?

Ngày năm tháng sáu, Thiển Thanh sinh con.

Gọi là, Nhiễm Sanh.

50. Chương 49.1

Chương 49: Phiên ngoại – phần 1 Kiêm Gia Khúc

Chuyện cực cực [nhất]...

Từ góc tường truyền đến tiếng khóc nghẹn ngào Giản Già theo thanh âm đi qua, quả nhiên, người ngồi xổm chỗ kia vụng trộm rơi nước mắt chính là đứa con bảo bối của mình.

Nhiễm Sanh 4 tuổi nhưng bởi vì sinh non nên nhìn qua nhỏ hơn mấy đứa nhỏ cùng lứa rất nhiều, tính tình cực kỳ giống Thiển Thanh, ngoan ngoãn khéo khéo. Giản Già đi qua ôm lấy bảo bối nộn nộn, lau nước mắt trên mặt Nhiễm Sanh hỏi “Cục cưng làm sao vậy? Ai khi dễ con?”

Cục cưng thanh âm mềm nhuyễn, mang theo chút ủy khuất “Nương, con té ngã.”

Giản Già vừa thấy, bộ đồ mới vừa thay buổi sáng của Nhiễm Sanh đen một mảng, lại mở nắm tay của cục cưng ra xem, bàn tay vì té nên lòng bàn tay trắng noãn. Giản Già nhíu mi, lấy khăn tay muốn lau một chút nhưng lại sợ mình mạnh tay làm đau bảo bối nên đành dung nó bao vết thương lại, ôm lấy cục cưng nói “Chúng ta đi tìm cha con, có đau hay không?”

Nhiễm Sanh lắc đầu, nhẹ giọng nói “Không đau, phụ thân ngủ trưa, không cần ẵm ỹ phụ thân.”

Giản Già hôn lên hai má Nhiễm Sanh, trong lòng tràn đầy yêu thương, lại cố ý đùa mà hỏi “Vậy vì sao bảo bối không ngủ cùng phụ thân lại một mình chạy tới nơi này làm gì?”

Nói chưa dứt lời, đôi mắt xinh đẹp của Nhiễm Sanh lại đỏ lên, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trên vai Giản Già, cánh tay bé nhỏ mập mập ôm lấy cổ nàng, rầu rĩ nói “Nương, viên viên không chơi cùng con, nó chạy mất.”

Lại là cái con thô chết tiết kia!

Đối với con tuyệt thổ số tốt mệnh dài kia, Giản Già nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không sao, nương chơi với con.”

“Không cần,” Nhiễm Sanh nháy mắt to lắc đầu “Nương phải xem bệnh cho gười khá như vậy mới có thể kiếm được tiền nếu không con cùng phụ thân sẽ không có phòng ngủ cũng không có cơm ăn, cho nên con không thể quần quít lấy mẫu thân.”

Mặt Giản Già tối sầm, rốt cục hiểu được vì sao con từ trước đến nay không thân cận với mình, cắn răng hỏi “Cục cưng, ai nói vậy?”

Nhiễm Sanh cắn ngón cái suy nghĩ một hồi, đếm trên đầu ngón tay “Phong Hoa di di (dì), Trần Ảnh di di, Lam nhi phụ thân.....”

Nghe cục cưng nói mặt Giản Già càng ngày càng đen, đánh gãy lời bảo bối “Đừng nghe các nàng, sau này lúc nào con cũng có thể tới tìm nương chơi.”

“Nhưng Trần Ảnh di di nói.....”

“Cục cưng ngoan, con nghe di di con, hay là nghe nương?”

“Nghe nương.”

Cục cưng ngoan ngoãn trả lời làm cho Giản Già nở nụ cười, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cục cưng “Thực ngoan.”

Nhiễm Sanh nằm ở trong lòng Giản Già, ngáp một cái, dụi mắt nói “Nương, con muốn ngủ.”

Giản Già ôm lấy cục cưng nhẹ nhàng vỗ về “Ngủ đi, nương ôm con về.”

Nhiễm Sanh ngậm lấy ngón tay mà mút, tới lúc Giản Già ôm nó về tới phòng ngủ, đứa nhỏ này đã ngủ rồi.

Thiển Thanh nằm trên tháp ngủ, thắm đáp trên người rơi xuống lộ ra một cánh tay. Giản Già đem cục cưng đặt bên người Thiển Thanh sau đó kéo chăn đắp lại rồi ngồi xuống bên cạnh cầm lấy một cuốn sách yên lặng đọc.

Ước chừng nửa canh giờ, Thiển Thanh hơi giật mình, sau đó mở mắt ra liền thấy cục cưng ngủ chảy nước miếng nằm bên người, tay nhỏ bé còn nắm lấy một góc vạt áo hắn.

Hắn muốn dậy nhưng lại sợ làm cục cưng thức giấc, đang do dự, thì một bàn tay vươn tới nắm lấy tay cục cưng, sau đó nhanh chóng nhét vào tay cục cưng một thứ khác cho nó cầm lấy.

Giản Già không biết khi nào thì biết Thiển Thanh tỉnh dậy, trên mặt còn mang theo ý cười thản nhiên ôn nhu với nam tử còn đang buồn ngủ. Giản Già đem cục cưng dịch vào bên trong, sau đó ôm lấy Thiển Thanh để hắn dựa vào trên người nàng.

Nam tử thuận theo dựa vào trong lòng Giản Già, hơi nhắm mắt, ngón tay Giản Già xoa sườn mặt hắn, thấp giọng nói “Còn chưa tỉnh?”

“Không phải” Sợ đánh thức Nhiễm Sanh, Thiển Thanh cũng nhỏ giọng trả lời “Hôm nay không phải Thanh Phong muốn tới bắt mạch sao? Sao nàng lại không ở Lâm Thủy Đường?”

“Văn Hi dẫn người đi rồi, cũng không biết là lại có chuyện gì” Giản Già cầm tay Thiển Thanh, thưởng thức những ngón tay mảnh khảnh của đối phương “Lúc trở về thì thấy cục cưng đang trốn ở một bên khóc, liền ôm nó về.”

“Khóc?” Thiển Thanh cả kinh, muốn ngồi dậy lại bị Giản Già ấn tựa vào trên vai mình, vội vàng nói “Lúc ngủ trưa nó vẫn còn ở bên cạnh ta sao lại.....”

“Nó thử dịp chàng ngủ trốn đi chơi với con thỏ kết quả thì bị té” Thấy Thiển Thanh kiềm chế không được mà đi thăm dò xem chỗ bị thương của Nhiễm Sanh, Giản Già có chút bất đắc dĩ “Ta thừa dịp nó ngủ thì đã bôi thuốc cho nó rồi, yên tâm, chỉ bị xước da mà thôi.”

Chính mắt nhìn thấy, Thiển Thanh mới thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận đem tay Nhiễm Sanh đặt vào trong chăn, có chút tự trách “Ta ngủ rất sâu, nên mới không biết nó đã chạy ra.”

“Cục cưng bình thường rất im lặng, nghịch ngợm một chút cũng tốt.”

Hai người chậm rãi nói chuyện, lúc này cửa truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhàng của Thủy Ý.

“Lão bản, bên ngoài một đứa nhỏ nói là muốn gặp người.”

Giản Già cúi đầu nhìn lên trán Thiển Thanh, rồi lại nhìn lên hai má Nhiễm Sanh, thấp giọng nói “Ta đi ra ngoài nhìn xem, một lát nữa cục cưng tỉnh dậy, đừng quên cho nó uống thuốc.”

“Umh.”

Giản Già đi ra ngoài, cùng Thủy Ý đến Lâm Thủy Đường, quả nhiên có một cô gái chừng 13, 14 tuổi, nhưng vẻ mặt lại trầm tĩnh hơn rất nhiều so với những đứa trẻ cùng tuổi, thấy Giản Già thì ánh mắt sáng lên một chút.

“Ngài chính là Lâm đại phu?”

Giản Già đánh giá cô gái một chút, cảm thấy có chút quen mắt, trầm ngâm nói “Người tìm ta có việc gì?”

Nữ hài tử thấy nàng không có phủ nhận, cung kính thi lễ, nói “Ngài còn nhớ ngài đã từng cho thuốc ột đứa nhỏ không? Đó là muội muội của ta, ngài đã cứu ta, vạn phần cảm tạ.”

Giản Già lúc này mới nghĩ đến bốn năm trước có một đứa nhỏ muốn cứu tỷ tỷ của mình, giật mình.

“Bởi vì mấy năm nay có chút chuyện xảy ra, cho nên không có cách nào đến cảm tạ ngài, Lâm đại phu, ngài luôn muốn tìm Tuyết Chi đúng không?”

Giản Già nheo mắt.

Cô gái cười cười “Ta có thể giúp ngài.”

Đang nói, Thiển Thanh ôm Nhiễm Sanh đã tỉnh ngủ đi vào cửa, cục cưng hai má đỏ bừng thấy Giản Già, nhu nhu kêu một tiếng “Nương.”

Giản Già tiếp lấy Nhiễm Sanh, hỏi Thiển Thanh “Cho nó uống thuốc rồi sao?”

“Chưa.” Thiển Thanh có chút bất đắc dĩ “Nó sợ đắng, không chịu uống.”

Giản Già ôm Nhiễm Sanh, nhìn cô gái còn chờ ở một bên, do dự trong nháy mắt, sau đó nói với Nhiễm Sanh “Cục cưng, sau này có tỷ tỷ này chơi với con có được không?”

Nhiễm Sanh tò mò nhìn nhìn cô gái, ở Giản Già trong lòng cọ cọ “Là này tỷ tỷ sao?”

“Ừ”

“Tỷ tỷ gọi là gì?”

Cô gái khẽ cười một chút, chậm rãi nói “Ta gọi là Mạc Dữ Kha.”

51. Chương 49.2

Chuyện cục cưng [nhị]...

Bên ngoài đang mưa.

Nơi cửa hiên có một cục cưng rất đáng yêu đang ngồi chống cằm nhìn mưa rơi từng giọt từng giọt từ mái hiên.

Thật là kỳ quái.....

Cục cưng trầm tư, phụ thân cùng mẫu thân chạy đi nơi nào, sao mà cục cưng tìm khắp nơi cũng không thấy...

“Sanh nhi, sao lại ngồi ở chỗ này? Cắm lạnh thì làm sao bây giờ?”

Mạc Dữ Kha ôm lấy Nhiễm Sanh đang ngồi trên bậc thang, nhéo nhéo khuôn mặt trắng nõn của nó hỏi “Không ngủ trưa hay sao mà lại chạy đến ngồi ở nơi này?”

“Ta tỉnh ngủ, nhưng không thấy phụ thân.”

Mạc Dữ Kha hiểu rõ, nói với Nhiễm Sanh “Ta mang Sanh nhi đi tìm phụ thân, được không?”

“Umh.”

Nhiễm Sanh ôm cổ Mạc Dữ Kha, cười thật tươi.

Mặt Thiển Thanh ửng hồng, nằm ở trong lòng nữ tử tửu nhẹ, chờ hô hấp vững vàng một chút mới nói “Cục cưng lúc này hẳn là đã tỉnh lại? Ta đi nhìn xem.....”

Cánh tay đang ôm lấy lưng hắn dung sức làm cho Thiển Thanh vô lực chống đỡ lại ngã vào trong lòng Giản Già.

Giản Già còn chưa thỏa mãn mà cắn lấy tai Thiển Thanh, thanh âm trầm thấp “Thủy Ý sẽ chăm sóc cho nó, đừng nhúc nhích.”

Nói xong, thân mình lại dựa vào, Thiển Thanh cúi đầu nức nở một tiếng, đẩy bả vai nàng “..... Đừng.”

“Từ khi Nhiễm Sanh biết chuyện, ta đã lâu không có thân cận với chàng” trong thanh âm Giản Già mang theo chút bất mãn, bàn tay lại dùng sức, Thiển Thanh thở ra một hơi.

“Ngô.....”

Không khí mờ ám tràn ngập khắp phòng, dục hỏa vừa mới lui xuống lại dần dần dấy lên cùng với tiếng mưa rơi ngoài phòng ngủ thì lại càng nóng .

“Phụ thân, người ở bên trong sao?”

Một thanh âm nộn nộn truyền vào, động tác của Giản Già nhất thời cứng đờ, còn không kịp phản ứng, cửa phòng ngủ đã bị đẩy ra, Nhiễm Sanh bị Mạc Dữ Kha ôm vào trong ngực còn chưa kịp thấy rõ cái gì, mắt đã bị che lại, chỉ nghe được thanh âm hỗn loạn.

“Dữ Kha! Đem cục cưng ôm đi!”

“Sư..... Phụ..... Thật có lỗi!”

“Đem cửa đóng lại!”

Nhiễm Sanh ngoan ngoãn bất động, tùy ý Mạc Dữ Kha che mắt ôm mình rời đi, buồn bực hỏi “Dữ Kha tỷ tỷ, nương hình như rất tức giận, làm sao vậy?”

Mạc Dữ Kha đi ra ngoài một lúc mới buông bàn tay đang che mắt Nhiễm Sanh, khóe miệng cười có chút bất đắc dĩ, vỗ vỗ đầu Nhiễm Sanh nói “Không có việc gì, về sau Sanh nhi ngủ cùng tỷ tỷ, được không?”

“Đi? Vì sao?”

“Ân, Sanh nhi đã lớn, không thể cứ ở cùng cha mẹ.”

“Được” Nhiễm Sanh cười tủm tỉm gật đầu “Vây về sau Dữ Kha tỷ tỷ sẽ kể chuyện xưa cho ta mỗi ngày.”

“Được”

“Mỗi ngày chơi với ta.”

“Được”

“Ta không cần uống thuốc nữa.”

“Không được.”

Nhiễm Sanh méu máo, đầu nhỏ tựa vào trên người Mạc Dữ Kha, tuy rằng phải uống thuốc, nhưng vẫn có người ở cùng nó, vẫn là cảm thấy cao hứng.

Mà ở trong phòng Giản Già vẫn còn cảm thấy đau đầu.

May mắn là nàng phản ứng rất nhanh, vào lúc Mạc Dữ Kha ôm cục cưng vào thì dùng chân bao lấy hai người.

Giản Già bật cười nhìn Thiển Thanh trốn trong chăn, vỗ vỗ nơi hở ra “Thanh Nhi, mọi người đi rồi, xuất hiện đi.”

“.....”

“Đừng buồn bực nữa.”

Thấy Thiển Thanh bất động, trong mắt Giản Già lóe lên tia sáng đùa cợt, sau đó đưa tay với vào nơi lộ ra, theo chiếc đùi trần của Thiển Thanh hướng về phía trước, còn chưa tới phần eo, đã bị đối phương cầm lại.

Thiển Thanh đè lại cái tay không an phận của Giản Già, xoắn chặt, trên mặt đỏ ửng không chỉ là xấu hổ mà còn chút tức giận, cắn môi dưới nói “Thê chủ!”

Vạt áo của hần vẫn giống như lúc bị Giản Già nhét vào trong chăn, toàn bộ vạt áo trước mở ra, lộ ra làn da trắng nõn, mang theo rất nhiều dấu vết, không khỏi làm cho đôi mắt Giản Già thêm sâu sắc.

Nàng xem như không thấy bàn tay kia đang đặt trên tay mình tiếp tục du di trên làn da bóng loáng của Thiển Thanh, ánh mắt thâm trầm nhìn khuôn mặt ngày càng đỏ của Thiển Thanh.

.....

Ngoài cửa sổ mưa không ngừng, phòng trong độ ẩm thật lâu vẫn không thể tan đi.

“Cái gì?” Thiển Thanh kinh ngạc muốn ngồi dậy, bởi vì thân thể không khỏe nên hít một ngụm khí, Giản Già vừa thấy vội vàng đem hần ôm vào trong lòng, lấy tay nhẹ nhàng xoa xoa phần eo Thiển Thanh, hỏi “Khó chịu?”

Thiển Thanh cũng bất chấp thân thể không khỏe, bắt lấy tay áo Giản Già vội vàng nói “Điều này sao được, Dữ Kha nói như thế nào cũng là cô gái, làm sao có thể cho cục cưng ở cùng một chỗ với ‘nàng’, này.....”

“Đừng nóng vội,” Giản Già trấn an hần, nói tiếp “Nhiễm Sanh mới bốn tuổi, Dữ Kha cũng chỉ là đứa nhỏ hơn mười tuổi, có thể có chuyện gì, hơn nữa Dữ Kha vẫn xem cục cưng như đệ.”

“Nhưng .....”

“Hơn nữa” ánh mắt Giản Già lộ ra chút buồn phiền “Cục cưng cũng cần nhờ máu của Dữ Kha làm thuốc mới có khởi sắc, ở cùng một chỗ..... Đối với cục cưng cũng tốt.”

Nhắc tới bệnh của Nhiễm Sanh, biểu tình của Thiển Thanh có chút thống khổ, lúc trước nếu không phải hần làm vậy, cũng sẽ không sinh non, cục cưng cũng sẽ không phải dùng mỗi ngày uống thuốc.....

Nâng cằm Thiển Thanh, Giản Già nhìn vào mắt hắn, chậm rãi nói “Thanh Nhi, chuyện kia đã qua, không cần tự trách nữa.”

Thiển Thanh muốn đi qua, lại bị Giản Già đè lại.

Giản Già nắm lấy tay Thiển Thanh, hôn lên chiếc nhẫn trên tay hắn.

“Cục cưng sẽ tốt thôi, chúng ta về sau sẽ thực hạnh phúc, cho nên, không cần tự trách.”

Thiển Thanh không nói lời nào, đầu tựa vào trên vai Giản Già, hốc mắt ảm ướt.

“Phụ thân!”

“Bịch bịch bịch” tiếng bước chân truyền đến, Nhiễm Sanh chạy chậm vào, phía sau là Mạc Dữ Kha đi theo vẻ mặt khẩn trương.

Nhào vào trong lòng Thiển Thanh, cục cưng cười lộ ra chiếc răng nho nhỏ, đưa thứ gì đó trong tay lên cho Thiển Thanh xem.

“Nương, phụ thân, các người xem đây là Dữ Kha tỷ tỷ làm cho con.”

Giản Già đem cục cưng ôm lấy, hôn một cái “Cục cưng thích không?”

“Umh”

“Cục cưng muốn ngủ cùng phòng với Kha tỷ tỷ không?”

“Muốn” Nhiễm Sanh cười “Tỷ tỷ đối với con tốt lắm.”

Đem Nhiễm Sanh giao cho Thiển Thanh ôm, Giản Già nhìn Mạc Dữ Kha một cái, nữ hài tử hiểu ý đi theo Giản Già ra ngoài.

Đến ngoài cửa, Giản Già trầm mặc một hồi mới nghiêm túc nói với Mạc Dữ Kha “Dữ Kha, người nếu muốn như vậy thì cũng được nhưng nếu làm như vậy thì sau này có chuyện gì người sẽ phải chịu trách nhiệm với nó.”

Mạc Dữ Kha ngẩng đầu “Sư phụ yên tâm, chờ Sanh nhi trưởng thành, ta sẽ thú nó.”

Giản Già thở dài, Mạc Dữ Kha là đứa nhỏ tốt, nhưng là có phải là người đáng để phó thác hay không thì còn phải chờ sau này xem sao.

“Dữ Kha, Nhiễm Sanh là bảo bối của chúng ta, ta không cho phép người cô phụ nó, nếu về sau Nhiễm Sanh không thích người, người nên hiểu được phải làm như thế nào.”

“Vâng, sư phụ.”

52. Chương 49.3

Chuyện cục cưng [tam]...

Nhiễm Sanh đang say ngủ trên giường.

Mạc Dữ Kha lẳng lặng nhìn người đang nằm trên tháp một lúc lâu, sau đó kéo tay áo, trên cánh tay cô gái có mấy vết sẹo dài, ở trên cánh tay trắng nõn càng có vẻ dữ tợn đáng sợ.

Mạc Dữ Kha cầm chủy thủ cắt lên một đao, để máu chảy vào chén thuốc đặt trên bàn. Lúc ‘nàng’ thấy có vẻ đủ thì dung mảnh vải quần lấy vết thương rồi dùng thìa khuấy chén thuốc, rồi nhẹ giọng gọi bên tai Nhiễm Sanh “Sanh nhi, dậy đi.”

Cục cưng mất hứng chu miệng lên, ôm chần xoay người, nói “Ta còn muốn ngủ.....”

“Sanh nhi ngoan, dậy uống thuốc đi.”

Mạc Dữ Kha vỗ nhẹ phía sau lưng Nhiễm Sanh, dỗ dành “Mau dậy đi, thuốc mà lạnh thì càng đắng.”

Nhiễm Sanh lấy chăn che đầu, thân mình nho nhỏ lăn qua lăn lại “Không cần uống thuốc..... Không cần.....”

Mạc Dữ Kha bắt đắ dĩ đem chẵn xốc lên, đem tiểu bảo bối trắng nộn ôm lên, Nhiễm Sanh tựa vào trong lòng Mạc Dữ Kha dụi mắt, cô gái đem thuốc trên bàn dược đưa đến bên miệng Nhiễm Sanh, nói “Ngoan, uống đi.”

Nhìn chén thuốc, Nhiễm Sanh nước mắt lưng tròng, nhưng vẫn há miệng từ từ uống xong, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại.

Nhìn Nhiễm Sanh uống xong, Mạc Dữ Kha nhẹ nhàng thở ra, lấy ra một khối đường nhét vào miệng cục cưng “Cục cưng thực nghe lời, buổi chiều mang người đi chơi được không?”

Nhiễm Sanh cắn đường, ánh mắt cong thành hình mặt trăng, gật đầu “Được.”

Giản Già muốn đẩy cửa vào lại đứng ở cạnh cửa một hồi, sau đó lẳng lặng xoay người đi.

Trong viện gió lạnh, Thiển Thanh đi đến phía sau Giản Già đem áo khoác phủ thêm cho nàng, lập tức bị nữ tử ôm vào trong lòng, nhìn ánh mắt Giản Già có chút âm trầm, Thiển Thanh lo lắng hỏi “Thê chủ, có cái gì phiền lòng sao?”

Giản Già thở dài, hai má cọ cọ trên mặt hần, sau một lúc lâu mở miệng “..... Dữ Kha, đứa nhỏ này, chúng ta nợ nàng rất nhiều.”

Thiển Thanh lộ ra biểu tình nghi hoặc.

Nghĩ đến Thiển Thanh không biết Tuyết Chi là gì, Giản Già suy nghĩ một chút, vẫn nói “Tuyết Chi, phải dựa vào máu để tắm bổ, đứa nhỏ này vì báo ân phải chịu không ít khổ.”

Lời nói của Giản Già rất mơ hồ, Thiển Thanh nghe xong lấy tay cánh tay ôm lấy nàng, như là không tiếng động xin lỗi.

“Cục cưng thật có phúc khí, chỉ mong về sau nó biết quý trọng.”

Trên chợ, nữ hài tử hơn mười tuổi ôm một oa nhi thập phần đáng yêu khiến mọi người chú ý, tiểu bảo bối thoát nhìn có chút thẹn thùng, ôm lấy ‘nàng’, mắt to tò mò nhìn các hàng quán trong chợ.

“Cục cưng muốn ăn cái gì?”

Nhiễm Sanh lắc lắc đầu, không nói lời nào.

“Kẹo hồ lô? Điểm tâm?”

Nhiễm Sanh vẫn không nói lời nào, đem mặt chôn ở trên vai Mạc Dữ Kha, như là có chút sợ hãi.

Mạc Dữ Kha thấy có chút không ổn, nhẹ nhàng vỗ vỗ cục cưng nói “Sanh nhi làm sao vậy? Không phải vẫn nói muốn đi ra chơi sao? Vì sao không vui?”

Tay Nhiễm Sanh nắm thật chặt, ở bên tai Mạc Dữ Kha nhẹ nhàng nói “Tỷ tỷ, có người luôn nhìn ta.....”

Mạc Dữ Kha ánh mắt lạnh lùng, không dấu vết nhìn quét một vòng, quả nhiên, có một người quần áo rách nát đứng bên hồ, trong mắt tràn đầy oán hận ác ý.

Mạc Dữ Kha ôm Nhiễm Sanh xoay người bước nhanh theo đường cũ trở về, vừa an ủi Nhiễm Sanh đang sợ hãi “Đừng sợ, ta mang người về nhà.”

Ra chợ, Mạc Dữ Kha chọn đường đi có nhiều người, nàng cũng biết mình tuổi còn nhỏ, nếu cứng đối cứng thì khẳng định không có phần thắng, chỉ có thể hy vọng người kia sẽ không đi theo, các nàng có thể bình an về nhà.

Kết quả ở một chỗ góc, vẫn bị người ngăn lại.

Người nợ bị thọt một chân, tướng mạo vốn rất nhã nhặn lại có chút vụn vặt, nhìn chằm chằm Nhiễm Sanh, thì thào “Hình dạng..... quá giống.....”

Mạc Dữ Kha ôm cục cưng muốn chạy, lại bị trượt chân, theo phản xạ bảo vệ cục cưng, kết quả ‘nàng’ ngã thật mạnh trên mặt đất, trong lúc nhất thời đau đến không thể động đậy.

Người nọ cười ‘ha ha’, tiến lại gần muốn lấy tay sờ Nhiễm Sanh. Nhiễm Sanh cố trốn vào trong lòng Mạc Dữ Kha, sợ tới mức cúi đầu khóc.

“Đừng chạm vào hân!”

Mạc Dữ Kha ngăn tay người nọ lại, ánh mắt luôn ôn hòa trở nên hung tợn.

“Người cũng rất giống nàng.....” lúc này người nọ mới quay sang nhìn Mạc Dữ Kha, ánh mắt rất kỳ quái. Thần chí người nọ vốn không rõ lắm mà lầm bầm gì đó đột nhiên hết “Đều là người! Đều là các người làm hại! Ta giết người! Giết người!”

Vô luận như thế nào, Sanh nhi cũng không thể xảy ra chuyện gì.....

Mạc Dữ Kha theo bản năng bảo vệ Nhiễm Sanh, trong lòng chỉ có một câu như vậy.

Đột nhiên một viên đá bay tới đánh vào người đang nổi điên làm người nọ lảo đảo, Trần Ảnh không kiên nhẫn nhìn hai hài tử còn té trên mặt đất, lầu bầu “Đã nói với người mau đi theo ta học võ công thì người không chịu. Bây giờ còn không phải là chịu thiệt sao?”

“Tỷ!”

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, Mạc Dữ Kha kinh hỉ ngẩng đầu. Quả nhiên, người kia chính là vị muội muội đã lâu không thấy cũng đang hưng phấn dị thường.

“Tỷ, người không sao chứ?”

Mạc Tùng Ngôn đem Mạc Dữ Kha nâng dậy, nhìn Nhiễm Sanh trên mặt còn mang theo nước mắt, hỏi: “Đây là đứa nhỏ kia?”

Mạc Dữ Kha gật đầu, xoay người hành lễ với Trần Ảnh nói “Cám ơn Trần Ảnh sư phó.”

“Đừng khách khí,” Trần Ảnh đưa tay ngăn lại, thay một bộ dáng cười tủm tỉm đưa tay nói với Nhiễm Sanh “Đến, cục cưng, cho Trần Ảnh a di ôm người một cái.”

Nhiễm Sanh nhỏ giọng nức nở, kêu một tiếng “Di di” Sau đó liền chôn ở trong lòng Mạc Dữ Kha không chịu động.

Trần Ảnh tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, vừa định trút giận lên cái người lúc này thì, một nam tử chạy ra, ôm cổ người té trên mặt đất, nói với Trần Ảnh “Thực xin lỗi, ta nhất thời không coi chừng nàng, các vị đừng so đo với thê chủ nhà ta.....”

Trần Ảnh “Di” một tiếng, nhìn nam tử nọ, do dự kêu lên “Triệu Dương?”

Nam tử run lên, Trần Ảnh lại nhìn cái người đang nằm trên mặt đất kia, cười lạnh “Không thể tưởng được còn có thể nhìn thấy người a.....”

“Đừng!” Triệu Dương vội vàng ngăn Trần Ảnh, trong mắt đều là nước mắt “Nàng đã thần trí không rõ, chúng ta sẽ không xuất hiện nữa, xin người thương xót, buông tha chúng ta.....”

Trần Ảnh hiển nhiên không muốn cứ như vậy mà quên đi. Nhiễm Sanh là bảo bối, hôm nay nếu không phải ‘nàng’ tới đúng lúc thì không biết đã xảy ra chuyện gì, không giáo huấn một chút sao được?

“Ồ.....”

Nhiễm Sanh lúc này còn không khóc lại đột nhiên khóc thút thít, kéo tay áo Mạc Dữ Kha nói “Tỷ tỷ, đi đi..... Ta muốn về nhà.....”

Vừa thấy bảo bối khóc, Trần Ảnh cũng mặc kệ Trần Ngôn, vội vàng an ủi nói “Được được, đi đi lập tức liền mang cục cưng về nhà!”

Chờ Thiển Thanh dỗ Nhiễm Sanh hết khóc, Mạc Dữ Kha mới nhẹ nhàng thở ra, Trần Ảnh nhìn cô gái bên cạnh nở nụ cười quỷ dị, nói “Người xem, cho dù có hiểu y thuật thì cũng không thể bảo vệ tốt người của mình, thế nào, hay là cùng muội muội người theo ta học võ đi?”

“Kiếm Gia sư phó không phải cũng bảo hộ Nhiễm Sanh phụ thân rất tốt sao?”

Trần Ảnh bĩu môi “Nàng là nhờ vận cứt chó, nếu không phải chúng ta giúp đỡ, không biết nàng còn phải buồn sầu tới khi nào.”

Mạc Dữ Kha có chút dao động, nhưng vẫn không có gật đầu.

“Ai, người có thể ban ngày cùng Lâm Kiếm Gia học y, buổi tối ta đến dạy người võ công a, thế nào?”

“.....”

“Người căn cốt rất tốt, võ học nhất định sẽ đại thành, đến lúc đó không phải lo lắng sẽ có người thương tổn cục cưng nữa?”

Mạc Dữ Kha trầm ngâm một hồi, mới gật đầu nói “Hảo.”

Trần vs Nhan...

Lúc Nhan Tô sáu tuổi, gia đình Phương Phi chuyển đến kinh thành. Lúc gần đi nữ tử lớn hơn hẳn 6 tuổi nhìn Nhan Tô tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã rất xinh đẹp nói lời thề son sắt. Tô nhi, chờ ta, ta nhất định sẽ trở về.

Hắn tin, thật sự bắt đầu chờ.

Một năm nọ, mẫu thân ‘hắn’ thân là đại phu công một người toàn thân bị thương trở về. người đó tuy rằng hôn mê nhưng trong tay vẫn nắm chặt thanh kiếm bên trên khắc hai chữ rồng bay phượng múa “Trần Ảnh”.

Nhan Tô nghĩ tới những chuyện ‘giang hồ’ đã từng nghe, tuy rằng ‘hắn’ tuổi còn nhỏ nhưng đã rất hiểu chuyện, biết rằng người mà mẫu thân nhặt được nhất định là một đại phiến toái.

Nhìn nữ tử mê mang mà ngũ quan vẫn rất tuấn tú làm cho tâm ‘hắn’ nhảy loạn. nhưng chút rung động xa lạ này lại bởi vì tiếng thở dài của mẫu thân mà tan biến mất.

Gia đình Nhan Tô chỉ là một gia đình bình thường, mẫu thân chỉ là một đại phu nhỏ kế thừa tiệm thuốc bắc bao đời truyền lại, cũng chỉ mong cứ như vậy mà qua hết đời. Nhưng người làm nghề y có lòng nhân từ, nên mẫu thân của Nhan Tô không thể trơ mắt nhìn người nọ cứ như vậy mà chết đi, nhưng ‘nàng’ cũng không không phá vỡ cuộc sống bình thường của mình.

Nhan Tô giúp đỡ mẫu thân nấu thuốc, chăm sóc cho tới khi Trần Ảnh tỉnh lại.

Nhưng cái người suy yếu đến không thở nổi kia ngay từ lần đầu tiên mở mắt nhìn thấy ‘hắn’ đã nói một câu “A, mỹ nhân a.....”

Nhan Tô quyết định chán ghét ‘nàng’.

Mẫu thân còn có tiệm thuốc bắc phải trông coi, cho nên Nhan Tô đành phải giúp đỡ Trần Ảnh uống thuốc ăn cơm. Tối lúc Trần Ảnh có thể đi lại, trong viện lạnh lẽo, ‘nàng’ lại dùng một biểu tình không đứng đắn nói với ‘hắn’ “Vì báo đáp người đã cứu ta, người gả cho ta là được rồi.”

Nhan Tô bị sự vô lại của Trần Ảnh làm cho tức chết, hung hăng cho nàng một cước.

“Uy, bộ đáng ta cũng không tồi, của cải cũng không thiếu, gả cho ta có cái gì không tốt?”

“Tránh ra!”

“Ta sẽ chỉ thú một mình người, không suy nghĩ một chút sao?”

“Tránh ra!”

“Người không thích gì ở ta? Ta có thể sửa a.”

Nhan Tô trừng mắt mắt to xinh đẹp, khinh thường “Phương Phi tỷ tỷ sẽ cưới ta, mới không cần người!”

“Phương Phi?” Trần Ảnh bĩu môi “Vừa nghe tên đã biết không phải là người tốt.”

“Người mới không phải người tốt!” khuôn mặt Nhan Tô đỏ bừng “Ta chỉ thích Phương Phi tỷ tỷ! Mới không thích người! Người còn ở nhà chúng ta làm gì. Vết thương của người đã nhìn phục mau đi đi?”

Trần Ảnh quả nhiên đi mất, sau khi dưỡng thương ba tháng thì biến mất vô tung.

Nhan Tô có chút bức mình, nhưng không thể nói rõ cảm giác trống rỗng trong lòng là gì, nên quay về cuộc sống bình thường, tuân theo lời nói khi xưa, tiếp tục chờ.

Lúc Nhan Tô mười bốn tuổi, rất nhiều người trong thôn tới cầu hôn nhưng đều bị mẫu thân Nhan Tô từ chối, bởi vì ‘nàng’ biết Nhan Tô vẫn đang chờ.

Nhan Tô là đứa nhỏ duy nhất trong nhà, do phụ thân ‘hắn’ mất sớm nên từ nhỏ đến lớn, mẫu thân ‘hắn’ rất sủng ‘hắn’. Nhưng cho dù sủng thế nào thì cũng vẫn phải đem ‘hắn’ gả đi.

Nhan Tô kiên trì đợi, mẫu thân ‘hắn’ cũng không ngăn cản, dù sao tuổi còn nhỏ, không vội.

Kết quả sau một lần bệnh nặng, mẫu thân Nhan Tô suýt nữa đi luôn, thật vất vả mới giữ lại được mệnh nhưng chỉ có thể nằm trên giường không động đậy.

Hiệu thuốc mà tổ tiên bao đời truyền lại không thể mất đi, đó là tâm huyết mà mẫu thân dùng cả đời để giữ lấy, hơn nữa cũng là nguồn thu nhập trong gia đình nên Nhan Tô chỉ có thể cắn răng một mình chống đỡ.

Trong những ngày gian nan nhất ‘hắn’ vẫn một lòng ngóng đợi Phương Phi trở về, nhưng một chút tin tức cũng không có.

Một lần hiệu thuốc đóng cửa trễ một chút, Nhan Tô đang đi trên đường lại bị người che miệng kéo lại, lúc đó trong ‘hắn’ thật sự tuyệt vọng.

Cho dù sau đó được Trần Ảnh kịp thời cứu nhưng ‘hắn’ vẫn rất hoảng sợ.

‘Nàng’ đem ‘hắn’ ôm vòng trong vòng ngực ấm áp, chỉ ngáy ngốc nói “Không việc gì, không việc gì”, giọng nói còn chứa đựng nhiều sợ hãi hơn so với ‘hắn’. không biết vì sao lại có thể làm cho Nhan Tô an tâm lại. Người ở trước mắt ‘hắn’ lúc này tuyệt đối không giống như người vẫn thường đấu võ mồm với ‘hắn’.

Sau đó mỗi lần ‘hắn’ đóng cửa thì sẽ luôn thấy có người đứng chờ bên ngoài, nên cho dù đóng cửa trễ ‘hắn’ cũng không cả thấy sợ hãi.

Hắn hỏi Trần Ảnh ngày đó sao lại trùng hợp như vậy, thì thấy ‘nàng’ lẩm bầm nửa ngày chỉ lồm bồm nghe được “Muốn về thăm người...”

Mười lăm tuổi, vào lúc mẫu thân hấp hối, lần đầu tiên ‘nàng’ không chút ưu tình quát vào mặt Nhan Tô, kiên trì cầm tay Nhan Tô đặt vào trong tay của Trần Ảnh.

Hôn lễ rất đơn giản, mẫu thân Nhan Tô cười nhắm mắt, đây xem như là tâm nguyện lớn nhất của lão nhân đã ngũ tuần này đi.

Trần Ảnh là người mà hứa hẹn chính là cả đời.

Nhưng Nhan Tô không muốn, ‘hắn’ nói ‘hắn’ còn có người ‘hắn’ muốn chờ nên ‘hắn’ không muốn gả cho ai khác.

Đêm tân hôn, Trần Ảnh ngồi bên bàn suốt một đêm, Nhan Tô không biết ngủ thiếp đi từ lúc nào. Lúc tỉnh dậy thì thấy trên người là cái chăn Trần Ảnh đắp cho ‘hắn’.

“Không sao” Trần Ảnh vẫn là một biểu tình như vậy, nói với hắn “Ta sẽ đợi đến ngày ngươi cam tâm tình nguyện.”

Cho nên một nữ tử luôn tiêu sái như gió lại vì ‘hắn’ mà dừng chân lại, ở tại một hiệu thuốc bắc nho nhỏ, mỗi ngày hỏi han ‘hắn’, kiên định vì ‘hắn’ mà chống đỡ một góc trời.

Nhưng sau đó, người nữ tử ấy lại lộ ra một biểu tình lãnh liệt, đập vào lòng ‘hắn’.

“Nhan Tô, đợi lâu như vậy, ta cũng sẽ mệt mỏi.”

Nhan Tô vươn đầu.

Liều rủ trước mặt che đi thân hình ‘hắn’. dưới góc độ này ‘hắn’ có thể nhìn thấy rõ ràng hai người đang cười giỡn cách đó không xa.

Sống chung với Trần Ảnh nhiều năm, Nhan Tô rất hiểu ‘nàng’, cho nên ‘hắn’ cũng hiểu muốn ‘nàng’ tươi cười ấm áp như thế là không dễ dàng.

Nhưng hiện tại, nàng lại cười với nam nhân kia.

Trong lòng như tắc nghẹn, Nhan Tô bầu lấy thân cây, đầu ngón tay đau nhức nhưng không thể để nén khổ sở đang tràn ngập lòng ‘hắn’.

Thân thể cứng ngắc, Nhan Tô che miệng, ngăn lại tiếng nức nở sắp trào ra.

Nhưng một chút động tĩnh này cũng đánh động Trần Ảnh đang nói chuyện với Thủy Ý, ‘nàng’ sắc mặt lạnh lùng, quát “Ai?”

Nhan Tô không biết làm sao, xoay người bỏ chạy.

Bị ngăn lại là đương nhiên, Trần Ảnh thấy rõ người nghe lén là Nhan Tô đầu tiên là giật mình, sau đó thì cười lạnh.

“Người không phải bị bệnh sao? Phương Phi cho người đến đây sao?”

Sau lần hội chùa Nhan Tô lựa chọn đi cùng Phương Phi, thì Trần Ảnh chưa từng xuất hiện ở trước mặt Nhan Tô một lần nào nữa.

Nhan Tô lo sợ nắm lấy quần áo, nhỏ giọng giải thích “Ta trộm đi ra.....”

“Trộm đi?” Trần Ảnh nhăn mi, đánh giá bộ dáng yếu đuối của Nhan Tô “Bên cạnh người ngay cả một người hầu cũng không có?”

“Không phải” Nhan Tô cúi đầu, nói “Chính phu của Phương Phi hôm nay sanh, cho nên mọi người đều đến tiền viện.”

Đáy mắt Trần Ảnh hiện lên vẻ châm chọc, hừ lạnh “Người không phải luôn muốn chờ ‘nàng’ sao? Hiện tại nàng đã có chính phu, như thế nào, muốn ở lại bên cạnh làm sủng?”

Trên thực tế, Phương Phi không chỉ có chính phu, còn có hai tiểu thiếp.

“Người mới là thê chủ của ta!”

“Ta?” Trần Ảnh bật cười, ánh mắt lại rét lạnh “Ta sao lại không biết vậy. Nếu đúng như người nói, vậy sao trong lễ hội chùa người lại đi cùng ‘nàng’?”

“Không phải!” Nhan Tô ủy khuất, lớn tiếng phản bác “ Vào ngày hội chùa ta đang đứng bên ngoài thì có người tới. Là Phương Phi tỷ giải vây cho ta!”

“Sau đó thì sao? Sau đó người liền cùng ‘nàng’ tiếp tục tiền duyên? Chuẩn bị cho dù là một tiểu thiếp cũng muốn song túc song phi?”

“Ta không có!” Nhan Tô khóc lớn “Ta vẫn luôn chờ người..... Ta nghĩ đến người sẽ tìm đến ta..... Ta vẫn luôn chờ.....”

Bởi vì người luôn ở bên cạnh ta, luôn tha thứ cho sự tùy hứng của ta, cho nên ta ngu ngốc mà quên mất điều quan trọng nhất, tất cả đã không còn cơ hội vấn hồi.

“Đủ.”

Trần Ảnh lạnh lùng đánh gãy lời ‘hắn’, trong ánh mắt không còn là sự ôn nhu dĩ vãng mà chỉ còn lại sự hờ hững làm cho Nhan Tô tuyệt vọng.

“Mậu thân người trước khi chết muốn ta bảo hộ người cả đời. ta đã đáp ứng thì sẽ không đổi ý. Sau này nếu như Phương Phi đối xử với người không tốt thì cứ gửi thư tới Lâm Thủy Đường cho ta.”

Không cần..... Đừng bỏ lại ta.....

Nhan Tô ngã ngối trên mặt đất, nhìn Trần Ảnh không chút do dự xoay người rời đi, khóc ròng thất thanh.

Trần vs Nhan [nhị]...

“Nhan Tô công tử, không phải ta không muốn giúp người, nhưng..... Trần Ảnh tiểu thư thật là không ở đây a.....”

Tiểu Lục khó xử, nhìn người vẫn đứng chờ từ lúc sáng tới giờ, trong lòng ảo não đến mức muốn đến ngồi xổm ở góc tường

Vì sao không có người nào tới khuyên ‘hắn’. Lão bản không được sao? Thủy Ý không được sao? Cục cưng không được sao?

Tại sao cuối cùng lại là.....

Thở dài nhận mệnh, Tiểu Lục không ngừng cố gắng “Này, Nhan công tử, Trần Ảnh thật sự mấy ngày không trở lại, mang theo tiểu nha đầu Mạc Tùng Ngôn kia nói là đi ra ngoài du lịch. Người nếu có chuyện gì quan trọng có thể nói cho ta biết trước, ta sẽ chuyển lời.”

Nhan Tô trầm mặc lắc đầu, bướng bỉnh đứng tại chỗ.

Tiểu Lục hết cách ừ ừ quay lại chỗ ngồi.

Nhan Tô bị ánh nắng chói lọi làm choáng vàng. ‘hắn’ biết Trần Ảnh vẫn ở bên trong, vậy nên...

Không chịu tha thứ ‘hắn’ cũng không có vấn đề gì, ‘hắn’ có thể đợi cho đến khi ‘nàng’ tha thứ, không chịu đi ra gặp ‘hắn’ không có vấn đề gì, ‘hắn’ có thể đợi cho đến khi ‘nàng’ lộ diện.

Cho tới nay vẫn luôn là ‘nàng’ chờ ‘hắn’ vậy thì bây giờ tới lượt ‘hắn’ chờ ‘nàng’.

Vô luận bao lâu, vô luận khó khăn như thế nào.

Cho dù ‘nàng’ không còn yêu ‘hắn’ nữa cũng không sao, lần này ‘hắn’ sẽ yêu ‘nàng’.

Nhan Tô cười, tỏa sáng.

Ngày hôm ấy, Nhan Tô đợi cho tới lúc phở lên đèn, Lâm Thủy Đường đóng cửa nhưng Trần Ảnh vẫn không có xuất hiện

Tiểu Lục ấp úng không dám nói quá mức rõ ràng “Này..... Nhan công tử, người xem ta muốn đóng cửa.....”

Nhan Tô vẫn đứng ở ngoài cửa, biểu tình thản nhiên, nghe thấy ý tứ trong lời của Tiểu Lục “Không có việc gì, ta tiếp tục chờ.”

Tiểu Lục thở dài, vẫn đóng cửa lại.

Ngoài cửa, cũng chỉ còn một mình Nhan Tô đứng đó.

Ban đêm có chút lạnh, Nhan Tô kéo lại quần áo, vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, một canh giờ, hai canh giờ.....

Người nào đó sắp nhện không được muốn hiện thân thì đột nhiên một cỗ kiệu xuất hiện trên đường cái trống rỗng.

Một nữ nhân bước xuống từ trên kiệu. Là một nữ nhân rất tuấn tú cũng là nữ nhân làm cho Trần Ảnh nhện không được nghiêng răng nghiêng lợi.

Không cần đoán Trần Ảnh cũng biết đó là ai.

Phương Phi không biết nói gì đó Nhan Tô, nam tử thoảng do dự một chút, rồi sau đó leo lên xe ngựa của đối phương.

A.

Trần Ảnh bật cười châm chọc.

Vẫn như vậy.

Trong lòng Nhan Tô, mình vẫn không bằng nữ nhân kia.

Cho dù không cam lòng thì thế nào, đây là sự thật.

Trần Ảnh nhìn theo phương hướng Nhan Tô rồi đi một lần cuối sau đó không chút do dự xoay người.

Không phải chỉ có người mới có thể lựa chọn rồi đi, Nhan Tô.

Lúc Nhan Tô đến Tiểu Lục vẫn nói câu kia –“Trần Ảnh mang theo Mạc Tùng Ngôn đi du lịch.”

Chỉ là lần này là thật, vào đêm trước, Trần Ảnh liền bỏ đi, không một chút lưu luyến.

Nhan Tô vẫn bước bình như vậy, ban ngày cố chấp chờ ở cửa, buổi tối đúng giờ sẽ có xe ngựa tới đón ‘hắn’.

Tiểu Lục lúc đầu còn đồng tình với Nhan công tử nhưng ngày qua ngày, mỗi lần nhìn thấy nữ nhân ngồi trên chiếc xe ngựa kia, thì ngữ khí nói chuyện của ‘nàng’ cũng thay đổi thậm chí có chút không kiên nhẫn.

Thủy Ý thật sự chịu không nổi, hôm nay rốt cục bộc phát, đẩy cửa ra nổi giận dưng dưng bước đến trước mặt Nhan Tô, cũng bắt chặp người đi đường.

“Uy! Ta thật sự không hiểu người mỗi ngày tới nơi này làm cái gì! Đã nói Trần Ảnh không ở đây, người ở đây diễn cho ai xem?!”

Nhan Tô nhận ra, Thủy Ý chính là nam tử ngày đó đùa giỡn với Trần Ảnh, sắc mặt không khỏi khó coi “..... Ta muốn chờ hắn.”

“Chờ cái gì a!” Thủy Ý nổi giận làm cho Tiểu Lục khản trương tới đỡ ‘hắn’. “Người cẩn thận chút, trong bụng còn có cục cứng.”

Nhan Tô chấn động, bất khả tư nghị nhìn Thủy Ý “Người..... Có đứa nhỏ của Trần Ảnh?!”

“Người nói cái gì?” Tiểu Lục nghiêm mặt, cắn răng nói “Hắn là phu thị của ta!”

Thủy Ý kéo tay củ Tiểu Lục ra sao đó lại càng lớn tiếng hơn “Người luôn miệng nói chờ Trần Ảnh, làm ơn đi, người tóm lại là đang chờ ai chứ? Hắn là chờ nữ nhân mỗi ngày tới đón người mới đúng? Ai là thê chủ của người, Trần Ảnh hay là nữ nhân kia?”

Nhan Tô trả lời theo phản xạ “Đương nhiên..... Là Trần Ảnh!”

“Người ở tại nhà của nữ nhân khác, được nữ nhân khác đón đi. Nhan Tô người thật sự không biết vì sao Trần Ảnh không muốn gặp người sao? ”

Ta..... Biết.

Nhan Tô thất hồn lạc phách trở về. ngay lúc đó Tiểu Lục nghĩ rằng ‘hắn’ đã từ bỏ, mà thở dài nhẹ nhõm một hơi đồng thời mang theo thất vọng, thì vài ngày sau Nhan Tô lại xuất hiện.

‘hắn’ vẫn đứng chờ ở cửa nhưng quần áo đã thay bằng một thân vải thô, thần sắc cũng tiêu tụy không ít.

“Trần Ảnh không ở đây.”

“Ta biết” Nhan Tô cười “Không sao, ta có thể chờ ‘nàng’ trở lại.”

Đám người Tiểu Lục không để ý đến lúc Nhan Tô trở về, cho nên không thấy, chiếc xe ngựa cùng với người nữ nhân kia cũng không còn xuất hiện nữa.

Cho đến khi Nhan Tô té xỉu ở cửa.

Giản Già chấn mạch cho ‘hắn’ rồi nói “ truyền tin cho Trần Ảnh, nói rằng Nhan Tô sắp chết”

“A?!”

Tiểu Lục giật mình mở lớn miệng.

Thiền Thanh cũng khản trương, bắt lấy tay áo Giản Già liên tục hỏi “Làm sao có thể? Vậy phải làm sao bây giờ?”

Giản Già ở bên tai Thiền Thanh thấp giọng nói vài câu, thần sắc Thiền Thanh cũng bình tĩnh lại “Trần Ảnh sẽ trở về sao?”

“Tên kia,” Giản Già hừ lạnh “Tuyệt đối sẽ bay trở về.”

“Nhanh lĩnh người đi. Lâm Thủy Đường ta không nuôi nổi đại tôn phật này.”

Trần Ảnh không nói lời nào, cúi đầu tinh tế đánh giá sắc mặt tái nhợt của Nhan Tô vẫn đang ngủ say.

“Lúc ‘hắn’ từ trong phủ của Phương Phi đi ra cái gì cũng không có lấy. sau đó tới khách điểm ở. Nhưng xem ra hiện tại ngay cả tiền ở khách điểm ‘hắn’ cũng không có.”

“Trước tiên cứ để ‘hắn’ ở nơi này đi.”

Giản Già giương mắt, hừ lạnh một tiếng “Dựa vào cái gì?”

“Dựa vào niệp ta đã đi khắp nơi tìm tuyết chi cho cục cứng của ngươi.”

Giản Già lúc này mới không cam lòng gật đầu.

Lúc Nhan Tô tỉnh dậy đập vào mắt ‘hắn’ là vẻ mặt bất mãn của Thủy Ý đang chiếu cố ‘hắn’. Thủy Ý thấy ‘hắn’ tỉnh dậy thì đưa thuốc qua “ Uống đi”

Nhan Tô ho khan vài tiếng, giấy dựa muốn xuống giường.

“Uy, ngươi làm gì? Ngươi vẫn còn đang sốt.....”

“Ta muốn đi chờ ‘nàng’ ” thanh âm Nhan Tô suy yếu, nhưng ngữ khí lại kiên định dị thường.

“Uy, ngươi hiện tại thực suy yếu, không thể.....”

“Ta, muốn đi chờ nàng.”

Thủy Ý nổi giận “ Ngươi đủ chưa. Hiện tại đang bệnh như vậy còn muốn nháo loạn cái gì”

Nhan Tô muốn ngồi dậy, lại bị một bàn tay đè trở về.

Không phải tay Thủy Ý, mà là bàn tay của một nữ tử khác.

“Nằm xuống, nghỉ ngơi cho tốt.”

Ánh mắt Trần Ảnh âm trầm, làm cho ‘hắn’ sợ run đành ngoan ngoãn nghe lời nằm xuống.

Trần Ảnh tiếp nhận thuốc trong tay Thủy Ý, dứt từ từ cho Nhan Tô, nam tử cũng nhu thuận nuốt xuống.

Lúc cho ‘hắn’ uống thuốc xong, Trần Ảnh muốn đứng dậy, lại bị Nhan Tô kéo lại.

“Thê chủ, ngươi đừng đi.....”

“Là ta sai, ta ở tại nhà của Phương Phi, nhưng chỉ xem ‘nàng’ như tỷ tỷ, thật sự..... Ngươi đừng tức giận.....
Đừng tức giận ta.....”

“Là ta sai, ta biết sai rồi..... Ngươi đừng không cần ta.....”

Trần Ảnh hờ hững ngồi xuống, tùy ý Nhan Tô giữ chặt lấy mình, nhưng lại không tỏ ý gì.

“Thê chủ, ta chỉ có ngươi..... Chỉ có ngươi..... Ngươi đừng không cần ta.....”

Nhan Tô khóc, thấp giọng cầu xin, một nam tử luôn rất kiêu ngạo giờ này lại thấp giọng khẩn cầu, hết thấy, chỉ là vì tình yêu.

Trần Ảnh nâng cằm Nhan Tô lên, nhìn đôi mắt đầm nước của ‘hắn’, cúi đầu, chậm rãi hôn lên.

Đây là chuyện mà lúc trước các ‘nàng’ thích làm nhất, hôn môi, mang theo chua sót lắng đọng, lại vô cùng si mê.

“Đừng khóc.”

Trần Ảnh vẫn ngốc ngốc an ủi, hơi thở dồn dập mang theo chút lửa, không ngừng lặp lại “Đừng khóc, đừng khóc.....”

Tức giận cái gì, hận cái gì, không tha thứ cái gì.....

Ngay lúc này, tại đây đều bị nước mắt của người trong lòng hoàn tan hết, hết thấy hóa thành hư ảo.

Nhan Tô cảm thụ được độ ấm mà ‘hắn’ vô cùng hoài niệm, mang theo nước mắt bật cười.

Sau đó, lấy ra một tư thái hoàn toàn thoải mái, ôm chặt người trước mặt.

lưu thủy người ta...

Giản Già cảm thấy, chuyện sai lầm lớn nhất đời nay của nàng chính là nhận thức Phong Hoa cùng Trần Ảnh làm bằng hữu.

Bất đắc dĩ thu thập hòm thuốc cho xong, rồi mới nhìn hai người đang giằng co trước mắt, nàng hắng giọng một cái chậm rãi mở miệng “Thân thể ‘hắn’ không có việc gì chỉ là mang thai mà thôi”

Lời vừa ra khỏi miệng, Thiển Lam cùng Phong Hoa đều dừng lại.

Giản Già cười cười, sau đó không hề quan tâm tới hai người đó nữa, thu thập các thứ chuẩn bị trở về. Lúc chân trước vừa ra khỏi cửa phía sau liền truyền tới tiếng “lách cách loảng xoảng”

“Lam nhi, người nghe ta giải thích, không phải người tưởng tượng đâu, ta cùng hắn hoàn toàn không có quan hệ gì hết!”

“Không có vấn đề gì?! Không có vấn đề gì mà các người lại ôm ấp nhau? Không có vấn đề gì hắn lại nói muốn gả cho người? Họ Phong, người là Vương gia, ta là ai? Hắn nói đúng, ta không xứng với người, ta nhiều lắm cũng chỉ là một người không ai muốn.....”

“Lam nhi!”

Phong Hoa nổi giận dưng dưng rống lên một câu, sau đó không có tiếng động, sau một lúc lâu mới nghe thấy Phong Hoa nói “Ta nói rồi, không được tự coi nhẹ mình, ta chỉ có một mình người, tin tưởng ta.....”

Sau đó là tiếng thở dốc cùng tiếng ngậm ái muội truyền tới làm Giản Già bước nhanh hơn. Nàng không muốn làm người ngồi góc tường ah.

Lúc đi ngang qua chợ, Giản Già mua thêm mấy cây kẹo hồ lô. Mấy ngày trước Nhiễm Sanh ăn rất nhiều đồ ngọt làm Dữ Kha tức giận cấm không cho ăn nữa. Ngay cả lúc uống thốc cũng không thể ăn đường, làm hại cục cứng khổ sở đã lâu, lại sợ hãi Mạc Dữ Kha tức giận, chỉ có thể chịu đựng.

Nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở của cục cứng, Giản Già không khỏi bật cười.

Hôm nay vốn là một ngày thực yên bình, đáng tiếc luôn có chuyện không mong muốn xảy ra.

Một chuyện cực kì cầu huyết.

“Van cầu các vị xin thương xót! Giúp giúp ta, van cầu các người.....”

Đám người tụ tập ở một chỗ, một nam tử ăn mặc rách nát quỳ trên mặt đất khẩn cầu, người chung quanh chỉ trở nhưng không có một người nguyện ý đỡ.

Giản Già không có tâm tư chờ mồm vào, tùy ý nhìn lướt qua, nhưng lập tức ngây ngẩn cả người.

Nam tử kia, diện mạo cực kỳ giống Thiển Thanh.

Không chỉ có diện mạo, ngay cả cảm giác nhu nhược trên người cũng giống.

Giản Già giật mình, không tự chủ được bước qua.

Phụ thân nam tử kia hình như sinh bệnh cấp tính, nằm một chỗ không động đậy, chỉ không ngừng trào bọt mép. Mấy người xem náo nhiệt xung quanh sợ là bệnh truyền nhiễm, cho nên không ai dám tới gần.

Nam tử trên mặt mang theo biểu tình tuyệt vọng, nước mắt tuôn rơi, liều mạng quỳ trên mặt đất dập đầu. Bộ dáng lâm vào khốn cảnh này làm cho Giản Già không tự chủ được nhớ tới lúc mới nhìn thấy Thiển Thanh lần đầu.

Giản Già tiến lên bắt mạch cho người bệnh sau đó nói “Không có việc gì, đem phụ thân người đi với ta, ta khai một phương thuốc cho phụ thân người uống xong thì sẽ không có việc gì.”

Nam tử kinh hãi, giúp Giản Già đỡ cha ‘hắn’, đi tới Lâm Thủy Đường.

Nam tử kia tên là Nhạc Vũ, cùng phụ thân đến huyện thăm người thân, nhưng không ngờ giữa đường phụ thân sinh bệnh, may mắn gặp Giản Già.

Lúc Nhạc Vũ nói lời cảm tạ sắc mặt có chút hồng, nhỏ giọng nói “Lâm đại phu, lần này ít nhiều nhờ ngài tương trợ, ta..... Ta không biết lấy gì báo.....”

“Không có việc gì,” Giản Già lãnh đạm ngắt lời ‘hắn’ “Ta giúp người là vì người rất giống phu thị của ta, chờ cha người tốt lên thì người cũng đi đi.”

Nói xong cũng không nhìn tới sắc mặt tái nhợt của Nhạc Vũ xoay người rời đi.

Kỳ thật lúc vừa về tới Lâm Thủy Đường, nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Thủy Ý cùng Tiểu Lục khi nhìn nàng bắt mạch, nàng đã cảm thấy hối hận.

Giống thì thế nào, cho dù giống thì cũng chỉ là người xa lạ.

Nên sớm để bọn họ đi thôi, Thiển Thanh miễn cảm như vậy nhất định sẽ nghĩ nhiều.

Giản Già uống một ngụm nước trà, trong lòng càng ảo não.

Đang say nghĩ, thanh âm trêu đùa của Trần Ảnh liền vang lên “Chắc, nghe nói người dẫn theo một mỹ nhân nũng nịu trở về?”

“Người làm sao mà biết?”

“Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm,” Trần Ảnh cười tủm tỉm rung đùi đắc ý “Người đưa người trở về toàn bộ Lâm Thủy Đường đều biết.”

Giản Già giật mình, đứng dậy đi ra ngoài.

“Nhanh đi xem phu thị của người đi, ai..... Không biết sẽ thương tâm đến mức nào.”

Mặc kệ Trần Ảnh trêu chọc, Giản Già bước nhanh ra ngoài.

Đến phòng ngủ, liền thấy Nhiễm Sanh thu người ngồi ở cửa, mắt hồng hồng, kẹo hồ lô trong tay mới chỉ ăn có một miếng, bộ dáng như vừa mới khóc.

Ôm lấy cục cưng, nhẹ nhàng hôn lên hai má nó “Cục cưng, sao lại ngồi đây một mình? Dữ Kha đâu?”

“Dữ Kha tỷ tỷ đi nấu thuốc” Nhiễm Sanh hít hít mũi nhỏ do do dự dự hỏi Giản Già “Nương, người sẽ không cần phụ thân cùng con nữa sao?”

“Ai nói?!” Giản Già mặt trầm xuống, nói với Nhiễm Sanh “Nương cái gì cũng không sao nhưng không thể không cần hai người, cục cưng làm sao có thể nghĩ như vậy?”

Nhiễm Sanh ngẩng mặt ôm lấy cổ Giản Già, nhỏ giọng nói “Phụ thân rất tức giận.....”

“Cục cưng ngoan, nương đi xem phụ thân, được không?”

“Umh” Nhiễm Sanh gật đầu “Nương đừng làm phụ thân tức giận, Sanh nhi đi tìm Dữ Kha tỷ tỷ.”

Nhìn cục cưng chậm chậm chạy đi, Giản Già thở dài, đẩy cửa phòng ngủ.

Thiển Thanh nằm nghiêng người dựa lưng về phía cửa. nghe thấy có người đẩy cửa tiếng vào cũng không xoay người lại. Giản Già nhẹ nhàng đến bên giường ngồi xuống, từ phía sau ôm lấy Thiển Thanh, thấp giọng hỏi “Tức giận?”

Thiển Thanh không hề động, không lên tiếng.

“Là vì ‘hắn’ lớn lên giống chàng cho nên ta mới hận không được giúp ‘hắn’, ngày mai ta để cho ‘hắn’ rời đi, được không?”

Thiển Thanh vẫn bất động.

“Thanh Nhi, đừng nóng giận.....”

Thiểm Thanh lập tức quay lại, mắt có chút hồng nhưng không có ủy khuất, mà là thực bình tĩnh nhìn Giản Già.

Giản Già cúi đầu nở nụ cười, đặt trán lên trán Thiểm Thanh, nói “Chàng a, dọa cực rồi.....”

Thiểm Thanh bỗng đứng nghiêng người về phía trước hung tợn cắn lên cằm Giản Già.

Giản Già thét lớn một tiếng, nhưng không có động, ôn hòa vỗ về lưng Thiểm Thanh “Được rồi được rồi, nguôi giận chưa?”

“Chưa!”

Thiểm Thanh tổn hơi thừa lời, nhưng không có đẩy cánh tay của Giản Già ra lại tiến lên cắn một ngụm “Ta rất tức giận!”

“Ngày mai ta sẽ để cho bọn họ đi.”

Thiểm Thanh tựa vào trong lòng Giản Già, nghe xong thì yên lặng một chút, do dự “..... Ta đã thấy hần, rất giống ta.....”

“Như thế nào, mềm lòng?”

Thiểm Thanh nhấp miệng, ôm chặt lấy Giản Già, thấp giọng nói “Không phải, nguyên nhân vì hần rất giống ta, cho nên..... Ta mới bất an.”

Giản Già nâng cằm Thiểm Thanh, nhìn vào mắt hần hỏi.

“..... Cho nên?”

“Cho nên,” Thiểm Thanh chôn ở trong lòng Giản Già “Để Tiểu Lục an bài họ ở khách điểm đi.....”

“Hảo.”

“Nàng..... Không cần gấp lại ‘hần’.”

“Hảo.”

Thiểm Thanh nhin không được ngẩng đầu, khẩn trương hỏi Giản Già “Ta để ý như vậy, nàng không tức giận?”

“Không, ta thật cao hứng,” Giản Già ánh mắt sáng lên, chậm rãi hôn hần “Chàng để ý, ta thật cao hứng.”

.....

Sự tình dừng ở đây, Tiểu Lục tiến bước Nhạc Vũ vẫn đang lưu luyến không rời. Cho dù là Nhạc Vũ khẩn cầu muốn gặp ân nhân cứu mạng một lần nữa, Giản Già cũng không chịu ra mặt.

Phong Hoa sau khi nghe chuyện này Nghiến răng nghiến lợi không cam lòng nhìn Giản Già “Hần sao lại không nháo? Không cho người ngủ thư phòng? Không âm ỷ rời nhà trốn đi?”

Giản Già ngay cả mắt cũng chưa nâng –

“Người là đang nói Thiểm Lam sao?”

53. Chương 50

Chương 50: PN2 – Kiêm Gia Khúc

lưu thủy người ta [nhĩ]...

Mạc Dữ Kha thương có thói quen buổi tối tỉnh dậy giúp Nhiễm Sanh sửa chăn lại. Lúc ngủ cục cứng rất nhu thuận nhưng vào mùa hè thời tiết rất nóng, có đôi khi Nhiễm Sanh cũng sẽ đá chăn. Dữ Kha lo lắng nên thương thức dậy giúp Nhiễm Sanh đắp chăn lại.

Quả nhiên, cả thân người cục cứng đều lộ ra ngoài, bàn tay trắng nõn nộn ôm chần vào trong ngực, bầu môi giống như ngủ không an ổn.

Mạc Dữ Kha nhẹ nhàng nhét tay chân cục cứng vào trong chăn, Nhiễm Sanh rầu rĩ hừ một tiếng, lầu bầu “..... Nóng.”

Mạc Dữ Kha kéo chăn xuống thấp hơn bả vai, Nhiễm Sanh xoay xoay người trong lúc ngủ mơ mơ màng màng vẫn kêu “..... Nóng.”

Mạc Dữ Kha đặt tay lên trán Nhiễm Sanh, trên mặt có mồ hôi nhưng không phát sốt. Dữ Kha do dự một chút, chăn đã là loại mỏng nhất, nếu không đắp chăn Dữ Kha sợ Nhiễm Sanh sẽ bị cảm. Nên ‘nàng’ đành lấy khăn thấm nước ẩm lau mồ hôi cho cục cứng, lúc này cục cứng mới thư thái một chút, ô hấp ỹng trầm lại.

Mạc Dữ Kha ngồi bên giường lấy quạt hương bồ quạt cho cục cứng, thỉnh thoảng lại lấy khăn lau trán cho cục cứng. Không biết qua bao lâu mới mệt quá mà nhẹ nhàng thiếp đi.

Bên kia phòng ngủ, Thiển Thanh tựa vào trong lòng Giản Già, đẩy vai nàng, tiếng thở dốc còn chưa có bình ổn lại, nhẹ giọng nói “..... Thực nóng.”

Giản Già neho mắt, ôm lấy Thiển Thanh, ngữ khí có chút mờ ám “Ta không ngại khiến cho chàng nóng hơn một chút.”

Thiển Thanh đỏ mặt không để ý tới nàng.

“Muốn tắm rửa không? Trên người rất không thoải mái sao?”

Thiển Thanh mệt mỏi lắc đầu “Đều đã trễ thế này, chắc không còn nước ấm.”

“Không có việc gì, Thủy Ý hẳn là còn để lại nước ấm,” Giản Già khẽ hôn lên trán Thiển Thanh một cái “Ta đi xem, chàng ngủ đi, một lát nữa ta gọi dậy tắm rửa.”

Thiển Thanh buồn ngủ ngáp một cái, gật gật đầu, cũng không biết rốt cuộc có nghe rõ ràng Giản Già nói gì không.

Giản Già mặc một cái áo ngoài rồi ra khỏi cửa. lúc đi ngang qua phòng Nhiễm Sanh thì dừng lại đẩy cửa bước vào. Nhìn thấy bảo bối nhà mình ngọt ngào ngủ trên giường, còn bên giường là một cô gái đang dựa vào thành giường trong tay còn cầm quạt hương bồ, khăn mặt thấm nước, vừa nhìn đã biết có chuyện gì xảy ra.

Giản Già ôm lấy cô gái nhỏ ra chiếc giường bên ngoài, nhìn nữ hài tử mặt mày sắc bén lặng lẽ cười.

“Đi?” Thủy Ý tò mò đi tới, nhìn Thiển Thanh ở phòng bếp bận rộn, không khỏi hỏi “Thiển Thanh công tử, người đang làm cái gì?”

Thiển Thanh ngượng ngùng mím môi “Bởi vì trời nóng nên thê chủ không có khẩu vị, cho nên ta muốn làm chút gì đó cho nàng.”

Sau khi Thủy Ý nhìn nhìn một lúc chợt vỗ đầu kêu lên “ai nha. Thanh Phong công tử vẫn đang ở phía trước. ta thể nhưng lại quên mất...”

Thiển Thanh cũng cả kinh, vừa muốn chạy ra trước thì lại nhớ tới trên tay mình còn dính đầy bột mì, luống cuống tay chân không biết nên làm cái gì bây giờ.

Ngoài cửa truyền đến tiếng cười khê, Thanh Phong sắc mặt nhu hòa, mặt mày xinh đẹp, vừa đi vừa nói “Không cần, ta đã tự mình tới.”

Thiển Thanh mặt đỏ lên, rất là áy náy, Thủy Ý cũng xấu hổ không biết nói cái gì cho phải.

“Thanh Phong công tử, thực xin lỗi..... Ta, ta quên.....”

“Không có việc gì,” Thanh Phong cong môi “Văn Hi cùng Lâm đại phu đang nói chuyện ở phía trước. vừa đúng lúc ta có thể học người một chút. Thời tiết nóng Văn Hi cũng không có khẩu vị.”

Thiểm Thanh thở dài nhẹ nhõm một hơi, hẳn biết Thanh Phong, là một nam tử ôn nhu thiện lương, giúp thê chủ rất nhiều việc. Cũng vì vậy nên mới bị thê chủ trước kia đuổi khỏi nhà. Trong tâm Thiểm Thanh vẫn luôn tồn tại một phần áy náy, may mắn, sau đó Thanh Phong gặp được một vị thê chủ tốt.....

Thiểm Thanh không khỏi lộ ra ý cười, vừa tiếp tục công việc trong tay vừa nói chuyện với Thanh Phong.....

“Làm sao vậy, một bộ dáng ủ rũ?”

Trần Ảnh cà lơ phát phờ tựa vào trên ghế, nhìn sắc mặt Văn Hi trêu chọc “Chắc, người không phải đang tìm bắt mẫn chứ?”

Văn Hi mặc kệ nàng, bưng cốc trà chậm chậm uống.

“Uy, Lâm Kiểm Gia, người nếu có biện pháp thì ra chủ ý cho tiểu Hi tử đi.”

Giản Già tiếp tục viết phương thuốc, mặc kệ nàng.

“Các người trò chuyện được không? Ta sẽ ghen chết mất.”

Giản Già thổi thổi nét mặt chậm rãi nói” ngại phiền thì về đi, ở lại nơi này của ta làm gì?”

Trần Ảnh hừ một tiếng.

Văn Hi ở một bên liếc Trần Ảnh một cái “Cũng không là ai đang ủ rũ, ai đang tìm bắt mẫn. Không phải Nhan Tô lại đem người đuổi ra khỏi phòng sao?”

“.....” Trần Ảnh gặng nửa ngày, nhỏ giọng than thở “Ta không phải chỉ là không cẩn thận bị thương thôi sao ‘hắn’ cần gì phải phát hỏa lớn như vậy?”

“Người đã noi sẽ rời khỏi giang hồ mà còn đi gây chuyện ‘hắn’ không tức giận mới là lạ.” Văn Hi lắc đầu “Đuổi người ra cũng xem như còn nhẹ.”

“Phong Hoa cần ta hỗ trợ ta cũng không thể không làm ak.” Trần Ảnh nói rất đúng lí hợp tình “Nếu không phải Phong Hoa bị bệnh, ta cũng không cần phải giúp một tay ak.”

“‘Nàng’ bị bệnh? Ta thấy ‘nàng’ đang rất vui vẻ thì có. Người cũng không nghĩ thử xem. Nếu ‘nàng’ bị bệnh thì còn có thể đem Thiểm Lam đi khắp nơi du ngoạn sao?”

Sắc mặt Trần Ảnh lúc trắng lúc xanh, cắn răng nói “Phong Hoa.....”

Còn chưa nói xong thì người đã biến mất.

Văn Hi giận dữ nói “Hiện tại đi tìm người tính sổ, thì người cũng đã chạy mất rồi.”

Giản Già cũng cười, đưa Phương thuốc rong tay cho Văn HI “ Đây là phương thuốc mới. Thân thể của Thanh Phong đã tốt hơn rất nhiều, chỉ cần điều dưỡng một thời gia nữa thì sẽ không có vấn đề gì.”

“Cảm tạ,” Văn Hi tiếp nhận “Đúng rồi, cục cưng thế nào? Nghe nói người thu nhận một đứa nhỏ?”

“Umh, là một đứa nhỏ rất tốt.”

Giản Già không nói nhiều, đứng dậy nói với Văn Hi “ ra sau đi thăm cục cưng đi. Nó nhắc tới người rất nhiều lần.”

Văn Hi cười đứng dậy, cùng Giản Già đi về phía sau.

Còn chưa đi đến hậu viện, liền nghe thấy từ phòng bếp truyền tới những thanh âm hỗn loạn. Giản Già và Văn Hi liếc nhìn nhau, không hẹn mà cùng đi về hướng phát ra âm thanh.

“Mau mau! Thêm nước, nước.....”

– đây là Thiểm Thanh luống cuống tay chân.

“Nha, lớn quá, làm sao đây.....”

– đây là Thanh Phong vội vội vàng vàng.

“Hai..... Hai vị thiếu gia..... Đừng nữa làm.....”

– đây là Thủy Ý vạn phần bất đắc dĩ.

Thiếu Thanh vội vàng cho thêm nước vào nồi, vì kích động nên không cẩn thận chạm phải quai nồi, đau đến hít một hơi. Nhưng chưa đợi hắn đưa tay lên xem thử thì một bàn tay quen thuộc khác vươn ra cầm lấy.

Giản Già cau mày nhìn những bóng nước nổi trên bàn tay Thiếu Thanh, sắc mặt u ám “sao lại bỏng lớn như vậy? Đau không?”

“Không có việc gì.....” Thiếu Thanh muốn rút tay về lại bị Giản Già nắm chặt lấy.

Thanh Phong đang chột vật ở bên kia cũng bị Văn Hi kéo đi.

Thủy Ý nhìn sắc mặt của lão bản nhà mình cũng lặng yên không một tiếng động lui xuống.

Giản Già dùng nước lạnh rửa vết thương cho Thiếu Thanh để giảm đau đớn sau đó lấy khăn bao lại. nàng nhìn nhà bếp hỗn độn chung quanh hỏi “mọi người đang làm gì vậy?”

“.....”

Thiếu Thanh cúi đầu, sau một lúc lâu nhỏ giọng nói “..... chúng ta vốn muốn thử làm mấy thứ mới xem thử có được không, kết quả thật không ngờ.....”

Nâng cằm Thiếu Thanh lên, Giản Già đặt trán nàng lên trán hắn rồi hỏi, trong giọng nói mang theo ý cười “Làm cho ta?”

“..... Umh.”

Nàng cười lớn đem Thiếu Thanh còn đang áy náy kéo vào trong lòng, thấp giọng nói bên tai hắn “Muốn làm gì đó cho ta ăn không phải rất đơn giản sao? Thứ ta muốn ăn nhất chính là chàng a.....”

54. Chương 50.2

58 Tiêm Hòa phiên ngoại... (ta ghét tên này nên ko làm nha. Chờ khi nào tâm trạng ta ốt ta se xem xét tới hắn nha)

Kỳ thật ngay từ đầu, Tiêm Hòa cảm thấy, Lâm kiêm gia không phải cái có thể phó thác nhân.

Lâm kiêm gia mẫu thân có văn thái, nhưng là cá tính lại quá mức yếu đuối, ở nhân ăn thịt người Lâm gia có thể vững vàng đương gia chủ nhiều như vậy năm, toàn ý vào tiền bạc cho gia chủ che chở.

Nhưng là dựa vào sơn nhất đồ, nên cái gì cũng không có.

Cô đi bước một không phí cái gì tâm cơ an vị thượng cái kia vị trí, Tiêm Hòa tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng cũng hiểu được, Lâm kiêm gia lộ vẻ đại tiểu thư vị trí, kỳ thật sớm hay muộn là muốn đi xuống.

Cho nên, hắn dần dần gần sát Lâm Giản Chi, nghe cô trong lời nói làm bất hòa cái kia nói thích chính mình đứa gốc, cuối cùng, nhìn Lâm kiêm gia bị đuổi ra Lâm gia.

Hắn không hối hận, thiệt tình cái gì có thể có bao lâu, cái gì đều so ra kém chính mình đầy tay tao nhã.

Thẳng đến nhiều năm về sau, cái kia mặt mày gian rút đi ngây ngô nữ tử, lại xuất hiện.

Tiêm Hòa là kinh ngạc.

Trước mặt nhân quý trọng ôm lấy trong lòng nam tử, ánh mắt cực nhỏ dừng ở người bên ngoài trên người, tuy nói nhiều năm không thấy, nhưng là vẫn là có thể dễ dàng theo dõi phương trên mặt tìm được còn trẻ khi bóng dáng.

Nhưng là cái kia từng nói thích người của chính mình, lại đem sở hữu ôn nhu cho người khác.

Sau lại cô thái độ khác thường làm cho hắn tiếp cận Lâm kiêm gia, sắc làm trí hôn, hắn hiểu được chính mình sử dụng, lại sờ không cho phép cô mục đích.

Sau đó hắn mới biết được, kia phân làm cho Lâm gia có thể nhiều thể hệ không lo gì đó, thể nhưng ở Lâm kiêm gia trên người.

Hắn không cam lòng đứng lên.

Dễ như trở bàn tay vinh hoa phú quý, có thể sánh vai thanh mai trúc mã, hắn muốn hết thấy, cái gì không thể được đến?

Lâm Giản Chi lỗ mãng khinh suất, hắn vẫn chịu đựng, đi qua đây là hắn dựa vào sơn, không thể vứt bỏ.

Nhưng là đang nhìn đến Lâm kiêm gia cùng cái kia bình thường nam tử như vậy an nhàn cuộc sống sau, trong lòng hắn không cam lòng nguyện càng phát ra rõ ràng, này sủng ái này quý trọng này khoái hoạt, nguyên bản xác nhận hắn!

Chỉ cần hắn tưởng.

Hắn một cái khuôn mặt tươi cười là có thể làm cho Lâm Giản Chi tìm không thấy bắc nói ra danh sách bí mật, diễm sắc khuynh thành trước mặt, Lâm kiêm gia hội bất vì sở động?

Nhưng là cái kia nữ tử, thật sự sẽ không vì sở động.

Cô sau thú vào cửa nam hài đồng dạng là hảo thủ đoạn, dùng thiên chân khuôn mặt tươi cười vinh sủng một thân, ngay cả cô tử thời điểm đều đối hắn không an tâm.

Cái kia có thể cười đến tinh thuần không rãnh Tiểu Kha, đối mặt cô khi mềm mại thâm tình, nhưng là đáy mắt rõ ràng viết phiên chán.

Hắn xem thực thanh, hướng chi, hắn từng chính mắt gặp qua cái kia đứa nhỏ khóc cầu Lâm kiêm gia thu chính mình.

Lâm kiêm gia có cái gì hảo?

Tiêm Hòa không chỉ một lần tự hỏi, nhi khi trí nhớ mơ hồ không rõ, trước mắt nữ tử đông lạnh mặt đồng dạng khổng xa không thể thành.

Một cái nhỏ nhỏ đại phu, không hiểu xảo ngôn làm sắc mềm giọng hồng tay áo, nàng có cái gì hảo?

Tiêm Hòa cuối cùng một lần nỗ lực muốn Lâm kiêm gia giao ra danh sách thời điểm, nữ tử không hề phản ứng bỏ ra chính mình thủ, cũng không thèm nhìn tới té ngã trên đất hắn phẩy tay áo bỏ đi, hắn che mặt cười nhẹ, nha, nàng có cái gì hảo?

Cuối cùng hắn vẫn là mắc vào gả y gả cho Lâm Giản Chi, không có gì không cam lòng nguyện, này sắp trở thành chính mình thê chủ nhân bởi ở hắn bên người gần mười năm, cho hắn không có chút thua thiệt.

Hướng chi, kia phân danh sách thể nhưng bị Lâm kiêm gia như vậy dễ dàng buông tha cho rớt.

Mỗi người thị nếu trần bảo, nàng lại khí chi giày cũ.

Hắn ở một mảnh không khí vui mừng màu đỏ lý mỉm cười, cái kia khơi mào chính mình khăn voan nữ tử về mặt kinh diễm.

Nha, ta sẽ cuộc sống tốt lắm.

Lâm Giản Chi không quả quyết, đối mặt Lâm Tuyên sau khi cục diện rối rắm sút đầu mẻ trán, Tiêm Hòa bất động sinh sắc tiếp nhận Lâm gia chuyện vật, đem sở hữu dị nghị giả ngấm toàn bộ trừ bỏ.

Tay cầm quyền lực cảm giác tốt lắm, Tiêm Hòa cơ hồ lâng lâng.

Thê chủ phóng túng cùng mọi người sợ hãi, hắn cơ hồ đã quên chính mình từng hâm mộ quá Lâm kiêm gia dịu dàng và yên tĩnh ngày.

Nhưng là đảo mắt, phong vân biến sắc.

Hắn vẫn biết Tiểu Kha không phải cái an phận tên, cho nên phái nhân đem đối phương trông coi đứng lên, nhưng là danh sách vẫn là đã đánh mất, Lâm gia vẫn là đánh bại.

Tiểu Kha so với hắn ngoan, so với hắn càng thêm bỏ được.

Chỉ có xá, không hiểu được.

Này phần hoa giống như mây khói bình thường đảo mắt liền tan, Tiểu Kha ghé vào lỗ tai hắn cười khê “Không cần cấp, ta cũng sẽ có báo ứng.”

Tiêm Hòa không cam lòng, hắn đem trên người sở hữu đáng giá gì đó lấy đến mua được trông coi, lại ở không có hiệu quả sau không tiếc trả giá thân thể.

Chỉ vì đào tẩu.

Như nguyện lấy thường thời điểm Tiêm Hòa nghe thấy Lâm Giản Chi ác độc nguyên rửa, một lần lại một lần mắng chính mình “Tiện nhân”.

Hắn chính là muốn sống mà thôi, có cái gì sai?

Hắn ở rách nát tiểu viện thông minh, nhìn cái kia thu lưu chính mình thành thật nữ nhân, lại nghĩ tới Lâm kiêm gia.

Nàng có cái gì hảo?

Hắn rất cục biết.

Cái kia nữ tử trong mắt chỉ vì một người lộ ra ôn nhu, chính là đẹp nhất hảo.

55. Chương 50.3

59 lưu thủy người ta [tam]...

Mạc Dữ Kha tức giận sắc mặt xanh mét, quát “Người xuống dưới cho ta!”

“Sẽ không đi xuống!” Mạc Tùng Ngôn hai tay ôm thân cây le lười “Tỷ, ta mới là muội muội người có được hay không ak? Cái tiểu tử thối đó có đáng cho người che chở như vậy không?”

“Người biết cái gì?!”

Mạc Dữ Kha đối với vị muội muội này thật không có cách, nghiêm mặt trách mắng “Nếu lại để ta biết người khi dễ Nhiễm Sanh lần nữa thì người sẽ không tốt số như hôm nay đâu.”

Nhìn Mạc Dữ Kha vội vã vào phòng ngủ, sắc mặt Mạc Tùng Ngôn chùng xuống, không cam lòng lâu bầu “Cái gì chứ, một đám người đều tranh nhau bảo hộ đứa nhỏ đó, cả sư phụ bây giờ là tỷ tỷ, giống như không có bọn họ thì nó sẽ vỡ nát vậy.....”

Mạc Tùng Ngôn vừa lầm bầm vừa trèo xuống vừa lầm bầm, sau đó tùy ý ngồi dựa vào thân cây ngắt cỏ dại lại bị một viên đá bay tới đập vào đầu đau tới mức nhìn thấy sao bay vòng vòng trước mắt.

“Sư..... phụ người làm gì vậy?!”

Trần Ảnh luôn luôn mang theo vẻ mặt bĩ bĩ lúc này lại rất nghiêm túc. Mạc Tùng Ngôn chưa bao giờ thấy sư phụ mình như vậy nên bị dọa.

“Tùng Ngôn người đã làm gì Nhiễm Sanh?”

Mạc Tùng Ngôn cúi đầu không lên tiếng.

Trên đầu lại bị gõ một cái “Nói!”

“Đâu có làm gì đâu ah. Ta chỉ là đem một con chim chết ném vào trong chăn của nó.....”

Mạc Tùng Ngôn ở trong lòng thầm nghĩ, Nhiễm Sanh nhìn có vẻ nhu nhược nhưng nhất định đã cáo trạng ‘nàng’!

“Tiểu hài từ thói người!” Trần Ảnh cơ hồ muốn bóp chết kẻ chuyên gây chuyện này, bình thường gây chuyện còn chưa tính bây giờ còn gây nên chuyện lớn như vậy “Người quý trong viện cho ta. Khi nào Nhiễm Sanh tỉnh thì người mới được đứng lên!”

Mạc Tùng Ngôn không cam lòng muốn phản bác, nhưng nhìn thấy ánh mắt muốn ăn thịt người của Trần Ảnh thì nhịn xuống.

Thiệt, có gì chứ, quý thì quý!

Mạc Tùng Ngôn quý gối trong viện, nhìn Lâm đại phu luôn bình tĩnh lo lắng nói với tỷ tỷ mình cái gì đó, rồi mỗi người trong Lâm Thủy Đường đều rất khấn trương thì cũng có chút sợ hãi.

Tiểu tử kia sẽ không bị gì đi?

Vụng trộm đứng dậy chạy đến dưới cửa sổ, chọt một lỗ trên giấy dán cửa sổ, Mạc Tùng Ngôn hí hóp mắt nhìn vào.

Lúc này cục cưng vốn trắng nõn bây giờ sắc mặt trắng bệch nằm trên giường nắm lấy tay phụ thân mình nhỏ giọng rên, nước mắt không ngừng rơi xuống.

“Phụ thân, con khó chịu, đau.....”

“Nương..... con đau.....”

Thiểm Thanh nhẹ nhàng xoa ngực Nhiễm Sanh, an ủi “Cục cưng ngoan, nương đã tự mình nấu thuốc cho con một lát sẽ không đau nữa.....”

Nhiễm Sanh cắn môi, ngoan ngoãn “Umh” một tiếng.

Trong lòng Mạc Tùng Ngôn có chút xót, hoảng hốt đứng lên, không phải chỉ là một con chim chết hay sao sao lại nghiêm trọng như vậy.....

“Sanh nhi vừa ra sinh ra thì đã bị bệnh tim, không thể bị kinh sợ, người có từng thấy có người nào trong nhà dọa nó chưa?”

Thanh âm thản nhiên của Mạc Dữ Kha truyền tới từ phía sau, Mạc Tùng Ngôn cả kinh, nhìn tỷ tỷ bùng chén thuốc đứng ở phía sau, lúng túng nói “Ta không phải cố.....”

“Được rồi, quay lại quý đi” Mạc Dữ Kha ngắt lời ‘nàng’ “Trần Ảnh sự phụ thật sự tức giận, lần này không có ai cầu tình cho người đâu, đi quý đi.”

Hôm đó Mạc Tùng Ngôn quý suốt một ngày, Trần Ảnh nói như ván đã đóng thuyền, thật sự tới lúc Nhiễm Sanh không còn đau nữa và đi ngủ mới cho Mạc Tùng Ngôn đứng dậy.

Nữ tử mới 10 tuổi này cho dù biết mình đã làm sai nhưng trong lòng vẫn còn tức giận, cái gì chứ một tiểu hài nhi yếu ớt.....

‘Nàng’ không biết rằng sự chán ghét lúc này của ‘nàng’ với oa nhi đó lại chính là nguyên nhân khiến sau này ‘nàng’ đau khổ.

Nhưng lúc đó đã trễ rồi.

“Không có việc gì, đi nghỉ ngơi đi.” Giản Già nhìn Thiểm Thanh, ngữ khí ôn nhu trầm thấp “Cục cưng đã không có việc gì, chàng cả một ngày đều không có ăn cái gì, muốn ăn cái gì, ta đi làm.”

Thiểm Thanh lắc đầu, mỗi một đêm mặt tựa vào trong lòng Giản Già “Thê chủ, thân thể cục cưng yếu như vậy..... Về sau, làm sao bây giờ?”

“Ta nói rồi, cục cưng rất có phúc” Giản Già nhẹ nhàng vuốt tóc Thiểm Thanh, chậm rãi nói “Cho dù không có người đáng giá để chúng ta phò thác, chúng ta liền sống nó cả đời thì có làm sao?”

Thiểm Thanh cúi đầu thở dài, ôm lấy Giản Già.

“Ta đã chuẩn bị nước rồi, may đi tắm đi. Nếu không cục cứng khỏe lên thì chàng cũng ngã bệnh mất.”

Thiểm Thanh ngoan ngoãn đi tắm, lúc đi ra thì có chút choáng vàng phải giữ lấy bình phong mới có thể ổn định thân thể. Thiểm Thanh cẩn thận không phát ra âm thanh kinh động tới Giản Già, cả ngày hôm nay chăm sóc cục cứng nàng cũng mệt chết rồi.

Ngày hôm sau quả nhiên là Nhiễm Sanh tốt hơn rất nhiều, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nhìn thấy Thiểm Thanh thì kêu lên “Phụ thân”.

Thiểm Thanh vui sướng đem Nhiễm Sanh ôm vào trong lòng, hôn lên trán nó “Cục cứng còn đau không?”

“Không đau, mẫu thân là đại phụ lợi hại nhất!”

Thiểm Thanh nhin không được bật cười, ôm cục cứng hỏi nó “Có đói bụng không? Phụ thân đi làm chút gì đó cho con?”

“Umh” Nhiễm Sanh gật đầu, ấn bụng nhỏ miết miết môi “Thật là đói bụng, nó đã muốn kêu lên luôn.”

“Ng ngoan chờ phụ thân, phụ thân đi làm thức ăn ngon cho con.”

Thiểm Thanh tới phòng bếp, Nhiễm Sanh vừa uống thuốc nên không thể ăn thứ nhiều dầu mỡ, cũng không thể ăn thứ quá nhạt, nên hần mất nhiều tâm tư để chuẩn bị bữa sáng.

Làm xong, Thiểm Thanh muốn bưng nước đi đổ thì lại bị choáng váng suýt nữa té ngã, may mắn Thủy Ý lúc này cũng đến phòng bếp, vội vàng đỡ lấy hắn.

“Lão bản! Thiểm Thanh công tử té xỉu!”

Còn không kịp ngăn lại, Thủy Ý đã hét lên.

Thiểm Thanh cho dù lúc này còn có chút mê muội cũng không thể không bật cười, hần đâu có té xỉu đâu ak.....

Bên ngoài truyền tới tiếng chân dồn dập, Giản Già nghe thấy động tĩnh không bao lâu sau đã xuất hiện, nhìn thấy hần sắc mặt tái nhợt không nói hai lời liền bế lên.

“Thủy Ý, người chăm sóc cục cứng.”

Trở lại phòng ngủ, Thiểm Thanh nhìn thê chủ nghiêm túc bắt mạch cho hần, nhỏ giọng nói “Ta không sao.....chỉ là có chút mệt mà thôi.....”

Thấy Giản Già vẫn nghiêm mặt, Thiểm Thanh đưa tay nắm lấy một bàn tay khác của nàng, Giản Già cũng không né tránh tùy ý hần cầm tay nàng “Thê chủ, thật sự không có việc gì, ta ngủ một chút thì tốt rồi.....”

Còn chưa nói xong Thiểm Thanh đã bị người ôm vào trong ngực, khí lực rất lớn làm cho hần kinh ngạc.

“Thê chủ, làm sao vậy?”

Giản Già trong thanh âm mang theo ý mừng, nói bên tai Thiểm Thanh “Về sau không được thức đêm, cục cứng giao cho Thủy Ý chiếu cố, ngoan ngoãn tĩnh dưỡng, biết không?”

“Nhưng.....”

“Không có nhưng là” Giản Già nâng cằm Thiểm Thanh, hôn lên môi đối phương “Hiện tại chàng chỉ cần làm một chuyện — chính là chăm sóc tốt cho đứa nhỏ thứ hai của chúng ta.”

Đứa nhỏ thứ hai?

56. Chương 50.4

60 Thiểm Lam phiên ngoại...

Thiến Lam nhìn Nhiễm Sanh cách đó không xa, tâm tư nhất thời có chút hoảng hốt.

Đứa nhỏ kia kêu ‘hắn’ là ‘Lam phụ thân’, thanh âm nhuần nôn làm ối khi nghe thấy thì trong lòng giống như có mật chảy qua.

Thiến Lam hơi hơi mím môi nở nụ cười, tay không tự chủ được vuốt ve bụng mình.

‘Hắn’ từng rất tin yêu Trần Ngôn, là người bạn thanh mai trúc mã với ‘hắn’, lúc ‘hắn’ nghĩ rằng ‘hắn’ đã có thể nắm lấy hạnh phúc thuộc về mình thì chỉ trong chớp mắt nó lại vỡ vụn.

Cái người ôn hòa luôn cầm tay ‘hắn’ nói rằng ‘nàng’ chỉ cần một mình ‘hắn’, không rời không bỏ nhưng chỉ sau khi cưới ‘hắn’ một năm liền cưới một người khác.

Hắn kích động tuyệt vọng, ngu xuẩn, thậm chí Triệu Dương nói cái gì thì ‘hắn’ làm cái đó, đi cầu Lâm Kiềm Gia, cầu ca ca của mình, tự mình giẫm nát tôn nghiêm của bản thân dưới chân, chỉ vì một người mà ‘hắn’ không giữ được.

Ca ca.....

Trên mặt Thiến Lam hiện lên thần sắc phức tạp.

Người ca ca kia của ‘hắn’ từ nhỏ đã chất phác, nhát gan, chỉ biết yên lặng chịu đựng, cũng là người luôn bị phạt khi che chở cho ‘hắn’, luôn đem những thứ tốt nhất để lại cho ‘hắn’.

‘Hắn’ muốn cái gì, chỉ cần Thiến Thanh có, thì đều cho ‘hắn’.

Ngoại trừ Lâm Kiềm Gia –

Người kia dường như đã trở thành sinh mệnh của ca ca ‘hắn’.

Đó hình như là lần đầu tiên ‘hắn’ bị ca ca không chút do dự cự tuyệt.

‘Hắn’ còn nhớ rõ, lúc còn nhỏ ánh mắt của Trần Ngôn luôn ở trên người Thiến Thanh. Mùa xuân đó khi người nữ tử kia mỉm cười đặt bức tranh thêu vào trong tay hắn, tới bây giờ ‘hắn’ vẫn không quên.

“Thiến Thanh, vô luận ta đi bao xa, cuối cùng đều trở về bên cạnh ngươi.”

‘Hắn’ không cam lòng, nên luôn quẩn luyến ca ca muốn lấy nó, cuối cùng ‘hắn’ cũng có được nhưng lúc Trần Ngôn thấy thì sắc mặt rất ảm đạm.

Sau đó ‘hắn’ trở thành tiêu điểm của Trần Ngôn, ca ca hoàn toàn bị coi thường, chỉ có thể đứng xa xa nhìn bọn họ chơi đùa, dưới tiếng la mắng của nương mà làm việc.

Trong lòng ‘hắn’ có chút mừng thầm rất vụn vụn, lạnh lung nhìn ca ca càng ngày càng bị mẫu thân buộc làm việc nhiều hơn, cho tới khi bị bán ra ngoài. (chỗ này edit hơi bị... chút nha. Beta kĩ dùm kiki nha. Tks nhiều)

Sau đó ‘hắn’ nghĩ, Trần Ngôn đã là của mình.

Lúc gặp lại hắn lần nữa thì hắn đã thay đổi rất nhiều, tuy vẫn nhát gan như cũ nhưng trên mặt luôn tỏa ra sự hạnh phúc, lại rất ý lại nữ tử bên người.

Thiến Lam không thể nói rõ cảm giác trong lòng là gì, bất kể là hâm mộ hay ghen tị thì sâu trong tâm vẫn có một chút áy náy.

Lúc thành thân nhìn ánh mắt u ám không rõ của Trần Ngôn, ‘hắn’ tự dung cảm thấy có phải ‘hắn’ đã làm sai rồi hay không?

Cưỡng cầu một hạnh phúc không thuộc về mình có thật sự là hạnh phúc không?

Lúc ‘hắn’ cầu Trần Ngôn đừng cưới người khác, lúc đó Trần Ngôn không lưu tình đánh ‘hắn’ một cái tát chảy máu, lúc ‘hắn’ mất đi tất cả.

‘Hắn’ đã biết, không phải.

Sự ngu ngốc thiện lương của Thiển Thanh làm ‘hắn’ muốn cười. Ca ca ngốc này của ‘hắn’, hạnh phúc trong lòng bàn tay nhưng lại không biết cách nắm giữ chỉ vì thân nhân? A.....

Trong lòng đau đớn ê ẩm.

Trong lúc nằm sấp vì đau đớn, ‘hắn’ mơ hồ nghe thấy tiếng người nói chuyện, trong lòng có chút hi vọng nhưng đồng thời lại cảm thấy tuyệt vọng.

Sau đó ‘hắn’ nghe thấy người tên Phong Hoa kia nói –

Mỹ nhân, nguyện ý đi cùng ta không?

Bị người ôm vào trong lòng, sau tai có hơi nóng thổi vào làm cho ngứa ngáy, Thiển Lam không được tự nhiên kéo tay Phong Hoa” Cục cưng còn ở bên cạnh, đừng nháo.”

“Lam nhi” trong thanh âm của Phong Hoa có chút oán hận ghen tỵ, “Cái tên Lâm Kiếm Gia kia thật là mệnh tốt ak. Có một đứa con đáng yêu như vậy bây giờ Thiển Thanh lại đang có một đứa nữa, Lam nhi.....”

“Hử?”

“Chúng ta cũng phải cố lên a!”

“Nói cái gì vậy!?” Thiển Lam đỏ mặt, đẩy Phong Hoa trên người mình ra “Cái gì..... Cái gì cố lên a.....”

Phong Hoa hạ giọng, chậm rãi nói “Đương nhiên là cố sinh a.....”

“Uy!”

‘Hắn’ xấu hổ mặc cho nữ tử ôm vào trong lòng, trong lòng lại tràn đầy ngọt ngào.

Gia đình từng là thủ phủ của ba trấn nay bị triều đình chèn ép, giống như Lâm gia, nhanh chóng bị trừ khử. ‘Hắn’ từng một lần đứng từ xa nhìn người nữ tử đã bị điên kia, không có oán giận, chỉ như một người qua đường.

Bây giờ ‘hắn’ có một thê chủ thương ‘hắn’ sủng ‘hắn’, và một đứa nhỏ đáng yêu.

‘Hắn’ rất hạnh phúc.

Vào đầu mùa đông, Thiển Thanh và Thiển Lam lần lượt sinh hai nữ tử, một là Đan Lam, một là Khuynh Việt.

Chuyện xưa của bọn họ, vĩnh viễn sẽ không chấm dứt.

Trên chiếc tháp trong thư phòng có một nữ tử đang nằm nhưng vì không thoải mái mà cau mày.

Cửa phòng bị người nhẹ nhàng đẩy ra, Thiển Lam đi vào nhẹ nhàng đắp chăn cho Phong Hoa sau đó lại nhẹ nhàng đi ra. Vừa đóng cửa lại thì nghe thấy thanh âm trêu tức của nữ nhi “Phụ thân, nếu đau lòng sao còn muốn mẫu thân ngủ ở thư phòng?”

Thiển Lam trách cứ nhìn Đan Lam một cái sau đó đưa tay lên miệng “Suýt” một cái “Đừng lớn tiếng như vậy, nương người mấy ngày nay bận việc công vụ, không có ngủ ngon.”

Đan Lam nở nụ cười, đi qua giúp đỡ Thiển Lam “Nương không phải đã hủy hôn sự sao? Ngài còn tức giận cái gì?”

Thiển Lam hừ một tiếng, có chút căm giận “Nếu không phải Tiêu Nhi nói cho ta biết, thì không biết nương người còn tính giấu ta tới khi nào.”

Lại là Trần Tiêu chết tiệt kia!

Đan Lam ở trong lòng rửa thắm vài câu, trên mặt vẫn là một bộ dáng kinh ngạc “Di? Trần Tiêu đến đây lúc nào, sao con không biết?”

Thiển Lam liếc nữ nhi một cái “Đừng cho là ta không biết người suy nghĩ cái gì, Tiêu Nhi là do lỡ miệng nói ra, nếu không nương người còn muốn giúp nương người tới khi nào?”

“Con nào có” Đan Lam cười, trong lòng lại tính toán lần sau phải giáo huấn Trần Tiêu một chút “Nương không phải là sợ người lo lắng sao?”

“Hừ, ta lại thấy là ‘nàng’ ước gì nạp được một phu thị nữa thì có.”

“Người oan uổng ta” Phong Hoa không biết dậy từ khi nào đi đến phía sau Thiển Lam, kéo phu thị còn đang tức giận vào lòng lại cho nữ nhi một ánh mắt “Cả đời này ta chỉ muốn một mình ngươi, nếu không đúng thì trời phạt.”

Đan Lam nhìn phụ thân không được tự nhiên tiến sát vào trong lòng mẫu thân, biết hai người lại muốn “trao đổi” một chút, liền cười cười lui ra, đi xa vẫn còn nghe thấy tiếng chất vấn của phụ thân cùng thanh âm biện giải xin khoan dung của mẫu thân.

Lúc đi qua chỗ rẽ ở hoa viên thì ánh mắt Đan Lam sáng ngời “a” một tiếng “Trần tiêu, ta đang muốn đi tìm ngươi, hi ngươi lại tự mình tới đây.”

Trần Tiêu tuy nói là nữ nhi của Trần Ảnh, nhưng lại là người cực kì ít lời, trầm mặc, làm cho vị sư phụ nào đó tức đến gờ chân.

“Vẫn muốn ta tới tìm ngươi.”

Vừa nghe tấy tên của Văn, Đan Lam đã biết vị bạn tốt kia lại muốn tìm người hỗ trợ, bất đắc dĩ nói “‘Nàng’ lại chọc chuyện gì?”

“Cực cứng phát bệnh.”

“..... Văn nhào?”

Trần Tiêu trầm mặc gật gật đầu.

Đan Lam lúc này còn mang ý cười bây giờ lại lập tức thay đổi sắc mặt, thanh âm cũng trở nên âm trầm “‘Nàng’ lại khi dễ cực cứng còn làm ọi chuyện lớn thành như vậy Dữ Kha sẽ không bỏ qua cho ‘nàng’?!”

“‘Nàng’ nói không phải cố ý.”

Nhiễm Sanh là nam nhi duy nhất của mấy nhà nên được mọi người nâng trong bàn tay nên một câu ‘không cố ý’ không thể giải quyết vấn đề được.

“Chuyện này ta không giúp được ‘nàng’ ” Đan Lam lại nói với Trần Tiêu “Ngươi cũng không được phép giúp ‘nàng’, không để người giáo huấn ‘nàng’ một chút thì ‘nàng’ còn nháo tới ngắt trời!”

“Ta không giúp ‘nàng’.”

Còn tấu nàng một chút.

Trần Tiêu ngấm lại sắc mặt Văn lúc xanh lúc tím vẫn chưa nói những lời này.

“Đúng rồi, sao ngươi lại đem chuyện kia nói cho cha ta?”

Trong triều có một đại thần muốn đem con mình gả cho Phong Hoa làm sủng, nhưng Phong Hoa lại trả trở về. nhưng vì không muốn đắc tội với người ta nên sự việc giải quyết có chút chậm, nên ‘nàng’ vẫn giúp mẫu thân gạt phụ thân, sao người này có thể nói ra?

“..... Thật xin lỗi.”

Nhìn bộ dáng như hũ nút của Trần Tiêu, Đan Lam cho dù đang đầy một bụng hỏa cũng không phát tiết được đành phải ghen một hơi.

“Quên đi, để nương ta tự mình dỗ người đi. ”

“Ngươi sao lại không nói lời nào?”

Thiển Lam kéo mái tóc đang rủ xuống của Phong Hoa nhưng cũng không dùng nhiều sức vừa không yên lòng mà hỏi.

Nói gì chứ, nói cái gì cũng đều là sai.

Phong Hoa ở trong lòng vụng trộm oán giận, nhưng vẫn mở miệng “Chính là như vậy, ta đã giải quyết xong, không có chuyện.....”

Thiểm Lam trừng mắt “Ai hỏi người chuyện này?”

“Đi?”

Thấy Phong Hoa vẫn không rõ ràng, Thiểm Lam bắt đắc dĩ tựa vào trong lòng đối phương, rầu rĩ nói “Người không nói cho ta biết là sợ ta tức giận sao?”

“Hử?..... umh.”

“..... Ta tin tưởng người” thanh âm Thiểm Lam rất nhỏ, Phong Hoa lại nghe rõ ràng “Nhiều như vậy năm, ta làm sao còn có thể hoài nghi người?”

Trong mắt Phong Hoa xuất hiện một chút ý cười, ôm lấy Thiểm Lam.

“Cám ơn.”

Thiểm Lam liếc nhìn Phong Hoa một cái, lầu bầu “Có cái gì mà cảm ơn ta a.....”

Muốn cảm ơn cũng là ta nói với người.

Đã cho ta một gia đình ấm áp cùng với một ứa hẹn không bao giờ thay đổi và sự ôn nhu không bao giờ phai nhạt.

Đan Lam, Đan, Lam –

Duy lam mà thôi.

57. Chương 50.5

61 Tiểu Kha phiên ngoại...

“Ca, người suy nghĩ cái gì?”

Tiểu Kha phục hồi tinh thần lại, nhìn đệ đệ vẻ mặt tò mò nhìn chăm chăm mình, che dấu biểu tình mình, “Tiểu Tiểu đói bụng sao? Ta đi làm cơm.”

“Không đói bụng,” Nam hài đang dần lớn lên lắc đầu, trên khuôn mặt xinh đẹp giống như ca ca hiện lên thần sắc do dự, sau một lúc lâu mới mở miệng nói “Ca, hôm nay..... Ta gặp Lâm đại phu.”

Tay của Tiểu Kha dừng lại, miễn cưỡng cong môi “Phải không, bọn họ có khỏe không?”

“umh, hẳn là khỏe, ta đứng ở rất xa, nghe nói phu thị của Lâm đại phu sinh một nữ nhi.”

“..... Thật không.”

Tiểu Kha đứng lên, thần sắc có chút hoảng hốt, mờ mịt nói với Tiểu Tiểu “Ta..... Đi rửa rau, một lát nữa còn phải nấu cơm.....”

Tiểu Tiểu nhìn hai tay trống trơn của ca mình đng lững thững bước ra ngoài. Tuy còn nhỏ nhưng ‘hắn’ hiểu được ca mình vì sao lại lộ ra biểu tình bi thương như vậy.

Tiểu Kha ngồi trên một gốc cây trong sân, ngơ ngác.

Kỳ thật, ‘hắn’ cũng đã từng thấy.

Một nam tử ôm một cục cứng đang yêu, làm ình đổ ky, di dao trong chợ. Lúc đó ‘hắn’ chỉ liếc mắt một cái liền chạy trốn.

‘Hắn’ không dám gặp bất kì người nào.

Lâm Kiếm Gia chình là một viễn cảnh trong mơ của thời niên thiếu, chỉ cần nghĩ tới chỉ cần hoài niệm thì sẽ rất hạnh phúc.

Nhưng nếu chạm đến trong hiện thực thì đó chính là đau đớn sâu sắc.

‘Hắn’ ghen tị với Thiên Thanh, thậm chí là hận hắn.

Vì cái gì một nam nhân bình thường như vậy lại có thể có được tất cả những thứ mà với ‘hắn’ chỉ là giấc mộng xa vời? Vì sao ‘hắn’ lại luôn dơ bẩn không thể tồn tại dưới ánh mặt trời? Vì sao ‘hắn’ không thể có được hạnh phúc?

‘Hắn’ vừa nghĩ tới đoạn ngày đen tối kia thì lại muốn nôn ra.

Vì có thể cho phụ thân một cuộc sống an ổn, ‘hắn’ đồng ý gả cho Lâm Tuyên bệnh nặng sắp chết, nhưng phụ thân vẫn bệnh nặng rồi mất.

Vì tự do của Tiểu Tiểu và mình, ‘hắn’ nghe lệnh Triệu Dương, nhưng không thể tưởng được còn có một Trần Ngôn ra vẻ vô hại.

Vì an toàn của đệ đệ, hắn đón ý nói hòa theo Trần Ngôn, nhưng nữ nhân kia lại muốn giết ‘hắn’ diệt khẩu.

Nhưng cuối cùng thì sao?

Tiểu Kha không tự chủ được cười lạnh.

Cuối cùng, là một kết cục tàn nhẫn.

‘Hắn’ cũng đã từng hận Lâm Kiếm Gia, nếu khi đó Lâm Kiếm Gia nguyện ý cưới ‘hắn’, có phải sẽ không có kết cục như vậy hay không?

Nhưng thật ra ‘hắn’ hiểu.

Nếu Lâm Kiếm Gia thật sự cưới ‘hắn’, như vậy, nữ tử kia sẽ không còn là điều tốt đẹp thuần khiết nhất như trong trí nhớ của ‘hắn’ nữa.

Cuối cùng, khi đó, ‘hắn’ suy nghĩ cái gì?

Bị Trần Ngôn không lưu tình quăng vào bóng đêm, nhìn Triệu Dương cười lạnh, ‘hắn’ suy nghĩ cái gì?

Hắn còn nhớ rõ hận ý trong mắt Triệu Dương, cảm giác đau đớn khi ngón tay hung hăng nắm lấy cổ mình, đó cũng là một nam tử thân bất do kỷ nhưng lại đem tất cả oán hận đổ lên đầu mình.

“Tiểu Kha, ta thật sự là xem thường ngươi, câu dẫn Lâm Tuyên, câu dẫn Trần Ngôn, khuôn mặt này của ngươi đúng là dùng rất tốt.”

“Ngươi không phải xinh đẹp sao, ngươi không phải luôn câu dẫn người sao. Được, ta cho ngươi câu dẫn đủ!”

Tiểu Kha nghĩ đến thanh âm lãnh liệt đó, không tự chủ được mà phát run.

Thật không biết Triệu Dương tìm được nhiều nữ nhân hèn hạ như vậy từ nơi nào. Cảm giác làm người ta buồn nôn đó, cả đời, ‘hắn’ cũng không quên.

Có người ngăn cản sự giãy dụa của ‘hắn’, sau đó ‘hắn’ tuyệt vọng, thỏa hiệp rồi cuối cùng buông tay.

Nước mắt đã chảy khô, còn có ai sẽ tới cứu ‘hắn’?

Không có.

Nhưng cho dù nghĩ như vậy, vào lúc cửa bị đẩy ra ‘hắn’ vẫn hy vọng.

Sau khi những người nằm trên người ‘hắn’ bị kéo ra thì ‘hắn’ bắt đầu nôn khan nhưng vì đã mấy ngày không có ăn cơm nên ‘hắn’ không nôn ra được cái gì.

“Ngươi không sao chứ?”

Có thanh âm nữ tử hỏi ‘hắn’, hắn trả lời không được, nhưng vào lúc người kia muốn dìu ‘hắn’ thì ‘hắn’ ra sức giãy dụa.

“Đừng nhúc nhích, ta mang người đi ra ngoài.”

Sau đó ‘hắn’ thật sự đã đi khỏi nơi ác mộng như địa ngục kia.

‘Hắn’ biết Phong Hoa, Vương gia nổi danh nhân tản, người cứu hắn, là hộ vệ của Phong Hoa.

Một nữ tử rất chấp nhất.

Mỗi lần ‘hắn’ cự tuyệt những thứ mà đối phương đưa tới, ‘nàng’ sẽ mặt không chút thay đổi mà nói.

Vương gia muốn ta chiêu cố người.

Vương gia muốn ta đến xem các người.

Vương gia muốn ta.....

Kỳ thật ‘hắn’ cũng biết, Phong Hoa chưa từng phân phó bất kì điều gì.

Chẳng qua, ‘hắn’ còn có tư cách hạnh phúc sao?

“Ca!”

Tiểu Tiểu ở cửa kêu hắn, Tiểu Kha vội vàng quay lại, hỏi “Làm sao vậy?”

“Mộc tỷ tỷ lại tới nữa, còn mang đến một con chim trĩ thật lớn!”

Tiểu Kha đứng lên, liền thấy Mộc Phong không có biểu tình đi vào.

“Mộc tiểu thư, nơi này vẫn còn rất nhiều thứ, người đưa tới nhiều như vậy, chúng ta ăn không hết.....”

“..... Ta muốn đưa tới cho các người.”

Tiểu Kha sửng sốt một chút, liền thốt ra “Sao lần này không phải là Vương gia phân phó?”

Nói xong thì tự cảm thấy xấu hổ muốn chết.

Trên mặt Mộc Phong hiện lên một rặng mây đỏ khả nghi –

“Vương gia nói, phải nắm bắt cơ hội.”

Tiểu Kha bật cười, tùy ý ‘nàng’ nắm lấy ống tay áo của mình.

Nha, hạnh phúc kỳ thật không xa, đúng không?

58. Chương 50.6

62 Thanh Phong phiên ngoại...

Thanh Phong đã không còn nhớ rõ khi nào thì ‘hắn’ bị bán vào lầu xanh bởi vì khi ấy ‘hắn’ còn rất nhỏ, chỉ nhớ mơ hồ rằng có người nắm lấy tay ‘hắn’ ôn nhu nói “nơi này rất tốt, sẽ có rất nhiều người thích người, cũng có rất nhiều đồ ăn ngon, cho nên người phải ngoan ngoãn.”

‘Hắn’ quả thật rất ngoan, nhưng ở nơi này, lòng người là thứ dễ thay đổi nhất.

Những đứa nhỏ cùng nhập lầu với ‘hắn’ chỉ có mình ‘hắn’ sống được tới ngày chuộc thân.

Thi từ ca phú, ‘hắn’ học tất cả cũng chỉ vì muốn lấy lòng hững nữ nhân tới nơi này. Bởi vì có khuôn mặt xinh đẹp, ‘hắn’ không cần lộ vẻ nhợt nhạt tươi cười đi đại sảnh đón khách, mà có thể có một chút tôn nghiêm, ai ra giá cao, thì cùng với người đó.

Tôn nghiêm, với ‘hắn’ chính là thứ rẻ mạt như vậy.

Khuôn mặt cùng thân thể là tài sản duy nhất của ‘hắn’ để có thể giúp ‘hắn’ sống sót tới ngày rời khỏi nơi đó.

Cho tới một ngày ‘hắn’ bị bệnh.

Lúc đầu chỉ là một điển đỏ nho nhỏ nhưng sau đó bắt đầu chậm rãi lan tràn ngày càng nghiêm trọng, ‘hắn’ thấp thỏm lo âu gặt mọi người, nhưng vẫn bị phụ thân phát hiện.

Không có nhiều lời vô nghĩa, nếu trong một tháng không có khởi sắc, ‘hắn’ nhất định phải trở thành kĩ tử thấp nhất.

Nhưng những kẻ giống như bọn họ, không có đại phu nào nguyện ý chữa trị, sau khi đại phu ở lầu xanh thúc thủ vô sách, ‘hắn’ ôm hi vọng cuối cùng đi Hồi Xuân Đường.

Sau đó, gặp được Lâm Kiếm Gia.

Nữ tử kia quả thật xuất sắc, nhưng ở thanh lâu nhiều năm như vậy, Thanh Phong cũng đã gặp rất nhiều loại người, lúc đầu ‘hắn’ tìm nàng cũng chỉ vì y thuật của nàng, nhưng sau đó điều khiến ‘hắn’ kinh ngạc là nàng không chút do dự cự tuyệt ‘hắn’.

Lâm đại phu Hồi Xuân Đường, là một người yêu phu như mạng.

Lúc nghe thấy lời đồn này ‘hắn’ nhin không được bật cười, nữ tử đều hao sắc. ‘Hắn’ đã từng thấy một thương nhân yêu phu thị hung bị một ca ca trong lầu mê hoặc đến đầu óc choáng váng còn môn chuộc thân cho vị ca ca kia. Cuối cùng phu thị của vị thương nhân kia tự sát, còn thương nhân đã có mối quen cũ.

Yêu hay không yêu, chê cười thôi.

Cho tới khi ‘hắn’ nhìn thấy nữ tử luôn lạnh lùng kia lộ vẻ mặt ôn nhu công một nam tử rất bình thường trên lưng, cẩn thận như vậy.

Cái loại ôn nhu này, thật sự tồn tại sao?

Thanh Phong có một hy vọng, có lẽ một ngày nào đó sẽ có một người đến chuộc ‘hắn’ đi, không cần tiền tài quyền thế, cũng không cần có dung mạo đẹp, chỉ cần có một chút ôn nhu thật tình, như vậy là đủ rồi.

Sau đó thật sự có một nữ tử thành thật trung hậu, mang theo khuôn mặt tươi cười lấy lòng, nói với ‘hắn’, muốn chuộc thân cho ‘hắn’.

‘Hắn’ động tâm, cô tịch lâu như vậy, thật sự cần phải có một người bên cạnh.

Đối phương là người thuộc chi thứ của Triệu gia, địa vị trong gia tộc không cao, trong nhà cũng có chính phu cùng hai nữ nhi, điều kiện như vậy làm cho rất nhiều người trong lầu đều khuyên bảo, người muốn cái dạng gì mà không có sao lại cố tình coi trọng ‘nàng’?

Thanh Phong muốn gả, bởi vì ánh mắt đối phương khi nhìn ‘hắn’ rất trong sạch.

Những tháng ngày kia, bình thần mức khiến cho ‘hắn’ nghĩ cả đời đều có thể như vậy mà trôi qua.

Nhưng cuối cùng, những ôn nhu này trước sự lợi dụng hiếp bức của Triệu Dương cũng biến mất. lúc đối mặt với khiêu khích bức người của nữ nhân kia, ‘hắn’ cũng từ bỏ.

‘Hắn’ không hối hận khi lộ tin tức cho Lâm Kiếm Gia, cho dù bị đuổi ‘hắn’ cũng không hối hận.

Bởi vì đoạn tình cảm trong sạch của hai người, đáng giá.

Nhưng cuối cùng ‘hắn’ lại bị một tội danh hoang đường buồn cười, ai cũng không nghĩ tới, Triệu Dương thông minh như vậy mà cũng bị xoay vòng vòng, người được lợi nhất chính là Trần Ngôn.

Đều là người đáng thương, bất kể là hắn, hay là Thiển Lam hoặc Triệu Dương.

Cho nên, lúc bị đánh ‘hắn’ không có oán, cho dù bị đánh chết, cũng không có oán.

Thiển Lam nói, không cần gấp, ta cũng sẽ có báo ứng.

‘Hắn’ mơ mơ hồ hồ nghĩ, trên đời đâu có cái gọi là báo ứng, đều là mệnh cả thôi.

Không thể không nhận mệnh.

‘Hắn’ nhin, nhưng lại không lường được có một đôi tay vươn ra kéo ‘hắn’.

Nữ tử không có biểu tình kia lúc cho ‘hắn’ uống thuốc đã nói, ta gọi là Văn Hi.

Quân sư bên người Phong Hoa.....

Lúc ‘nàng’ nói tới hai chữ ‘quân sư’ thì biểu tình có chút vặn vẹo sau đó lại làm hư không có việc gì mà nói tiếp.

Bây giờ không có phu thị, sự nghiệp coi như thành công.

Không có ham mê không tốt, thân thể khoẻ mạnh, cô độc, tri kỷ hai ba chỉ, quen biết lần thiên hạ. (ta ko hiểu chỗ này hình như là tri kỷ cũng có hai ba người, câu sau ta thua.)

Cho nên, người nguyện ý cùng ta cả đời cả kiếp một đôi người không? (Văn Hi đúng là đánh nhanh rút gọn mà, cái này có tính là vừa gặp đã yêu rồi bay dzô lẽ đường trong truyền thuyết không nhỉ???)

Đó hình như là chuyện rất lâu về trước –

“Xú nha đầu kia đâu?! Đi đâu vậy?!”

Thanh Phong nhìn thê chủ luôn luôn ôn hòa nội liễm lúc này nổi trận lôi đình, cũng trở nên lo lắng, đi về phía trước từng bước hỏi “Làm sao vậy? Thực nghiêm trọng sao?”

Văn Hi hừ một tiếng, khuôn mặt nhả nhặn xanh mét, nghiêng răng nghiêng lợi nói “Chờ xú nha đầu kia trở về, cho dù ta tha cho ‘nàng’, Lâm Kiếm Gia cũng sẽ không buông tha ‘nàng’, dám làm cho cục cưng như vậy rồi đi ra ngoài? ‘Nàng’ chán sống sao?!”

Nhiễm Sanh từ nhỏ đã được gọi là cục cưng, cho dù bây giờ đã trưởng thành, mọi người cũng đã quen gọi nhủ danh, hưởng chi trong mấy nhà này trừ Nhiễm Sanh, đều là nữ nhi, chỉ có mình Nhiễm Sanh là nam nhi, nên mọi người lại càng bao bọc đứa nhỏ nhu thuận yếu ớt này.

“Hòa nhi lần này thật sự là quá lớn mật, lại có thể mang cục cưng tới nơi đó.....”

Văn Hi cười lạnh “‘Nàng’ thật là lớn gan, chọc họa rồi bỏ chạy, chờ tới lúc bị bắt về xem Dữ Kha làm sao thu thập nàng!”

Thanh Phong cho dù đau lòng cho nữ nhi của mình, nhưng lần này cũng có chút tức giận, vụng trộm mang Nhiễm Sanh đi ra ngoài thì không nói, thế nhưng lúc đem người về lại khiến cho nó phát bệnh, nên ngay tại chỗ đã bị Dữ Kha đánh tới khóe miệng xanh tím.

“Người cũng đừng lo lắng,” Nhìn Thanh Phong nhú mi, Văn Hi đem nam tử ở vị trí thứ nhất trong tim kéo vào trong lòng “Nha đầu kia rất giỏi, y thuật của Dữ Kha cũng rất tốt, không có việc gì.”

“Hòa nhi đứa nhỏ này, cũng không biết là giống ai.....” Thanh Phong tựa vào trong lòng Văn Hi, thở dài “May mắn là Thiển Thanh cùng Lâm Kiếm Gia phải đi ra ngoài, Khuynh Việt cũng không ở nhà, bằng không không biết đã ồn ào thành bộ dáng gì nữa.”

Nghe được tên Khuynh Việt, Văn Hi cũng đau đầu nhăn mi, đứa nhỏ kia, quả thật rất bảo hộ Nhiễm Sanh, tính tình còn lạnh như băng giống hệt nương ‘nàng’, nổi giận lên lại rất dọa người.....

“Hòa nhi cũng nên chịu chút giáo huấn, trước đây mỗi lần khi dễ cục cưng rồi bị Khuynh Việt đánh một trận mới tỉnh, tính tình còn rất cố chấp, không giống ai trong hai chúng ta cả, cũng nên có người thu thập ‘nàng’.”

Nữ nhi này không ít lần làm chi Văn Hi tức giận, lúc trước thì đánh nhau với Khuynh Việt, sau đó là đánh nhau với Dữ Kha, ở trong nhà quậy phá một chút thì cũng thôi đi. Bây giờ ỷ vào một chút côn phu học với Trần Ảnh thì chạy ra bên ngoài gây chuyện làm cho đông một chút là có người giang hồ tới vương phủ gây phiền toái làm cho Đan Lam, nữ nhi của Phong Hoa, cũng nghiêng răng nghiêng lợi.

..... Người này người gặp người hận, giống ai a?

Thanh Phong cười khê một tiếng, cầm tay Văn Hi, có chút trêu tức “Trước đây, không phải người cũng giống Hòa nhi sao?”

Văn Hi cứng người, sắc mặt đổi tới đổi lui, nói “Làm sao có thể?!”

“Phong Hoa nói, người trước kia so với Hòa nhi còn cổ chấp hơn, theo như lời của Phong Hoa thì chính là ‘hư hỏng’.”

Phong Hoa!

Văn Hi sắc mặt càng khó nhìn, oán hận nói “‘Nàng’ còn nói cái gì?”

Thanh Phong chỉ mỉm môi cười, không nói lời nào, kỳ thật Phong Hoa cũng chưa nói cái gì, chỉ có một lần trước mặt mọi người kêu Văn Hi là “Dã nhân”, sau đó liền bị Văn Hi trả thù, kết quả còn rất thâm hiểm.

Có một lần Phong Hoa uống hơi nhiều, không biết là cố ý hay vô tình mà nhìn lướt qua nơi ‘hắn’ đang trốn rồi nói “Tiểu Hi tuy là có lòng tốt nhưng không phải với ai cũng kiên nhẫn như vậy.”

Khi đó ‘hắn’ và Văn Hi còn đang cãi nhau, đã có hơn một tháng không nói chuyện với ‘nàng’. Mỗi ngày Văn Hi đều đem cơm tới phòng cho ‘hắn’ nhưng nếu ‘nàng’ ở trong phòng thì ‘hắn’ nhất định không ăn cơm, ‘nàng’ lại nhẫn nại mười phần mà ui ra ngoài sau đó khoảng một canh giờ sẽ tới thu dọn bát đĩa.

Thân thể ‘hắn’ không tốt nên mỗi ngày ‘nàng’ đều nấu thuốc cho ‘hắn’, rồi đi tìm Lâm Kiếm Gia bắt mạch. Văn Hi đó, ngay cả bản thân bị cảm viêm phổi mà ho khan cũng không thêm để ý nhưng chỉ cần ‘hắn’ vừa ho khan một tiếng thì ‘nàng’ liền khẩn trương.

Nhưng lúc tức giận cũng rất dọa người.

Lúc mới ở bên Văn Hi, người trong vương phủ bởi vì thân phận của ‘hắn’ nên có không ít người xem thường. Lúc đầu Văn Hi không biết nhưng có một tiểu thị lớn gan vì vậy bèn chạy tới kiêu khích châm chọc trước mặt ‘hắn’. Sau đó người mà chưa bao giờ nhú mi kia giống như phát điên luôn rồi. (mọi người đừng thắc mắc vì sao ở đây có tiểu thị trong khi Văn Hi phía trên vừa thề thốt bản thân cô độc một mình chưa lập gia đình rồi blabla gì đó nha. Ta ko biết đâu.)

Người nào ngăn cản cũng không được, tiểu thị kia vẫn bị đánh tới chết khiếp rồi đuổi ra khỏi vương phủ.

Thanh Phong cánh tay nắm thật chặt, nhẹ nhàng hô hấp, lại cảm thấy Văn Hi nhẹ nhàng cử động, chính cho ‘hắn’ dựa vào lòng ‘nàng’, giống như là nghĩ rằng ‘hắn’ đã ngủ rồi, sau đó ôm lấy ‘hắn’ đặt vào trên giường.

Thanh Phong nhớ tới lúc Văn Hi cầu thân, ánh mắt ấy rất trong sáng thật tình.

Ta biết người không tin, không sao, ta sẽ chờ đến khi người tin.

Ta sẽ không thay đổi. (sao giống như Văn Hi đạo lời thoại của Già tỷ thế này??)

Nhiều năm như vậy, ‘nàng’ thật sự không có thay đổi.

Mà ‘hắn’, cũng thật sự tin tưởng.

59. Chương 50.7

63 Triệu Dương phiên ngoại...

Làm Triệu gia đại công tử, Triệu Dương từ nhỏ liền hiểu được, muốn gì đó phải chộp vào chính mình trong tay, nếu không cho dù là lại hối hận, cũng không có biện pháp vãn hồi.

Đây là phụ thân nói cho hắn, cũng là hắn tự mình hiểu được.

Bởi vì dễ tin, phụ thân còn tại hoài hắn thời điểm, thê chủ đã bị phụ thân thân đệ đệ mê hoặc trụ, mất đi sủng ái cùng địa vị.

Đồng dạng, năm tuổi hắn đem thích nhất miêu mẽ mượn cấp muối muối ngoạn, lại ở ngày hôm sau thấy bị điều ở phòng lương thượng miêu mẽ thi thể.

Sau lại hấn đi học hội tâm ngoan thủ lạt, muốn, phải đi được đến.

Trần Ngôn bất quá là cái quần gia đũa nhỏ, có tài vô thế, hấn nhìn ra được nữ tử này mặt ngoài ôn hòa hạ rục rịch, lại đối mẫu thân đáp ứng cầu thân chuyện tình mắt lạnh tương đãi.

Một cái người què, lại như thế nào tâm cơ thâm trầm, cũng xứng đôi hấn?!

Hấn kiểm chế hạ sở hữu bất mãn, nói cho chính mình — còn không phải thời điểm, hấn còn không có cũng đủ lực lượng đối kháng, chỉ có thể chờ đợi.

Triệu Dương có thể rõ ràng nhìn đến Trần Ngôn cái kia phu thị trong mắt không cam lòng phần hận, sau đó chậm rãi biến thành một loại giống như đã từng quen biết tuyệt vọng, trong lòng âm thầm khoáy ý.

Thật sự rất giống.

Cùng phụ thân khi đó thống khổ ánh mắt..... Giống nhau.

Hấn biết này tên là Thiển Lam hết thấy sự tình, bao gồm hấn ma bài bạc mẫu thân nhất gan phụ thân, bao gồm hấn bị bán đi ca ca, bao gồm, Lâm kiêm gia.

Lúc này tên này vẫn là thực xa lạ cùng không quan trọng gì, hấn nhàn nhàn phái người đi cầu thân, ý đồ đảo loạn nhất trí xuân thủy.

Chỉ cần hấn tưởng, không ai có thể quá.

Nhưng là chân ý ngoại, Lâm kiêm gia cự tuyệt.

Từ Công nói lời này là trên mặt biểu tình hiện tại nhớ tới đến đều làm cho hấn buồn cười, cái loại này kinh ngạc tới cực điểm bộ dáng, thật tốt cười.

Hấn đây là mới bắt đầu chú ý nữ tử này, không chỉ là vì chán ghét cùng Trần Ngôn có liên quan hết thấy nhân quan hệ, mà là thật thật nhất thiết chú ý đứng lên.

Đã biết nàng yêu phu như mạng.

Đã biết nàng lạnh lùng hạ hiếm thấy ôn nhu.

Đã biết.....

Hấn dự đoán được này nhân.

Nếu như vậy ánh mắt có thể vẫn nhìn chăm chú vào chính mình, sẽ là như thế nào hạnh phúc?

Hấn nóng lòng muốn thử hưng phấn, lại quên, ở tại giải sở hữu tốt đẹp sau –

Không chiếm được, nên như thế nào bất hạnh?

Hấn sai đánh giá Trần Ngôn nguy hiểm, đối phương thậm cho chính mình tàn nhẫn cổ tay làm cho hấn trở tay không kịp, bị áp đảo xâm phạm thời điểm hấn còn đang suy nghĩ, quả nhiên vẫn là chính mình rất ngốc.

Nghĩ đến một cái Thiển Lam có thể khiến chế trụ đối phương, nghĩ đến một cái Tiểu Kha không dám phản bội.

Cuối cùng, thua thất bại thảm hại.

Hấn nhìn Trần Ngôn một ngày ngày chí đắc ý mãn, nhìn cái kia nữ tử ở chính mình trước mặt không chút nào che dấu sắc bén, trong lúc nhất thời mê hoặc đứng lên.

Đây là Trần Ngôn sao?

Này..... Là chính mình sao?

Đã không có kiêu ngạo tự phụ không ai bì nổi dàng hoàng chính mình, vẫn là chính mình sao?

Hấn từ nhỏ trong phòng đi ra, ẩn bụng miệt cười, cực cứng, cho dù là vì người, ta cũng không có thể như vậy cả đời.

Hắn làm tầm trọng thêm kiêu ngạo làm càn, nhìn Thiển Lam thống khổ, nhìn Tiểu Kha khổ sở, trong lòng chỉ không được khoái ý.

Bởi vì hắn là Triệu Dương.

Cho nên, tuyệt đối không thể lấy bị đồng tình.

Trần Ngôn cơ hồ một bước lên trời trở thành tam tỉnh thủ phủ, đối với chính mình đem Thiển Lam quan tiền sai phòng chuyện bất trí nhất từ, nữ tử này sẽ không ăn chơi đàng điếm phong lưu, nhưng cũng sẽ không ôn hòa như nước nhu tình.

Lòng của nàng lý, chỉ có quyền thế.

Triệu Dương nghĩ tới cái kia đồng dạng cũng là lạnh như băng đã có thứ nhất vô nhị ôn nhu Lâm kiên gia, bởi vì đã biết không chiếm được, cho nên càng phát ra khát vọng.

Sau lại hắn mới biết được, nguyên lai cái kia bị chính mình ghen tị đến bất trị nam tử, chính là bị Trần Ngôn đặt ở đáy lòng người kia.

Dựa vào cái gì?

Rõ ràng chính là một cái không tài vô mạo bình thường chi cực nhân, dựa vào cái gì được đến loại này ưu ái?

“Dựa vào cái gì..... Có lẽ, chính là bởi vì hắn đơn giản còn thật sự, bởi vì..... Có thể không rời không khí.....”

Ta cũng có thể.

“Người?” Uống rượu nữ tử cười ha ha đem hắn lâu nhập hoài, khơi mào hắn cầm, một bên châm chọc cười một bên hôn lên đến “Nếu người thật sự có thể..... Ta đây là có thể quên hắn.....”

Bị bác quang quần áo thời điểm hắn không có phản kháng, trước mặt nữ tử có lẽ gian xảo có lẽ tiểu nhân, nhưng là, cũng là chính mình thê chủ.

Hắn cũng không hiểu được, rõ ràng nên chán ghét, vì sao đã có dây dưa càng sâu cảm giác.

Đồng bệnh tương liên sao?

Có lẽ đi.

Hắn thủy chung nhớ rõ nữ tử rượu sau lời nói đùa, cũng thật sự thực hiện chính mình cũng không tin tưởng hội thực hiện hứa hẹn.

Chẳng sợ hai bàn tay trắng, nàng cũng thủy chung có hắn.

Cho nên, người cũng đáp ứng rồi, đã quên một cái nhân.

Chỉ có ta.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiem-gia-khuc>